LEE CHILD



Ancheta

Un nou roman în seria Jack Reacher
Masculin, sexy, plin de acțiune…

LEE CHILD

ANCHETA

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

Lee Child
The Affair
2011



Lee Child, născut în Coventry, Anglia, dar locuind în prezent în Manhattan, este unul dintre cei mai cunoscuți autori de thriller din lume. A studiat la King Edward's School, Birmingham, asemenea lui J.R.R. Tolkien, apoi dreptul la Sheffield University, deşi nu a avut niciodată intenția să profeseze în domeniu, iar în studenție a lucrat într-un teatru. După absolvire, s-a angajat într-o televiziune comercială, apoi la Granada Television, parte a ITV Network, în Manchester, unde a fost implicat în realizarea unor seriale precum *întoarcerea la Brideshead, Perla Coroanei, Suspect de crimă* şi *Cracker.* Rămas şomer în urma unor restructurări, s-a hotărât să scrie literatură, considerând că aceasta este „forma cea mai pură de divertisment” În 1997 i-a apărut primul roman, *Capcana Margrave,* iar în vara lui 1998, Child s-a mutat în Statele Unite. De atunci a publicat un număr impresionant de thrillere, iar în 2009 a fost ales preşedinte al Mystery Writers of America. Romanele din seria ce îl are ca personaj principal pe Jack Reacher au ocupat în mod constant locul întâi pe lista celor mai vândute cărți, pe ambele maluri ale Atlanticului, fiind traduse în peste patruzeci de limbi.

Mamei mele, care ne-a oferit totul şi nu a crezut niciodată că este de ajuns

1

Pentagonul este cea mai mare clădire de birouri din lume - douăsprezece hectare, treizeci de mii de oameni, douăzeci şi opt de kilometri de coridoare -, dar a fost construit cu doar trei uşi la stradă, fiecare dintre ele dând într-un pasaj pietonal păzit. Am ales-o pe cea dinspre sud-est, intrarea în holul principal, cea mai apropiată de metrou şi de staţia de autobuz, pentru că era cea mai aglomerată şi mai folosită de angajaţii civili, iar eu voiam să am cât mai mulţi civili în jur, de preferinţă un şir nesfârşit, din motive de siguranţă, adică, în mare, ca nu cumva să fiu împuşcat pe loc. Arestările se termină prost mai tot timpul, uneori accidental, uneori intenţionat, aşa că voiam martori. Voiam nişte ochi independenţi aţintiţi asupra mea, cel puţin la început. Îmi amintesc data, bineînţeles. Era marţi, 11 martie 1997, ultima zi în care am intrat acolo ca angajat cu acte-n regulă al oamenilor care construiseră locul acela.

Acum multă vreme.

Din întâmplare, 11 martie 1997 era cu exact patru ani şi jumătate înainte ca lumea să se schimbe, într-o altă viitoare zi de marţi, şi, ca multe lucruri pe vremea aceea, măsurile de securitate la intrarea în holul principal erau serioase, dar nu isterice. Nu că aş fi putut provoca isterie. Nici pe departe. Îmi purtam uniforma de serviciu, curată, călcată, lustruită şi strălucitoare, acoperită din cap până în picioare cu treisprezece ani de medalii, insigne şi decoraţii. Aveam treizeci şi şase de ani, eram curajos şi mergeam ţeapăn ca o vergea de tun, tipicul maior al poliţiei militare americane, cu excepţia faptului că aveam părul prea lung şi nu mă bărbierisem de cinci zile.

Pe atunci securitatea Pentagonului era asigurată de Serviciul de Pază şi Protecţie, iar de la patruzeci de metri distanţă am văzut zece dintre oamenii lor în hol. Mi s-a părut că sunt prea mulţi, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă erau toţi ai lor sau dacă unii dintre ei erau, de fapt, de-ai noştri, lucrând sub acoperire, aşteptându-mă. Majoritatea lucrătorilor noştri calificaţi sunt subofiţeri, iar ei îşi fac o mare parte din

treabă jucând rolul altcuiva. Se dau drept colonei, generali, recruți, oricine altcineva, şi se pricep la asta. N-au nimic altceva de făcut toată ziua decât să îmbrace uniformele de la SPP şi să-şi aştepte ținta. De la treizeci de metri nu-l recunoşteam pe nici unul, dar, la urma urmei, armata e o instituție foarte mare, iar ei ar fi putut să aleagă oameni pe care eu să nu-i fi întâlnit niciodată până atunci.

Am continuat să merg, parte a unui şuvoi de oameni care traversa holul înspre uşi, bărbați şi femei în uniforme, fie de serviciu, ca a mea, fie vechi uniforme de campanie cu model de camuflaj, cum aveam pe vremea aceea, alții care clar erau militari, dar fără uniforme, îmbrăcați în costume sau în haine de lucru şi alții care erau, evident, civili. Câțiva din fiecare categorie duceau cu ei sacoşe, serviete sau pachete, toți încetinind, evitând să se lovească unul de altul şi amestecându-se, în vreme ce şuvoiul se îngusta într-un cap ascuțit de săgeată, apoi se subția şi mai mult, transformându-se într-un şir indian de singuratici sau de perechi de colegi, pe măsură ce oamenii se pregăteau să intre. M-am aşezat în rând cu ei, între singuratici, în spatele unei femei cu mâini palide, nemuncite, şi înaintea unui tip purtând un sacou cam tocit la coate. Amândoi erau civili, funcționari, probabil vreun soi de analişti, adică exact ceea ce urmăream. Ochi independenți. Era aproape ora prânzului. Cerul era însorit, iar aerul de martie era călduț. Vreme de primăvară în Virginia. De cealaltă parte a fluviului, cireşii erau pe cale să se trezească la viață. Încă puțin şi avea să izbucnească celebra înflorire. În toată nevinovata Americă, bilete de avion şi camere de luat de vederi stăteau pe mesele din holuri, pregătite pentru excursiile în capitală.

Am aşteptat la rând. Mult în fața mea, tipii de la SPP făceau ce fac de obicei agenții de securitate. Patru dintre ei erau ocupați cu sarcini specifice, doi aflându-se în spatele unui ghişeu de informații şi doi verificându-i pe cei care aveau legitimații oficiale, apoi îndrumându-i către un turnichet. Doi stăteau chiar în spatele geamurilor, de cealaltă parte a uşilor, vigilenți, cu capetele ridicate, privind drept în față, cercetând mulțimea care se apropia. Alți patru se țineau în umbră, în spatele turnichetelor, pur şi simplu adunați grămadă, stând la palavre. Toți zece erau înarmați.

Pe mine mă îngrijorau cei patru din spatele turniche- telor. Fără îndoială că, în 1997, Ministerul Apărării era umflat serios şi avea o schemă de personal suprapopulată în raport cu amenințările cu care ne confruntam pe atunci, dar, chiar şi aşa, era neobişnuit să vezi de serviciu patru tipi care nu au absolut nimic de făcut. Majoritatea posturilor de

comandă măcar îşi obligau angajații care erau în plus să se prefacă ocupați. Dar ăştia patru nu păreau să aibă nici o treabă. M-am întins şi am încercat să mă uit la pantofii lor. Pantofii îți pot spune multe. Cel mai adesea, deghizările celor sub acoperire nu merg atât de departe, mai ales într-un mediu cu oameni în uniforme. SPP-ul avea, în esență, rolul unei patrule de poliție, aşa că, în măsura în care aveau de unde alege, tipii de la Serviciul de Pază şi Protecție preferau încălțările tipice polițiştilor, mari şi confortabile, potrivite pentru mers mult şi stat în picioare toată ziua. Subofițerii poliției militare care se aflau sub acoperire se puteau încălța cu pantofii proprii, care sunt uşor diferiți.

Dar nu le puteam vedea încălțările. Înăuntru era prea întuneric, iar ei erau prea departe.

Şirul avansa într-un ritm rezonabil, ca înainte de 11 septembrie. Fără nerăbdare morocănoasă, fără frustrare, fără teamă. Doar o rutină de modă veche. Femeia din fața mea era dată cu parfum. Îl simțeam pe ceafa ei. Îmi plăcea. Cei doi tipi aflați în spatele geamului m-au remarcat de la vreo zece metri. Privirile lor s-au mutat de la femeie la mine. Au zăbovit asupra mea cu o clipă mai mult decât ar fi fost nevoie, după care au trecut la individul din spatele meu.

Apoi au revenit. Ambii bărbați m-au cercetat fără reținere, de sus până jos şi de la stânga la dreapta, vreme de patru sau cinci secunde, apoi eu am înaintat lent, şi atenția lor s-a reîndreptat în spatele meu. Nu şi-au spus nimic unul altuia. N-au spus nimic nici altcuiva. Nu tu avertismente, nu tu semnale de alarmă. Două interpretări posibile. Prima, cazul cel mai bun: eram doar un tip pe care nu-l mai văzuseră până atunci. Sau poate ieşeam în evidență pentru că eram mai solid şi mai înalt decât oricare altul aflat pe o rază de o sută de metri. Sau poate pentru că purtam frunzele aurii de stejar specifice maiorilor şi medalii greu câştigate (inclusiv o Stea de Argint) care mă făceau să arăt ca un personaj dintr-o reclamă, dar, din pricina părului şi a bărbii, aveam, în acelaşi timp, aerul unui veritabil om al cavernelor, disonanță vizuală care putea fi un motiv suficient pentru cea de-a doua privire lungă, aruncată din pură curiozitate. Să faci de santinelă e uneori plictisitor, iar aparițiile neobişnuite sunt întotdeauna bine-venite.

A doua interpretare, cel mai rău scenariu: ei îşi primeau confirmarea, pur şi simplu, că evenimentul aşteptat chiar avusese loc şi că toate se petreceau conform planului. Ca şi cum s-ar fi pregătit, ar fi studiat fotografii şi şi-ar fi zis în sinea lor: „OK, el e aici, exact la timp, aşa că acum mai aşteptăm doar două minute până intră, apoi îl doborâm.”

Pentru că eram aşteptat şi sosisem exact la timp. La ora douăsprezece aveam o întâlnire şi probleme de discutat cu un anume colonel aflat în biroul de la etajul trei al corpului C şi eram sigur că nu voi ajunge vreodată acolo. Să te arunci cu capul înainte într-o arestare dificilă era o tactică destul de brutală, dar, uneori, dacă vrei să te asiguri că plita e încinsă, singura cale să afli e să pui mâna pe ea.

Tipul aflat înaintea femeii din fața mea a intrat pe uşă şi a ridicat un ecuson care îi atârna de gât pe un lănțişor. I s-a făcut semn să treacă mai departe. Femeia din fața mea a înaintat, dar apoi s-a oprit brusc, pentru că, exact în acel moment, cei doi gardieni au hotărât să iasă de după geam. Femeia a rămas pe loc şi i-a lăsat să se strecoare prin fața ei, în timp ce valul de oameni împingea înainte. Apoi ea a continuat să avanseze şi a intrat, iar cei doi tipi s-au oprit şi s-au aşezat chiar pe locul pe care stătuse ea, la nici un metru distanță, dar invers, cu fața spre mine, nu cu spatele.

Blocau uşa. Se uitau drept la mine. Eram aproape sigur că făceau cu adevărat parte din personalul SPP. Purtau pantofii tipici polițiştilor, iar uniformele lor se lăsaseră, se întinseseră şi se modelaseră pe trupuri, arătând că fuseseră purtate multă vreme. Astea nu erau deghizări înhățate dintr-un dulap şi îmbrăcate pentru prima oară în acea dimineață. M-am uitat peste umerii lor, înăuntru, la cei patru tovarăşi care nu făceau nimic şi am încercat să-mi dau seama, prin comparație, cât de bine stăteau hainele pe ei. Era greu de spus.

În fața mea, tipul din dreapta a spus:

— Domnule, vă putem ajuta?

— Cu ce? am întrebat eu.

— Încotro vă îndreptați astăzi?

— Sunt obligat să vă spun treaba asta?

— Nu domnule, absolut deloc, a spus tipul. Dar, dacă ați dori, v-am putea ajuta să ajungeți mai repede.

„Probabil pe vreo uşă dosnică într-o cămăruță încuiată”, mi-am zis eu. Mi-am dat seama că şi ei se gândeau, ca şi mine, la martorii civili.

— Sunt bucuros să-mi aştept rândul. Oricum, aproape am ajuns.

Cei doi indivizi n-au răspuns nimic. Impas. Ora amatorilor. Era o prostie să încerce să pornească o arestare afară. Aş fi putut să împing, să mă zbat, să mă răsucesc, să fug şi să mă pierd în mulțime cât ai clipi. Iar ei n-ar fi tras. Nu afară. Erau prea mulți oameni în hol. Prea multe victime colaterale. Nu uitați, era 1997. 11 martie. Cu patru ani şi

jumătate înaintea noilor reguli. Ar fi fost mult mai bine să aştepte până când aş fi intrat pe coridor. Cei doi fraieri ar fi putut să închidă uşile în urma mea şi să formeze un zid în faţa lor, în vreme ce eu primeam veştile proaste la ghişeu. Teoretic, în acel moment aş fi putut să mă întorc şi să mă lupt pentru a trece de ei, dar asta mi-ar fi luat o secundă sau două, şi în intervalul ăsta, cei patru tipi care stăteau degeaba ar fi putut să mă împuşte în spate de vreo mie de ori.

Iar dacă m-aş fi repezit înainte, m-ar fi putut împuşca în piept. Şi, oricum, unde să mă fi dus? Să evadezi *în* Pentagon nu era o idee prea bună. Cea mai mare clădire de birouri din lume. Treizeci de mii de oameni. Cinci etaje. Două pivniţe. Douăzeci şi şapte de kilometri de coridoare. Există zece holuri radiale între corpurile clădirii şi se spune că o persoană poate parcurge distanţa dintre două puncte oarecare din interior în cel mult şapte minute, timp calculat probabil în funcţie de ritmul oficial de marş al armatei, adică şase kilometri şi jumătate pe oră, ceea ce însemna că, dacă aş fi fugit cât mă ţineau picioarele, aş fi putut ajunge oriunde în aproximativ trei minute. Dar unde? Aş fi putut să găsesc vreo debara, să mai fur câte un prânz la pachet şi aşa să rezist o zi sau două, dar asta ar fi fost tot. Sau aş fi putut să iau ostatici şi să încerc să-mi pledez cauza, dar eu, unul, nu văzusem vreodată o acţiune de genul ăsta care să aibă sorţi de izbândă.

Aşa că am aşteptat.

SPP-istul aflat la dreapta mea a spus: „Domnule, aveţi grijă, vă doresc o zi bună”, apoi a trecut pe lângă mine, iar partenerul lui m-a depăşit pe cealaltă parte, amândoi plimbându-se încet, doi tipi fericiţi să iasă la aer, să patruleze, să-şi mai schimbe punctele de observaţie. Poate că, până la urmă, nu erau atât de proşti. Îşi făceau treaba şi se ţineau de plan. Încercaseră să mă ademenească într-o cămăruţă încuiată, dar eşuaseră, nu-i nimic, acum întorceau foaia direct la planul B. Aveau să aştepte până când voi intra, iar uşile se vor închide în urma mea, apoi vor trece în modulul de control al mulţimii, dispersând oamenii din apropiere, protejându-i în caz că s-ar trage focuri de armă din interior. Am presupus că geamul de la capătul coridorului trebuie să fi fost blindat, dar, dacă eşti isteţ, nu pariezi niciodată pe faptul că Ministerul Apărării s-a ales întocmai cu lucrurile pe care le-a plătit.

Uşa era chiar în faţa mea. Era deschisă. Am inspirat adânc şi am păşit în hol. *Uneori, dacă vrei să te asiguri că plita e încinsă, singura cale să afli e să pui mâna pe ea.*

2

Femeia cu parfumul şi mâinile palide era deja pe coridor, dincolo de turnichet. Fusese poftită să treacă mai departe. Chiar în fața mea se afla ghişeul cu două posturi. În stânga erau cei doi agenți care verificau legitimațiile. Turnichetul stătea între ei, la nivelul şoldurilor. Cei patru oameni în plus din spatele lui tot nu făceau nimic. Continuau să stea grămadă, tăcuți şi atenți, ca o echipă independentă. Tot nu le puteam vedea pantofii.

Am mai tras încă o dată aer în piept şi am păşit spre ghişeu.

Ca un miel la tăiere.

Tipul de la postul din stânga m-a privit şi a spus:

— Da, domnule.

Oboseală şi resemnare în vocea lui. Un răspuns, nu o întrebare, de parcă aş fi vorbit deja. Părea tânăr şi destul de isteț. Probabil un SPP-ist adevărat. Subofițerii poliției militare învață repede, dar nu s-ar putea ocupa de un birou de informații al Pentagonului, oricât de adânc sub acoperire se presupune că ar fi.

Tipul de la ghişeu s-a uitat din nou la mine, întrebător, iar eu am spus:

— Am o întâlnire la ora douăsprezece.

— Cu cine?

— Colonelul Frazer.

Omul a părut că nu recunoaşte numele. Cea mai mare clădire de birouri din lume. Treizeci de mii de oameni. A frunzărit un registru mare cât o carte de telefon şi m-a întrebat:

— E vorba de colonelul John James Frazer? Biroul de Relații cu Senatul?

— Da, am răspuns.

Altfel spus: *vinovat*.

Departe în stânga mea, cei patru tipi liberi mă urmăreau. Dar nu se mişcau. Încă.

Bărbatul de la ghişeu nu m-a întrebat cum mă cheamă. Pe de-o parte pentru că fusese probabil informat şi i se arătaseră fotografii, şi pe de altă parte pentru că uniforma mea de serviciu includea şi numele, înscris pe un ecuson, purtat, conform regulamentului, pe clapa buzunarului de la piept, în dreapta, perfect centrat, cu marginea superioară la exact şase milimetri sub cusătura de sus.

Şapte litere: „REACHER”.

Sau cincisprezece litere: „Arestați-mă pe loc”.

— Colonelul John James Frazer e la 3C315. Știți cum să ajungeți acolo? m-a întrebat tipul de la ghişeul de informații.

— Da, am spus.

Etajul trei, corpul C, cel mai apropiat de coridorul radial numărul trei, sectorul numărul cincisprezece. Coordonatele geografice în versiunea Pentagonului, informație necesară, având în vedere că acesta acoperă o suprafață de douăsprezece hectare.

— Domnule, să aveți o zi minunată, a mai zis tipul, şi privirea lui naivă s-a mutat peste umărul meu, către următoarea persoană aflată la rând.

O clipă, am rămas nemişcat. Mă împachetau frumos şi-mi puneau şi o fundă. Făceau ca totul să fie perfect. În Drept, testul general pentru a stabili culpabilitatea infractorilor este exprimat de latinescul *actus non facit reum nisi mens sit rea*, ceea ce înseamnă, în mare, că făcând anumite lucruri nu dai neapărat de belele decât dacă într-adevăr le faci cu intenție. Standardul e faptă plus intenție. Ei mă aşteptau să-mi dovedesc intenția. Mă aşteptau să trec de turnichet şi să pătrund în labirint. Asta explica de ce toți cei patru tipi în plus stăteau pe partea lor de poartă, nu pe a mea. Să trec bariera ar fi făcut ca totul să fie real. Poate că erau probleme care țineau de jurisdicție. Poate că fuseseră consultați avocați. Frazer voia să-mi dea un şut în fund, dar la fel de mult voia să şi-l protejeze pe al lui.

Am mai tras o dată aer în piept, am trecut bariera şi am făcut ca totul să fie real. Am luat-o printre cei doi agenți care verificau legitimațiile şi m-am strecurat printre marginile reci, metalice, ale turnichetului. Bara s-a retras. Nimic nu-mi lovea coapsele. Am păşit de cealaltă parte şi m-am oprit. Cei patru tipi în plus se aflau la dreapta mea. Le-am privit pantofii. Regulamentele armatei sunt surprinzător de vagi când vine vorba de încălțăminte. Pantofi simpli, negri, sau ceva asemănător, clasici, fără model, minimum trei perechi de inele pentru şireturi, cu vârful acoperit, tocuri de maximum cinci centimetri. Asta e tot ce scrie cu litere mărunte. Cei patru tipi din dreapta mea se conformaseră cu toții, dar nu purtau pantofii tipici polițiştilor. Spre deosebire de cei doi de afară. Cei patru etalau însă variante ale aceluiaşi model clasic. Încălțări bine lustruite, cu şireturile strâns legate, puțin încrețite şi uzate pe ici, pe colo. Poate chiar erau de la SPP. Sau poate că nu. N-aveam cum să-mi dau seama. Nu atunci.

Eu mă uitam la ei, iar ei se uitau la mine, dar nici unul dintre noi

n-a scos o vorbă. I-am ocolit şi m-am afundat în clădire. Am parcurs corpul E, în sens invers acelor de ceasornic, şi la primul hol radial am cotit spre stânga.

Cei patru m-au urmat.

Se țineau la aproximativ doi metri de mine, îndeajuns de aproape încât să nu mă scape din ochi, dar suficient de departe încât să nu mă înghesuie. Maximum şapte minute între două puncte. Eu eram carnea dintr-un sendviş. M-am gândit că există o altă echipă care mă aşteaptă la intrarea în 3C315 sau atât de aproape de acel loc pe cât mă vor lăsa să ajung. Mă duceam drept spre ei. N-aveam unde să fug, n-aveam unde să mă ascund.

Am folosit nişte scări din corpul D şi am urcat două şiruri de trepte către etajul trei. Doar pentru amuzament, am schimbat direcția, în sensul acelor de ceasornic, şi am traversat holul radial cu numărul cinci, apoi pe cel cu numărul patru. Corpul D era aglomerat. Oamenii se grăbeau dintr-un loc în altul, cu brațele încărcate de dosare kaki. Bărbați şi femei cu priviri goale, îmbrăcați în uniforme, păşeau energic pe coridoare. Locul mustea de lume. M-am ferit, am păşit în lateral şi am mers mai departe. La fiecare pas erau oameni care se uitau la mine. Părul şi barba. M-am oprit la țâşnitoare, m-am aplecat şi am băut o gură de apă. Lumea trecea pe lângă mine. La doi metri în spatele meu, cei de la SPP se făcuseră nevăzuți. Dar, la urma urmei, nu aveau cu adevărat nevoie să mă urmărească. Ştiau unde mă duc şi la ce oră trebuia să ajung acolo.

M-am îndreptat, am pornit-o iar din loc şi am cotit la dreapta, pe coridorul cu numărul trei. Am ajuns în corpul C. Aerul mirosea a lână de uniformă, a detergent pentru podele şi, foarte vag, a fum de țigară. Vopseaua de pe pereți era groasă, tipică instituțiilor. Am privit în stânga şi în dreapta. Pe hol erau trei persoane, dar nici un grup mare în fața sectorului cincisprezece. Poate că mă aşteptau înăuntru. Deja întârziasem cinci minute.

Nu am cotit. Am rămas pe coridorul trei şi am traversat tot corpul B, către corpul A. Inima clădirii, acolo unde se sfârşesc toate holurile radiale. Sau încep, depinde cum priveşti lucrurile şi ce rang ai. Dincolo de corpul A nu mai e nimic decât o curte pentagonală deschisă, de două hectare, asemenea găurii dintr-o gogoaşă unghiulară. Pe vremuri, oamenii îi spuneau Punctul Zero, deoarece se credea că ruşii au îndreptate permanent într-acolo cele mai puternice rachete, ca spre o țintă mare şi grasă. Cred că se înşelau. Cred că ruşii aveau îndreptate într-acolo rachetele aflate pe locul cinci în topul celor mai puternice,

asta doar în caz că primele patru atacuri n-ar funcţiona. Dacă eşti isteţ, nu pariezi nici că ruşii se aleg întocmai cu lucrurile pentru care au plătit.

Am aşteptat în corpul A până când am depăşit cu zece minute ora de întâlnire. Mai bine să-i ţin pe jar. Poate că deja mă căutau. Poate că cei patru tipi în plus îşi primeau deja chelfăneala pentru că mă pierduseră. Am mai tras o gură de aer, m-am desprins de perete, m-am întors pe coridorul trei şi am traversat corpul B, către C. Am cotit cu paşi egali şi m-am îndreptat către sectorul cincisprezece.

3

La intrarea în sectorul cincisprezece nu mă aştepta nimeni. Nici o echipă specială. Absolut nimeni. Coridorul era şi el complet gol în ambele sensuri, cât vedeai cu ochii. Şi tăcut. Am bănuit că toţi ceilalţi ajunseseră deja unde voiau. Întâlnirile de la ora douăsprezece erau în plină desfăşurare.

Uşa sectorului cincisprezece era deschisă. Am bătut o dată, ca un gest de politeţe, ca un anunţ, ca un avertisment, apoi am intrat. Iniţial, majoritatea birourilor Pentagonului erau amenajate în spaţii deschise, împărţite cu ajutorul fişetelor şi al pieselor de mobilier în sectoare, dar, de-a lungul anilor, s-au construit pereţi şi s-au creat spaţii private. Biroul lui Frazer din 3C315 avea un aspect mai degrabă tipic. Era un spaţiu mic, pătrat, cu o fereastră fără privelişte, un covor pe podea, fotografii pe pereţi, o masă metalică specifică Ministerului Apărării, un scaun cu braţe şi două fără, o comodă şi un fişet dublu.

Era un spaţiu mic, pătrat, fără nici o altă prez enţă umană, cu excepţia lui Frazer însuşi, aşezat pe scaunul din spatele biroului. El şi-a ridicat privirea spre mine şi a zâmbit.

— Salut, Reacher, a spus.

M-am uitat în stânga şi în dreapta. Nu era nimeni acolo. Absolut nimeni. Nu exista nici o baie privată. Nici o debara. Nici o altă uşă de nici un fel. Holul din spatele meu era gol. Uriaşa clădire era tăcută.

— Închide uşa, a spus Frazer.

Am închis uşa.

— Stai jos, dacă vrei, a spus Frazer.

M-am aşezat.

— Ai întârziat, a spus Frazer.

— Îmi cer scuze, am răspuns. Am fost reţinut.

Frazer a încuviinţat din cap.

— La ora douăsprezece, locul ăsta e un coşmar. Pauze de prânz,

schimbări de tură, tot ce vrei. E o grădină zoologică. Niciodată nu îmi propun să plec pe undeva la ora prânzului. Pur şi simplu mă ascund aici.

Avea vreo patruzeci şi cinci de ani, cam un metru şaptezeci şi cinci, în jur de nouăzeci de kilograme, umeri laţi, pieptul solid, faţa roşiatică, părul negru. Prin vene îi curgea mult sânge scoţian, filtrat de pământul mănos din Tennessee, locul lui de baştină. Luptase în Vietnam pe când era adolescent şi în Golf ca adult. Decoraţiile de război i se întindeau pe tot corpul ca o erupţie. Era un războinic de modă veche, dar, din nefericire pentru el, ştia să vorbească şi să zâmbească la fel de bine pe cât ştia să lupte, aşa că fusese repartizat la Biroul de Relaţii cu Senatul, pentru că, acum, tipii care ţineau băierile pungii erau adevăratul inamic.

— Deci, ce ai pentru mine? m-a întrebat.

N-am zis nimic. Nici nu aveam nimic de zis. Nu mă aşteptasem să ajung aşa departe.

Nu s-a lăsat.

— Veşti bune, sper.

— Nici un fel de veşti, am răspuns eu.

— Nimic?

Am dat din cap aprobator.

— Nimic.

— Mi-ai transmis că ai numele. Cel puţin, asta spunea mesajul tău.

— Nu am numele.

— Atunci, de ce ai zis aşa? De ce ai cerut să mă vezi?

Am tăcut pentru o clipă.

— A fost o scurtătură, am spus, în cele din urmă.

— În ce sens?

— Am lansat zvonul că am numele. Mă gândeam că cineva ar putea ieşi din bârlog să-mi închidă gura.

— Şi n-a ieşit nimeni?

— Până acum nu. Dar cu zece minute în urmă credeam că e altă poveste. În hol erau patru oameni în plus. În uniforme ale SPP-ului. M-au urmărit. Credeam că sunt o echipă de arestare.

— Te-au urmărit până unde?

— Prin corpul E, până în D. Pe urmă i-am pierdut pe scări.

Frazer a zâmbit din nou.

— Eşti paranoic, a spus el. Nu i-ai pierdut. Ţi-am zis, la ora douăsprezece se schimbă tura. Cei de la SPP vin şi ei cu metroul, ca toată lumea, stau la palavre câteva minute, apoi se îndreaptă spre sălile

de şedinţă. Astea sunt în corpul B. Nu te urmăreau pe tine.

N-am zis nimic.

— Întotdeauna sunt şi grupuri care pierd vremea. Peste tot sunt. Avem mult prea mult personal. Va trebui făcut ceva. E inevitabil. Numai despre asta aud vorbindu-se în Congres, toată ziua, în fiecare zi. Nu avem cum să împiedicăm ce o să vină. Toți ar trebui să ținem cont de treaba asta. Mai ales oamenii ca tine.

— Ca mine?

— Sunt mulți maiori în armata asta. Probabil, prea mulți.

— Sunt şi mulți colonei, am spus.

— Mai puţini colonei decât maiori.

N-am zis nimic.

— Eram şi eu pe lista celor care ar fi putut ieşi din bârlog? m-a întrebat el.

„Tu erai singurul pe listă", m-am gândit eu.

— Eram? a repetat el.

— Nu, am mințit eu.

A zâmbit din nou.

— Bun răspuns. Dacă aş fi avut ceva de împărțit cu tine, aş fi pus pe careva să te omoare acolo, în Mississippi. Poate chiar aş fi venit şi m-aş fi ocupat personal.

N-am spus nimic. El m-a privit o clipă, apoi pe chip i s-a înfiripat un zâmbet, iar zâmbetul s-a transformat într-un hohot de râs pe care încerca din răsputeri să şi-l rețină, dar în zadar. A izbucnit ca un strănut, ca un lătrat, iar colonelul a trebuit să se lase pe spate şi să ridice ochii în tavan.

— Ce?

Privirea lui a revenit la nivelul meu. Încă mai zâmbea.

— Îmi pare rău. Mă gândeam la cum se zice pe aici. Ştii? „Tipul ăla? Nici măcar n-a fost în stare să se lase arestat."

N-am spus nimic.

El a continuat:

— Arăți groaznic. Să ştii că există frizerii pe aici. Ar trebui să vizitezi una.

— Nu pot, am spus. Trebuie să arăt aşa.

Cu cinci zile în urmă, părul meu fusese cu cinci zile mai scurt, dar se pare că şi pe atunci era suficient de lung, pare-se, ca să atragă atenția. Leon Garber, care în acel moment era, din nou, superiorul meu, m-a chemat în biroul lui şi pentru că, printre altele, mesajul lui spunea:

„Fără, repet, fără să te ocupi de nimic din ce ține de aspectul personal”, m-am gândit că vrea să bată fierul cât e cald şi să mă admonesteze pe loc, câtă vreme dovezile încă mai existau, chiar acolo pe capul meu. Şi exact aşa a început întâlnirea. M-a întrebat:

— Ce regulament al armatei acoperă problema aspectului personal al unui soldat?

Întrebarea mi s-a părut destul de amuzantă, venind din partea lui. Garber era, fără îndoială, cel mai şleampăt ofițer pe care îl văzusem vreodată. Era în stare să ia o haină de serviciu nou-nouță şi, un ceas mai târziu, să arate de parcă trecuse cu ea prin două războaie, apoi dormise în ea şi supraviețuise şi în vreo trei bătăi prin baruri.

— Nu-mi aduc aminte ce regulament acoperă problema aspectului personal al unui soldat, i-am răspuns.

— Nici eu. Dar parcă îmi amintesc că, oricare ar fi regulamentul, standardele privind părul, unghiile şi igiena personală sunt în capitolul unu, secțiunea opt. Le pot vizualiza destul de limpede, chiar acolo, pe pagină. Mai ții minte ce scrie?

— Nu.

— Zice că standardele privind lungimea părului sunt necesare pentru a menține uniformitatea în rândul populației militare.

— Am înțeles.

— Impune ca obligatorii acele standarde. Ştii care sunt?

— Am fost foarte ocupat, am spus. Abia m-am întors din Coreea.

— Eu am auzit că din Japonia.

— Ăla a fost un popas.

— Cât de lung?

— Douăsprezece ore.

— În Japonia n-au frizerii?

— Sunt sigur că au.

— Frizerilor japonezi le ia mai mult de douăsprezece ore să tundă pe cineva?

— Sunt sigur că nu.

— În capitolul unu, secțiunea opt, paragraful doi scrie că părul de pe creştetul capului trebuie să fie tuns cu grijă, că lungimea şi desimea nu trebuie să fie excesive sau să prezinte un aspect neîngrijit, încâlcit sau inegal. Scrie că, în schimb, părul trebuie să fie tuns pierdut.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce înseamnă asta.

— Scrie că acest tip de frizură se caracterizează prin faptul că linia tunsorii soldatului se adaptează formei capului, curbându-se către

interior, terminându-se firesc la baza gâtului.

— O să mă ocup de asta.

— Astea sunt obligații, înțelegi. Nu sugestii.

— În regulă.

— Paragraful doi zice că, atunci când părul este pieptănat, *nu trebuie* să cadă peste urechi sau peste sprâncene şi *nu trebuie* să atingă gulerul.

— În regulă.

— Tu nu ți-ai descrie actuala frizură ca fiind neîngrijită, încâlcită sau inegală?

— În comparație cu ce?

— Şi cum e cu urechile, sprâncenele şi gulerul?

— O să mă ocup, am repetat eu.

Atunci, Garber a zâmbit, iar tonul întâlnirii s-a schimbat complet.

— Până la urmă, cât de repede îți creşte părul? m-a întrebat el.

— Nu ştiu, am răspuns. Cred că are un ritm normal de creştere, presupun. Probabil la fel ca la toată lumea. De ce?

— Avem o problemă, mi-a zis el. În Mississippi.

4

Garber mi-a explicat că problema din Mississippi se referea la o femeie în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, pe nume Janice May Chapman. Iar ea era o problemă pentru că era moartă. Fusese ucisă la o stradă distanță de drumul principal al unui oraş numit Carter Crossing.

— Era de-a noastră? am întrebat.

— Nu, a spus Garber. Era civilă.

— Atunci, cum de e o problemă?

— Ajung şi acolo, a zis Garber. Dar mai întâi trebuie să auzi povestea. E capătul pământului acolo. Colțul de nord-est al statului, lângă granița dintre Alabama şi Tennessee. Există o linie de cale ferată de la nord la sud şi un drum forestier noroios care o traversează de la est la vest, pe lângă un izvor. Locomotivele se opreau acolo să se alimenteze cu apă, iar pasagerii coborau să mănânce, aşa că oraşul a crescut. Dar de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial mai trec pe acolo doar două trenuri pe zi, ambele marfare, fără pasageri, aşa că oraşul a luat-o iar la vale.

— Până când...?

— S-au făcut investiții federale. Ştii cum e. Washingtonul nu

putea să lase o mare parte din sud să se transforme în Lumea a Treia, aşa că am aruncat nişte bani acolo. Mulți bani, de fapt. Ai observat vreodată că tipii care vorbesc cel mai tare despre executivul restrâns întotdeauna par să locuiască în statele cu cele mai mari subvenții? Un executiv restrâns i-ar omorî cu zile.

— Cu ce s-a ales Carter Crossing?

— Carter Crossing s-a ales cu o bază militară pe nume Fort Kelham.

— OK, am zis. Am auzit de Kelham. Niciodată n-am ştiut exact unde se află.

— Pe vremuri era uriaşă, a continuat Garber. Terenul a fost ocupat prin 1950, cred. Ar fi putut să ajungă la fel de mare ca Fort Hood, dar până la urmă s-a dovedit a fi prea departe de I-55 înspre est şi prea departe de I-65 înspre vest pentru a fi utilă. Trebuie să mergi o grămadă cu maşina pe tot felul de drumuri lăturalnice doar ca să ajungi până acolo. Sau poate că politicienii din Texas sunt mai buni de gură decât cei din Mississippi. Oricum, Hood a ajuns în centrul atenției, iar Kelham s-a ofilit. S-a zbătut să supraviețuiască până la sfârşitul Războiului din Vietnam, pe urmă au transformat-o într-o tabără de instrucție pentru rangeri militari. Ceea ce este şi acum.

— Credeam că rangerii se antrenează la Benning.

— 75-ul îşi trimite cei mai buni oameni la Kelham pentru o vreme. Nu e departe. Are ceva de-a face cu terenul.

— 75-ul este un regiment de operațiuni speciale.

— Aşa mi s-a zis.

— Sunt destui rangeri de la operațiuni speciale în pregătire ca să țină sub control un oraş întreg?

— Aproape, a spus Garber. Nu e o localitate foarte mare.

— Deci, despre ce vorbim? Un ranger a omorât-o pe Janice May Chapman?

— Mă îndoiesc, a zis Garber. Probabil că a fost opera vreunui fermier local.

— Există fermieri pe-acolo? Ferme măcar?

— Pădurar atunci. Copaci sunt din belşug.

— Nu contează, de ce vorbim noi despre asta?

În acel moment, Garber s-a ridicat, a ieşit de după birou, a traversat camera şi a închis uşa. Era mai bătrân decât mine, normal, şi mult mai scund, dar cam la fel de solid. Şi acum era îngrijorat. Rareori se întâmpla să închidă uşa, şi mai rar se întâmpla să vorbească timp de cinci minute fără să trântească o predică, un aforism sau un slogan,

menite să rezume într-o frază uşor de reținut o idee pe care încerca să o sublinieze. S-a întors şi s-a aşezat din nou, iar pernuța de pe scaun a fâşâit uşor sub greutatea lui.

— Ai auzit vreodată de un loc numit Kosovo?

— Balcani, am spus eu. Gen Serbia şi Croația.

— O să izbucnească un război acolo. Se pare că noi o să încercăm să-l oprim. Probabil că o s-o dăm în bară şi o să ajungem să bombardăm în neştire o tabără sau alta.

— OK, am zis. Întotdeauna e bine să ai un plan B.

— Chestia sârbo-croată a fost un dezastru. Ca şi Rwanda. O ruşine totală. Suntem în secolul XX, pentru Dumnezeu!

— Mie mi se pare că s-a încadrat perfect în secolul XX.

— Se presupune că, acum, lucrurile ar trebui să stea altfel.

— Aşteptați secolul XXI. Ăsta-i sfatul meu.

— N-o să aşteptăm nimic. O să încercăm să facem chestia din Kosovo aşa cum trebuie.

— Păi, baftă. Nu veniți la mine să vă ajut. Eu sunt doar un polițist.

— Avem deja oameni acolo. Ştii cum e, cu intermitențe. Vin şi pleacă.

— Cine?

— Pacificatori, a răspuns Gruber.

— Adică, Națiunile Unite?

— Nu chiar. Doar băieții noştri.

— Nu ştiam.

— Nu ştiai pentru că nimeni n-ar trebui să ştie.

— De când e povestea asta?

— Douăsprezece luni.

— De un an de zile trimitem în secret trupe terestre în Balcani?

— Nu e aşa mare brânză, a spus Garber. În parte, sunt operațiuni de recunoaştere. În caz că se întâmplă ceva mai târziu. Dar mai ales e vorba de calmarea spiritelor. Acolo sunt multe tabere. Dacă întreabă careva, noi spunem întotdeauna că ceilalți ne-au invitat. În felul ăsta, fiecare crede că tabăra cealaltă are parte de sprijinul nostru. E o măsură preventivă.

— Pe cine am trimis?

— Rangerii militari.

Garber mi-a spus că Fort Kelham încă mai opera ca tabără oficială de instrucție pentru rangeri, dar, în plus, era folosită pentru a

caza două companii complete, gata pregătite, amândouă cu oameni aleşi pe sprânceană, din Regimentul 75. Se numeau Compania Alpha şi Compania Bravo, şi se deplasau în secret în Kosovo, prin rotație, câte o lună fiecare. Poziția relativ izolată a bazei Kelham o făcea perfectă pentru operațiuni clandestine. Nu că am fi avut într-adevăr nevoie să ascundem ceva, a spus Garber. Foarte puțin personal era implicat, iar misiunea era una umanitară, având cea mai curată motivație posibilă. Dar Washingtonul e Washington şi unele lucruri e mai bine să rămână nespuse.

— Carter Crossing are o secție de poliție? am întrebat eu.

— Da, are, mi-a confirmat Garber.

— Lasă-mă să ghicesc: polițiştii n-au ajuns nicăieri cu investigarea crimei, aşa că au de gând să tatoneze terenul. Vor să înscrie personalul de la Kelham pe lista lor de suspecți.

— Da.

— Inclusiv membrii companiilor Alpha şi Bravo.

— Da.

— Vor să le pună tot felul de întrebări.

— Da.

— Dar noi nu ne putem permite să-i lăsăm să întrebe nimic pentru că trebuie să ascundem toate sosirile şi plecările secrete.

— Corect.

— Au un motiv plauzibil?

Am sperat că Garber va spune nu, în schimb, el a zis:

— Uşor circumstanțial.

— Uşor?

— A fost un moment prost. Janice May Chapman a fost omorâtă la trei zile de la întoarcerea din Kosovo a Companiei Bravo, după cea mai recentă călătorie a lor. Ei vin direct cu avionul. Kelham are o pistă de aterizare. Ți-am zis, e mult spațiu acolo. Aterizează la adăpostul întunericului, de dragul discreției. Apoi compania care s-a întors îşi petrece primele două zile sub cheie, dând raportul.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, în a treia zi, compania care s-a întors primeşte o permisie de o săptămână.

— Şi toți se duc în oraş.

— În general.

— Inclusiv în centru şi pe străduțele din jur.

— Acolo sunt barurile.

— Şi în baruri fac cunoştință cu localnicele.

— Ca întotdeauna.
— Iar Janice May Chapman era o localnică.
— Cunoscută ca fiind prietenoasă din fire.
— Minunat!
— A fost violată şi mutilată.
— În ce fel mutilată?
— N-am întrebat. N-am vrut să ştiu. Avea douăzeci şi şapte de ani. Şi Jodie are tot douăzeci şi şapte de ani.
Singura lui fiică. Unicul lui copil. Foarte iubită.
— Ce mai face? am întrebat.
— E bine.
— Unde e acum?
— E avocat, a răspuns el, de parcă ar fi vorbit de un loc, nu de o profesie.
Apoi m-a întrebat la rândul lui.
— Ce mai face fratele tău?
— E OK, din câte ştiu eu.
— Tot la Trezorerie?
— Din câte ştiu, da.
— A fost un om bun, a spus Garber, de parcă plecarea din armată ar fi fost acelaşi lucru cu moartea.
N-am zis nimic.
— Ce ai face cu situaţia din Mississippi? m-a întrebat Garber.
Era în 1997, nu uitaţi.
— Nu putem să ţinem la distanţă poliţia locală. Nu în condiţiile astea. Dar nici nu ne putem aştepta la vreun soi de expertiză sau resurse din partea lor. Aşa că ar trebui să le oferim ajutor. Să trimitem pe cineva acolo. Putem face toată treaba în baza militară. Dacă vinovatul e un tip de la Kelham, o să-l servim pe tavă. În felul ăsta se face dreptate, iar noi putem ascunde ce avem de ascuns.
— Nu-i chiar aşa uşor, a spus Garber. Lucrurile se complică.
— În ce fel?
— Comandantul Companiei Bravo e un individ pe nume Reed Riley. Îl ştii?
— Îmi sună cunoscut.
— Ar fi şi cazul. Taică-său e Carlton Riley.
— Rahat!
Garber a dat din cap aprobator.
— Senatorul. Preşedintele Comisiei pentru Forţele Armate. Pe cale să devină cel mai bun prieten al nostru sau cel mai aprig duşman, în

funcție de direcția din care bate vântul. Ştii şi tu cum e cu tipii ăştia. Pentru el valorează un milion de voturi ca fiu-său să fie căpitan de infanterie. Şi de două ori pe atât dacă e erou. Nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă unul dintre oamenii tânărului Reed s-ar dovedi a fi un ucigaş.

— Avem nevoie de cineva la Kelham chiar acum.

— Tocmai pentru asta ne-am întâlnit, tu şi cu mine.

— Când mă vrei acolo?

— Nu te vreau acolo, a spus Garber.

5

Garber mi-a spus că prima lui alegere pentru misiunea de la Kelham n-am fost eu, ci un proaspăt maior din poliția militară, pe nume Duncan Munro. Provenit dintr-o familie de militari, Steaua de Argint, Inima Purpurie şi aşa mai departe. Tocmai făcuse o treabă grozavă în Coreea, iar acum se descurca excelent în Germania. Era cu cinci ani mai tânăr decât mine şi, din câte auzisem, era exact aşa cum fusesem şi eu cu cinci ani în urmă. Nu-l întâlnisem niciodată.

— Ia avionul în seara asta. Estimează că va ajunge mâine spre prânz.

— Cum consideri tu, am spus eu. Presupun...

— E o situație delicată.

— Evident, am răspuns. Oricum, prea delicată pentru mine.

— Nu te şifona! Am nevoie de tine pentru altceva. Ceva ce sper că vei considera la fel de important.

— Cum ar fi?

— Muncă sub acoperire, a spus el. De asta mă bucur că părul tău arată aşa. Încâlcit, neîngrijit. Există două capitole la care ne descurcăm foarte prost când suntem sub acoperire: părul şi pantofii. Pantofi îți poți lua din târg. Dar părul neîngrijit nu-l poți cumpăra de pe-o zi pe alta.

— Sub acoperire, unde?

— În Carter Crossing, bineînțeles. Mississippi. În afara bazei. O să apari în oraş ca un fel de fost militar vagabond. Cunoşti genul. Tu o să fii tipul ăla care se simte acolo ca acasă pentru că mediul îi e familiar. Aşa că o să rămâi. O să dezvolți o relație cu forțele locale de ordine şi o să-ți foloseşti relația asta, clandestin, pentru a te asigura că atât ei, cât şi Munro fac lucrurile absolut perfect.

— Vrei să mă dau drept civil?

— Nu-i chiar atât de greu. Toți suntem din aceeaşi specie, mai mult sau mai puțin. Te descurci tu.

— O să fiu un investigator activ?

— Nu. O să fii acolo doar pentru a observa şi a raporta. Ca la verificarea unui antrenament. Ai mai făcut aşa ceva. O să fii ochii şi urechile mele. Lucrurile trebuie să meargă absolut perfect.

— Bine, am spus.

— Alte întrebări?

— Când plec?

— Mâine-dimineață, la prima oră.

— Şi ce înseamnă, pentru tine, că lucrurile trebuie să meargă absolut perfect?

Garber a făcut o pauză, s-a foit pe scaun şi n-a răspuns la întrebare.

M-am întors în camera mea şi am făcut un duş, dar nu m-am bărbierit. Când lucrezi sub acoperire, eşti ca un actor care intră în pielea personajului, iar Garber avea dreptate. Cunoşteam genul. Orice soldat îl cunoaşte. Oraşele de pe lângă bazele militare sunt pline de tipi care au ieşit din sistem dintr-un motiv sau altul, dar niciodată nu s-au îndepărtat prea mult. Unii rămân, alții sunt obligați să se mute, iar cei care pleacă ajung în alt oraş, lângă o altă bază militară. Acelaşi lucru, dar altfel. Asta ştiu. Cu asta se simt în largul lor. Păstrează un fel de disciplină militară adânc înrădăcinată, ca un vechi obicei, ca un cod genetic rătăcit, dar renunță la îngrijirea regulată. Viețile lor nu mai sunt conduse de capitolul unu, secțiunea opt, paragraful doi. Aşa că nu m-am bărbierit şi nici nu mi-am pieptănat părul. L-am lăsat pur şi simplu să se usuce.

Apoi mi-am întins lucrurile pe pat. Nu trebuia să merg în târg pentru pantofi. Aveam unii care se potriveau. Cu aproximativ doisprezece ani în urmă fusesem în Marea

Britanie şi îmi cumpărasem o pereche de bocanci maronii de la un vechi magazin cu haine bărbăteşti dintr-un sat aflat în mijlocul pustietății. Erau nişte chestii mari, grele, solide. Erau bine îngrijiți, dar un pic uzați şi încrețiți. Rupți în călcâie, la propriu.

I-am pus pe pat şi acolo au rămas, singuri. Nu mai aveam alte haine personale. De nici un fel. Nici măcar şosete. Am găsit într-un sertar un vechi tricou de armată, din bumbac oliv-maroniu, care la început fusese trainic, dar acum era spălăcit şi subțire ca mătasea. M-am gândit că e genul de articol vestimentar pe care un tip l-ar ține prin preajmă. L-am pus lângă pantofi. Pe urmă am mers până la magazinul

garnizoanei şi m-am uitat pe la standurile pe care, de obicei, nu le frecventez. Am găsit o pereche de pantaloni de culoarea noroiului şi o cămaşă cu mâneci lungi care, la origine, fusese maronie, dar apoi fusese prespălată astfel încât culoarea pălise, transfor- mându-se într-un soi de roz. Nu eram prea încântat, dar era singura opțiune pe măsura mea. Era la preț redus, ceea ce mi s-a părut logic, şi, în principiu, semăna a haină de civil. Văzusem oameni purtând chestii şi mai urâte. Şi era versatilă. Nu ştiam sigur cum erau temperaturile în martie, în partea de nord-est a statului Mississippi. Dacă era cald, puteam sufleca mânecile. Dacă era frig, le puteam lăsa în jos.

Am ales lenjerie de corp albă şi şosete kaki, apoi m-am oprit la articolele de toaletă, unde am găsit o periuță de dinți pentru călătorie care avea cam jumătate din lungimea normală. Mi-a plăcut. Capătul utilizabil era cuibărit într-un capac din plastic transparent, iar periuța se scotea, se rotea şi se fixa cu un păcănit, căpătând lungimea normală şi fiind gata de folosire. Era clar concepută pentru a fi purtată în buzunar. Era uşor de transportat, iar partea cu peri rămânea curată. O idee mişto.

Am trimis hainele direct la curățătorie, pentru a le uza puțin. Nimic nu uzează lucrurile mai tare ca spălătoriile din bazele militare. Pe urmă am intrat într-un fast-food pentru un prânz întârziat. Acolo am dat peste un vechi prieten, coleg din poliția militară, un tip pe nume Stan Lowrey. Lucrasem de multe ori împreună cu el. Stătea la masă, iar pe tava din fața lui se găseau rămăşițele unui hamburger dublu şi ale unei porții de cartofi prăjiți. Mi-am luat mâncarea şi m-am strecurat în fața lui.

— Aud că eşti pe cale să pleci în Mississippi, mi-a spus el.

— De unde ştii?

— Sergentul meu a aflat de la un sergent din biroul lui Garber.

— Când?

— Acum vreo două ore.

— Grozav, am spus. Acum două ore, eu nici măcar nu ştiam. Câtă discreție...

— Sergentul meu zice că te duci pe post de vioara a doua.

— Sergentul tău are dreptate.

— Sergentul meu zice că anchetatorul principal e un puşti.

Am dat din cap că da.

— Eu o să fiu bona.

— E nasol, Reacher. E aiurea rău de tot.

— Doar dacă puştiul face treabă bună.

— Ceea ce s-ar putea întâmpla.

Am muşcat din sendviş, apoi am luat o gură de cafea şi am spus:

— De fapt, nu ştiu dacă cineva poate să facă treabă bună. E vorba de puncte sensibile. S-ar putea să nici nu existe o cale de-a face treabă bună. S-ar putea ca Garber să mă protejeze şi să-l sacrifice pe puşti.

— Continuă să visezi, prietene, a spus Lowrey. Tu eşti o mârţoagă, iar Garber ţi-a aruncat o minge joasă din celălalt capăt al terenului, cu toţi apărătorii pe fază. O nouă stea stă să răsară. Tu eşti deja istorie.

— Atunci, şi tu la fel, am spus. Dacă eu sunt o mârţoagă înseamnă că tu eşti deja la poarta fabricii de clei.

— Exact, a răspuns Lowrey. De-aia sunt îngrijorat. În seara asta o să încep să mă uit pe anunţurile cu oferte de muncă.

În restul după-amiezii nu s-a mai întâmplat mare lucru. Rufele mele s-au întors de la curăţătorie, puţin spălăcite şi uzate de maşinile uriaşe. Fuseseră călcate la abur, dar o zi de călătorie avea să corecteze acest neajuns. Le-am lăsat pe podea, împăturite cu grijă peste pantofi. Apoi a sunat telefonul, iar un operator mi-a făcut legătura cu un apel de la Pentagon şi m-am trezit stând de vorbă cu un colonel pe nume John James Frazer. Acesta mi-a spus că, în prezent, lucrează la Biroul de Relaţii cu Senatul, dar anunţul ăsta ruşinos fusese precedat de întreaga lui biografie de război, astfel încât să nu-l clasific drept o jigodie. Apoi a zis:

— Am nevoie să aflu imediat dacă există cea mai mică frântură ori dâră de indiciu sau de zvon despre cineva din Compania Bravo. Imediat, bine? Zi sau noapte.

— Iar eu am nevoie să aflu cum de poliţia locală ştie măcar că Bravo îşi are baza la Kelham. Credeam că trebuia să fie un secret.

— Băieţii vin şi pleacă de acolo cu transportoare C5. Nişte avioane tare zgomotoase.

— În toiul nopţii. Aşa că, din punctul de vedere al oricui altcuiva, ar putea fi transporturi de provizii. Fasole şi muniţie.

— Acum vreo lună a fost o problemă cu vremea. Furtuni deasupra Atlanticului. Băieţii au întârziat. Au aterizat după ivirea zorilor. Au fost observaţi. Şi, oricum, pe lângă baza militară e un oraş. Ştii cum e. Localnicii bagă de seamă anumite tipare. Figuri cunoscute se perindă pe acolo o lună, apoi în următoarea dispar. Oamenii nu sunt tâmpiţi.

— Deja există zvonuri şi indicii, am spus eu. Sincronizarea dă

de înțeles. După cum ați spus, oamenii nu sunt tâmpiți.

— Sincronizarea ar putea fi doar o coincidență.

— Ar putea fi, am replicat. Să sperăm că aşa e.

— Trebuie să aflu imediat dacă e ceva ce căpitanul Riley ar fi putut sau ar fi avut dreptul, sau ar fi trebuit să ştie, a insistat Frazer. Orice, OK? Fără întârziere.

— Ăsta e un ordin?

— E o cerere de la un ofițer superior. Există vreo diferență?

— Sunteți în lanțul meu ierarhic?

— Consideră că sunt.

— Bine, am spus.

— Orice, a repetat el. Mie, personal, şi cât mai repede. Să ajungă doar la urechile mele. Zi sau noapte.

— Bine, am repetat.

— E multă presiune pe treaba asta. Pricepi? Miza e foarte mare.

— Bine, am zis pentru a treia oară.

Apoi Frazer mi-a spus:

— Dar nu vreau să faci ceva cu care să nu te simți în largul tău.

M-am culcat devreme, cu părul încâlcit, cu mâncărimi de la pernă pe fața nebărbierită, iar ceasul deşteptător din capul meu m-a trezit la cinci, cu două ore înainte de ivirea zorilor, în ziua de vineri, 7 martie 1997. Prima zi din restul vieții mele.

6

Am făcut duş şi m-am îmbrăcat pe întuneric: şosetele, boxerii, pantalonii, vechiul meu tricou, noua mea cămaşă. Mi-am legat şireturile de la bocanci şi mi-am băgat în buzunar periuța de dinți, alături de un pachet cu gumă de mestecat şi un teanc de bancnote. Am lăsat în urmă restul. Fără vreun document de identitate, fără portofel, fără ceas, fără nimic. Intram în pielea personajului. M-am gândit că, dacă ar fi fost totul pe bune, aşa aş fi procedat.

Apoi am plecat. Am mers pe aleea principală a garnizoanei şi am ajuns la corpul de gardă, iar Garber a ieşit să mă întâmpine în aer liber. Mă aştepta. Ora şase dimineața. Încă nu se luminase. Comandantul purta o ținută de campanie pe care probabil o îmbrăcase cu doar o oră în urmă, dar arăta de parcă îşi petrecuse acea oră tăvălindu-se prin noroiul unei ferme. Ne-am aşezat în lumina gălbuie a unei lămpi cu gaz. Aerul era foarte rece.

— N-ai o geantă? m-a întrebat Garber.
— De ce aş avea o geantă?
— Oamenii umblă cu genți.
— Pentru ce?
— Pentru hainele de rezervă.
— Nu am haine de rezervă. Pe astea a trebuit să mi le cumpăr special.
— Ai *ales* cămaşa aia?
— Ce are?
— E roz.
— Doar pe alocuri.
— Te duci în Mississippi. O să te creadă ăia poponar. O să te omoare în bătaie.
— Mă îndoiesc, am spus.
— Ce-o să faci când hainele astea or să se murdărească?
— Nu ştiu. O să-mi cumpăr altele, presupun.
— Cum ai de gând să ajungi la Kelham?
— M-am gândit să merg pe jos spre oraş şi să iau o cursă locală până în Memphis. Pe urmă să merg la ocazie. Îmi închipui că aşa se fac lucrurile astea.
— Ai mâncat ceva de dimineață?
— Sunt sigur că o să găsesc un local.
Garber a tăcut o clipă, apoi m-a întrebat:
— Te-a sunat cumva ieri John James Frazer? De la Biroul de Relații cu Senatul?
— Da, m-a sunat.
— Ce impresie ți-a lăsat?
— Că o să avem mari necazuri dacă Janice May Chapman n-a fost omorâtă de un civil.
— Atunci, să sperăm că aşa s-a întâmplat.
— Frazer e în lanțul meu ierarhic?
— Probabil că cel mai sigur e să presupui că da.
— Ce fel de om e?
— Acum e un om foarte stresat. Cinci ani de muncă s-ar putea duce dracului, tocmai când e mai important.
— Mi-a spus să nu fac nimic cu care să nu mă simt în largul meu.
— Prostii! a spus Garber. Nu eşti în armată ca să te simți în largul tău.
— Ce face un tip în permisie după ce se îmbată într-un bar nu e

vina comandantului companiei.

— Aşa e, în lumea reală, a spus Garber. Dar aici vorbim despre politică.

Apoi a tăcut iar, doar pentru o clipă, de parcă ar fi avut mai multe idei de subliniat şi nu ştia cu care să înceapă. Însă, într-un final, s-a mulțumit să zică:

— Păi, drum bun, Reacher. Ținem legătura, OK?

Drumul până la depou a fost lung, dar deloc greu. Trebuia doar să pun un picior în fața celuilalt. Pe lângă mine au trecut mai multe vehicule, dar nici un şofer n-a oprit ca să mă ia. Dacă aş fi fost în uniformă, poate că ar fi făcut-o. În inima Americii, cetățenii din apropierea garnizoanelor se arată, de obicei, binevoitori față de vecinii lor militari. Am luat nepăsarea lor drept o dovadă că deghizarea mea era convingătoare. Eram bucuros că trecusem testul. Până atunci nu mă mai dădusem niciodată drept civil. Eram pe un teritoriu necunoscut. Ceva nou pentru mine. Niciodată nu fusesem civil. Presupun că, tehnic, fusesem totuşi, în cei optsprezece ani dintre naştere şi West Point, dar acei ani îi petrecusem într-o înşiruire neclară de baze ale infanteriei marine, din pricina carierei tatălui meu, iar viața de garnizoană, în mijlocul familiei unui militar de carieră, nu are nimic de-a face cu civilia. Absolut nimic. Aşa că plimbarea din acea dimineață mi s-a părut nouă şi experimentală. Soarele a răsărit în spatele meu, iar aerul a devenit cald şi înrourat, de pe drum ridicându-se o ceață care îmi ajungea până la genunchi. Mergeam prin ea şi mă gândeam la vechiul meu prieten Stan Lowrey, rămas în unitate. Mă întrebam dacă se uitase la anunțurile cu oferte de muncă. Mă întrebam dacă ar fi trebuit s-o facă. Mă întrebam dacă şi eu ar fi trebuit s-o fac.

La vreo opt sute de metri de centru exista un local de mâna a doua, unde m-am oprit pentru micul dejun. Am cerut cafea, bineînțeles, şi ouă jumări. Simțeam că mă integrez destul de bine, din punct de vedere vizual şi comportamental. Mai erau acolo alți şase clienți. Toți civili, toți bărbați şi toți nepieptănați şi neîngrijiți, în raport cu standardele impuse pentru a menține uniformitatea în rândul populației militare. Toți şase aveau capetele acoperite. Şase şepci cu plasă, pe care erau imprimate numele unor producători de echipamente agricole sau distribuitori de semințe, cel mai probabil. Mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să-mi iau şi eu o astfel de şapcă. Nu mă gândisem la asta şi nici nu văzusem vreuna în magazinul garnizoanei.

Am terminat de mâncat, i-am plătit chelneriței şi am mers mai departe, cu capul descoperit, până în stația de autobuz. Mi-am cumpărat un bilet, m-am aşezat pe o bancă şi, treizeci de minute mai târziu, mă aflam undeva în spatele autobuzului, îndreptându-mă spre sud-vest.

7

Drumul cu autobuzul a fost magnific, în felul lui. Distanța nu era foarte mare, doar o mică porțiune din uriaşul continent, doar doi centimetri pe o hartă de o pagină, dar drumul a durat şase ore. Priveliştea ce se arăta la geam se schimba atât de încet, încât părea că nu se schimbă deloc, dar, chiar şi aşa, la capătul călătoriei peisajul era foarte diferit față de cum fusese la început. Memphis părea un oraş elegant, străbătut de străzi ude, compartimentat de clădiri scunde, vopsite în culori şterse, pastelate, care fremătau şi musteau de activități tainice, inexplicabile. Am coborât în stație şi, vreme de câteva clipe, am rămas pe loc în strălucirea după-amiezii, ascultând murmurul şi freamătul oamenilor aflați la muncă sau la joacă. Apoi, cu soarele tot la dreapta mea, am înaintat către sud-est. Prioritatea numărul unu era găsirea unui drum lat care ducea afară din oraş, iar prioritatea numărul doi era o porție de mâncare.

M-am trezit într-un cartier insalubru, cu multe clădiri, plin de case de amanet, sex-shopuri şi birouri de garanție a eliberărilor pe cauțiune. Mi-am dat seama că mi-ar fi fost aproape imposibil să fac rost de o maşină acolo. Acelaşi şofer care, la drum deschis, ar fi luat un autostopist, n-ar fi oprit niciodată în acea parte a oraşului. Aşa că am schimbat ordinea priorităților şi am mâncat ceva într-o cafenea slinoasă, resemnându-mă apoi cu o lungă drumeție. Îmi doream un colț cu un indicator, un pătrat mare şi verde, marcat cu o săgeată, pe care să scrie *Oxford* sau *Tupelo* sau *Columbus*. Din experiența mea, un tip care stă sub un asemenea indicator, făcând semn cu degetul mare, nu lasă loc de îndoială cu privire la ceea ce vrea şi încotro se îndreaptă. Nu mai e nevoie de nici o explicație.

Nu mai e nevoie ca şoferul să oprească şi să întrebe, lucru care ajută foarte mult. Oamenii nu se pricep să te refuze pe față. Deseori ei trec mai departe, doar ca să evite posibilitatea asta. Întotdeauna e mai bine să reduci confuzia.

Am găsit un asemenea colț, cu indicatorul aferent, la capătul unei plimbări de treizeci de minute, la marginea a ceea ce am luat drept o suburbie înfrunzită. Asta însemna că nouăzeci la sută dintre şoferii

care treceau pe acolo erau nişte cucoane respectabile care se întorceau acasă, fapt care presupunea că aveau să mă ignore complet. Nici o cucoană de suburbie n-ar opri pentru un străin şi nici un şofer care mai are doar doi kilometri până acasă nu s-ar oferi să te ia în maşină. Dar să merg mai departe pe jos ar fi fost un progres iluzoriu. O falsă economie. Mai bine pierdeam timpul stând pe loc, decât să-l irosesc mergând şi consumând energie. Chiar dacă nouă vehicule din zece aveau să treacă în viteză pe lângă mine, am socotit că într-o oră tot aveam să mă pun în mişcare.

Şi aşa a fost. Nici douăzeci de minute mai târziu, o camionetă veche a încetinit şi s-a oprit lângă mine, iar şoferul mi-a spus că se îndreaptă spre un depozit de cherestea aflat chiar la ieşirea din Germantown. Trebuie să fi fost evident că nu pricepeam o iotă din geografia locului, aşa că tipul mi-a spus că, dacă merg cu el, am să ies din zona urbană şi n-o să mai am în faţă decât drum drept spre nord-estul Mississippiului. M-am urcat şi, după alte douăzeci de minute, eram iar singur, pe breteaua unei şosele cu două benzi prăfuite, ce ducea clar în direcţia spre care voiam eu s-o apuc. De acolo m-a luat un tip într-un Buick sedan accidentat şi am trecut împreună graniţa statului, apoi am mers şaizeci şi cinci de kilometri spre est. Pe urmă un altul, într-o veche camionetă Chevy, m-a dus treizeci de kilometri spre sud, pe un drum lăturalnic, şi m-a lăsat la cotitura care, spunea el, era cea potrivită pentru mine. După-amiaza era pe sfârşite, iar soarele se îndrepta destul de repede spre asfinţit. Drumul din faţă era drept ca-n palmă, cu păduri joase de ambele părţi şi doar întuneric în zare. Mi-am zis că oraşul Carter Crossing se afla undeva pe acel drum, poate la vreo cincizeci-şaizeci de kilometri spre est, ceea ce mă apropia de îndeplinirea primei părţi a misiunii mele, adică pur şi simplu să ajung acolo. A doua parte era să iau contact cu poliţiştii locali, lucru care putea fi mai dificil. Nu exista nici un motiv pertinent pentru ca un vagabond aflat în trecere să lege amiciţii cu oameni în uniforme de poliţie. Nu exista nici o cale evidentă de a face asta, cu excepţia arestării, iar asta ar fi însemnat să pornim relaţia cu stângul.

Dar, din întâmplare, ambele obiective au fost atinse dintr-o singură lovitură, pentru că primul automobil pe care l-am văzut îndreptându-se către est a fost o patrulă de poliţie ce se întorcea în oraş. Am făcut semn, şi tipul a oprit să mă ia. El era genul care vorbea mult, iar eu eram un bun ascultător, şi în câteva minute am descoperit că unele dintre lucrurile pe care mi le spusese Garber erau greşite.

8

Pe poliţist îl chema Pellegrino, ca pe apa minerală, dar asta n-a spus-o el. Am impresia că în acea parte a Mississippiului oamenii beau numai apă de la robinet. Dacă stau bine să mă gândesc, nu-i de mirare că a oprit să mă ia. Poliţiştii din oraşele mici sunt întotdeauna interesaţi de străinii ciudaţi care se pregătesc să intre pe teritoriile lor. Cea mai uşoară cale să afle cine sunt este să-i întrebe pur şi simplu, ceea ce Pellegrino a făcut numaidecât. I-am spus cum mă cheamă şi în câteva vorbe i-am înşirat povestea de acoperire. I-am zis că părăsisem recent armata şi că mă îndreptam spre Carter Crossing în căutarea unui prieten care s-ar fi putut să locuiască acolo. Am zis că amicul fusese repartizat ultima oară la Kelham şi era posibil să fi rămas prin zonă. Pellegrino n-a avut nimic de replicat. Doar şi-a luat ochii de la drum pentru o secundă şi m-a măsurat din cap până în picioare, evaluându-mă, apoi a încuviinţat din cap şi s-a uitat iar în faţă. Era potrivit de statură şi foarte gras, cu origini franceze sau italiene, cel mai probabil, avea părul negru, tuns scurt, pielea măslinie şi vinişoare sparte pe aripile nasului. Avea între treizeci şi patruzeci de ani, iar eu mi-am zis că, dacă nu se potoleşte cu mâncarea şi băutura, n-o s-o ducă mult peste cincizeci-şaizeci de ani.

Mi-am terminat discursul, şi atunci a început el să vorbească, iar primul lucru pe care l-am aflat a fost că nu era chiar un mărunt poliţist de provincie. Din punct de vedere tehnic, Garber se înşelase. Carter Crossing nu avea un departament de poliţie. Carter Crossing se afla în comitatul Carter, iar comitatul Carter avea un şerif, cu jurisdicţie peste tot ce se afla într-un perimetru de aproape o mie trei sute de kilometri pătraţi. Dar nu se găsea mare lucru pe acea suprafaţă de o mie trei sute de kilometri pătraţi, în afară de Fort Kelham şi de oraş, unde se afla şi biroul şerifului, ceea ce îi dădea, din nou, dreptate lui Gar- ber. Dar Pellegrino era, fără discuţie, un ajutor de şerif, nu un ofiţer de poliţie, şi părea foarte mândru de funcţia asta.

— Cât de mare e departamentul vostru? l-am întrebat.

— Nu foarte. Şeriful, un detectiv în subordinea şerifului, mai suntem eu şi încă un ajutor în uniformă, mai avem un funcţionar civil şi o femeie la telefoane. Dar detectivul suferă cu rinichii şi e de mult în concediu medical, aşa că, de fapt, suntem doar noi trei.

— Şi câţi locuitori are comitatul Carter?

— Cam o mie două sute, a spus el.

Mi s-a părut foarte mult pentru trei polițiști în funcție. Păstrând proporțiile, ar fi ca şi cum ai încerca să păzeşti New Yorkul cu o jumătate din actualul departament de poliție al oraşului.

— Asta include şi Fort Kelham?

— Nu, ei sunt separați, a răspuns Pellegrino. Şi au alți polițişti.

— Totuşi, trebuie să fiți tare ocupați, am insistat eu. Vreau să zic, o mie două sute de cetățeni, o mie trei sute de metri pătrați...

— În momentul ăsta chiar suntem foarte ocupați, a spus el, dar n-a pomenit nimic despre Janice May Chapman.

În schimb, mi-a descris un eveniment mai recent. Cu o noapte în urmă, la adăpostul întunericului, cineva parcase o maşină pe linia de cale ferată. Garber se înşelase iar. Spusese că pe acolo trec două trenuri pe zi, dar de la Pellegrino am aflat că în realitate era doar unul. Trecea fix la miezul nopții, un gigant lung de un kilometru şi jumătate, care îşi târa încărcătura spre nord, de la Biloxi până la Gulf Coast. Acel tren de la miezul nopții se izbise de vehiculul parcat, îl făcuse zob, îl împinsese de-a lungul şinelor şi îl azvârlise în pădure. Nu oprise. Din câte se pare, nici nu încetinise. Ceea ce însemna că mecanicul nici măcar nu observase. Era obligat să se oprească dacă lovea ceva pe linie. Politica celor de la căile ferate. Pellegrino era convins că se putea ca tipul să nu fi observat. Şi eu eram de aceeaşi părere. Mii de tone care vin cu viteză împotriva uneia singure, nici nu se compară. Pellegrino părea captivat de absurditatea situației.

— Adică cine ar face aşa ceva? Cine ar parca un automobil pe linia de cale ferată? Şi de ce?

— Copiii? am spus. Pentru amuzament?

— Nu s-a mai întâmplat niciodată. Şi întotdeauna am avut copii.

— Nu era nimeni în maşină?

— Nu, slavă Domnului. Cum am spus, din câte ştim noi, a fost doar parcată acolo.

— Furată?

— Nu ştim încă. N-a mai rămas mare lucru din ea. Credem că s-ar putea să fi fost albastră. A luat foc. Au ars şi câțiva copaci odată cu ea.

— N-a declarat nimeni o maşină dispărută?

— Nu încă.

— Cu ce altceva mai sunteți ocupați?

În acel moment, Pellegrino a tăcut, nu mi-a mai răspuns la întrebare, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva mersesem prea departe.

Dar am rememorat schimbul de replici şi m-am gândit că era o întrebare rezonabilă. Făceam conversație, atâta tot. Dacă un polițist zice că e tare ocupat, dar pomeneşte de doar o maşină distrusă, interlocutorul are dreptul să ceară mai multe informații, nu? Mai ales dacă merg împreună la ceas de seară, ca doi amici.

Dar s-a dovedit că ezitarea lui Pellegrino avea la bază doar simpla curtoazie şi tradiționala ospitalitate sudică.

— Păi, nu vreau să-ți fac o impresie proastă, mai ales că eşti aici pentru prima dată. Dar o femeie a fost omorâtă.

— Nu zău?

— Acum două zile, m-a lămurit el.

— Cum aşa?

Şi, din nou, s-a dovedit că informațiile lui Garber erau inexacte. Janice May Chapman nu fusese mutilată. Avea gâtul tăiat, dar asta era tot. Iar o rană fatală nu e acelaşi lucru cu mutilarea. Nici pe departe.

— De la o ureche la alta, mi-a spus Pellegrino. Chiar adâncă. O singură tăietură uriaşă. Urât.

— Bănuiesc că tu ai văzut-o, am replicat eu.

— Îndeaproape. I se vedeau şi oasele din gât. I se scursese tot sângele. Ca un lac. Urât de tot, ce să zic. O femeie atrăgătoare, chiar frumuşică, gătită pentru o seară în oraş, arătând ca scoasă din cutie, zăcea pur şi simplu pe spate, într-o baltă de sânge. Nu-i deloc în regulă.

N-am spus nimic, dintr-un respect parcă impus de tonul lui Pellegrino.

— A fost şi violată, a adăugat el. Doctorul a descoperit asta când i-a scos hainele şi a pus-o pe masă. Dacă nu cumva ai putea spune că s-a lăsat dusă de val în aşa hal încât, la un moment dat, să se trântească pe jos şi să-şi frece curu' de pietriş. Ceea ce nu cred că s-a întâmplat.

— O cunoşteai?

— O mai văzusem pe aici.

— Şi cine a omorât-o?

— Nu ştim. Un tip de la baza militară, probabil. Asta credem noi.

— De ce?

— Pentru că în compania lor îşi petrecea timpul.

— Păi şi dacă detectivul vostru e bolnav, cine lucrează la caz?

— Șeriful, a răspuns Pellegrino.

— A, şi el are multă experiență în materie de crime?

— Ea, m-a corectat Pellegrino. Șeriful e o femeie. Noi îi

spunem „şefa”.

— Zău?

— E o funcţie pentru care se organizează alegeri. Ea a strâns voturile.

Am simţit o uşoară resemnare în vocea lui. Avea genul de ton pe care un tip îl foloseşte când echipa lui pierde marele meci. *Asta e.*

— Tu ai candidat pentru post? l-am întrebat.

— Toţi am candidat, a spus el. Cu excepţia detectivului. El avea deja probleme cu rinichii.

N-am mai spus nimic. Maşina tremura din toate încheieturile şi se clătina. Cauciucurile lui Pellegrino păreau moi şi uzate. La contactul cu asfaltul scoteau un huruit monoton, baritonal. În depărtare, umbrele asfinţitului dispăruseră complet. Farurile luminau la vreo cincizeci de metri în faţă. Dincolo de ele, nu se zărea decât bezna. Drumul era drept, ca un tunel printre copaci. Arborii, care parcă ar fi prins rădăcini cu un secol în urmă pe terenul agricol abandonat, se răsuceau şi încercau să profite de mediul înconjurător, ca buruienile care se luptă pentru lumină, aer şi minerale. Apăreau fulgerător pe lângă noi, în strălucirea farurilor, ca şi cum ar fi înţepenit în plină mişcare. Pe marginea şoselei am remarcat un semn indicator de tinichea, aşezat într-o rână, uzat şi ciuruit de pete ruginii de mărimea unor monede, acolo unde se cojise smalţul. Reclama unui hotel pe nume Toussaint’s. Promitea o aşezare convenabilă pe strada principală şi camere de cea mai bună calitate.

— A ieşit numai datorită numelui.

— Şeriful?

— Că doar de ea vorbim.

— De ce? Cum o cheamă?

— Elizabeth Deveraux, a răspuns el.

— Drăguţ nume, am zis. Dar nu mai bun decât Pelle- grino, de exemplu.

— Tăticul ei a fost şerif înaintea ei. A fost un om apreciat în anumite cercuri. Credem că unii au votat cu ea din loialitate. Sau poate au crezut că votează chiar pentru bătrân. Poate n-au ştiut că el a murit. Veştile ajung greu în anumite cartiere.

— Carter Crossing e suficient de mare încât să aibă cartiere? am întrebat, mirat.

— Două, cred. La vest şi la est de linia ferată.

— Partea bună şi partea rea?

— Ca peste tot.

— De care parte e Kelham?

— La est. Trebuie să conduci vreo cinci kilometri până acolo. Prin partea rea.

— De care parte e hotelul ăsta, Toussaint's?

— Nu o să stai la prietenul tău?

— Când o să-l găsesc. Dacă o să-l găsesc. Până atunci, am nevoie de un loc.

— Toussaint's e în regulă, a spus Pellegrino. Te duc eu până acolo.

Şi m-a dus. Am ieşit din tunelul format de copaci, iar şoseaua s-a lărgit şi pădurea însăşi s-a redus la nişte arbuşti pipernicíţi ce răsăreau când din stânga, când din dreapta, sufocaţi de buruieni şi gunoaie. Drumul s-a transformat într-o panglică de asfalt, întinsă pe o zonă plată de pământ de mărimea unui stadion. Aceasta cotea la dreapta, dând într-o stradă netedă, încadrată de clădiri scunde. Strada principală, probabil. Nu exista nici un fel de arhitectură. Doar construcţii, multe dintre ele vechi, majoritatea din lemn, cu ceva pietre la nivelul fundaţiilor. Am trecut pe lângă o clădire pe care scria: *Biroul şerifului din Carter,* apoi pe lângă o parcare goală, pe lângă un local şi am ajuns la hotelul Toussaint's. Acesta fusese cândva un loc elegant. Era vopsit în verde, cu finisaje frumoase, cornişe şi grilaje de fier la balcoanele de la etajul al doilea. Arăta de parcă ar fi fost copiat după o clădire din New Orleans. Mai avea un panou spălăcit, cu numele înscris pe el, şi un rând de becuri chioare care luminau faţada, trei dintre ele fiind arse.

Pellegrino a oprit, iar eu i-am mulţumit pentru drum şi am coborât. El a virat în spatele meu şi s-a întors pe drumul pe care venise, probabil pentru a-şi lăsa maşina în parcarea din faţa biroului şerifului. Am urcat un rând de trepte dintr-un lemn mâncat de viermi, am traversat o verandă scârţâitoare şi am intrat pe uşa hotelului.

9

Înăuntru am găsit un mic hol pătrat şi o recepţie la care nu se afla nimeni. Podeaua era formată din scânduri îmbătrânite, parţial acoperite de un covor rărit, cu un model oriental. Biroul recepţionerului era o tejghea din lemn tare, lustruită până la strălucire de ani de uzură. Pe zidul din spatele ei se afla o reţea de casete. Patru pe lungime, şapte pe lăţime. Douăzeci şi opt de camere. Douăzeci şi şapte dintre ele îşi aveau cheile atârnând la locul lor. Nici o casetă nu conţinea scrisori, biletele sau orice alt tip de comunicări.

Pe tejghea se afla o sonerie, o chestie mică din alamă, care începuse să se înverzească pe margini. Am sunat de două ori şi, pentru o vreme, s-a auzit ecoul unui *țâr, țâr* politicos, dar acesta nu a produs nici un rezultat. N-a venit nimeni. Lângă şirul de casete era o uşă închisă, care aşa a şi rămas. Un birou dosnic, am presupus. Probabil gol. Nu vedeam nici un motiv pentru care proprietarul unui hotel ar evita în mod deliberat să-şi dubleze rata de ocupare.

Am rămas nemişcat pentru câteva clipe, apoi am verificat o altă uşă aflată la stânga holului. Am deschis-o, dând peste un lobby neluminat, care mirosea a umezeală, praf şi mucegai. În întuneric se ghiceau nişte forme cocoşate pe care le-am luat drept fotolii. Nici urmă de activitate. Nici țipenie de om. M-am întors la recepție şi am apăsat iar soneria.

Nici un răspuns.

— Alo? am strigat.

Nici un răspuns.

Aşa că am renunțat pentru moment, am ieşit din nou afară, am traversat veranda tremurândă, am coborât treptele şubrede şi m-am oprit în umbră, pe trotuar, sub becurile stricate. Nu prea aveai ce să vezi. Pe cealaltă parte a străzii principale se întindea un lung şir de clădiri scunde. Probabil magazine. Toate întunecate. Dincolo de ele era beznă. Aerul nopții era limpede, uscat şi călduț. Martie în Mississippi. Din punct de vedere meteorologic, m-aş fi putut afla oriunde. În depărtare se auzea foşnetul vântului şi mici zgomote granulare, ca praful în bătaia vântului sau termitele care rod lemnul. Se auzea şi un ventilator montat în zidul restaurantului din capătul străzii. În rest nimic. Nici un sunet omenesc. Nici o voce. Nu tu zaiafet, nu tu trafic, nu tu muzică.

Marți seara, lângă o bază militară.

Neobişnuit.

Nu mai mâncasem de la prânzul luat în Memphis, aşa că m-am îndreptat către restaurant. Era o clădire îngustă, dar lungă, aşezată la capătul străzii principale. Intrarea în bucătărie se afla, probabil, în partea din spate. Dincolo de uşa din față am găsit un telefon public fixat în perete, o condică şi o recepție. Mai departe se întindea un culoar drept şi lung, cu mese de patru persoane pe stânga şi mese de două persoane pe dreapta. Mese, nu separeuri, cu scaune de sine stătătoare. Ca într-o cafenea. Singurii clienți ai localului erau un bărbat şi o femeie care aveau cam de două ori vârsta mea. Stăteau față în față la o masă cu patru locuri. Tipul ținea în mână un ziar, iar ea, o carte. Se făcuseră comozi,

de parcă ar fi fost bucuroşi să întârzie cu masa. Singurul membru al personalului care se vedea era o chelneriță. Stătea aproape de uşa batantă din spate, care dădea spre bucătărie. M-a văzut intrând şi s-a grăbit să parcurgă întreg culoarul pentru a mă întâmpina. M-a îndrumat spre o masă de două persoane, aflată cam la jumătatea încăperii. M-am aşezat cu fața spre intrare, cu spatele spre bucătărie. Nu aveam cum să supraveghez ambele uşi deodată, aşa cum aş fi preferat.

— Ceva de băut? m-a întrebat chelnerița.

— O cafea neagră, i-am spus. Te rog.

A plecat, apoi s-a întors cu o cană de cafea şi cu un meniu.

— Liniştită seară, i-am zis.

A încuviințat din cap, cu un aer nefericit, probabil îngrijorată pentru bacşişurile ei.

— Au închis garnizoana.

— Kelham? am întrebat. Au închis-o?

Ea a aprobat iar din cap.

— Au închis-o în după-amiaza asta. Sunt toți acolo astă-seară, mănâncă haleală de la popotă.

— Se întâmplă des chestia asta?

— Nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

— Îmi pare rău, am zis. Ce-mi recomanzi?

— Pentru ce?

— De mâncare.

— Aici? Toate sunt bune.

— Un cheeseburger, am spus.

— În cinci minute, mi-a răspuns ea.

A plecat, iar eu mi-am luat cafeaua şi am trecut iar pe lângă recepție, spre telefonul public. Am scotocit prin buzunar şi am găsit trei monede de câte douăzeci şi cinci de cenți, din restul de la prânz. Îmi ajungeau pentru o convorbire scurtă, adică exact cum îmi plăcea mie. Am format numărul de la biroul lui Garber, iar un ofițer de serviciu mi-a făcut legătura.

— Ai ajuns? m-a întrebat el.

— Da.

— Călătoria a fost OK?

— A fost în regulă.

— Ai unde să stai?

— Nu-ți face griji pentru mine. Mai am şaptezeci şi cinci de cenți şi patru minute până la masă. Trebuie să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Cine îți dă informațiile despre chestia asta?

Garber a făcut o pauză.

— Nu-ți pot spune, a zis el.

— Ei bine, oricine ar fi, e cam nesigur în privința detaliilor.

— Se mai întâmplă.

— Iar Kelham s-a închis.

— Munro a făcut treaba asta de cum a ajuns acolo.

— De ce?

— Ştii cum e. Există riscul unor resentimente între oraş şi garnizoană. A fost o mişcare de bun-simț.

— A fost o recunoaştere a vinovăției.

— Păi, poate că Munro ştie ceva ce tu nu ştii. Nu-ți face probleme din cauza lui. Treaba ta este să tragi cu urechea la ce fac polițiştii locali.

— Mă ocup de asta. M-a adus unul cu maşina.

— A crezut povestea cu civilul?

— A părut că da.

— Bun. Dacă se prind că ai vreo legătură, n-o să mai scoată o vorbă.

— Am nevoie să afli dacă vreunul din Compania Bravo are o maşină albastră.

— De ce?

— Polițistul zice că cineva a parcat o maşină albastră pe linia de cale ferată. Marfarul de la miezul nopții a făcut-o praf. S-ar putea să fi fost o încercare de a ascunde nişte dovezi.

— Ar fi ars-o, cu siguranță.

— Poate că erau genul de dovezi pe care un incendiu nu le-ar fi ascuns. Poate o mare îndoitură pe bara de protecție sau ceva.

— Ce legătură ar putea avea asta cu o femeie care a fost hăcuită pe o alee?

— N-a fost hăcuită. I s-a tăiat gâtul. Asta-i tot. Adânc şi larg. O singură tăietură, probabil. Polițistul cu care am vorbit zice că i-a văzut oasele.

Garber a tăcut pentru o clipă.

— Aşa sunt instruiți rangerii să procedeze.

N-am zis nimic.

El a mai stat o clipă pe gânduri, apoi m-a întrebat:

— Dar ce legătură ar avea asta cu maşina?

— Nu ştiu. Poate că nici una. Dar hai să aflăm, OK?

— Sunt două sute de inşi în Compania Bravo. Teoria

probabilităţilor zice că o să fie în jur de cincizeci de maşini albastre.

— Şi toate ar trebui să fie parcate în garnizoană. Hai să aflăm dacă vreuna dintre ele a dispărut.

— Probabil că a fost un vehicul civil.

— Să sperăm. Ar lămuri pista asta. Dar, oricum, trebuie să ştiu.

— Asta-i ancheta lui Munro, a spus Garber. Nu a ta.

— Şi mai trebuie să ştiu dacă cineva are zgârieturi de la pietriş, am adăugat. Pe mâini, pe genunchi şi pe coate, poate. De la viol. Poliţistul zice că Chapman avea astfel de răni.

— Asta-i ancheta lui Munro, a repetat Garber.

N-am răspuns. Am văzut-o pe chelneriţă ieşind pe uşa de la bucătărie. Ducea o farfurie plină ochi cu un burger enorm şi o grămadă de cartofi prăjiţi, la fel de mare şi de încâlcită ca un cuib de veveriţă.

— Trebuie să plec, şefu'. Te sun mâine.

Am închis, apoi mi-am dus cafeaua înapoi la masă. Chelneriţa a lăsat jos farfuria, cu un gest oarecum ceremonios. Mâncarea arăta şi mirosea bine.

— Mersi, i-am spus.

— Să-ţi mai aduc şi altceva?

— Îmi poţi spune despre hotel, am zis eu. Am nevoie de o cameră, dar n-am găsit pe nimeni.

Chelneriţa s-a răsucit uşor pe călcâie, şi eu i-am urmărit privirea până la bătrânul cuplu aşezat la masa de patru persoane. Încă mai citeau. Fata mi-a spus:

— De obicei stau o vreme aici, apoi se întorc. Atunci ar fi cel mai bun moment să-i prinzi.

Pe urmă a plecat şi m-a lăsat să-mi văd de treabă. Am mâncat încet, savurând fiecare înghiţitură. Cei doi bătrâni stăteau nemişcaţi şi citeau. Femeia întorcea câte o pagină la fiecare două minute. Mult mai rar, tipul pocnea ziarul la mijloc, zgomotos, şi îl împăturea la pagina următoare. Îl studia intens. Parcă mânca din ochi tipăritura.

Mai târziu, chelneriţa s-a întors, mi-a luat farfuria şi mi-a oferit un desert. A zis că are nişte plăcinte grozave.

— Ies la o plimbare. Când mă întorc, arunc o privire înăuntru, şi dacă cei doi mai sunt încă aici, atunci mă opresc pentru o plăcintă. Bănuiesc că nu se grăbesc.

— De obicei, nu, a spus ea.

Am plătit pentru burger şi pentru cafea, adăugând un bacşiş care nu se putea compara cu cele lăsate de o sală plină de militari înfometaţi, dar a fost îndeajuns pentru a o face să zâmbească puţin. Apoi am ieşit

iar pe stradă. Noaptea se răcise, şi în aer se ridicase o ceață uşoară. Am luat-o la dreapta, trecând pe lângă parcarea goală şi pe lângă biroul şerifului. Maşina lui Pellegrino era parcată în față, iar una dintre ferestrele clădirii era luminată, sugerând că o încăpere era ocupată. Am continuat să merg şi am ajuns la răscrucea unde cotiserăm. La stânga se afla şoseaua pe care Pellegrino mă adusese, prin pădure. La dreapta, drumul continua spre est, în întuneric. Probabil traversa linia de cale ferată, apoi ducea mai departe prin partea rea a localității, către Kelham. Garber îl descrisese ca pe un drumeag noroios, ceea ce se poate să fi fost cândva. Acum era o şosea rurală obişnuită, cu o suprafață pietruită, acoperită cu smoală. Era dreaptă şi neluminată. De-o parte şi de alta erau săpate şanțuri adânci. Pe cer se ridica o lună palidă, iar lumina era slabă. Am luat-o la dreapta şi am păşit în beznă.

10

Două minute şi nici două sute de metri mai încolo am găsit linia de cale ferată. Mai întâi s-a ivit panoul de avertizare de pe marginea drumului: două brațe diagonale, unite la nouăzeci de grade, pe unul stând scris CALE FERATĂ şi pe celălalt TRAVERSARE. De stâlp erau ataşate semnale luminoase roşii, iar undeva mai departe ar fi trebuit să se afle un dispozitiv sonor într-o cutie. După alți douăzeci de metri, şanțurile se terminau brusc, iar calea ferată însăşi era ridicată pe o movilă, strălucind vag în lumina lunii, două şine paralele care mergeau de la nord la sud, nu foarte bine nivelate şi nu tocmai drepte, având un aspect vechi, uzat şi neîntreținut. Stratul de pietriş era bolovănos, compact şi năpădit de ierburi. M-am aşezat pe o traversă dintre şine şi m-am uitat mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. La douăzeci de metri spre nord, pe partea stângă, se zărea structura întunecată a unui vechi turn de apă în paragină. Acesta mai păstra încă un uriaş furtun moale, asemănător unei trompe de elefant, care, cândva, trebuie să fi fost conectat la izvorul cu apă proaspătă al localității Carter Crossing, pregătit să realimenteze lacomele locomotive cu aburi care opreau acolo.

Am făcut o răsucire completă în beznă. Totul era perfect nemişcat şi cufundat în tăcere. Simțeam în aer izul de cărbune vegetal, venind, poate, dinspre nord, de acolo de unde maşina albastră arsese copacii. Simțeam şi o vagă mireasmă de grătar dinspre est, unde bănuiam că se afla restul oraşului, de partea rea a liniei de cale ferată. Dar în direcția aia nu se vedea decât întunericul. Şi impresia unei

adâncituri prin pădure, pe unde trecea drumul. Şi nimic mai mult.

M-am întors pe unde venisem, călcând pe drumul tare, cu gândul la plăcintă, când am văzut în zare o pereche de faruri. O maşină mare sau o camionetă micuță venea spre mine, mişcându-se încet. A dat să cotească pe strada principală, apoi parcă s-a răzgândit. Poate că mă reperase în lumină. S-a îndreptat iar şi a continuat să avanseze. Eu mi-am văzut de drum. Era o camionetă-papuc, cu botul teşit. Luminile s-au intensificat, străpungând ceața. Puteam auzi bolborositul umed al unui vechi motor V-8.

S-a apropiat pe contrasens, s-a oprit la şase metri de mine şi a rămas pe loc. Nu vedeam cine e în ea. Farurile străluceau prea tare. Am continuat să merg. N-aveam de gând să calc prin buruieni, iar marginea drumului era oricum îngustă, din pricina şanțului aflat la dreapta mea, aşa că mi-am menținut traseul, ceea ce avea să mă ducă mai aproape de portiera şoferului. Acesta m-a văzut venind şi, când am ajuns la trei metri distanță, a lăsat geamul în jos, şi-a sprijinit încheietura stângă de uşă şi mi-a barat drumul cu cotul. În acel moment, era suficientă lumină încât să-l disting. Era un civil, alb, greoi, purtând un tricou cu mânecile suflecate peste brațele groase, acoperite cu păr şi tatuaje. Avea plete ce nu mai fuseseră spălate de mai bine de o săptămână.

Trei opțiuni.

Prima: să mă opresc şi să stau la palavre.

A doua: să calc prin buruienile aflate între şosea şi şanț, ca să-l depăşesc.

A treia: să-i rup brațul.

Am ales prima opțiune. M-am oprit. Dar n-am stat la palavre. Nu imediat. Doar am rămas pe loc.

Mai era un al doilea bărbat pe scaunul din dreapta. Acelaşi soi de individ. Tatuaje, plete, mizerie, unsoare. Dar nu identic. Un văr, poate, nu un frate. Amândoi se uitau fix la mine, cu genul ăla de insolență trufaşă, de joasă speță, de care au parte un anumit gen de străini într-un anumit gen de baruri. M-am uitat, la rândul meu, drept la ei. Nu eram acel gen de străin.

Şoferul m-a interpelat:

— Cine eşti şi unde mergi?

N-am zis nimic. Mă pricep să tac. Nu-mi place să vorbesc. Dacă aş fi nevoit, aş putea să-mi petrec restul vieții fără să mai scot o vorbă.

Şoferul nu s-a lăsat:

— Ți-am pus o întrebare.

Două, de fapt, mi-am spus eu. Dar am tăcut. Speram să nu fiu

obligat să-l lovesc pe tip. Nu cu mâinile. Nu sunt vreun obsedat de igienă, dar chiar şi aşa, cu un om ca ăla aş fi simțit nevoia să mă spăl îndelung după aceea, cu săpun bun, mai ales dacă se arăta o plăcintă la orizont. Aşa că mi-am propus să-i trag, în schimb, un şut. Mi-am imaginat mişcările: el deschide portiera, coboară, ocoleşte uşa, vine spre mine, apoi cade la pământ, vomând, râgâ- ind şi ținându-se cu mâinile de vintre.

Nici o dificultate majoră.

— Vorbeşti engleza?

Am rămas tăcut.

— Poate că e mexican, a intervenit tipul din dreapta.

— Eşti mexican? m-a întrebat şoferul.

N-am răspuns.

— Nu arată a mexican, a zis şoferul. E prea mare.

Ceea ce era adevărat, în general, deşi eu auzisem de un tip din Mexic pe nume Jose Calderon Torres care măsura doi metri douăzeci şi cinci, cu peste treizeci de centimetri mai mult decât mine. Mi-am amintit şi de un mexican pe nume Jose Garces de la Olimpiada de la Los Angeles care a ridicat haltere de peste o sută nouăzeci de kilograme, probabil mai mult decât cântăreau cei doi indivizi din camionetă la un loc.

— Vii de la Kelham? m-a întrebat bărbatul de la volan.

Există riscul unor resentimente între oraş şi garnizoană, spusese Garber. La o adică, oamenii sunt întotdeauna tribali. Poate că tipii ăştia o cunoscuseră pe Janice May Chapman. Poate că nu reuşeau să înțeleagă de ce se întâlnea cu soldați, şi nu cu ei. Poate că nu se uitaseră niciodată într-o oglindă.

N-am spus nimic. Dar nici nu mi-am continuat drumul. Nu voiam să am camioneta liberă în spatele meu. Nu într-o zonă pustie, nu pe un drum de țară întunecat. Pur şi simplu am rămas pe loc, uitându-mă țintă la cei doi, la fețele lor, mai întâi la unul, apoi la celălalt, iar pe figura mea nu se citea mai nimic decât sinceritate, scepticism şi un uşor amuzament. E o expresie care, de obicei, funcționează. De regulă provoacă o reacție unui anumit tip de persoane.

Primul care s-a simțit provocat a fost pasagerul.

A coborât geamul şi a ieşit prin el, aproape până la talie, răsucindu-se şi aplecându-se astfel încât să mă privească drept în fața peste capotă. Se ținea de marginea ferestrei cu o mână, iar pe cealaltă o mişca, descriind rapid şi violent un arc de cerc, de parcă ar fi pocnit dintr-un bici sau ar fi aruncat cu ceva spre mine.

— Cu tine vorbim, găozarule!

N-am zis nimic.

— E vreun motiv pentru care să nu cobor din camioneta asta ca să te rup în bătaie? a insistat el.

— Două sute şase motive, am răspuns.

— Ce?

— Atâtea oase ai tu în corp. Ți le-aş rupe pe toate până să apuci tu să mă atingi cu un deget.

Asta l-a întărâtat pe amicul lui. Instinctul îi spunea să ia partea prietenului său şi să răspundă provocării. S-a aplecat şi el mai mult pe geamul din dreptul lui, spunând:

— Aşa gândeşti?

— Da, e un obicei bun.

Ceea ce i-a închis gura tipului, în vreme ce încerca să pună cap la cap ce am vrut să spun, rememorând discuția noastră. Buzele i se mişcau.

— Hai să-şi vadă fiecare de treburile lui. Unde locuiți voi, băieți?

Acum eu puneam întrebările, şi ei nu răspundeau.

— Mie mi s-a părut că erați pe cale să cotiți pe strada principală. Ăla e drumul vostru spre casă?

Nici o reacție.

— Ce, sunteți boschetari?

Şoferul a spus:

— Avem o casă.

— Unde?

— La un kilometru şi jumătate de strada principală.

— Atunci, mergeți acolo. Uitați-vă la televizor, beți o bere. Nu vă faceți griji pentru mine.

— Eşti de la Kelham?

— Nu, am răspuns. Nu sunt de la Kelham.

Cei doi tipi au tăcut şi s-au cam dezumflat, ca nişte baloane de la o paradă, retrăgându-se pe geamuri, intrând la loc în cabină, aşezându-se din nou pe scaune. Am auzit pornind transmisia camionetei, maşina a dat cu spatele, repede, a virat şi s-a înclinat în timp ce făcea o întoarcere de 180 de grade, ridicând praful şi făcând să scârțâie cauciucurile, apoi s-a îndepărtat, a frânat brusc şi a cotit pe strada principală. S-a pierdut în zare dincolo de silueta întunecată a biroului şerifului. Am răsuflat uşurat şi mi-am reluat drumul. Fără stricăciuni. „Cele mai bune lupte sunt alea pe care nu le ai”, mi-a spus cândva un

om înțelept. Nu e un sfat pe care să-l fi urmat mereu, dar de data asta eram mulțumit să plec mai departe cu mâinile curate, şi la propriu, şi la figurat.

Atunci am văzut un alt vehicul apropiindu-se. A făcut acelaşi lucru pe care îl făcuse şi camioneta. A dat să cotească, apoi s-a oprit, s-a îndreptat din nou şi a luat-o spre mine. Era o maşină de poliție. Îmi dădeam seama după formă şi mărime şi distingeam silueta unei sirene pe capotă. La început am crezut că e Pellegrino aflat în patrulare, dar când automobilul s-a apropiat, iar farurile s-au stins, am zărit o femeie în spatele volanului. Mississippi a devenit brusc mult mai interesant.

11

Maşina s-a apropiat pe contrasens şi s-a oprit lângă mine. Era o veche maşină de poliție Chevy Caprice, vopsită în culorile biroului şerifului din comitatul Carter. Femeia de la volan avea o coamă îndărătnică de păr negru, undeva între ondulat şi creț, prinsă la spate într-o coadă de cal aproximativă. Fața îi era palidă şi fără nici un cusur. Părea scundă stând pe scaun, ceea ce însemna ori că era mică de înălțime, ori că scaunul se lăsase după ani întregi de utilizare. Am hotărât în mintea mea că scaunul trebuie să se fi lăsat, pentru că brațele ei păreau lungi, iar lățimea umerilor nu indica o persoană mică de statură. I-am dat în jur de treizeci şi cinci de ani, destul de bătrână ca să arate ceva uzură, suficient de tânără ca să se mai bucure de viață. Zâmbea uşor, iar surâsul i se citea în ochi, care erau mari, negri, umezi şi păreau să aibă un soi de sclipire în ei. Deşi asta putea să fi fost doar o reflexie a panoului de bord al Chevy-ului.

Şi-a coborât geamul şi s-a uitat drept la mine, cerce- tându-mi mai întâi chipul, apoi măsurându-mă cu grijă de sus până jos, de la stânga la dreapta, de la pantofi până la freză, iar în privirea ei se citea doar franchețea. M-am apropiat ca să mă poată vedea mai bine şi să o văd mai bine. E puțin spus fără nici un cusur. Era de-a dreptul spectacu-loasă. Avea un revolver într-un toc aşezat pe şoldul drept, iar lângă ea se afla o puşcă îndesată cu țeava în jos într-o teacă fixată între scaune. O stație de emisie-recepție stătea atârnată sub bord, pe partea din dreapta, iar un microfon cu fir cârlionțat era fixat într-un suport, lângă volan. Maşina părea veche şi uzată, aproape sigur cumpărată la mâna a doua de la vreo municipalitate mai bogată.

— Eşti tipul pe care l-a adus Pellegrino, a spus ea.

Vocea îi era liniştită, dar răspicată, caldă, dar nu blândă, şi

vorbea cu un accent care părea local.

— Da, doamnă, am răspuns.

— Eşti Reacher, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Eu sunt Elizabeth Deveraux. Sunt şeriful de aici.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc.

Ea a făcut o mică pauză, apoi a continuat:

— Ai luat deja cina?

Am dat din cap că da.

— Dar nu şi desertul, am precizat. De fapt, chiar acum mă întorceam la restaurant pentru o plăcintă.

— Obişnuieşti să faci câte o plimbare între feluri?

— Îi aşteptam pe oamenii de la hotel. Nu păreau să se grăbească prea tare.

— Acolo o să rămâi peste noapte? La hotel?

— Aşa sper.

— Nu stai la prietenul tău?

— Încă nu l-am găsit.

A încuviințat din cap, la rândul ei.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, a spus ea. Caută-mă la restaurant. În cinci minute, OK?

Vocea îi era autoritară, dar nu amenințătoare. Nu avea un plan. Doar un soi de uşurință în a comanda, care am bănuit că provenea din faptul că fusese mai întâi fată de şerif, înainte de a ajunge ea însăşi şerif.

— OK, am spus. În cinci minute.

A ridicat la loc geamul, a dat cu spatele şi a virat, într-o versiune mai lentă a aceloraşi manevre pe care le făcuseră cei doi tipi cu camioneta. A aprins iar farurile şi s-a îndepărtat. I-am văzut becurile de frână înroşindu-se, iar maşina cotind pe strada principală. Am urmat-o pe jos, printre buruieni, mergând între şosea şi şanț.

Am ajuns la restaurant încadrându-mă lejer în cele cinci minute impuse şi am găsit maşina lui Elizabeth

Deveraux parcată în față, lângă bordură. Ea însăşi era aşezată la aceeaşi masă la care stătusem şi eu. Bătrânul cuplu plecase, în sfârşit. Locul era gol, cu excepția şerifului şi a ospătăriței.

Am intrat. Deveraux n-a spus nimic, dar a împins cu piciorul uşor în afară scaunul din fața ei. O invitație. Aproape o poruncă. Chelnerița a priceput mesajul. Nu a încercat să mă aşeze în altă parte. Era clar că Deveraux comandase deja. I-am cerut fetei o felie din cea

mai bună plăcintă şi încă o cană de cafea. Aceasta a trecut în bucătărie, iar în local s-a aşternut tăcerea.

De aproape eram gata să recunosc că Elizabeth Deveraux era o femeie foarte atrăgătoare. Cu adevărat frumoasă. Acum, că nu mai era în maşină, părea relativ înaltă, iar părul ei era uimitor. Doar coada de la spate trebuie să fi cântărit vreo două kilograme. Avea tot ce-i trebuia în proporțiile potrivite. Arăta grozav în uniformă. Dar, pe de altă parte, mie îmi plăceau femeile în uniformă, poate pentru că în rest nu cunoscusem prea multe. Însă cel mai bun lucru dintre toate era gura ei. Şi ochii. Impreună dădeau o expresie vioaie, amuzată, de parcă orice i s-ar fi întâmplat, ea avea să rămână până la capăt calmă şi stăpână pe sine, găsind apoi în toată situația un aspect care s-o facă să zâmbească. Sclipirea din privire nu-i dispăruse. Nu fusese doar o reflexie a vitezometrului.

— Pellegrino mi-a povestit că ai fost în armată.

Am făcut o mică pauză. În munca sub acoperire totul ține de minciună, iar pe mine nu mă deranjase să-l mint pe Pellegrino. Dar, nu ştiu de ce, m-am trezit că n-aveam chef s-o mint şi pe Deveraux. Aşa că am zis:

— Acum şase săptămâni eram în armată.

Ceea ce, tehnic, era adevărat.

— În ce ramură?

— Mare parte din timp am fost în unitatea 110.

Şi asta era adevărat.

— Infanterie?

— E o unitate specială. În principiu, operațiuni combinate.

Ceea ce, tehnic, era adevărat.

— Cine-i prietenul tău?

— Un tip pe nume Hayder, am spus.

O invenție de moment.

— Trebuie să fi fost la infanterişti. Kelham nu are decât trupe de infanterie.

Am dat din cap că da.

— Regimentul 75 Rangeri, am spus.

— A fost instructor? m-a întrebat ea.

— Da, i-am răspuns.

A încuviințat din cap.

— Sunt singurii care stau pe-aici îndeajuns de mult încât să îşi dorească să şi rămână după aceea.

N-am zis nimic.

— N-am auzit niciodată de el, a continuat ea.

— Atunci, poate că s-a mutat din nou.

— Când să fi făcut asta?

— Nu sunt sigur. De când sunteți șerif?

— De doi ani, a răspuns ea. Oricum, suficient cât să-i cunosc pe localnici.

— Pellegrino zicea că ați stat aici toată viața. Asta apropo de cunoașterea localnicilor.

— Nu-i adevărat, a spus ea. N-am stat toată viața. Am fost aici în copilărie și sunt aici acum. Dar între timp au trecut niște ani.

Era ceva melancolic în tonul ei. „Între timp au trecut niște ani."

— Cum v-ați petrecut acei ani? am întrebat-o.

— Am avut un unchi bogat, a spus ea. M-am plimbat prin lume pe cheltuiala lui.

Și în acel moment am bănuit că dădusem de necaz. Că misiunea mea era pe cale să eșueze. Pentru că mai auzisem cândva răspunsul acela.

12

Chelnerița a adus în același timp felul principal al lui Elizabeth Deveraux și desertul meu. Șeriful comandase același lucru pe care îl mâncasem și eu mai devreme, che- eseburgerul umflat și cuibul de veveriță din cartofi prăjiți. Plăcinta era cu piersici, iar felia pe care o primisem făcea cam cât jumătate de bază de pe un teren din liga profesionistă de baseball. Depășea marginile farfuriei. Cafeaua mea era într-o cană mare de ceramică, iar Deveraux avea apă plată într-un pahar ciobit.

E mai convenabil să lași să se răcească o plăcintă decât un cheeseburger, deci m-am gândit că aveam ocazia să vorbesc, în vreme ce Deveraux nu putea decât să mănânce, să asculte și să facă scurte comentarii. Așa că am început:

— Pellegrino mi-a spus că sunteți foarte ocupați.

Deveraux a dat din cap că da, în timp ce mesteca.

— O mașină distrusă și o femeie moartă, am adăugat.

Ea a dat iar din cap și, cu vârful degetului mic, a dus la gură o picătură rebelă de maioneză. O mișcare elegantă pentru o acțiune total neelegantă. Unghiile îi erau scurte, atent pilite și îngrijite. Avea mâini suple, puternice, ușor bronzate. Pielea era frumoasă. Nu purta inele. Nici unul. Nici pe inelarul stâng.

— Și aveți o pistă în vreunul dintre ele?

Ea a înghițit, mi-a zâmbit şi a ridicat mâna ca un polițist rutier. *Stop. Aşteaptă.*

— Lasă-mă un minut, OK? Gata cu vorba.

Aşa că mi-am mâncat plăcinta, care era bună. Crusta era dulce, iar piersicile, moi. Probabil cultivate în zonă. Sau poate în Georgia. Nu ştiam prea multe despre cultivarea fructelor. Deveraux mânca, ținându-şi burgerul în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga lua cartofii unul câte unul din farfurie, privindu-mă în ochi mai tot timpul. Grăsimea cărnii îi făcea buzele să strălucească. Era o femeie suplă. Trebuie să fi avut un metabolism ca un reactor nuclear. Din când în când, lua câte o înghițitură mare de apă. Eu mi-am golit cana. Cafeaua era OK, dar nu la fel de bună ca plăcinta.

— Cafeaua nu te ține treaz? m-a întrebat.

Am dat din cap că da.

— Până când vreau să merg la culcare. Ăsta-i rolul ei.

A luat o ultimă înghițitură de apă şi a lăsat pe farfurie o coajă de chiflă şi vreo şase sau şapte cartofi prăjiți. S-a şters cu şervetul la gură, apoi pe mâini. L-a împăturit şi l-a pus lângă farfurie. Cina se terminase.

— Deci, aveți vreo pistă? am întrebat.

Şeriful a zâmbit, apoi s-a aplecat într-o parte, la oarecare distanță de masă, cu mâinile încrucişate la piept, pentru a-şi mări unghiul, şi m-a măsurat iar, încet, de la picioarele ascunse în umbră până în creştetul capului.

— Eşti destul de bun. N-are de ce să-ți fie ruşine, serios. Nu e vina ta.

— Ce nu e? am întrebat eu.

Ea s-a lăsat pe spătarul scaunului. A continuat să se uite în ochii mei.

— Tatăl meu a fost şerif aici înaintea mea. De fapt, dinainte să mă fi născut eu. A câştigat vreo douăzeci de alegeri consecutiv. A fost ferm, dar corect. Şi onest. Fără amenințări sau favoruri. A fost un bun funcționar public.

— Sunt sigur că a fost, am spus.

— Dar mie nu prea mi-a plăcut aici. Nu în copilărie. Adică, îți dai seama? E capătul pământului. Primim cărți prin poştă. Ştiam că undeva, acolo, există lumea largă. Aşa că a trebuit să plec.

— Nu vă condamn.

— Dar unele idei rămân înrădăcinate, a continuat ea. Cum ar fi serviciul public. Cum ar fi aplicarea legii. Incepe să pară o afacere de familie, la fel ca oricare alta.

Am încuviinţat din cap. Avea dreptate. Copiii îşi urmează părinţii în domeniile legate de aplicarea legii mai mult decât în majoritatea celorlalte profesii. Excepţie face baseballul. Fiul unui jucător profesionist are de opt sute de ori mai multe şanse să ajungă în liga mare decât oricare alt puşti obişnuit.

— Aşa că priveşte lucrurile din punctul meu de vedere. Ce crezi că am făcut când am împlinit optsprezece ani?

— Habar n-am, am răspuns.

Deşi în acel moment eram destul de sigur că ştiam, mai mult sau mai puţin, şi nu eram deloc încântat.

— Am plecat în Carolina de Sud şi m-am înrolat în infanteria marină.

Am încuviinţat. Mai rău decât mă aşteptasem. Din nu ştiu ce motiv pariasem pe aviaţie.

— Cât timp ai fost în armată? am întrebat-o, schim- bându-mi modul de adresare.

— Şaisprezece ani.

Ceea ce însemna că acum avea treizeci şi şase de ani. Optsprezece acasă, plus şaisprezece ca puşcaş marin, plus doi ca şerif al comitatului Carter. De-o vârstă cu mine.

— În ce divizie a infanteriei?

— Biroul şefului poliţiei militare.

M-am uitat în altă parte.

— Ai fost poliţist militar.

— Serviciu public şi aplicarea legii, mi-a zis ea. Am nimerit doi iepuri dintr-o lovitură.

M-am uitat iar spre ea, cu un aer înfrânt.

— Ultimul grad?

— Sb05.

Subofiţer 5. Un expert într-un domeniu specializat. Punctul sensibil, unde se făcea toată munca adevărată.

— De ce ai renunţat?

— Din cauza frecuşurilor, a spus ea. Sovieticii au plecat, urmează reducerile de personal în rândul armatei. M-am gândit că e mai bine să plec decât să fiu dată afară. În plus, tata murise şi nu puteam lăsa vreun idiot ca Pellegrino să-i ia locul.

— Unde ai servit?

— Peste tot, a răspuns ea. Unchiul Sam a fost unchiul meu cel bogat. El mi-a arătat lumea. Unele părţi meritau văzute, iar altele nu.

N-am mai spus nimic. Chelneriţa s-a întors şi ne-a luat farfuriile

goale.

— Oricum, a zis Deveraux, te aşteptam. Sinceră să fiu, exact asta am fi făcut şi noi într-o împrejurare asemănătoare. O crimă în spatele unui bar de lângă o bază militară? Un mare secret sau punct sensibil *în* garnizoană? Am fi pus un anchetator între soldaţi şi am fi trimis un altul în oraş, sub acoperire.

N-am zis nimic.

— Ideea fiind, bineînțeles, ca tipul sub acoperire să stea cu urechile ciulite, apoi să intervină şi să-i împiedice pe localnici să încurce infanteria. Asta dacă era strict necesar. Pe atunci, asta era o politică pe care o susţineam, normal. Dar acum sunt şi eu unul dintre localnici, aşa că nu prea o mai pot susține.

N-am spus nimic.

— Să nu te simți prost. Te-ai descurcat mai bine decât unii dintre băieţii noştri. De exemplu, îmi plac la nebunie pantofii. Şi părul. Eşti tare convingător. Ai avut puţin ghinion, asta-i tot, cu mine care sunt cine sunt. Deşi sincronizarea n-a fost tocmai subtilă, nu-i aşa? Dar, la urma urmei, niciodată nu e. Nu văd cum ar putea fi vreodată. Şi, la drept vorbind, nu eşti un mincinos foarte priceput. N-ar fi trebuit să spui de unitatea 110. Bineînțeles că ştiu de ea. Eraţi aproape la fel de buni ca şi noi. Dar Hayder? Zău aşa! Un nume prea neobişnuit. Iar şosetele kaki au fost o greşeală. Sare în ochi că sunt de la magazinul garnizoanei. Probabil că ţi le-ai cumpărat ieri. Purtam şi eu unele exact la fel.

— N-am vrut să mint, am spus eu. Nu mi s-a părut corect. Tatăl meu a fost în infanteria marină. Poate că am simțit asta la tine.

— El a fost în infanteria marină, iar tu te-ai înrolat în armată? Ce-a fost asta, răzvrătire?

— Nu ştiu ce-a fost, am răspuns eu. Dar la momentul respectiv mi s-a părut că aşa trebuie.

— Cum ți se pare acum?

— Chiar în clipa asta? Nu prea grozav.

— Nu trebuie să te simți prost, a repetat ea. Ai făcut o încercare bună.

N-am zis nimic.

— Ce grad ai? m-a întrebat ea.

— Maior.

— Ar trebui să te salut?

— Doar dacă vrei.

— Încă mai eşti la 110?

— Temporar. Acum baza principală e 396, Poliție Militară.

Divizia de Investigații Criminalistice.

— De câți ani?

— Treisprezece. Plus West Point.

— Sunt onorată. Poate că ar trebui totuşi să te salut. Pe cine au trimis la Kelham?

— Un tip pe nume Munro. Acelaşi grad ca şi mine.

— Asta încurcă lucrurile, a spus ea.

— Aveți vreo pistă?

— Nu renunți, nu-i aşa?

— Nu figurează în fişa postului. Ştii şi tu cum e.

— OK, facem schimb, a zis ea. Răspuns contra răspuns. Şi pe urmă te cari. Porneşti la drum mâine la prima oră. De fapt, o să-l pun pe Pellegrino să te ducă înapoi de unde te-a luat. Batem palma?

Aveam de ales?

— Batem palma.

— Nu, a zis ea. Nu avem nici o pistă. Absolut nici una.

— OK, am spus. Mersi. E rândul tău.

— E clar că aş pricepe mai bine culisele dacă aş şti carei vioara întâi, tu sau tipul pe care l-au trimis la Kelham. Vreau să spun, în percepția actuală a armatei. Aici e vorba de echilibrul probabilităților. Adică, ei cred că problema e în spatele porților sau afară? Deci, tu eşti şmecherul? Sau tipul celălalt?

— Să-ți răspund sincer?

— La asta mă aştept de la fiul unui camarad din infanteria marină.

— Răspunsul sincer e că habar n-am.

13

Elizabeth Deveraux a plătit pentru burgerul ei, pentru plăcinta mea şi pentru cafea, ceea ce mi s-a părut generos, aşa că eu am lăsat bacşişul, care a făcut-o pe chelneriță să zâmbească din nou. Am ieşit împreună pe trotuar şi ne-am oprit pentru câteva clipe lângă bătrânul Caprice. Luna devenise mai strălucitoare. Un strat subțire de nori înalți se risipise. Răsăriseră stele.

— Pot să-ți mai pun o întrebare? am întrebat-o.

Deveraux a intrat imediat în gardă.

— Despre ce?

— Despre păr, am răspuns. Al nostru trebuie să urmeze forma capului. Aspect conic, îi spun ei. Curbat spre interior, cu terminație

naturală la baza gâtului. Cu al vostru cum e?

— Eu am purtat o tunsoare băiețească vreme de cincisprezece ani, a spus ea. L-am lăsat să crească atunci când ştiam că o să plec.

M-am uitat la părul ei în razele lunii şi în lumina care se revărsa pe fereastra localului. Mi-am imaginat-o cu o tunsoare băiețească. Trebuie să fi arătat senzațional.

— Bine de ştiut. Mersi.

— N-am avut nici o şansă de la bun început, a zis ea. Regulamentele pentru femeile înrolate în infanteria marină cereau ceea ce se numea o coafură clasică. Părul putea atinge gulerul, dar nu trebuia să treacă mai jos de marginea inferioară. Ți se permitea să porți coc, dar în cazul ăsta n-aş mai fi putut să-mi pun şapca.

— Sacrificii, am spus.

— A meritat, a comentat ea. Mi-a plăcut la nebunie să fiu în infanteria marină.

— Încă mai eşti, am zis eu. Odată infanterist, întotdeauna infanterist.

— Aşa spunea tatăl tău?

— N-a mai apucat. A murit în uniformă.

— Mama ta mai trăieşte?

— A murit câțiva ani mai târziu.

— A mea s-a prăpădit pe când eram în tabăra de instrucție. Cancer.

— Pe bune? Şi a mea la fel. Cancer, adică. Nu tabăra de instrucție.

— Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta, am răspuns automat. Era la Paris.

— Şi eu la fel. Mă rog, Parris Island. A emigrat?

— Era franțuzoaică.

— Vorbeşti franceza?

— *Un peu, mais doucement.*

— Ce înseamnă?

— Puțin şi greoi.

A încuviințat din cap şi a pus mâna pe portiera vechiului Caprice. Eu am priceput aluzia şi i-am spus:

— OK, noapte bună, doamnă şerif Deveraux. A fost o plăcere să vă cunosc.

Ea doar mi-a zâmbit.

Am cotit la stânga şi m-am îndreptat către Toussaint's. Am auzit motorul Chevy-ului pornind şi cauciucurile începând să ruleze,

apoi maşina m-a depăşit, mergând încet, a făcut un viraj larg pe latul străzii şi s-a oprit din nou, chiar în fața mea, cu botul spre mine, lângă bordura aflată în fața hotelului. Eu mi-am văzut de drum şi am ajuns la destinație tocmai când Deveraux a deschis portiera şi a coborât din nou. Normal, am presupus că mai avea ceva să-mi spună, aşa că m-am oprit şi am aşteptat politicos.

— Aici locuiesc, a explicat ea. Noapte bună.

Până să ajung eu în hol, ea urcase deja la etaj. Bătrânul pe care îl văzusem în local se afla acum la recepție. Aştepta clienții. Mi-am dat seama că era nedumerit de lipsa bagajelor mele, dar banii gheață sunt bani gheață, iar el mi-a luat optsprezece dolari şi mi-a dat în schimb cheia camerei douăzeci şi unu. Mi-a explicat că aceasta se află la etajul doi, în partea din față a clădirii, cu vedere spre stradă, mai liniştită, m-a informat el, decât partea din spate. Afirmația mi s-a părut complet lipsită de sens, până când mi-am amintit de linia de cale ferată.

La etajul doi, scara se oprea în centrul unui hol lung nord-sud, neacoperit de vreun covor şi prost luminat de patru becuri chioare. Avea opt uşi pe partea din spate şi nouă pe partea din față. Pe sub uşa camerei şaptesprezece, care dădea înspre stradă, se vedea o dâră subțire şi gălbuie de lumină. Deveraux, probabil pregătindu-se de culcare. Camera mea era la patru uşi distanță, spre nord. Am descuiat-o, am intrat, am aprins lumina şi am nimerit în aerul stătut şi răcoarea prăfoasă tipice încăperilor care nu mai fuseseră folosite de multă vreme. Era un spațiu rectangular, cu un tavan înalt şi cu nişte proporții plăcute care ar fi fost cât se poate de plăcute, dacă la un moment dat, în ultimul deceniu, nu ar fi fost înghesuită o baie într-un colț. Fereastra consta într-o pereche de uşi cu geamuri care dădeau în balconul de fier pe care îl văzusem de pe trotuar. În cameră se aflau un pat, un scaun şi o măsuță de toaletă, iar pe podea era întins un covor persan rărit.

Am tras draperiile şi mi-am despachetat bagajele, ceea ce însemna doar să-mi asamblez noua periuță de dinți şi s-o proptesc într-un pahar lăptos, aflat pe policioara din baie. Nu aveam pastă de dinți, dar eu am considerat întotdeauna că pasta de dinți nu e nimic mai mult decât un lubrifiant bun la gust. Un dentist din armată îmi jurase că acțiunea mecanică a perilor este suficientă pentru o sănătate orală perfectă. Iar pentru respirație proaspătă foloseam gumă de mestecat. Aveam încă toți dinții în gură, cu excepția unui molar de sus, scos cu mulți ani în urmă de un pumn norocos, primit în timpul unei lupte de stradă în Cleveland, Ohio.

Ceasul meu mental spunea că e în jur de unsprezece şi douăzeci. Am stat o vreme în pat. Mă trezisem devreme şi eram destul de obosit, dar nu extenuat. Aveam multe lucruri de făcut şi puțin timp la dispoziție, aşa că am aşteptat cât i-ar fi luat unui om obişnuit să adoarmă, apoi am păşit iar pe coridor. În camera lui Deveraux, lumina era stinsă. Nu se vedea nimic pe sub uşa ei. M-am furişat pe scări, în holul principal. La recepție iar nu era nimeni. Am ieşit pe stradă şi am luat-o la stânga, către teritoriul încă neexplorat.

14

M-am uitat de-a lungul străzii principale, cât de atent am putut în lumina cenuşie a lunii. Drumul se întindea perfect drept pe cel mult două sute de metri spre sud, apoi se îngusta puțin, începea să şerpuiască şi se transforma în zonă rezidențială, cu locuințe modeste, aşezate la întâmplare în curți de diverse mărimi. Partea vestică a bulevardului avea magazine şi firme de tot felul, punctate de alei înguste, unele dintre ele ducând mai departe, spre tufişuri şi căsuțe înălțate şi pe stânga, şi pe dreapta. Acelaşi tip de magazine şi firme să regăseau şi pe partea estică a străzii principale, perfect aliniate cu restaurantul şi hotelul, iar aleilor de vizavi le corespundeau pasaje pietonale mai largi, pavate, care duceau toate către o stradă cu un singur trotuar, construită în spatele drumului principal, paralelă cu acesta. Am bănuit că, pe vremuri, acea stradă cu un singur trotuar fusese rostul întregului oraş şi, cu siguranță, era motivul pentru care mă aflam eu acolo în acea noapte.

Se întindea de la nord la sud, având un lung şir de localuri aşezate cu fața către linia de cale ferată, pe un teren viran cu pământ bătătorit. Mi-am imaginat vechile trenuri de pasageri şuierând şi oprindu-se, cu locomotivele lor pufăitoare lângă turnul de apă construit ceva mai sus pe linie, cu ferestrele lungilor vagoane întinzându-se către sud. Mi-am imaginat personalul restaurantelor şi pe patronii cafenelelor alergând pe solul bătătorit şi aşezând trepte din lemn sub uşile trenului. Mi-am imaginat pasagerii coborând, revărsându-se afară, însetați şi înfometați după o călătorie îndelungată, sute de oameni traversând nerăbdători terenul viran, pentru a se îndestula cu mâncare şi băutură. Mi-am imaginat monede zornăind, case de marcat țiuind, sirena trenului fluierând, pasagerii întor- cându-se, garnitura plecând mai departe, treptele din lemn fiind îndepărtate, liniştea revenind pentru un ceas, apoi următorul tren încetinind şi întregul proces repetându-se la nesfârşit.

Acea stradă cu un singur trotuar alimentase economia locală şi

încă o mai făcea.

Sigur că trenurile de pasageri dispăruseră de multă vreme, la fel şi restaurantele sau cafenelele. Dar acestea din urmă fuseseră înlocuite de baruri, magazine de piese auto, baruri, case de împrumut, baruri, magazine de arme şi muniție, baruri, magazine de electronice la mâna a doua şi baruri, în vreme ce, în locul trenurilor, soseau acum coloane de maşini dinspre Kelham. Mi-am imaginat automobile parcând pe pământul bătătorit şi grupuri de cadeți care coborau din ele pentru a cheltui banii unchiului Sam în susul şi în josul străzii. Clienți captivi, aflați la capătul pământului, vorba lui Garber, la fel ca şi pasagerii trenurilor de odinioară. Văzusem procesul repetându-se în sute de baze militare din toată lumea. Maşinile sunt vechi Mustang, Gran Torino sau Pontiac GTO, BMW-uri sau Mercedesuri la mâna a doua în Germania, Toyota Crown sau Datsun în Extremul Orient. Berile sunt de diverse mărci, mai slabe sau mai tari, împrumuturile sunt în diverse monede, armele sunt prevăzute pentru diverse încărcături, de diverse calibre, iar electronicele uzate operează la diverse voltaje, dar, în afară de asta, negoțul este exact acelaşi peste tot.

Am găsit destul de uşor locul în care fusese omorâtă Janice May Chapman. Pellegrino îmi spusese că tot sângele i se scursese din corp, formând un adevărat lac, ceea ce însemna că se folosise nisip pentru a usca locul, iar eu am găsit o grămadă proaspăt împrăştiată pe o alee pavată, lângă colțul din stânga-spate al unui bar numit Brannan's. Acesta se afla cam la mijlocul străzii cu un singur trotuar, iar aleea cu pricina trecea pe lângă flancul lui stâng, chiar înainte de a coti de două ori şi a se extinde către strada principală, între o drogherie de modă veche şi un magazin cu produse de uz casnic. Poate că nisipul fusese cumpărat chiar de acolo. Trei sau patru saci de două kilograme şi jumătate ar fi fost de ajuns. Conținutul lor fusese întins cu grijă în formă de lacrimă peste pavajul neted, stratul având grosimea de opt sau zece centimetri.

Locul nu putea fi observat direct. Uşa din spate a barului Brannan's se afla cam la vreo patru metri şi jumătate distanță, iar localul nu avea ferestre laterale. Spatele drogheriei era un perete gol. Lângă Brannan's se afla o casă de împrumut cu o franciză Western Union, iar flancul drept al acesteia avea o fereastră care dădea în spate, dar biroul era închis pe timpul nopții. Nici un martor. Nu că ar fi fost cine ştie ce de văzut. Nu durează prea mult să tai gâtul cuiva. Cu o lamă decentă, greutate şi forță suficiente, durează cam tot atât cât îți ia să-ți mişti

mâinile douăzeci de centimetri. Asta-i tot.

Am ieşit de pe alee, am parcurs jumătate din distanța spre calea ferată, m-am oprit pe pământul bătătorit şi am evaluat lumina. Nu avea rost să caut lucruri pe care n-aş fi putut să le văd. Dar luna era încă sus pe cer, care continua să fie senin, aşa că am mers mai departe, am păşit peste prima şină, am cotit la stânga şi am luato pe jos către nord, pe traversele din lemn, aşa cum făceau oamenii pe vremuri, când îşi părăseau pământurile şi se îndreptau spre Chicago sau New York. Am trecut de intersecție şi am depăşit turnul de apă.

Atunci, pământul a început să se zguduie.

Mai întâi doar puțin, o uşoară vibrație constantă, ca urma unui cutremurîndepărtat. M-am oprit. Traversa de sub picioarele mele tremura. Şinele, de-o parte şi de alta, au început să cânte. M-am răsucit şi am văzut o licărire de lumină în depărtare. Un singur far. Marfarul de la miezul nopții, aflat la vreo trei kilometri distanță, se apropia cu viteză.

Am rămas pe loc. Şinele huruiau şi scârțâiau. Traversele se mişcau în sus şi în jos pe distanțe microscopice. Pietrişul de sub ele sărea şi trosnea. Trepidațiile pământului au devenit mai puternice, căpătând vibrații ca de bas. Farul îndepărtat licărea ca o stea, legănându-se ritmic dintr-o parte în alta, constrâns de limite stricte.

Am ieşit dintre şine şi m-am îndreptat spre vechiul turn de apă, unde m-am sprijinit de un par din lemn, mânjit cu smoală. Acesta se zgâlțâia lângă umărul meu. Solul mi se zguduia sub picioare. Şinele urlau. Pierdută în zare, sirena trenului a fluierat lung şi zgomotos. Dispozitivele de avertizare aflate pe marginea drumului, la vreo douăzeci de metri distanță, au început să sune. Luminile roşii s-au aprins.

Trenul continua să avanseze, multă vreme părând tare îndepărtat, apoi ivindu-se brusc chiar lângă mine, chiar peste mine, uriaş, înnebunitor de masiv şi imposibil de zgomotos. Pământul s-a cutremurat atât de tare, încât vechiul turn de apă din apropiere a început să danseze tăcut pe loc, iar eu eram aruncat în sus şi în jos centimetri întregi. Curentul mă copleşea şi mă biciuia. Luminile locomotivei au trecut, urmate de o nesfârşită succesiune de vagoane, bubuind, zgâlțâindu-se, fulgerând în razele lunii, şuierând, îndreptându-se către nord, fără oprire, zece, douăzeci, cincizeci, o sută. M-am agățat de parul mânjit cu smoală vreme de un minut, şaizeci de secunde lungi, asurzit de scârțâitul metalului, amorțit de tremurul solului, scuturat de curentul de aer.

Apoi trenul a trecut.

Partea din spate a unui vagon de marfă se îndepărta de mine cu o sută de kilometri pe oră. Urletul vântului a scăzut cu un semiton, cutremurul s-a transformat iar într-o succesiune de trepidații uşoare, încetând apoi cu totul, iar scârțâitul şinelor s-a potolit, devenind un sâsâit slab. Soneriile maniacale au amuțit.

Liniştea a revenit.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi schimb impresia în privința distanței pe care urma să fiu obligat s-o parcurg pe jos pentru a găsi scheletul maşinii albastre. Crezusem că acesta trebuia să fie pe undeva pe aproape. Dar după o asemenea uimitoare demonstrație de forță, mi-am spus că putea să fi ajuns pe undeva prin New Jersey. Sau Canada.

15

În cele din urmă am găsit mare parte din maşină cam la două sute de metri spre nord. Era precedată de un câmp de resturi care se întindea pe mai toată distanța până acolo. Cioburi din parbrizul sfărâmat străluceau şi scânteiau în lumina lunii, udate de rouă. Bucățile de sticlă descriseseră curbe aleatorii, de parcă ar fi fost aruncate de o mână uriaşă. Am găsit o bară de protecție din crom, smulsă şi îndoită întâmplător la jumătate, formând un V strâns, ca un pai pentru băuturi. Se afundase în pământ precum o săgeată. Mai era un volan fără capacul din centru. Impactul fusese colosal. Maşina fusese zdrobită şi împinsă în față ca o minge de baseball la prima lovitură. De la zero la o sută de kilometri pe oră, instantaneu.

Am bănuit că fusese parcată pe şinele de tren la cel mult douăzeci de metri nord de turnul de apă. Acolo se aflau primele cioburi. Locomotiva lovise maşina, iar aceasta zburase mai bine de patruzeci şi cinci de metri, prin aer, apoi aterizase, rostogolindu-se. Poate de pe roți, pe capotă, apoi iar pe roți şi pe capotă, sau de la un capăt la altul. Am estimat că, după izbitura inițială, automobilul fusese mai mult sau mai puțin dezmembrat. Ca după o explozie. Apoi rostogolirea îi aruncase componentele peste tot. Inclusiv carburantul, care luase foc. Peste tot, pe o rază de patruzeci şi cinci de metri se întindeau limbi înguste şi negre de vegetație arsă, iar ceea ce mai rămăsese din vehiculul propriu-zis era înghesuit între copaci, în centrul unui mănunchi de trunchiuri şi ramuri înnegrite. Anchetatorii specializați în incendii pe care îi cunoşteam eu ar fi putut calcula viteza de rotație a maşinii având la dispoziție doar stropii

de combustibil.

Pellegrino văzuse automobilul la lumina zilei şi spusese că era albastru. În lumina lunii, mie îmi părea cenuşiu. Nu puteam găsi o suprafață vopsită intactă. Nu puteam găsi nici o bucățică intactă mai mare de şase centimetri. Era o mizerie arsă, zdrobită şi contorsionată până într-acolo încât devenise practic de nerecunoscut. Eram dispus să accept că mă găseam în fața unei maşini, dar numai pentru că nu reuşeam să-mi închipui ce altceva ar fi putut să fie.

Dacă cineva avusese intenția să ascundă dovezi, atunci acel cineva reuşise cu vârf şi îndesat.

M-am întors la hotel la unu fix şi m-am dus direct la culcare. Mi-am potrivit deşteptătorul mental pentru şapte dimineața, oră la care m-am gândit că Deveraux se trezea pentru a merge la muncă. Bănuiam că programul ei începea la opt. Era clar că nu-şi neglija aspectul, dar era puşcaş marin şi o persoană pragmatică, aşa că nu şi-ar fi alocat mai mult de un ceas pentru pregătire. Mi-am zis că îmi puteam potrivi durata duşului cu a ei, pentru ca apoi s-o întâlnesc la micul dejun. Cam până aici mergeau planurile mele. Nu eram sigur ce aveam să-i spun.

Dar n-am dormit până la şapte dimineața. Am fost trezit la şase. De către cineva care bătea zgomotos la uşa mea. N-am fost prea încântat. M-am rostogolit din pat, mi-am tras pantalonii pe mine şi am deschis. Era bătrânul. Proprietarul hotelului.

— Domnul Reacher? m-a întrebat.

— Da?

— Bine. Mă bucur că am nimerit persoana potrivită. La ora asta, vreau să zic. Intotdeauna e mai bine să te asiguri.

— Ce doriți?

— Păi, mai întâi, aşa cum am zis, să confirm cine sunteți.

— Sper din suflet că-i mai mult de atât. La ora asta. Aveți doar doi clienți. Iar celălalt nu e un *domn.*

— Vă caută cineva la telefon.

— Cine?

— Unchiul dumneavoastră.

— *Unchiul* meu?

— Unchiul dumneavoastră, Leon Garber. A zis că e urgent. Şi, judecând după tonul dumnealui, e şi important.

Mi-am tras un tricou pe mine şi l-am urmat pe bătrân până la parter, în picioarele goale. M-a condus printr-o uşă laterală în biroul din

spatele recepției. Acolo, pe o masă veche din mahon, se afla un telefon. Receptorul era scos din furcă şi aşezat alături.

— Vă rog, simțiți-vă ca acasă, mi-a spus bătrânul, apoi a plecat, închizând uşa în urmă.

M-am aşezat pe scaunul lui şi am ridicat receptorul.

— Ce e?

— Eşti OK? m-a întrebat Garber.

— Sunt bine. Cum m-ai găsit?

— Cartea de telefon. E doar un singur hotel în Carter Crossing. Totul merge bine?

— Minunat.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— Pentru că ar fi trebuit să dai raportul în fiecare dimineață la şase.

— Ar fi trebuit?

— Aşa ne-am înțeles.

— Când?

— Am vorbit ieri la şase. Când plecai.

— Ştiu, am spus eu. Îmi amintesc. Dar nu ne-am înțeles că o să vorbim în fiecare zi la şase.

— M-ai sunat ieri. La ora cinei. Ai zis că o să mai suni azi.

— N-am precizat ora.

— Eu cred că ai precizat-o.

— Ei bine, te înşeli, vulpoi bătrân ce eşti. Ce vrei?

— Eşti cu fundu' în sus în dimineața asta.

— Am stat treaz până târziu azi-noapte.

— Da' ce-ai făcut?

— Am aruncat o privire prin împrejurimi.

— Şi?

— Sunt vreo două chestii, am zis eu.

— Da? Care?

— Doar două elemente anume. Puncte de interes.

— Reprezintă vreun progres?

— În momentul ăsta sunt doar întrebări. Răspunsurile ar putea reprezenta, în final, un progres. Dacă le voi obține vreodată.

— Munro n-a aflat nimic la Kelham. Până acum. Toată povestea asta ar putea fi mai complicată decât credeam.

N-am răspuns. Garber a tăcut pentru o clipă.

— Stai, a zis el. Cum adică, *dacă* vei obține vreodată

răspunsurile?

N-am zis nimic.

— Şi de ce aruncai o privire pe întuneric? N-ar fi fost mai bine să aştepţi ivirea zorilor?

— Am făcut cunoştinţă cu şeriful de aici.

— Şi?

— E altceva decât te-ai fi aşteptat.

— Adică? m-a întrebat Garber. E onest?

— E o ea, am răspuns eu. Taică-său a fost şi el şerif. Garber a mai făcut o pauză.

— Nu-mi spune, a izbucnit el. Te-a prins.

N-am răspuns.

— Sfinte Sisoe! a continuat. Ăsta trebuie să fie un nou record mondial. Cât i-a luat? Zece minute? Cinci?

— A fost puşcaş marin, am explicat eu. Practic, e de-a noastră. A ştiut de la bun început. Mă aştepta. Pentru ea, era o mişcare previzibilă.

— Ce o să faci?

— Nu ştiu.

— O să-ţi interzică accesul?

— Mai rău. Vrea să mă forţeze să plec.

— Păi, nu se poate. În nici un caz. Trebuie să rămâi acolo. Asta-i al naibii de sigur. De fapt, îţi ordon să nu te întorci. Ai auzit? Ordinele tale sunt să rămâi pe poziţii. Oricum, nu te poate obliga să pleci. Ţine de drepturile civile. Primul Amendament sau aşa ceva. Libera asociere. Mississippi e parte a Uniunii, la fel ca oricare alt loc. E o ţară liberă. Aşa că rămâi acolo, OK?

Am încheiat convorbirea cu Garber şi am mai rămas câteva clipe în micul birou. Am găsit în buzunar o bancnotă de un dolar şi am lăsat-o pe masă pentru a acoperi costurile unui apel interurban, apoi am format numărul Pentagonului. Pentagonul are multe numere şi mulţi operatori, iar eu l-am ales pe unul care răspundea întotdeauna. I-am cerut tipului că încerce la cabinetul lui John James Frazer, doar aşa, la nimereală. Individul de la Relaţii cu Senatul. Nu mă aşteptam ca el să fie acolo la puţin după şase dimineaţa, dar era. Lucru care mi-a dat de înţeles ceva. M-am prezentat şi i-am spus că nu am veşti.

— Trebuie să ai ceva, a zis el. Altfel nu m-ai fi sunat.

— Am un avertisment, am răspuns eu.

— Ce fel de avertisment?

— Am văzut două chestii care sunt suficiente pentru a mă

lămuri că situaţia asta o să se termine prost. Lucrurile o să devină ciudate şi macabre şi cazul o să fie în toate ziarele vreme de o lună. Chiar dacă nu are nimic de-a face cu Kelham, s-ar putea să sfârşim pătaţi. Doar din pricina apropierii.

Frazer a făcut o pauză.

— Cât de macabre?

— Poate foarte macabre.

— Instinct? *Are ceva* de-a face cu Kelham?

— Prea devreme ca să mă pronunţ.

— Dă-mi o mână de ajutor, Reacher. Tu ce presupui?

— În faza asta, eu aş zice că nu. Nu există nici o implicare din partea armatei.

— Mă bucur să aud asta.

— E doar o presupunere, am spus eu. Nu deschideţi încă şampania.

Nu m-am mai culcat. N-avea rost. Era prea târziu. Doar m-am spălat pe dinţi, am făcut un duş, am mestecat nişte gumă şi m-am îmbrăcat complet. Apoi m-am aşezat la fereastră şi am urmărit răsăritul. Lumina care se furişa făcea lumea să pară mai mare. Am văzut strada principală în toată splendoarea ei. Am văzut tufe şi câmpuri, şi păduri întinzându-se în toate direcţiile.

Apoi m-am aşezat pe scaun şi am aşteptat. M-am gândit că o voi auzi pe Deveraux ieşind la maşină. Mă aflam, mai mult sau mai puţin, chiar deasupra locului în care o parcase, lângă bordură.

16

Am auzit-o pe Deveraux ieşind din hotel exact la şapte şi douăzeci. Mai întâi s-a deschis şi s-a trântit la loc uşa dinspre stradă, apoi portiera maşinii ei. M-am ridicat şi m-am uitat pe fereastră. Ea era la volan, pe scaunul lăsat, îmbrăcată în ceea ce părea a fi o versiune curată a aceleiaşi uniforme pe care o purtase cu o zi în urmă. Claia de păr îi era încă udă de la duş. Vorbea prin staţia radio. Probabil îi spunea lui Pellegrino că prima sarcină pe ziua aceea era să-mi târască fundul până la jumătatea drumului spre Memphis.

Am coborât şi am ieşit pe trotuar. Aerul dimineţii era proaspăt şi rece. Am aruncat o privire de-a lungul străzii şi am văzut că maşina parcase din nou, chiar în faţa restaurantului. Până aici toate bune. Am mers într-acolo, am intrat pe uşă, am trecut pe lângă telefonul public şi

pe lângă recepție. Inăuntru se aflau şase clienți, cu tot cu Deveraux. Ceilalți cinci erau bărbați, patru dintre ei îmbrăcați în haine de lucru, iar al cincilea într-un costum de culoare deschisă. Probabil un avocat, un medic de țară sau tipul care conducea casa de împrumuturi de lângă barul Brannan's. Chelnerița era aceeaşi de seara trecută. Era ocupată cu căratul farfuriilor, aşa că n-am aşteptat-o. Am mers pur şi simplu la masa lui Deveraux şi am întrebat-o:

— Pot să mă aşez lângă tine?

Ea sorbea din cafea. Încă nu-şi primise mâncarea. A zâmbit şi mi-a spus:

— Bună dimineața.

Tonul vocii era cald. Părea încântată să mă vadă.

— Da, bună dimineața, i-am răspuns.

— Ai venit să-ți iei la revedere? Foarte politicos şi foarte formal.

N-am spus nimic. A făcut iar acelaşi gest cu piciorul pe sub masă şi a lovit scaunul din față, îndreptându-l în afară. M-am aşezat.

— Ai dormit bine? m-a întrebat ea.

— Bine.

— Nu te-a trezit trenul la miezul nopții? Durează un pic până te obişnuieşti.

— Eram încă treaz, am zis.

— Da' ce făceai?

— Una, alta.

— Înăuntru sau pe-afară?

— Pe-afară, am spus.

— Ai dat de locul crimei?

Am dat din cap că da.

A dat şi ea din cap la rândul ei.

— Şi ai găsit două lucruri de reținut, a continuat ea. Aşa că te-ai gândit ca, înainte să pleci, să treci şi să te asiguri că şi eu le-am remarcat importanța. Dai dovadă de foarte multă preocupare pentru interesul public.

Atunci a venit şi chelnerița şi a pus pe masă un platou pe care se afla un morman de friganele. Apoi s-a întors către mine, iar eu am comandat acelaşi lucru şi o cafea. Deveraux a aşteptat să plece fata, după care m-a întrebat:

— Sau a fost vorba doar de interesul privat? Asta-i ultima ta încercare de a proteja armata înainte de a pleca?

— Nu plec, am spus eu.

Ea a zâmbit din nou.

— Acum ai de gând să-mi serveşti discursul cu drepturile civile? Țară liberă şi alte rahaturi?

— Ceva de genul ăsta.

A făcut o mică pauză.

— Eu susțin drepturile civile, a spus ea. Şi cu siguranță e loc destul la hotel, din câte înțeleg. Aşa că sigur, nici o problemă, te rog să rămâi. Simte-te bine. Sunt poteci pentru drumeție, e vânat destul şi privelişti frumoase. Distrează-te. Fă ce vrei. Doar nu te băga în ancheta mea.

— Cum explici cele două lucruri? am întebat-o.

— Trebuie? Ție?

— Două capete sunt mai bune decât unul.

— Nu pot avea încredere în tine, a spus ea. Eşti aici pentru ca, la nevoie, să mă îndrepți pe calea greşită.

— Nu, sunt aici ca să avertizez armata în caz că treaba începe să se împută. Ceea ce voi face, dacă voi fi nevoit. Dar suntem departe de orice fel de concluzie. Abia am început. E prea devreme ca să influențez pe cineva într-o direcție, chiar dacă aş avea de gând să fac asta. Şi nu am.

— Noi? a spus ea. *Suntem* departe de o concluzie? Ce-i asta, democrație?

— OK, tu, am zis.

— Da, eu.

În acel moment, chelnerița s-a întors cu mâncarea mea. Şi cu cafeaua mea. Am adulmecat aburii şi am sorbit îndelung. Un mic ritual. Nimic nu e mai bun decât cafeaua proaspătă, dimineața devreme. De cealaltă parte a mesei, Deveraux continua să mănânce. Îşi golea farfuria. Un metabolism ca o centrală nucleară.

— OK, stop, mi-a spus. Convinge-mă. Pune cărțile pe masă. Spune-mi despre primul lucru şi învârte-l aşa încât să arate rău pentru armată. Apropo, aşa şi arată, învârtit sau nu.

M-am uitat drept la ea.

— Ai fost în garnizoană?

— Peste tot.

— Eu nu. Deci, se pare că tu ştii ceea ce eu numai bănuiesc.

A dat din cap că da.

— Să ții minte asta. Ai grijă. Nu mă aburi.

— Janice May Chapman nu a fost violată pe alee.

— Pentru că...

— Pentru că Pellegrino a raportat zgârieturi de la pietriş pe suprafața cadavrului. Iar pe alee nu e pietriş. Din câte am văzut eu, nici în altă parte. Pe câțiva kilometri în jur găseşti doar noroi sau asfalt sau pietre de pavaj netede.

— Linia de cale ferată are pietriş, a spus ea.

Un test. Voia să mă reped la idee.

— Nu chiar pietriş, am spus eu. Linia de cale ferată are pietre mai mari. Balast îi spun ei, aşezat ca un strat între şine. Bucăți de granit, mai mari decât o pietricică, mai mici decât pumnul. Rănile ar fi arătat complet diferit. N-ar fi arătat ca o iritație de la pietriş.

— Drumurile au pietriş.

Un alt test.

— Amestecat cu smoală şi presat, am spus. Nu e deloc acelaşi lucru.

— Şi atunci?

Testul final.

„Învârte-l astfel încât să arate rău pentru armată."

— Kelham e pentru elite, am spus eu. E o tabără de instrucție avansată pentru Regimentul 75, care sprijină operațiunile speciale. E un loc mare. Trebuie să aibă simulate tot felul de terenuri. Nisip, pentru a imita deşertul. Beton, ca în stepele înghețate. Sate false, toate rahaturile astea. Sunt sigur că, dintr-un motiv sau altul, acolo au şi o grămadă de pietriş.

Deveraux a încuviințat iar din cap.

— Au o pistă de alergare făcută din pietriş. Pentru antrenamentul de anduranță. Zece ture acolo sunt ca zece ore pe o şosea. În plus, cei care obțin punctaje mai mici trebuie să o netezească în fiecare dimineață. Drept pedeapsă. Impuşcă doi iepuri dintr-o lovitură.

N-am spus nimic.

Deveraux a continuat.

— A fost violată în garnizoană.

— Nu-i imposibil, am admis.

— Eşti un om cinstit, Reacher. Tatăl tău a fost în infanteria marină.

— Şi asta ce legătură are? Sunt ofițer în armata Statelor Unite. Avem şi noi standarde.

Am început să-mi mănânc micul dejun, în vreme ce ea şi-l termina pe al ei.

— Totuşi, al doilea lucru e mai problematic, a spus ea. Nu reuşesc să-l potrivesc nicăieri.

— Zău? am întrebat eu. Nu e, în esență, același lucru ca şi primul?

S-a uitat la mine, nedumerită.

— Nu văd cum.

M-am oprit din mâncat şi am ridicat privirea spre ea.

— Explică-mi, am rugat-o.

— E o întrebare simplă, a început ea. Cum a ajuns ea acolo? Şi-a lăsat maşina acasă şi n-a mers pe jos. În primul rând, purta tocuri de zece centimetri, şi în al doilea rând, nimeni nu mai merge pe jos în ziua de azi. Dar nici n-a fost luată cu maşina de-acasă. Vecinele ei sunt nişte țațe a-ntâia şi amândouă se jură că nimeni n-a trecut pe la ea. Iar eu le cred. Şi nimeni n-a văzut-o apărând în oraş cu vreun soldat. Sau cu vreun civil. Sau chiar singură. Crede-mă, barmanii monitorizează traficul. Toți. E un obicei. Vor să ştie dacă o să-şi permită să mănânce a doua zi. Aşa că ea s-a materializat pur şi simplu pe alee, fără nici o explicație.

Am tăcut pentru o clipă.

— Nu ăsta era al doilea punct pe lista mea.

— Nu?

— Cele două puncte de le lista mea nu coincid cu cele două puncte de pe lista ta. Ceea ce înseamnă că în total pe listă sunt trei puncte.

— Deci, care e al doilea punct în cazul tău?

— N-a fost omorâtă pe alee.

17

Mi-am terminat micul dejun înainte să vorbesc din nou. Friganele, sirop de arțar, cafea. Proteine, fibre, carbohidrați. Şi cofeină. Toate grupele esențiale de alimente, cu excepția nicotinei, dar de asta deja mă lăsasem. Am pus jos tacâmurile şi am spus:

— Există doar o singură modalitate evidentă de a tăia gâtul unei femei. Stai în spatele ei şi îi bagi o mână în păr ca să-i tragi capul pe spate. Sau îți înfigi degetele în orbitele ei sau, dacă eşti sigur că nu-ți tremură mâinile, îi pui palma sub bărbie. Dar, oricum ar fi, îi expui gâtul, tensionând ligamentele şi vasele de sânge. Pe urmă îți faci de lucru cu lama. Eşti învățat să te aştepți la multă rezistență când faci tăietura, pentru că sunt nişte chestii destul de tari pe acolo. Şi eşti învățat să începi cu doi centimetri şi jumătate mai înainte şi să termini cu doi centimetri şi jumătate mai departe decât crezi că e strict necesar. Doar

ca să fii absolut sigur.

— Presupun că exact asta s-a întâmplat pe alee. Dar brusc, sper eu. Aşa că s-a terminat înainte ca ea să-şi dea seama că ceva se întâmplă, a intervenit Deveraux.

— Nu s-a întâmplat pe alee. N-avea cum.

— De ce nu?

— Unul dintre beneficiile secundare ale faptului că acționezi din spate este că nu te umpli de sânge. Şi e mult sânge. Vorbim despre carotidă şi jugulară, despre o persoană tânără, sănătoasă, care se zbate, poate chiar se luptă să scape. Tensiunea ei arterială trebuie să fi urcat până la cer.

— Ştiu că e mult sânge. L-am văzut. Era o baltă uriaşă. Cred că a pierdut tot sângele. Era albă ca un cearşaf. Presupun că ai remarcat nisipul. Atât de mare era balta. Păreau să fie acolo trei litri şi jumătate sau chiar mai mult.

— Ai tăiat vreodată gâtul cuiva?

— Nu.

— Ai văzut vreodată cum se face?

Ea a clătinat din cap.

— Nu.

— Sângele nu se scurge pur şi simplu, ca atunci când îți tai venele în cadă. Țâşneşte ca dintr-un furtun de incendiu. Stropeşte peste tot, până la trei metri, poate chiar mai departe, şuvoaie mari care se împrăştie. Am văzut sânge până şi pe tavane. Nişte modele aiuritoare, ca şi cum cineva ar fi luat o găleată cu vopsea şi ar fi împroşcat pereții. Ca tipul ăla, Jackson Pollock. Pictorul.

Deveraux n-a spus nimic.

— Ar fi fost sânge pe toată aleea, am continuat eu. Cu siguranță, pe zidul casei de împrumuturi şi poate pe zidul drogheriei. De asemenea, pe pavaj, la câțiva metri distanță. Mici modele nebuneşti. N-a fost omorâtă acolo.

Deveraux şi-a încrucişat degetele pe masă şi şi-a lăsat capul în jos deasupra lor. Nu mai văzusem pe nimeni făcând asta până atunci. Nu la propriu. Parcă voia să-şi bage capul în pământ. A tras aer în piept, a expirat şi, cinci secunde mai târziu, a ridicat iar privirea şi a spus:

— Sunt o idioată. Se presupune că ar fi trebuit să ştiu toate astea, dar nu mi le-am amintit. Pur şi simplu, nu mi-am dat seama.

— Nu trebuie să te simți prost, am zis eu. N-ai văzut niciodată întâmplându-se aşa ceva, deci n-aveai ce să-ți aminteşti.

— Nu, sunt noțiuni de bază, a spus ea. Sunt o idioată. Am

pierdut zile întregi.

— Treaba se împute, am spus eu. Mai e ceva.

Dar ea nu voia să audă cum se împute treaba. Nu mai voia şi altceva. Nu imediat. Nu chiar atunci. Încă se mai autoflagela pentru că-i scăpase chestia cu sângele. Mai văzusem tipul ăla de reacţie de multe ori. Eu însumi reacţionasem aşa de multe ori. Oamenii inteligenţi şi conştiincioşi detestă să greşească. Nu doar din orgoliu, ci pentru că anumite greşeli au anumite consecinţe cu care oamenilor conştiincioşi nu le place să trăiască.

Deveraux s-a încruntat, a scrâşnit din dinţi, a mârâit ceva în barbă vreme de câteva clipe, apoi a scuturat din cap, s-a oprit şi şi-a ridicat capul cu un zâmbet curajos, dar mai încordat şi mai întunecat decât obişnuita ei expresie radioasă.

— OK, spune-mi mai multe. Spune-mi cum se împute treaba. Dar nu aici, unde sunt nevoită să mănânc de trei ori pe zi. Nu vreau genul ăsta de asocieri.

Am plătit şi am ieşit pe trotuar. Am rămas acolo multă vreme, lângă maşina ei, fără să scoatem o vorbă. Îmi dădeam seama după limbajul trupului ei că nu avea de gând să mă invite în biroul ei. Nu mă voia în apropierea sediului. Asta nu era o democraţie. În cele din urmă, a zis:

— Hai să ne întoarcem la hotel. Putem folosi lobby-ul. Până la urmă, acolo sigur vom avea parte de intimitate. De vreme ce suntem singurii oaspeţi.

Am mers înapoi pe stradă, am urcat treptele şubrede şi am traversat veranda bătrână. Am intrat şi am folosit uşa din stânga holului. Acolo persista acelaşi miros de umezeală, praf şi mucegai ca şi în seara trecută. La lumina zilei, siluetele cocoşate pe care le văzusem pe întuneric s-au dovedit a fi într-adevăr fotolii, aşa cum bănuisem. Erau douăsprezece, grupate în diverse combinaţii, de câte două şi de câte patru. Am ales o pereche asortată, aşezată de-o parte şi de alta a unui şemineu rece.

— De ce locuieşti aici? am întrebat-o.

— Bună întrebare. La început m-am gândit că o să fie doar pentru o lună sau două. Dar s-a prelungit.

— Cum rămâne cu casa tatălui tău?

— Era închiriată, a spus ea. Contractul a murit odată cu el.

— Ai putea să închiriezi alta. Sau să cumperi una. Nu aşa se face?

Ea a încuviințat din cap.

— Am văzut câteva. Nu m-am putut decide. Tu ai văzut casele de pe aici?

— Unele dintre ele mi se par OK.

— Mie nu, a zis ea. Oricum, nu eram pregătită. Nu mă hotărâsem cât de mult o să stau. De fapt, nici acum nu ştiu. Nu încape îndoială că se va dovedi a fi pentru restul vieții, dar cred că nu vreau încă să recunosc asta. Cred că prefer să las ideea să mi se furişeze în minte câte puțin în fiecare zi.

M-am gândit la amicul meu Stan Lowrey şi la ofertele lui de muncă. Să ieşi din armată nu înseamnă doar să faci rost de altă slujbă. Inseamnă case, maşini şi haine. Inseamnă o sută de amănunte necunoscute şi ciudate, ca obiceiurile unui trib străin îndepărtat, zărite doar în treacăt, niciodată pe deplin înțelese.

— Deci, să auzim, a spus Deveraux.

— Gâtul ei *a fost* tăiat, corect? am început eu. Ne-am lămurit în privința asta?

— Cu siguranță. Fără greş.

— Iar tăietura a fost singura leziune?

— Medicul aşa zice.

— Deci, undeva există sânge împrăştiat. În locul în care s-a comis, de fapt, crima. Într-o încăpere, poate, sau în pădure. E imposibil de curățat aşa cum trebuie. Chiar imposibil. Aşa că, undeva, există nişte dovezi care te aşteaptă.

— Nu pot cerceta baza. Nu am voie. E chestie de jurisdicție.

— Nu ştii sigur că s-a întâmplat în garnizoană.

— A fost violată în garnizoană.

— Nu e imposibil să fi fost violată în garnizoană. Nu e chiar acelaşi lucru.

— Nici nu pot cerceta o mie trei sute de kilometri pătrați din Mississippi.

— Atunci, concentrează-te pe criminal. Restrânge aria.

— Cum?

— N-avea cum să i se scurgă tot sângele din corp de două ori, am spus eu. Gâtul i-a fost tăiat într-un loc necunoscut, sângele a țâşnit în toate părțile, ea a murit şi cu asta, basta. Apoi a fost abandonată pe alee. Dar în al cui sânge zăcea? Nu în al ei, pentru că pe ăla îl lăsase la locul crimei.

— O, Doamne! a exclamat Deveraux. Nu-mi spune că tipul l-a adunat şi l-a adus cu el.

— Posibil, am spus. Dar puțin probabil. Ar fi cam greu să tai gâtul cuiva şi în acelaşi timp să dansezi de jur împrejur cu o găleată în mână, încercând să prinzi jetul de sânge.

— Ar fi putut să fie doi tipi.

— Posibil, am repetat. Dar tot puțin probabil. E ca un furtun de incendiu care se mişcă haotic, în toate direcțiile. Al doilea tip ar fi fost norocos dacă ar fi reuşit să adune vreo jumătate de litru.

— Atunci ce vrei să spui? Al cui sânge era?

— E posibil să fi fost al unui animal. Poate o căprioară. Proaspăt măcelărită, dar nu chiar atunci, pe loc. A existat un interval de timp. Sângele ăla începuse deja să se coaguleze. Trei litri şi jumătate de sânge lichid s-ar fi întins pe o suprafață mult mai mare decât avea acea grămadă de nisip. Când e vorba de sânge, cu puțin ajungi departe.

— Un vânător?

— Asta e bănuiala mea.

— Nu prea întemeiată, totuşi. Tu n-ai văzut sângele. Nu l-ai testat. Ar fi putut fi sânge fals de la un magazin de farse. Sau *ar fi putut* fi al ei. Cineva poate că a născocit o metodă de a-l aduna. Doar pentru că tu nu vezi o cale nu înseamnă că ea nu există. Sau poate că mai întâi i-au scurs tot sângele din corp şi abia apoi i-au tăiat gâtul.

— Tot un vânător, am spus eu.

— De ce?

— Mai e ceva, am răspuns. Treaba continuă să se împută.

18

În acel moment, bătrâna pe care o văzusem în restaurant a băgat capul pe uşă. Coproprietara hotelului. Ne-a întrebat dacă poate să ne aducă ceva. Elizabeth Deveraux a clătinat din cap. Eu am cerut cafea. Bătrâna s-a scuzat că nu are. A zis că pot lua de la restaurant, dacă într-adevăr am nevoie. M-am întrebat atunci ce avea de oferit, mai exact. Dar n-am zis nimic. Bătrâna a plecat, iar Deveraux a spus:

— De ce eşti chitit pe vânători?

— Pellegrino mi-a spus că fata era gătită pentru o seară în oraş, arăta ca scoasă din cutie şi zăcea pur şi simplu acolo, într-o baltă de sânge. Astea au fost cuvintele lui. E un rezumat corect?

Deveraux a încuviințat din cap.

— Exact asta am văzut. Pellegrino e un idiot, dar unul pe care te poți bizui.

— Asta e încă o dovadă că n-a fost omorâtă acolo. Ar fi căzut în

față, nu pe spate.

— Da, şi asta mi-a scăpat. Nu mi-o scoate pe nas.

— Cu ce era îmbrăcată?

— Purta o rochie albastru-închis, mulată pe corp, cu un guler alb, adânc. Lenjerie intimă şi dres. Pantofi albas- tru-închis, cu tocuri cui.

— Hainele erau în dezordine?

— Nu. Arătau ca scoase din cutie. Aşa cum ți-a spus Pellegrino.

— N-a fost îmbrăcată post-mortem. Intotdeauna îți poți da seama de asta. Hainele nu se aşază niciodată cum trebuie pe un cadavru. Mai ales dresurile. Deci, era încă îmbrăcată când a fost omorâtă.

— Aici, sunt de acord.

— Avea sânge pe gulerul alb? În față?

Deveraux şi-a închis ochii, probabil pentru a rememora scena.

— Nu, era imaculat.

— Era sânge pe undeva pe partea din față a corpului?

— Nu.

— OK, am spus. Deci, cineva i-a tăiat gâtul într-un loc necunoscut, în vreme ce era îmbrăcată cu hainele astea. Dar n-a avut pic de sânge pe ea, până când n-a fost aşezată pe spate, într-o baltă transportată separat. Explică-mi cum nu e opera unui vânător.

— Explică-mi tu de ce crezi că e. Dacă poți. N-ai decât să ajuți armata cât vrei, dar n-ar trebui să ajungi să-ți crezi propriile vrăjeli.

— Nu ajut armata. Şi soldații pot fi vânători. Mulți dintre ei chiar sunt.

— De ce vânător?

— Spune-mi tu cum tai gâtul unei femei fără să verşi o picătură de sânge pe partea din față a rochiei ei.

— Nu ştiu cum.

— O atârni pe un suport pentru vânat. Aşa faci. De glezne. Cu capul în jos. Îi legi mâinile la spate. Îi tragi brațele în sus până când spatele i se arcuieşte, iar gâtul este expus la cel mai jos punct.

Am rămas în liniştea umbroasă vreme de un minut, fără să scoatem o vorbă. Am bănuit că Deveraux îşi imagina scena. Eu, cu siguranță, asta făceam. Un luminiş undeva în pădure, izolat şi singuratic, sau o cameră îndepărtată, cu echipament improvizat, sau o colibă sau o cabană cu acoperiş din bârne. Janice May Chapman, atârnând cu capul în jos, cu mâinile trase în sus la spate, spre picioare, cu umerii strânşi, cu spatele arcuindu-se dureros. Probabil că avea şi gura acoperită, căluşul

fiind legat de o a treia funie, înfăşurată pe scândura de sus a suportului. Cea de-a treia funie trebuie să fi fost strânsă bine, ținându-i capul în sus şi spre spate şi lăsându-i gâtul complet accesibil.

— Cum îşi purta părul? am întrebat.

— Tuns scurt, a spus Deveraux. Nu ar fi incomodat.

N-am zis nimic.

— Chiar crezi că aşa s-a procedat? m-a întrebat şeriful.

Am dat din cap că da.

— Astfel nu i s-ar fi scurs tot sângele din corp. Nu ar fi fost albă ca varul. Ar fi murit, iar inima i s-ar fi oprit şi ar mai fi rămas ceva în ea. O jumătate de litru, poate un litru. Faptul că era cu capul în jos a dus treaba la bun sfârşit. Gravitația, pur şi simplu.

— Funiile ar fi lăsat urme, nu-i aşa?

— Ce-a spus medicul legist? I-ai citit raportul?

— Nu avem un medic legist. Doar un medic local. Un pas înainte totuşi față de perioada când nu-l aveam decât pe antreprenorul de pompe funebre, dar nu cine ştie ce.

Nu e o democrație.

— Ar trebui să mergi şi să vezi cu ochii tăi, am spus.

— Vii cu mine?

Ne-am întors la restaurant, am luat maşina lui Deve- raux parcată lângă curbă, am virat şi am luat-o înapoi pe strada principală, iar pe lângă hotel, pe lângă drogherie, pe lângă magazinul cu produse de uz casnic şi mai departe, spre locul în care strada principală se transforma într-un drum de țară şerpuitor. Locuința medicului era la vreo şapte sute de metri sud de oraş. Era o casă obişnuită, acoperită cu şindrilă, vopsită în alb şi înconjurată de o curte mare şi prost întreținută, cu o tăbliță lângă cutia de scrisori din capătul cărării de acces. Numele de pe tăbliță era Merriam, scris cu litere negre, ornamentate, pe un dreptunghi alb, mai strălucitor şi mai nou decât peisajul înconjurător. Un nou-venit care nu se afla de multă vreme în oraş, un om recent intrat în comunitate.

Parterul casei fusese cedat cabinetului medical. Salonul din față se transformase în sală de aşteptare, iar camera din spate era locul în care doctorul îşi consulta şi îşi trata pacienții. Acolo l-am găsit pe Merriam, la un birou, ocupându-se de acte. Era un bărbat rumen la față, aproape de şaizeci de ani. Nou în oraş poate, dar nu şi nou în branşă. Salutul îi era lipsit de vlagă, iar mişcările, lente. Aveam impresia că privea postul din Carter Crossing ca pe o semipensionare, poate după o carieră stresantă într-un cabinet dintr-un oraş mare. Nu prea mi-a plăcut

omul. O judecată pripită, poate, dar astea sunt în general la fel de bune ca oricare altele.

Deveraux i-a spus tipului ce voiam să vedem, iar el s-a ridicat încet şi ne-a condus prin casă spre ceea ce ar fi putut fi, pe vremuri, o bucătărie. Acum era acoperită cu faianţă de un alb rece, având peste tot chiuvete şi dulapuri medicale fără zorzoane. Pe mijlocul podelei trona o masă mortuară din oţel inoxidabil, iar pe ea era întins un cadavru. Lumina strălucea puternic deasupra lui.

Trupul neînsufleţit al lui Janice May Chapman. Purta o etichetă pe degetul mare de la picior, pe care era înscris, cu litere subţiri, numele ei. Era dezbrăcată. Deveraux îmi spusese că era albă ca un cearşaf, dar în acel moment pielea ei căpătase nuanţe de albastru pal şi vineţiu-deschis, pătată şi împestriţată, cu aspectul marmorat tipic cadavrelor complet golite de sânge. Avea în jur de un metru şaizeci şi opt, iar cândva era posibil să fi cântărit în jur de cincizeci şi cinci de kilograme, nefiind nici grasă, nici excesiv de slabă. Părul îi era negru, tuns scurt, într-o coafură bob. Părea des şi greu, bine aranjat şi încă în bună stare. Pellegrino spusese că era drăguţă şi nu aveai nevoie de prea multă imaginaţie ca să fii de acord cu el. Carnea de pe faţă era acum lăsată şi goală, dar osatura era bună. Dinţii îi erau albi şi drepţi.

Gâtul era un dezastru. Rămăsese căscat dintr-o parte în alta, iar rana se uscase, devenind un crater cu aspect cauciucat. Carnea şi muşchii se micşoraseră, tendoanele şi ligamentele se curbaseră, iar venele şi arterele goale se retrăseseră. Osul alb era vizibil, iar pe el se vedea un singur semn orizontal.

Cuţitul fusese destul de mare, lama, ascuţită, iar lovitura mortală, aplicată cu forţă, şi viteză de o mână sigură.

— Trebuie să-i examinăm încheieturile şi gleznele, a spus Deveraux.

Medicul a schiţat un gest de indiferenţă.

Şeriful a luat braţul stâng al lui Chapman, iar eu l-am apucat pe cel drept. Oasele încheieturilor erau uşoare şi delicate. Pielea întinsă peste ele nu prezenta nici o zgârietură. Nu existau iritaţii de la frânghii. Dar se vedeau nişte semne foarte slabe. O urmă circulară, lată de vreo cinci centimetri şi jumătate, uşor mai albastră decât restul pielii. Cu o tentă mai albastră. O diferenţă aproape inexistentă. Dar perceptibilă. Iar porţiunea aceea era uşor umflată, în comparaţie cu restul antebraţului. Da, cu siguranţă era mai umflată. Exact opusul unei compresii.

M-am uitat la Merriam şi l-am întrebat:

— Ce părere ai despre asta?

— Cauza morții este scurgerea sângelui prin secționarea arterei carotide, a spus el. Asta am fost plătit să determin.

— Cu cât ai fost plătit?

— Structura tarifelor a fost stabilită prin acord între predecesorul meu şi administrația comitatului.

— Ai primit mai mult de două parale?

— De ce întrebi?

— Pentru că atâta face concluzia asta. Cauza morții e cât se poate de evidentă. Aşa că acum îți poți câştiga mălaiul ajutându-ne un pic.

Deveraux s-a uitat la mine, iar eu am dat din umeri. Mai bine c-am zis-o eu. Ea trebuia să lucreze împreună cu tipul ăsta şi după ce se termina totul. Eu nu.

— Nu-mi place atitudinea dumitale, a spus Merriam.

— Iar mie nu-mi plac femeile de douăzeci şi şapte de ani care zac moarte pe o masă. Vrei să ne dai o mână de ajutor sau nu?

— Nu sunt patolog.

— Nici eu.

Tipul a rămas nemişcat pentru o clipă, apoi a oftat şi a făcut un pas înainte. A luat din mâna mea brațul moale şi inert al lui Janice May Chapman. S-a uitat îndeaproape la încheietura ei, apoi şi-a trecut degetele în sus şi în jos, cu blândețe, de pe dosul mâinii spre mijlocul antebrațului, pipăind umflătura.

— Ai o ipoteză? m-a întrebat el.

— Cred că a fost legată strâns. De încheieturi şi de glezne. Legăturile începuseră să-i facă vânătăi, dar n-a trăit îndeajuns încât iritațiile să se dezvolte prea mult. Dar cu siguranță un început a existat. În țesuturi i s-a scurs puțin sânge, iar acesta a rămas acolo pe când restul s-a scurs. De aceea vedem leziunile de compresie ca pe nişte umflături.

— Legată cu ce?

— Nu cu funii, am spus. Poate curele sau chingi. Ceva lat şi plat. Poate eşarfe de mătase. Poate ceva căptuşit. Pentru a camufla ce s-a făcut.

Merriam n-a spus nimic. A trecut pe lângă mine şi s-a uitat la gleznele lui Chapman.

— Când a fost adusă purta un dres. Nailonul era intact. Nu era deloc rupt sau sfâşiat.

— Datorită căptuşelii. Poate că s-a folosit cauciuc spongios. Ceva de genul ăsta. Dar a fost legată.

Merriam a mai tăcut câteva clipe, apoi a conchis:

— E posibil.

— Cât e de plauzibil? l-am întrebat eu.

— Examinarea post-mortem are limitele ei, să ştii. Îţi trebuie un martor ocular ca să fii sigur.

— Cum îţi explici scurgerea completă a sângelui?

— S-ar putea să fi suferit de hemofilie.

— Presupunând că nu suferea?

— Atunci, gravitaţia ar fi singura explicaţie. A fost atârnată cu capul în jos.

— De curele, chingi sau frânghii legate peste un soi de căptuşeală?

— E posibil, a repetat Merriam.

— Răsuceşte-o, am spus.

— De ce?

— Vreau să văd iritaţiile de la pietriş.

— Va trebui să mă ajuţi, a zis el.

Aşa că l-am ajutat.

19

Corpul uman e o maşinărie care se vindecă singură şi nu pierde vremea. Dacă pielea este zdrobită, crăpată sau tăiată, sângele se şi repede la locul cu pricina, globulele roşii formând o crustă, croşetând o reţea de fibre pentru a reuni părţile depărtate, iar globulele albe căutând, apoi distrugând germenii şi agenţii patogeni de sub ea. Procesul se porneşte în câteva minute şi durează atâtea ore sau zile câte sunt necesare pentru ca pielea să revină la integritatea ei anterioară. În timpul vindecării se descrie o curbă în formă de clopot a inflamaţiei, punctul maxim fiind atins când fluxul sangvin este cel mai ridicat, crusta ajunge la cea mai mare grosime, şi lupta împotriva infecţiei cunoaşte cea mai mare intensitate.

Şalele lui Janice May Chapman erau presărate cu tăieturi minuscule, la fel şi şezutul şi braţele, chiar deasupra coatelor. Tăieturile erau foarte mici, incizii subţiri, toate înconjurate de mici zone zdrobite, lipsite de culoare din pricina scurgerii sângelui. Tăieturile fuseseră făcute la întâmplare, de nişte obiecte care se rostogoleau într-o parte şi în alta, similare în mărime şi natură, fiind mici, tari, nici tăioase, nici complet boante.

Iritaţii clasice provocate de pietriş.

M-am uitat la Merriam şi l-am întrebat:

— Cât de vechi crezi că sunt leziunile astea?

— N-am idee.

— Hai, doctore, am zis eu. Ai mai tratat tăieturi şi zgârieturi până acum. Sau nu? Ce-ai fost înainte? Psihiatru?

— Am fost pediatru, a spus el. N-am nici cea mai vagă idee. Absolut deloc. Nu în domeniul ăsta al medicinii.

— Copiii se lovesc şi se zgârie tot timpul. Trebuie să fi văzut sute din astea.

— Asta-i treabă serioasă. Nu pot risca presupuneri nefondate.

— Incearcă presupuneri avizate.

— Patru ore, a zis el.

Am încuviințat din cap. M-am gândit că patru ore erau un interval corect, judecând după cruste, care erau mai mult decât proaspete, dar nu complet formate. Se dezvoltaseră constant, dezvoltarea le fusese oprită brusc când gâtul tinerei fusese tăiat, inima stătuse, creierul murise şi întreg metabolismul se oprise.

— Ai stabilit ora decesului? l-am întrebat pe medic.

— E foarte greu de spus. Chiar imposibil. Exsanguinația interferează cu procesele biologice naturale.

— Dă-ți cu presupusul!

— Cu câteva ore înainte să fie adusă la mine.

— Câte ore?

— Mai mult de patru.

— Asta-i evident din cauza iritației de la pietriş. Dar cu cât mai mult?

— Nu ştiu. Mai puțin de douăzeci şi patru. E tot ce pot să spun.

— Nu sunt alte leziuni. Nici zgârieturi. Nici semne de luptă.

— Sunt de acord, m-a aprobat Merriam.

— Poate că nu s-a luptat, a intervenit Deveraux. Poate că avea un pistol la tâmplă. Sau un cuțit la gât.

— Poate, am admis eu.

Apoi mi-am îndreptat privirea către Merriam şi l-am întrebat:

— I-ai făcut un examen vaginal?

— Bineînțeles.

— Şi?

— Am stabilit că avusese un contact sexual recent.

— Ceva leziuni sau țesuturi sfâşiate în zona aceea?

— Nimic vizibil.

— Atunci, cum ai ajuns la concluzia că a fost violată?

— Crezi că a fost sex consimțit? Dumneata te-ai întinde pe

pietriş ca să faci dragoste?

— S-ar putea, am zis eu. Depinde cu cine sunt.

— Avea o casă, a ripostat Merriam. Cu un pat în ea. Şi o maşină, cu o banchetă în spate. Orice presupus iubit o fi având şi el o casă şi o maşină. Iar în oraş există un hotel. Mai sunt şi alte oraşe, cu alte hoteluri. Nimeni nu e obligat să aibă o escapadă în aer liber.

— Mai ales în martie, a spus Deveraux.

În cămăruţă s-a aşternut tăcerea şi aşa a rămas până când Merriam a întrebat:

— Am terminat aici?

— Am terminat, a răspuns Deveraux.

— Păi, noroc, şefa, a spus medicul. Sper ca asta să iasă mai bine decât celelalte două.

Eu şi Deveraux am parcurs aleea de acces din faţa casei doctorului, trecând pe lângă cutia poştală şi pe lângă tăbliţă, spre trotuar, unde ne-am oprit la maşina ei. Ştiam că nu avea de gând să mă ia şi pe mine la întoarcere. Nu era democraţie. Nu încă.

— Ai văzut vreodată o victimă a unui viol cu dresul intact? am întrebat-o eu.

— Crezi că e semnificativ?

— Bineînţeles că este. A fost atacată pe pietriş. Dresul ei ar fi trebuit să fie făcut zdrenţe.

— Poate că a fost obligată să se dezbrace mai întâi. Incet şi cu grijă.

— Iritaţia se oprea brusc. Purta ceva. Tras în sus, tras în jos, nu contează, dar era parţial îmbrăcată. Şi apoi s-a schimbat. Ceea ce e posibil. A avut patru ore la dispoziţie.

— Nu o lua pe partea asta, a spus Deveraux.

— Pe care parte?

— Încerci să reduci responsabilitatea armatei doar la viol. Pentru ca apoi să-mi spui că a fost omorâtă de altcineva, în altă parte, mai târziu.

Am tăcut.

— Şi nu ţine figura, a continuat ea. Dai peste cineva şi eşti violată, apoi, în următoarele patru ore, dai peste altcineva, complet diferit, şi te alegi cu gâtul tăiat? Ar trebui să ai o zi tare proastă, nu crezi? Cea mai proastă zi posibilă. E prea mare coincidenţa. Nu, a fost acelaşi tip. Dar s-a distrat o zi întreagă. A stat ore întregi. A avut planuri şi echipamente. A avut acces la hainele ei. A obligat-o să se schimbe.

Treaba asta a fost bine premeditată.

— Posibil, am spus eu.

— În armată, se învață planificarea efectivă a luptei. Cel puțin teoretic.

— Adevărat, am spus eu. Dar nu ți se dau prea des zile libere. Nu într-o tabără de instrucție. De obicei.

— Dar la Kelham nu se face doar pregătire, nu-i aşa? Din câte am reuşit eu să pun cap la cap. Sunt vreo două companii de puşcaşi acolo. Vin şi pleacă, prin rotație. Iar când se întorc, primesc permisii. Zile libere. Multe. Toate la rând. Una după alta.

N-am zis nimic.

— Ar trebui să-ți suni comandantul, a adăugat Deve- raux. Spune-i că situația arată nasol.

— Ştie deja. De asta sunt aici.

Ea a făcut o pauză lungă, apoi a spus:

— Vreau să-mi faci o favoare.

— Cum ar fi?

— Du-te şi uită-te din nou printre fiarele maşinii. Vezi dacă nu găseşti plăcuța de înmatriculare sau dacă n-ai putea să identifici vehiculul. Pellegrino n-a ajuns nicăieri.

— De ce ai avea încredere în mine?

— Pentru că eşti fiul unui puşcaş marin. Şi pentru că ştii că, dacă ascunzi sau distrugi dovezi, o să te bag la închisoare.

— Ce-a vrut să spună Merriam când ți-a urat să ai mai mult noroc cu asta decât cu celelalte două?

Nici un răspuns.

— Celelalte două ce? am insistat eu.

Deveraux a tăcut o clipă, o umbră i-a măturat chipul frumos, şi a mărturisit:

— Două fete au fost omorâte anul trecut. Acelaşi mod de operare. Cu gâtul tăiat. N-am ajuns nicăieri cu ele. Acum sunt cazuri clasate. Janice May Chapman e a treia în nouă luni.

20

Elizabeth Deveraux n-a mai spus nimic. S-a urcat în automobilul ei Caprice şi a plecat. A făcut un viraj larg în fața mea şi a luat-o către nord, întorcându-se în oraş. La prima curbă n-am mai văzut-o. Am rămas nemişcat multă vreme, apoi am pornit la drum. Zece minute mai târziu mă aflam pe ultima dintre potecile rurale, iar drumul

se lărgea şi se îndrepta în fața mea. Strada principală îşi merita numele. Câteva dintre activitățile din timpul zilei începuseră deja. Magazinele se deschideau. Am văzut două maşini şi doi pietoni. Dar nimic mai mult. Carter Crossing nu era vreo metropolă aglomerată. Asta era al naibii de sigur.

Am mers pe trotuarul din dreapta, trecând de magazinul cu produse de uz casnic, de drogherie, de hotel, de restaurant şi de locul gol de lângă acesta. Maşina lui Deveraux nu se afla în parcarea din fața biroului şerifului. Nici un vehicul al poliției nu se vedea acolo. Erau, în schimb, două camionete civile, amândouă vechi, uzate şi sărăcăcioase. Probabil a funcționarului de la birou şi a dispecerului. Recrutați din localitate, fără sindicat, fără beneficii. M-am gândit iar la prietenul meu Stan Lowrey şi la ofertele lui de muncă. Bănuiam că avea să țintească sus. Era obligat s-o facă. Avea iubite. La plural. Avea guri de hrănit.

Am ajuns la cotitură şi am luat-o la dreapta. În lumina zilei, şoseaua se întindea perfect dreaptă în fața mea. Margini înguste, şanțuri adânci. Benzile de circulație se ridicau în punctul de intersecție cu calea ferată, apoi marginile şi şanțurile se reluau, iar drumul continua printre copaci.

O camionetă era parcată în dreptul punctului de trecere, pe partea mea. Cu fața spre mine. O chestie mare, cu botul turtit. Vopsită cu bidineaua într-o culoare închisă. În ea, doi tipi. Care se holbau la mine. Plete, tatuaje, mizerie, unsoare.

Cei doi amici ai mei de seara trecută.

Am continuat să merg, nu prea repede, nici prea încet, pur şi simplu în ritm de plimbare. Am ajuns cam la douăzeci de metri de ei. Destul de aproape încât să le văd fețele în detaliu. Destul de aproape încât ei să o vadă pe a mea în detaliu.

De data asta, au ieşit din camionetă. Uşile s-au deschis în acelaşi timp, iar ei au coborât. Au trecut pe lângă capotă şi s-au aşezat unul lângă altul în fața barei de protecție. Aceeaşi înălțime, aceeaşi constituție. Ca doi veri. Aveau cam un metru optzeci şi cinci şi aproximativ nouăzeci şi cinci de kilograme. Brațele lor erau lungi, noduroase, cu mâini mari. Purtau cizme de cauciuc.

Mi-am văzut de drum. M-am oprit la trei metri de ei. De la distanța aia duhneau. Bere, țigări, sudoare stătută, haine murdare.

Tipul din dreapta mea a vorbit.

— Salutare din nou, soldățelule.

El era masculul alfa. De fiecare dată, el condusese maşina şi, de fiecare dată, el vorbise primul. Dacă nu cumva celălalt era un soi de

eminență cenușie tăcută, ceea ce părea puțin probabil.

Bineînțeles, n-am spus nimic.

— Unde te duci? m-a întrebat tipul.

N-am răspuns.

— Mergi la Kelham. Că unde dracu' altundeva să ducă drumul ăsta?

S-a întors şi a întins brațul într-un gest extravagant, cuprinzând şoseaua, direcția ei neabătută şi lipsa destinațiilor alternative. Apoi s-a întors şi a adăugat:

— Aseară ne-ai zis că nu eşti de la Kelham. Ne-ai mințit.

— Poate că locuiesc în partea aia de oraş.

— Nu, a spus tipul. Dacă ai fi încercat să locuieşti în partea aia de oraş, ți-am fi făcut o vizită până acum.

— În ce scop?

— Ca să-ți explicăm mersul lucrurilor. Anumite locuri sunt pentru anumiți oameni.

S-a apropiat de mine. Amicul lui a înaintat şi el. Duhoarea se întețise.

— Voi, băieți, trebuie să faceți o baie. Nu neapărat împreună.

Tipul din dreapta mea m-a întrebat:

— Ce-ai făcut în dimineața asta?

— Nu vreți să ştiți, i-am răspuns.

— Ba da, vrem.

— Nu, chiar nu vreți.

— Nu sunteți bine-veniți aici. Nu mai sunteți. Nici unul dintre voi.

— E o țară liberă, am spus.

— Nu şi pentru oameni ca voi.

Apoi s-a oprit, iar privirea i s-a mutat şi s-a focalizat undeva în depărtare, peste umărul meu. Cel mai vechi truc posibil. Doar că, de data asta, el nu se prefăcea. Nu m-am întors, dar am auzit o maşină pe şosea, în spatele meu. Departe. O maşină mare, silențioasă, cu anvelope potrivite pentru mersul pe autostradă. Nu era un vehicul de poliție pentru că în ochii tipului nu s-a ivit nici un semn de recunoaştere. Nici urmă de familiaritate. Era un vehicul pe care nu-l mai văzuse niciodată. O maşină a cărei prezență nu şi-o putea explica.

Am aşteptat, iar automobilul ne-a depăşit. Mergea cu viteză. Era o maşină neagră, de oraş. Urbană. Geamuri fumurii. S-a hurducăit când a ajuns la ridicătură, a răpăit peste şinele de tren şi s-a hurducăit iar. Apoi a continuat să meargă drept. Un minut mai târziu se făcuse mică în

zare. O pierdusem efectiv din ochi.

Un vizitator oficial care se îndrepta spre Kelham. Rang şi prestigiu.

Sau panică.

— Trebuie să te întorci în garnizoană, a spus tipul din dreapta mea. Şi să rămâi acolo.

N-am zis nimic.

— Dar mai întâi trebuie să ne spui ce ai făcut. Şi cu cine te-ai văzut. Poate ar trebui să mergem şi să verificăm dacă mai e în viață.

— Nu sunt de la Kelham, am replicat.

Individul a făcut un pas în față.

— Minți!

Am tras adânc aer în piept şi m-am prefăcut că vreau să spun ceva. Apoi l-am lovit pe individ cu capul în plină figură. Fără nici un avertisment. Doar mi-am încordat picioarele, am țâşnit în față de la mijloc în sus şi mi-am izbit fruntea de nasul lui. *Zbang!* A ieşit perfect. Sincronizare, forță, impact. Toate erau acolo din plin. Plus elementul de surpriză. Nimeni nu se aşteaptă la un cap în gură. Oamenii nu lovesc cu capul. Aşa ne zice un instinct atavic natural. Un cap în gură schimbă jocul. Adaugă amestecului un soi de sălbăticie deplasată. Să dai o asemenea lovitură neprovocat e ca şi cum ai aduce o armă de foc într-o luptă cu cuțite.

Tipul a căzut la pământ ca un sac de cartofi. Creierul le-a transmis genunchilor că cedase, iar bărbatul s-a prăbuşit pe spate. Era inconştient înainte să atingă pământul. Mi-am dat seama după felul în care capul i s-a izbit de caldarâm. N-a făcut nici o tentativă de a amortiza şocul. Pur şi simplu s-a prăvălit cu o bufnitură. Poate că şi-a mai adăugat nişte fracturi în spate, ca să se asorteze cu cele pe care i le făcusem în față. Nasul îi sângera rău. Deja începuse să se umfle. Corpul uman e o maşinărie care se vindecă singură şi nu pierde vremea.

Celălalt bărbat a rămas pur şi simplu pe loc. Eminența cenuşie tăcută. Sau masculul beta. Se holba la mine. Am făcut un pas mare la stânga, apoi i-am dat şi lui un cap în gură. *Zbang.* Ca o cacealma dublă. Era complet nepregătit. Se aştepta la un pumn. A căzut şi el grămadă. L-am lăsat acolo, întins pe spate, la doi metri de amicul său. Le-aş fi luat camioneta ca să economisesc nişte timp şi efort, dar nu puteam suporta duhoarea din cabină. Aşa că am continuat să merg spre calea ferată, unde am cotit-o la stânga, luând-o pe şine către nord.

Am coborât de pe şine puțin mai devreme decât o făcusem

noaptea trecută şi am văzut câmpul de resturi unde se găseau fiarele contorsionate ale maşinii chiar de la început. Bucăţile mai mici şi mai uşoare călătoriseră pe distanţe mai scurte. Un impuls mai mic, am presupus eu. Mai puţină energie cinetică. Sau mai puţină rezistenţă din partea aerului. Sau ceva. Dar cioburile mai mărunte şi bucăţile de metal mai mici le găseai primele. Se opriseră, fluturaseră în aer, căzuseră pe pământ şi se aşezaseră cu mult înaintea părţilor mai grele, care continuaseră să se rostogolească.

Fusese o maşină destul de veche. Coliziunea o făcuse să explodeze, iar unele părţi nu opuseseră prea mare rezistenţă. Se zăreau pătrăţele cu fulgi de rugină de pe burta maşinii. Erau stratificate, cojite şi pline de noroi.

Un automobil vechi, care petrecuse o perioadă semnificativă în zone cu climă rece, unde, iarna, se presară sare pe şosele. Nu aparţinuse cuiva din Mississippi. Era o maşină care fusese târâtă tot timpul dintr-un loc în altul, şase luni aici, şase luni colo, pe un itinerar impredictibil.

Probabil maşina unui soldat.

Am avansat, m-am întors şi am încercat să determin vectorul general. Resturile se împrăştiaseră în formă de evantai, îngust la bază, lărgindu-se pe parcurs. Mi-am imaginat o plăcuţă de înmatriculare, un dreptunghi mic, dintr-un aliaj uşor ca o pană, ţâşnind din şuruburi, plutind prin aerul nopţii, oprindu-se, căzând, poate îndoindu-se. Am încercat să-mi dau seama unde ar fi putut să aterizeze. N-o vedeam nicăieri, nici în interiorul evantaiului, nici spre marginile acestuia, nici dincolo de ele. Apoi mi-am amintit vuietul curentului care însoţise trenul şi mi-am lărgit aria de căutare. Mi-am închipuit plăcuţa prinsă într-o minitornadă, zbătându-se şi răsucindu-se prin aerul stârnit, urcând, poate fiind chiar trasă înapoi.

În cele din urmă, am găsit-o, încă prinsă de bara de protecţie pe care o zărisem noaptea trecută. Bara se îndo- ise chiar la stânga plăcuţei, formând un vârf, care se înfipsese în tufişuri. Ascuţit ca o suliţă. L-am zgâlţâit până am reuşit să-l trag, l-am întors şi am văzut plăcuţa de înmatriculare atârnând într-un singur şurub negru.

Era un număr de Oregon. În spatele lui apărea imaginea unui somon. Un soi de iniţiativă privind viaţa în sălbăticie. Protecţia mediului înconjurător. Plăcuţa era valabilă şi actualizată. Am memorat numărul şi am îngropat la loc bara îndoită. Apoi am mers mai departe, spre locul în care grămada de fiare arsese între copaci.

La lumina zilei, i-am dat dreptate lui Pellegrino. Maşina fusese albastră, într-o nuanţă palidă, ca a cerului de iarnă. Poate că aşa fusese

de la bun început sau poate că pălise cu timpul. Oricum, am găsit destulă vopsea intactă încât să fiu sigur. Exista un petic neatins deasupra a ceea ce trebuie să fi fost torpedoul. Sub o margine din plastic topit, pe interiorul uneia dintre portiere, se vedea o dungă colorată. În afară de asta, nu mai supravieţuise mare lucru. Nici un obiect personal. Nici un fel de hârtie. Nici un obiect uitat. Nu tu fire de păr, nu tu fibre. Nu tu frânghii, curele, chingi sau cuțite.

Mi-am şters mâinile pe pantaloni şi m-am întors pe unde venisem. Cei doi tipi şi camioneta lor dispăruseră. Am bănuit că tăcuta eminență cenuşie se trezise primul. Masculul beta. Îl lovisem mai uşor. Am bănuit că îşi târâse amicul în camionetă, apoi demarase, încet şi nesigur. Nici o pagubă. Mă rog, nici o pagubă prea mare. Nimic permanent. Cel puțin pentru el. Pe celălalt urma să-l doară capul vreme de vreo şase luni.

M-am oprit în locul în care căzuseră cei doi şi am văzut o altă maşină neagră venind către mine dinspre vest. O altă maşină de oraş, rapidă şi hotărâtă, legănându-se şi ezitând puțin pe drumul denivelat. Era bine lustruită şi avea geamuri fumurii. A trecut pe lângă mine în mare viteză, s-a hurducăit, a răpăit pe linia de cale ferată, s-a hurducăit iar şi s-a grăbit mai departe spre Kelham. M-am întors şi am urmărit-o, apoi m-am răsucit iar şi am reînceput să merg. Nu aveam vreo destinație anume, exceptând faptul că la acea vreme mi se făcuse foame, aşa că m-am îndreptat către strada principală şi restaurant. Localul era gol. Eram singurul client. Era de serviciu aceeaşi chelneriță. M-a întâmpinat la recepție şi m-a întrebat:

— Numele dumneavoastră e Jack Reacher?

— Da, doamnă.

— Acum o oră a fost aici o femeie care vă căuta.

21

Chelnerița s-a dovedit a fi un martor ocular tipic. Era complet incapabilă s-o descrie pe femeia care mă căutase. Inaltă, scundă, grasă, zveltă, bătrână, tânără, nu avea nici o amintire concretă. Nu îi reținuse numele. Nu-şi formase nici o impresie despre statutul sau profesia femeii sau despre relația ei cu mine. Nu văzuse nici o maşină sau vreun alt mijloc de transport. Tot ce-şi putea aminti erau un zâmbet şi o întrebare. Dacă nu cumva întâlnise vreun tip nou în oraş, foarte solid, foarte înalt, care răspunde la numele de Jack Reacher.

I-am mulțumit pentru informație, iar ea m-a condus la masa mea

obişnuită. Am comandat o porție de plăcintă dulce şi o cană de cafea, apoi i-am cerut nişte mărunțiş pentru telefon. A deschis casa şi mi-a dat un fişic cu monede de douăzeci şi cinci de cenți, în schimbul unei bancnote de cinci dolari. Mi-a adus cafeaua şi mi-a spus că plăcinta va sosi în câteva momente. Am traversat încăperea tăcută spre telefonul de lângă uşă, am desfăcut fişicul cu unghia de la degetul mare şi am format numărul de la biroul lui Garber. Mi-a răspuns chiar el, imediat.

— Ai mai trimis vreun agent aici? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns. De ce?

— O femeie m-a căutat şi mi-a spus pe nume.

— Cine?

— Nu ştiu cine. Nu m-a găsit încă.

— Nu-i de-a mea, a spus Garber.

— Şi am văzut două maşini mergând către Kelham. Limuzine. Probabil, Ministerul Apărării sau politicieni.

— Există vreo diferență?

— Ai vreo veste de la Kelham? am întrebat.

— Nimic despre Ministerul Apărării sau politicieni, a spus el. Am auzit că Munro urmăreşte o chestie medicală.

— Medicală? Cum ar fi?

— Nu ştiu. Există vreun aspect medical?

— Legat de un potențial infractor? Din câte am văzut eu, nu. În afară de chestia cu iritația de la pietriş despre care am întrebat mai devreme. Victima e plină de aşa ceva. Criminalul ar trebui să aibă şi el.

— Toți au. Se pare că e pe acolo o pistă aiuritoare. Aleargă până cad lați.

— Până şi cei din Compania Bravo, imediat după ce se întorc?

— Mai ales cei din Compania Bravo, imediat după ce se întorc. E în joc o problemă serioasă privind imaginea personală. Ăştia sunt nişte oameni foarte duri. Sau aşa le place să creadă.

— Am găsit plăcuța de înmatriculare între fiare. O maşină albastru-deschis, cu număr de Oregon.

I-am recitat numărul din memorie şi am auzit cum îl nota.

— Sună-mă înapoi în zece minute. Nu vorbi cu nimeni înainte de asta. Cu nimeni, OK? Nici un cuvânt.

N-am respectat ordinul ad litteram, pentru că am vorbit cu chelnerița. I-am mulțumit pentru plăcintă şi cafea. Ea a zăbovit pe lângă mine un pic mai mult decât era necesar. O preocupa ceva. S-a dovedit că îşi făcea griji ca nu cumva să mă fi băgat în belele spunându-i unei

străine că mă văzuse. Era gata să se simtă vinovată pentru asta. Am avut impresia că oraşul Carter Crossing era genul de loc în care treburile personale rămâneau personale. Unde o mică parte din populație nu voia să fie găsită.

I-am spus să nu-şi facă probleme. În acel moment, era destul de sigur cine fusese femeia misterioasă. Prin eliminare. Cine altcineva avea informațiile şi imaginația necesare ca să mă găsească?

Plăcinta era bună. Afine, foietaj, zahăr şi cremă. Nimic sănătos. Nici o materie vegetală. Mi-a mers la inimă. A durat zece minute întregi s-o mănânc, puțin câte puțin. Mi-am terminat cafeaua. Apoi m-am întors la telefon şi l-am sunat din nou pe Garber.

— Am dat de urma maşinii, mi-a spus el.

— Şi?

— Şi ce?

— A cui e?

— Nu pot să-ți spun asta.

— Zău?

— Informație confidențială începând de acum cinci minute.

— Compania Bravo, nu-i aşa?

— Nu-ți pot spune. Nu pot confirma sau nega. Ai notat numărul?

— Nu.

— Unde e plăcuța?

— Unde am găsit-o.

— Cui ai mai spus?

— Nimănui.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— OK, a spus Garber. Iată ordinele tale: mai întâi, nu dai, repet, *nu* dai numărul poliției locale. Sub nici o formă. Doi, te întorci şi distrugi imediat plăcuța aia.

22

Am respectat prima parte a ordinului dat de Garber, pentru că nu m-am repezit la biroul şerifului ca să dau vestea mai departe. Dar mai departe nu m-am mai supus, pentru că nu m-am repezit nici la câmpul de resturi. Pur şi simplu, am rămas în restaurant, mi-am băut cafea şi m-am gândit. Nici măcar nu eram sigur cum să distrug o plăcuță de înmatriculare. Arderea ei ar fi ascuns statul de origine, dar nu şi numărul

propriu-zis, care era imprimat în relief. În cele din urmă, am socotit că o pot îndoi, călca în picioare şi îngropa.

Dar nu m-am dus să fac asta. Am rămas pur şi simplu acolo. Mi-am zis că, dacă aştept în restaurant îndeajuns de mult, bând cafea, femeia misterioasă mă va găsi, cu siguranță.

Lucru pe care l-a şi făcut, cinci minute mai târziu.

Am zărit-o înainte ca ea să mă zărească pe mine. Eu mă uitam afară, spre o stradă luminată, iar ea se uita înăuntru, la o încăpere umbroasă. Mergea pe jos. Purta pantaloni negri şi pantofi negri din piele, un tricou negru şi o haină de piele de culoarea şi textura unei vechi mănuşi de baseball. Ducea o valiză făcută dintr-un soi de pânză. Era suplă, uşoară, agilă şi părea să se mişte mai încet decât restul lumii, aşa cum fac întotdeauna oamenii puternici şi în formă. Părul îi era tot închis la culoare, tot scurt tuns, iar chipul îi era marcat de aceeaşi inteligență vie şi de aceleaşi priviri rapide. Frances Neagley, sergent-major, armata Statelor Unite. Lucrasem împreună cu ea de multe ori, la cazuri mai grele sau mai uşoare, în misiuni mai lungi sau mai scurte. Era persoana cea mai apropiată de un prieten pe care o aveam în 1997 şi n-o mai văzusem de peste un an.

A intrat uitându-se după chelneriță, gata să ceară noi informații. M-a văzut la masa mea şi a schimbat imediat direcția. Nici urmă de surpriză pe fața ei. Doar rapida asimilare de noi informații şi satisfacția că metoda ei funcționase. Cunoştea statul, cunoştea oraşul şi ştia că eu beau multă cafea, aşa că un restaurant era cel mai probabil loc în care avea să mă găsească.

Am împins cu piciorul scaunul din fața mea, aşa cum o făcuse Deveraux de două ori pentru mine. Neagley s-a aşezat, lin şi uşor. Şi-a pus servieta pe podea, la picioare. Fără cuvinte de întâmpinare, fără strângeri de mână, fără pupici pe obraz. Sunt două lucruri pe care oamenii trebuiau să le înțeleagă în legătură cu Neagley. În ciuda firii ei calde, nu suporta să fie atinsă fizic şi, în ciuda talentelor ei considerabile, refuza să devină ofițer. Avea motive întemeiate pentru ambele. Unii credeau că e deşteaptă, iar alții credeau că e nebună, dar toți erau de acord că, în cazul lui Neagley, nimeni nu poate fi sigur de nimic.

— Oraş-fantomă, a spus ea.

— Baza e închisă, am replicat eu.

— Ştiu. Sunt la curent. Inchiderea unității a fost prima lor greşeală. E ca o mărturisire.

— Umblă vorba că îi îngrijorau relațiile tensionate cu orașul.

Neagley a încuviințat din cap.

— N-ar fi nevoie de prea multe ca să se declanșeze unele tensiuni, de oricare parte. Am văzut strada din spatele ăsteia. Toate magazinele alea, aliniate ca un șir de dinți, cu fața către garnizoană? Cam prădalnic. Oamenii noștri trebuie să se fi săturat să fie batjocoriți și jumuliți.

— Ai mai văzut și altceva?

— Tot. Sunt aici de două ore.

— Și, în rest, ce mai faci?

— N-avem vreme de conversație.

— Ce-ți trebuie?

— Mie, nimic, a spus ea. Ție-ți trebuie.

— Ce-mi trebuie mie?

— Trebuie să-ți vină mintea la cap, aia-ți trebuie, a răspuns ea. Asta-i o misiune sinucigașă, Reacher. Stan Lowrey m-a sunat. Era îngrijorat. Așa că am pus niște întrebări. Și Lowrey avea dreptate. Ar fi trebuit să refuzi toată treaba asta.

— Sunt cadru militar. Mă duc unde mi se spune.

— Și eu sunt cadru militar. Dar evit să-mi bag capul în laț.

— Kelham e lațul. Munro e cel care își riscă gâtul. Eu sunt pe margine aici.

— Nu-l știu pe Munro, a zis ea. Nu l-am întâlnit niciodată. Nici măcar n-am mai auzit de el până acum. Dar, mai mult ca sigur, el o să facă ce i se spune. O să mușamalizeze totul și o să jure că negrul e alb și albul e negru. Dar tu n-ai s-o faci.

— O femeie a fost omorâtă. Nu putem trece cu vederea așa ceva.

— Trei femei au fost omorâte.

— Ai aflat deja?

— Ți-am zis, am ajuns aici acum două ore. Sunt la curent.

— Cum ai aflat?

— L-am cunoscut pe șerif. Pe șefa Deveraux în persoană.

— Când?

— A trecut pe la birou. S-a întâmplat să fiu acolo. Intrebam de tine.

— Și ți-a spus diverse chestii?

— I-am aruncat privirea aia.

— Care privire?

Neagley a clipit, s-a recules, apoi a lăsat capul puțin în jos și s-a

uitat în sus către mine, privindu-mă fix în ochi, ai ei fiind larg deschişi, serioşi, sinceri, înțelegători şi încurajatori, buzele stând puțin despărțite, de parcă erau gata să dea drumul unui murmur de empatie absolută, întreaga ei expresie părând uimită şi extaziată de curajul cu care îmi duceam nenumăratele poveri grele pe care viața mi le pusese în cârcă.

— Asta-i privirea. Merge de minune la femei. Oarecum conspirativ, nu? De parcă am fi în aceeaşi oală?

Am dat din cap că da. Era o privire dată naibii. Dar m-am trezit dezamăgit că Deveraux se lăsase păcălită. Halal puşcaş marin mai era.

— Ce ți-a mai zis? am întrebat eu.

— Ceva despre o maşină. Presupune că e esențială pentru caz şi că i-a aparținut unui tip de la Kelham.

— Are dreptate. Tocmai am găsit plăcuța de înmatriculare. Garber a verificat-o şi mi-a spus s-o fac dispărută.

— Aşa o să faci?

— Nu ştiu. S-ar putea să nu fie un ordin legal.

— Vezi? Ai să te sinucizi. Ştiam eu. O să rămân prin zonă ca să te feresc de necazuri. Pentru asta am venit.

— Nu eşti detaşată pe undeva?

— Sunt, la Washington. Muncă de birou. N-o să-mi simtă lipsa o zi sau două.

Am scuturat din cap.

— Nu, am spus. N-am nevoie de ajutor. Ştiu ce fac. Ştiu cum se joacă jocul ăsta. N-o să mă las uşor. Dar nu vreau să te trag în jos după mine. Dacă aşa trebuie să se termine.

— Nimic nu *trebuie* să se termine în nici un fel, Rea- cher. Ai de ales.

— Nu prea cred.

Ea a schițat o grimasă.

— Măcar selectează-ți bătăliile.

— Intotdeauna o fac. Iar asta e la fel de bună ca oricare alta.

În acel moment, chelnerița a ieşit din bucătărie. M-a văzut, a văzut-o pe Neagley, a recunoscut-o de mai devreme, a văzut că nu ne rostogoleam pe podea scoțându-ne ochii, şi mustrările de conştiință i s-au risipit. Mi-a umplut iar cana cu cafea. Neagley a comandat ceai, amestecul pentru micul dejun de la Lipton, cu apă fiartă, ca la carte. Am rămas tăcuți până s-a preluat comanda. Apoi fata a plecat, iar Neagley a zis:

— Deveraux e o femeie foarte frumoasă.

— Sunt de acord.
— Te-ai culcat deja cu ea?
— Sigur că nu.
— Ai de gând?
— Presupun că pot visa. Speranța moare ultima, nu?
— N-o face. E ceva în neregulă cu ea.
— În ce sens?
— Nu-i pasă. Are trei crime nerezolvate pe cap şi pulsul la fel de liniştit ca al unui urs care hibernează.
— A fost în infanteria marină. Toată viața a săpat la acelaşi şanț ca şi noi. Cât de tare te agiți tu în legătură cu trei oameni morți?
— Mă agit din punct de vedere profesional.
— Ea crede că vinovatul e un tip de la Kelham. Deci, nu are jurisdicție. Deci, nu joacă nici un rol. Deci, nu se poate agita din punct de vedere profesional.
— Mă rog, e o vibrație negativă acolo. Doar atât îți spun. Ai încredere în mine.
— Nu-ți face griji.
— Ți-am pomenit numele şi s-a uitat la mine de parcă i-ai fi datorat bani.
— Nu-i datorez.
— Atunci, e nebună după tine. Mi-am dat seama.
— Spui asta despre fiecare femeie pe care o întâlnesc.
— De data asta e adevărat. Vorbesc serios. Inimioara ei rece o luase razna. Fii pe fază, OK?
— Mersi, oricum, am spus. Dar n-am nevoie de o soră mai mare.
— Că tot veni vorba, a zis ea. Garber întreabă de fratele tău.
— De fratele meu?
— Zvon pe surse în rețeaua sergenților. Garber ți-a pus biroul sub supraveghere, pentru mesaje sau telefoane de la fratele tău. Vrea să ştie dacă țineți legătura în mod regulat.
— De ce ar vrea să ştie?
— Bani, a spus Neagley. Ăsta-i singurul lucru care îmi vine în minte. Fratele tău e încă la Trezorerie, nu? Poate că e o problemă financiară cu Kosovo. Trebuie să existe nişte comandanți supremi şi gangsteri pe acolo. Poate că cei din Compania Bravo aduc acasă bani pentru ei. Ştii tu, îi spală. Sau îi fură.
— Ce legătură ar avea asta cu o femeie pe nume Janice May Chapman din fundul Mississippiului?

— Poate că ea ştia. Poate că voia ceva pentru sine. Poate că era iubita cuiva din Compania Bravo.

N-am răspuns.

— Ultima strigare, a spus Neagley. Stau sau plec?

— Du-te, am zis eu. Asta-i problema mea, nu a ta. Viață lungă şi prosperă.

— Cadou de rămas-bun, a spus ea.

S-a aplecat, şi-a deschis servieta şi a scos un dosar subțire, verde. Pe copertă erau tipărite cuvintele „Biroul şerifului din comitatul Carter”. L-a pus pe masă şi l-a acoperit cu palma, gata să-l împingă spre mine.

— O să ți se pară interesant.

— Ce e? am întrebat-o.

— Fotografii cu cele trei femei moarte. Toate au ceva în comun.

— Deveraux ți le-a dat?

— Nu chiar. Le-a lăsat nesupravegheate.

— Le-ai furat?

— Le-am împrumutat. Le poți înapoia când termini. Sunt sigură că o să găseşti o cale.

Mi-a strecurat dosarul, s-a ridicat şi a plecat. Fără strângeri de mână, fără pupici pe obraz, fără atingeri. Am urmărit-o împingând uşa, am urmărit-o cotind la dreapta pe strada principală şi am urmărit-o dispărând.

Chelnerița a auzit uşa deschizându-se când Neagley a ieşit. Poate că exista o sonerie în bucătărie. A ieşit să verifice dacă e vreun nou-venit şi a văzut că nu era. S-a mulțumit să-mi umple pentru a treia oară cana, apoi s-a întors în bucătărie. Eu mi-am potrivit în față dosarul verde şi l-am deschis.

Trei femei. Trei victime. Trei fotografii, toate făcute în ultimele săptămâni de viață. Nimic nu e mai trist. Polițiştii cer poze recente, iar rudele înnebunite de durere se reped să aleagă din ce au. De obicei găsesc bucurie, zâmbete, poze de la balul de absolvire, portrete făcute în studio sau instantanee din vacanțe, pentru că bucuria şi zâmbetele sunt lucrurile pe care vor să şi le amintească. Vor ca dosarul lung şi sumbru să înceapă cu viață şi energie.

Janice May Chapman le avea pe amândouă din belşug. Fotografia ei era un instantaneu de la brâu în sus, făcut, cel mai probabil, la o petrecere. Era pe jumătate întoarsă spre aparat, privind direct în obiectiv, zâmbind în primele secunde spontane. O apăsare de

buton bine sincronizată. Fotograful nici nu o luase pe nepregătite, dar nici nu o pusese să pozeze prea mult.

Pellegrino se înşelase când spusese că era „chiar drăguță”. Asta era ca şi cum ai fi zis că America e mări- cică. „Chiar drăguță” era o subestimare gravă. Chapman fusese absolut spectaculoasă. Era greu să-ți închipui o femeie mai frumoasă. Păr, ochi, față, zâmbet, umeri, siluetă, tot. Lui Janice May Chapman le avea pe toate din plin, asta-i sigur.

Am pus poza în spatele teancului şi m-am uitat la cea de-a doua femeie. Murise în noiembrie 1996. Cu patru luni în urmă. Aşa mă informa o notiță din colțul de jos al fotografiei. Imaginea reprezenta unul dintre acele portrete color, semiformale, făcute în grabă, pe care le vezi la secretariatul unei facultăți, la începutul anului universitar, sau la un fotograf care munceşte din greu pe un vas de croazieră. O pânză întunecată drept fundal, un taburet, vreo două reflectoare, trei, doi, unu, *țac,* mulțumesc. Femeia din poză era de culoare, avea probabil în jur de douăzeci şi cinci de ani şi era la fel de spectaculoasă, în toate privințele, ca şi Janice May Chapman. Poate şi mai şi.

Avea o piele fără cusur şi genul de surâs care porneşte aerul condiționat. Și nişte ochi care declanşează războaie. Negri, umezi, strălucitori. Nu se uita la aparat. Se uita prin el. Drept la mine. De parcă ar fi stat de cealaltă parte a mesei.

A treia femeie murise în iunie 1996. Cu nouă luni în urmă. Și ea era tot de culoare. Tot tânără. Tot spectaculoasă. *Cu adevărat* spectaculoasă. Fusese fotografiată afară, într-o curte, în umbră, cu lumina unei după-amiezi târzii reflectându-se pe un zid alb şi scăldând-o în strălucirea ei. Avea o tunsoare scurtă, naturală, şi purta o bluză albă, cu trei nasturi descheiați. Ochii îi erau umezi, şi zâmbetul, timid. Avea nişte pomeți superbi. Pur şi simplu mă holbam la ea. Dacă vreun laborant cu halat alb ar fi introdus într-un computer ultraperformant toate informațiile pe care le avem noi despre frumusețe, de la Cleopatra până în prezent, circuitele ar fi bâzâit vreme de o oră, apoi ar fi imprimat exact imaginea asta.

Mi-am mutat cana de cafea şi am aşezat toate cele trei poze pe masă, una lângă alta. „Toate au ceva în comun”, spusese Neagley. Erau cam de aceeaşi vârstă. Plus sau minus doi-trei ani. Dar Chapman era albă, iar celelalte două erau de culoare. Chapman avea o situație financiară cel puțin confortabilă, judecând după rochie şi bijuterii, prima negresă părea să stea mai prost, iar cea de-a două avea un aer aproape marginal, într-un fel rural, judecând după haine, după lipsa bijuteriilor de orice fel şi după curtea în care stătea.

Trei vieți, trăite într-o strânsă proximitate geografică, dar separate de hăuri adânci. Poate că fetele nu se întâlniseră sau nu vorbiseră niciodată una cu alta. Poate că nu se văzuseră niciodată. Nu aveau absolut nimic în comun.

Dar toate trei erau uimitor de frumoase.

23

Am pus pozele înapoi în dosar şi l-am îndesat în spatele pantalonilor, sub cămaşă. Am achitat nota de plată, cu bacşişul aferent, şi am ieşit pe stradă. Mă bătea gândul să merg la biroul şerifului. Mi-am zis că venise vremea pentru o expediție de recunoaştere. Pentru un raid. Era momentul potrivit pentru nişte tatonări. Pentru a încerca marea cu degetul. N-o fi fost democrație, dar era o instituție publică. Iar eu aveam un motiv legitim să mă aflu acolo. Aveam de returnat un obiect pierdut. Mi-am zis că, dacă Deveraux era plecată, puteam lăsa dosarul la funcționarul de la birou. Iar dacă Deveraux era acolo, aveam să merg după ureche.

Era acolo.

Vechiul ei Caprice stătea în parcare, aşezat cu grijă în spațiul cel mai apropiat de uşă. Un privilegiu al funcției, probabil. Culturile birocratice funcționează toate la fel. Am trecut pe lângă maşină, m-am opintit să deschid uşa grea de sticlă şi m-am trezit într-un hol vechi, lipsit de gust. Dale de plastic pe podea, vopsea scorojită pe pereți şi un birou de informații, în spatele căruia stătea un bătrân. Omul n-avea păr, nici dinți, obrajii îi erau supți şi purta o vestă de costum, fără sacou, ca un ziarist de pe vremuri. De cum m-a văzut, a ridicat receptorul, a apăsat pe un buton şi a zis:

— E aici.

A ascultat răspunsul, apoi mi-a făcut semn cu telefonul, folosindu-l pe post de indicator, întinzându-i firul, şi a spus:

— La capătul coridorului, pe dreapta. Vă aşteaptă.

Am parcurs coridorul, am zărit cu coada ochiului, printr-o uşă întredeschisă, o femeie solidă, aşezată în fața unui panou telefonic, apoi am ajuns în biroul lui Deve- raux. Uşa era deschisă. Am ciocănit o dată, din politețe, şi am intrat.

Era un spațiu pătrat, simplu, într-o stare la fel de proastă ca şi holul. Aceleaşi dale, aceeaşi vopsea uzată, acelaşi jeg. Fusese umplut cu lucruri cumpărate pe bani puțini, la sfârşitul erei geologice trecute. Birou, scaune, fişete, toate simple, funcționăreşti şi demodate. Pe zid

atârnau pozele ţanţoşe şi zâmbitoare ale unui tip în vârstă, îmbrăcat în uniformă, pe care l-am luat drept tatăl lui Deveraux, fostul posesor al biroului. Se mai vedea un cuier-pom, cu un pulover vechi atârnând pe unul dintre braţe. Stătuse acolo atât de mult timp, încât părea prăfuit şi scorţos.

La prima vedere, nu era o încăpere prea grozavă.

Dar Deveraux era acolo. Îmi rămăseseră în minte pozele celor trei femei uluitoare, dar ea putea ţine piept oricăreia dintre ele. Era la înălţime. Poate chiar le întrecea pe toate trei. „O femeie foarte frumoasă”, spusese Neagley, iar eu eram încântat că subiectivitatea îmi fusese confirmată de obiectivitatea altcuiva. Părea mică pe scaunul de la birou, cu umeri înguşti, suplă şi relaxată. Ca de obicei, zâmbea.

— Ai identificat maşina pentru mine? m-a întrebat ea.

N-am răspuns la întrebare, iar ei i-a sunat telefonul.

A ridicat receptorul, a ascultat câteva clipe, apoi a spus:

— OK, dar tot e un act de violenţă. Ţine-l în prim-plan, bine?

Apoi a închis telefonul şi mi-a explicat:

— Pellegrino.

— O zi încărcată?

— Doi tipi au fost bătuţi azi-dimineaţă de cineva, iar ei jură că a fost un soldat de la Kelham. Dar armata susţine că baza e în continuare închisă. Nu ştiu ce se întâmplă. Doctorul face ore suplimentare. Contuzii, zice el. Dar bugetul meu e ăla care o să sufere nişte contuzii.

N-am spus nimic.

Deveraux a zâmbit din nou şi a continuat:

— Oricum, înainte de toate, povesteşte-mi despre prietena ta.

— Prietena mea?

— Am cunoscut-o. Frances Neagley. Presupun că e sergentul tău. Era foarte milităroasă.

— A fost sergentul meu pe vremuri. Timp de mai mulţi ani, cu intermitenţe.

— Mă întreb de ce a venit.

— Poate că eu am rugat-o să vină.

— Nu, în cazul ăsta ar fi ştiut unde şi când să te întâlnească. Totul ar fi fost aranjat dinainte. N-ar fi trebuit să întrebe de tine prin tot oraşul.

Am încuviinţat din cap.

— A venit să mă avertizeze. Se pare că mă aflu într-o situaţie din care nu pot ieşi învingător. O „misiune sinucigaşă”, după cum i-a spus ea.

— Are dreptate, a spus Deveraux. E o femeie deşteaptă. Mi-a plăcut de ea. E bună. Face o chestie cu fața. Are ca o privire specială foarte colegială şi încrezătoare. Pun pariu că se pricepe de minune la interogatorii. Ți-a dat fotografiile?

— Ai vrut să le ia?

— Am sperat să le ia. Le-am lăsat la îndemână şi am dispărut pentru un minut.

— De ce?

— E complicat, a spus Deveraux. Am vrut să le vezi singur, când consideri tu de cuviință. Ca un experiment controlat. Fără presiuni şi mai ales fără nici o influență din partea mea. Fără context. Am vrut o primă impresie complet lipsită de prejudecăți.

— De la mine?

— Da.

— Acum e democrație?

— Nu încă. Dar, cum se spune, te faci frate cu dracul, până treci lacul.

— OK.

— Deci, cum e? Prima ta impresie?

— Toate trei erau uimitor de frumoase.

— Asta-i tot ce aveau în comun?

— Aşa cred. În afara faptului că toate trei erau femei.

Deveraux a dat din cap aprobator.

— Bun, a spus ea. Sunt de acord. Toate erau uimitor de frumoase. Mă bucur să am o confirmare din partea unui observator independent. E un lucru pe care îmi erau greu să-l recunosc, chiar şi față de mine însămi. Şi, cu siguranță, am evitat să-l spun cu voce tare. Ar fi sunat foarte ciudat, aproape gay.

— Ai o problemă cu asta?

— Trăiesc în Mississippi, m-a lămurit ea. Am fost puşcaş marin şi nu sunt căsătorită.

— OK, am spus.

— Şi în momentul de față nu mă văd cu nimeni.

— OK, am repetat.

— Nu sunt lesbiană, a precizat ea.

— S-a înțeles.

— Dar, chiar şi aşa, nu dă bine ca o polițistă să pară obsedată de aspectul fizic al victimelor femei.

— S-a înțeles, am zis iar.

M-am aplecat în față şi am scos dosarul de la curea. L-am pus

pe birou.

— Misiune îndeplinită, am spus eu. Apropo, bine lucrat. Puțini reuşesc s-o bată pe Neagley într-un joc al minții.

— Orice naş îşi are naşul.

A tras dosarul mai aproape, apoi şi-a trecut palma peste el, de la stânga la dreapta, iar mâna i s-a oprit la un capăt şi a rămas acolo. Poate în locul în care hârtia se încălzise, lipită de şalele mele.

— Ai identificat maşina? m-a întrebat ea.

24

Continua să apese dosarul cu palma şi se uita țintă la mine. Intrebarea atârna în aer între noi. „Ai identificat maşina?" Mi-a răsunat în urechi țipătul emfatic al lui Garber, în telefonul din restaurant: „Nu da, repet, nu da numărul poliției locale."

Superiorul meu.

Ordinele nu se discută.

— Ai identificat-o? a repetat Deveraux.

— Da, am răspuns.

— Şi?

— Nu-ți pot spune.

— Nu poți sau nu vrei?

— Amândouă. Informație confidențială, la cinci minute după ce am anunțat-o la telefon.

Nici o reacție.

Am continuat:

— Deci, ce-ai face în situația asta?

— Acum?

— Nu acum. Atunci. Când erai în infanteria marină.

— Ca infanterist, aş fi făcut exact ce faci tu.

— Mă bucur că mă înțelegi.

A dat din cap că da. Nu-şi luase mâna de pe dosar.

— Nu ți-am spus adevărul mai devreme. Mă rog, nu tot adevărul. Despre casa tatălui meu. N-a fost întotdeauna închiriată. A fost a lui, pe vremea când era căsătorit. Dar când mama s-a îmbolnăvit, au descoperit că nu aveau asigurare. Ar fi trebuit să aibă. Se presupunea că vine la pachet cu slujba. Dar tipul din administrație care era responsabil de asta intrase în nişte belele şi furase primele. O lipsă de numai doi ani, dar s-a întâmplat exact când s-a îmbolnăvit mama. După asta, a fost o condiție preexistentă. Tata a refinanțat împrumutul, situația

s-a înrăutățit, şi el n-a mai putut să plătească. Banca a luat proprietatea, dar l-a lăsat să locuiască acolo cu chirie. Am admirat ambele părți. Banca a făcut ceea ce trebuia, atât cât a putut, iar tata a continuat să lucreze în serviciul comunității, deşi comunitatea îi dăduse un pumn în gură. Onoarea şi datoria sunt lucruri pe care le apreciez.

— Semper Fi, am zis eu.

— Ba bine că nu. Şi oricum mi-ai răspuns la întrebare, după cum sunt sigură că ai avut de gând. Dacă identitatea e confidențială înseamnă că e o maşină de la Kelham. De fapt, asta-i tot ce aveam nevoie să ştiu.

— Doar dacă există o legătură, am zis eu. Între maşină şi crimă.

— Puțin probabil să fie o coincidență.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

— Şi mie. A fost un om bun şi merita mai mult.

Apoi am mărturisit:

— Eu i-am bătut pe civilii ăia.

— Zău? Cum naiba ai ajuns acolo?

— Am mers pe jos.

— N-ai fi putut. Cu siguranță, n-ai fi avut timp. Sunt aproape douăzeci de kilometri. Până aproape dincolo de granița nordică a bazei Kelham. E deja în Tennessee.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Doi indivizi ieşiseră, poate doar să se plimbe. De unde erau, se vedea păduricea care înconjoară gardul de la Kelham, dar nu erau foarte aproape de el. Un bărbat a ieşit din pădure, a încercat să-i gonească pe cei doi excursionişti, lucrurile au luat o întorsătură urâtă, ei au fost loviți. Pretind că cel care i-a bătut era soldat.

— Purta uniformă?

— Nu, dar arăta a soldat şi avea o puşcă M16.

— Ciudat.

— Ştiu. E ca şi cum ar stabili o zonă de carantină.

— De ce ar face-o? Deja au cam un milion de hectare numai pentru ei.

— Nu ştiu de ce. Dar ce altceva să fie? Gonesc pe oricine care se apropie de gard.

N-am spus nimic.

Deveraux a rămas şi ea tăcută o clipă.

— Ia stai puțin. *Tu* pe cine ai bătut?

— Doi tipi într-o camionetă. S-au luat de mine ieri-seară, s-au luat de mine iar azi-dimineață. Prea des.

— Descriere?

— Mizerie, unsoare, plete şi tatuaje.

— Într-o veche camionetă neagră, vopsită cu bidineaua?

— Da.

— Ăia sunt verii McKinney. Într-o lume ideală, ar trebui bătuți cel puțin o dată pe săptămână, cu regularitatea unui ceasornic. Aşa că îți mulțumesc pentru mărturisirea ta completă şi sinceră, dar propun să nu luăm nici o măsură în momentul ăsta.

— Dar?

— Să nu mai faci. Şi să-ți păzeşti spatele. Sunt sigură că acum plănuiesc să adune toată familia şi să plece în căutarea ta.

— Sunt mai mulți?

— Sunt vreo câteva zeci. Însă nu-ți face griji. Cel puțin nu încă. O să le ia ceva vreme să se adune. Nici unul n-are telefon. Nici unul nu ştie măcar cum să folosească un telefon.

În acel moment, s-au pornit alarme în toată clădirea. Şi am auzit un schimb precipitat de replici venind dinspre dispecerat, acolo unde stătea femeia cea solidă. Zece secunde mai târziu, aceasta şi-a făcut apariția în prag, cu răsuflarea tăiată, ținându-se cu ambele mâini de cadrul uşii, pentru a-şi menține echilibrul, şi a spus:

— Pellegrino a sunat de lângă terenul lui Clancy. Aproape de stejarul despicat. Zice că ne-am ales cu încă o crimă.

25

Deveraux şi cu mine ne-am uitat amândoi instinctiv la dosarul de pe birou. Trei fotografii. În curând, patru. O altă vizită tristă făcută rudelor îndurerate. O altă cerere a unei poze recente. Cea mai urâtă parte a meseriei.

Apoi şeriful mi-a aruncat o privire şi a ezitat. *Nu e democrație.*

— Mi-o datorezi. Trebuie să văd asta. Trebuie să ştiu pentru ce mă sinucid, am spus.

A mai ezitat încă o secundă, apoi a zis:

— OK.

Şi am fugit la maşina ei.

Terenul lui Clancy s-a dovedit a fi la peste şaisprezece kilometri nord-est de oraş. Am traversat tăcuta linie de cale ferată şi am mers cam un kilometru şi jumătate spre Kelham, pătrunzând adânc în jumătatea ascunsă a localității Carter Crossing. De partea greşită a şinelor. Acolo,

drumul nu mai avea nici margini şi nici şanțuri. Am bănuit că şanțurile fuseseră astupate, iar marginile fuseseră arate. Câmpurile netede, pline de noroi ajungeau chiar la marginea asfaltului. Am văzut case vechi pe structuri din lemn, hambare joase, şoproane într-o rână şi colibe ce stăteau să cadă. Am văzut bătrâne pe verande şi copii zdrențăroşi pe biciclete. Am văzut camionete vechi înaintând agale şi un cumpărător singuratic, purtând o pălărie de paie şi un coş de nuiele. Fiecare chip pe care l-am întâlnit era de culoare. „Anumite locuri sunt pentru anumiți oameni”, îmi spuseseră verii McKinney. Partea rurală a statului Mississippi, în anul 1997.

Apoi Deveraux a cotit spre nord, pe o şosea cu două benzi, brăzdată de făgaşe de roți, lăsând în urmă coşmeliile.

A apăsat pedala de accelerație. Maşina s-a conformat. Exista un motiv pentru care Chevy Caprice era vehiculul favorit al oricărui polițist activ. Era un proiect perfect de tipul *şi dacă.* Şi dacă am lua un sedan spațios şi am pune în el un motor de Corvette? Şi dacă am întări puțin suspensiile? Şi dacă am folosi patru discuri de frână? Şi dacă i-am da o viteză maximă de două sute de kilometri pe oră? Exemplarul lui Deveraux era vechi şi uzat, dar mergea încă. Suprafața aspră făcea cauciucurile să trepideze, iar caroseria se legăna şi se zguduia, dar am ajuns la destinație destul de repede.

Destinația s-a dovedit a fi o suprafață aridă, în mijlocul căreia se afla o casă dărăpănată. Am cotit şi am folosit o alee cu două sensuri care, la trecerea pe lângă locuință, se transforma într-un simplu drumeag de țară. Deveraux a apăsat o dată sirena, ca un gest de politețe. În spatele unei ferestre am văzut pe cineva făcând un semn cu mâna drept răspuns. Un bătrân. Un chip de culoare. Am continuat să mergem pe pământul uscat. În depărtare am zărit un copac singuratic, crăpat de fulger în două, pe verticală, până la o treime din înălțimea lui. Fiecare jumătate atârna departe de cealaltă, într-un Y cu efect dramatic. Ambele părți erau acoperite cu frunzulițe primăvăratice de un verde pal. Stejarul despicat, am presupus. Încă în viață şi văzându-şi de treabă. Încă rezistent. Lângă el se afla o patrulă de poliție, parcată drept în noroi. Pellegrino, am presupus.

Deveraux şi-a parcat maşina chiar lângă a lui şi am coborât. Pellegrino era la vreo cincizeci de metri distanță, stând pur şi simplu acolo, pe loc repaus, cu fața spre noi, cu mâinile încrucişate la spate.

Ca o santinelă.

La zece metri mai încolo se distingea o siluetă pe pământ.

Am parcurs pe jos cei cincizeci de metri de teren noroios. În aer pluteau vulturi-curcani, trei la număr, rotindu-se leneş mult deasupra noastră, aşteptându-ne să plecăm. Departe în dreapta mea se vedea un şir de copaci, unii mai groşi, alții subțiri. Printre trunchiurile subțiri se zărea un gard de sârmă ghimpată. Granița de nord-vest a bazei Kelham, am ghicit eu. Latura din stânga a unui teren întins, rechiziționat de Ministerul Apărării cu cincizeci de ani în urmă. O mică porțiune din ceea ce vreun constructor de garduri cu pile fusese supraplătit ca să instaleze.

De la jumătatea distanței care ne despărțea de Pelle- grino se distingeau câteva detalii legate de silueta din spatele lui. O spinare, îndreptată spre mine. O geacă scurtă de culoare maro. Impresia unui păr negru şi a pielii albe. Prăbuşirea goală a unui cadavru. Liniştea absolută a celor morți de curând. Imposibila relaxare. Inconfundabil.

Deveraux nu s-a oprit pentru un raport verbal. A trecut drept pe lângă ajutorul de şerif şi a continuat să meargă. A făcut un ocol larg, venind din partea cealaltă spre silueta căzută. Eu m-am oprit la vreo cinci metri de ea şi m-am ținut la distanță. Era cazul ei. Nu era democrație.

Şeriful s-a îndreptat către cadavru, încet şi cu grijă, atentă pe unde calcă. S-a apropiat îndeajuns de mult încât să-l poată atinge, apoi s-a lăsat pe vine, cu coatele pe genunchi şi cu degetele împletite. S-a uitat, de la dreapta la stânga, la cap, bust, brațe, picioare. Pe urmă s-a uitat de la stânga la dreapta, din nou aceeaşi secvență, dar în ordine inversă.

Apoi a ridicat privirea şi a spus:

— Ce dracu' e asta?

26

Am făcut acelaşi ocol ca şi Deveraux şi m-am apropiat în vârful picioarelor dinspre nord. M-am ghemuit lângă ea. Mi-am pus coatele pe genunchi. Mi-am împreunat degetele.

M-am uitat de la dreapta la stânga şi de la stânga la dreapta.

Cadavrul era al unui bărbat.

Alb.

Patruzeci şi cinci de ani, poate un pic mai puțin, poate un pic mai mult.

Poate un metru şaptezeci şi cinci, poate optzeci de kilograme. Păr negru, încărunțit. Barbă de două-trei zile, aproape albă. O cămaşă de

lucru de culoare verde, o geacă maronie de fâş. Jeanşi. Ghete maronii înalte, încreţite, crăpate, nelustruite şi acoperite de noroi.

— Îl cunoşti? am întrebat-o pe Deveraux.

— Nu l-am mai văzut până acum.

Sângerase până la moarte. Incasase ceea ce am bănuit a fi un foc de mitralieră în coapsa dreptă. Pantalonii îi erau îmbibaţi de sânge. Aproape cu siguranţă, gloanţele îi sfâşiaseră artera femurală, un vas de mare capacitate. Absolut vital. Orice leziune semnificativă poate fi fatală în doar câteva minute, în lipsa unui prim ajutor prompt şi eficient.

Dar ceea ce era neobişnuit la scena din faţa noastră era că se încercase un prim ajutor prompt şi eficient. Cracul pantalonilor tipului fusese tăiat cu un cuţit. Rana fusese parţial acoperită cu un bandaj absorbant.

Fâşia de bandaj absorbant era un pansament de uz militar cu distribuţie generală.

Deveraux s-a ridicat şi s-a dat mai în spate, cu paşi mici, în vârful picioarelor, cu ochii la cadavru, până când a ajuns la vreo trei metri distanţă. Am făcut acelaşi lucru şi m-am alăturat ei. Vorbea încet, de parcă orice zgomot ar fi fost o lipsă de respect. De parcă trupul acela neînsufleţit ne-ar fi putut auzi.

— Ce părere ai despre asta? m-a întrebat.

— A fost o dispută, am zis eu. S-a tras un glonţ. Probabil un foc de avertizare care a luat-o în direcţia greşită. Sau un foc care să-l pună pe fugă, dar care a ajuns prea aproape.

— De ce nu un foc menit să ucidă şi care şi-a ratat ţinta?

— Pentru că ţintaşul ar fi repetat imediat încercarea. S-ar fi apropiat şi ar fi tras în capul tipului. Dar n-a făcut-o. Din contră, a încercat să-l ajute.

— Şi?

— Şi a văzut că nu reuşeşte. Aşa că s-a panicat şi a fugit. L-a lăsat să moară. N-a durat mult.

— Ţintaşul a fost un soldat.

— Nu neapărat.

— Cine altcineva mai are pansamente de uz militar?

— Oricine îşi face cumpărăturile dintr-un magazin în care se vând stocurile suplimentare.

Deveraux s-a întors cu spatele la cadavru. A ridicat mâna şi mi-a arătat ceva în zare, la dreapta noastră, cu o scurtă mişcare a braţului.

— Ce vezi? m-a întrebat.

— Perimetrul aparţinând bazei Kelham.

— Ţi-am zis eu, a continuat ea. Ăştia impun o zonă de carantină.

Deveraux s-a întors la maşina ei să ia ceva, iar eu am rămas pe loc şi m-am uitat la pământ, de jur împrejur. Solul era moale şi existau destule urme de paşi. Cele ale tipului mort se învârteau şi se împleticeau, unele dintre ele dând cu spatele, ca într-o veche schemă de dans. Curba se încheia acolo unde zăcea el. Pe jumătatea inferioară a trupului se vedeau urmele unor vârfuri de pantofi şi mici adâncituri rotunde făcute de genunchi, acolo unde atacatorul se lăsase mai întâi pe vine, apoi îngenunchease pentru a-l ajuta. Toate acestea se aflau la capătul unui lung şir de urme parţiale de paşi, majoritatea vârfuri, mai puţin călcâie, toate la distanţe mari una de alta. Ţintaşul venise în fugă. O persoană de înălţime medie. Nu era un uriaş. Nici foarte masiv. Existau urme identice şi în sensul opus, pe unde atacatorul fugise de la locul crimei. N-am recunoscut modelul tălpilor. Nu semănau cu nici un fel de bocanci militari pe care îi mai văzusem eu până atunci.

Deveraux s-a întors de la maşină cu un aparat de fotografiat. Era un SLR argintiu. S-a apucat să fotografieze locul crimei, iar eu am urmărit şirul amprentelor lăsate de fugarul panicat, îndepărtându-mă de zonă. Le-am ţinut la un metru în dreapta mea şi am parcurs o sută de metri, până când s-au pierdut pe o fâşie lată de pământ împietrit. Vreo problemă geologică sau o chestiune de irigaţie sau pur şi simplu ajunsesem la marginea spaţiului pe care bătrânul Clancy obişnuia să-l are. N-am văzut nici un motiv pentru care un fugar ar fi schimbat direcţia în acel punct, aşa că am continuat să merg drept înainte, sperând ca amprentele să reapară, dar nu s-a întâmplat aşa. După vreo cincizeci de metri, solul era acoperit cu un soi de ierburi subţiri şi scurte. Mai în faţă, acestea crescuseră un pic mai înalte, apoi erau eclipsate de tufişurile care crescuseră la baza gardului unităţii militare. N-am văzut tulpini rupte, dar vegetaţia era robustă şi nu m-aş fi aşteptat să fi suferit mari stricăciuni.

M-am întors, am făcut un pas şi am zărit o licărire la vreo trei metri şi jumătate în dreapta mea. Metalică. De alamă. M-am abătut din drum, m-am aplecat şi am găsit un tub de cartuş zăcând în ţărână. Proaspăt şi strălucitor. Nou. Lung, provenit de la o puşcă. În cel mai bun caz, era un Remington 223 de 5,56 milimetri, destinat unei arme sport. În cel mai rău caz, era un tub de cartuş NATO de 5,56 milimetri, fabricat pentru armată. Greu de făcut diferenţa cu ochiul liber. Tubul de

cartuş Remington are învelişul mai subţire. Cel NATO e mai greu.

L-am ridicat şi l-am cântărit în palmă.

Aproape sigur era un tub de cartuş militar.

M-am uitat în depărtare la Deveraux, la Pellegrino şi la tipul mort. Erau la o distanţă de aproximativ o sută treizeci de metri. Practic, la o aruncătură de băţ pentru un puşcaş. Cartuşele NATO de 5,56 milimetri erau concepute pentru a penetra peretele unei căşti de oţel aflate la şase sute de metri depărtare. Victima se afla la o distanţă de peste patru ori mai mică. O ţintă uşoară. Greu de ratat, asta fiind singura mea consolare adevărată. Un tip care e trimis de la Benning la Kelham pentru a-şi termina pregătirea nu e genul care ratează un foc în linie dreaptă de la acea distanţă. Şi totuşi, asta fusese clar o împuşcătură neintenţionată. O dovedea pansamentul. Fusese un foc de avertizare care se terminase prost. Sau un foc menit să-l pună pe fugă pe individ. Dar un tip care e trimis de la Benning la Kelham şi-a rezolvat problemele de testosteron cu multă vreme în urmă. Trage focuri de avertizare sus şi la distanţă. La fel şi dacă ar vrea să pună pe careva pe fugă. Suspectul nu trebuie decât să vadă ţeava scăpă- rând şi să audă zgomotul armei. Asta-i tot ce se cere într-o astfel de situaţie. Şi nici un soldat nu face mai mult decât strictul necesar. Încă de pe vremea când Alexandru cel Mare şi-a adunat armata, nici un soldat n-a făcut vreodată mai mult decât strictul necesar. De obicei, iniţiativele de pe front se termină cu lacrimi. Mai ales când e vorba de muniţie de război. Şi de civili.

Am vârât bucata de alamă în buzunar şi m-am întors. N-am mai văzut nici un alt aspect semnificativ. Deveraux consumase o întreagă rolă de film, pe care a derulat-o, a scos-o din aparat, trimiţându-l apoi pe Pellegrino la drogherie să o dea la developat. I-a spus să solicite o prelucrare urgentă, apoi i-a cerut ca, la întoarcere, să-l aducă pe medic, împreună cu maşina mortuară. Ajutorul de şerif a plecat de cum i s-a dat semnalul, iar Deveraux şi cu mine am rămas amândoi în mijlocul a câteva mii de hectare de pustietate, neavând drept companie decât un cadavru şi un copac lovit de fulger.

— A auzit cineva vreun foc de armă? am întrebat eu.

— Domnul Clancy e singurul care ar fi putut auzi. Pel- legrino a vorbit deja cu el. Pretinde că nu ştie nimic.

— Ceva ţipete? Un foc de avertizare presupune mai întâi nişte somaţii.

— Dacă n-a auzit un foc de armă, n-ar fi auzit nici somaţiile.

— Un singur cartuş NATO tras de la distanţă în aer liber nu e

neapărat foarte zgomotos. Țipetele puteau fi mai puternice. Mai ales dacă veneau din două părți, ceea ce e posibil, ca într-un schimb de replici. Adică, dacă a fost o discuție sau o ceartă.

— Acum accepți că a fost un glonț NATO?

Am băgat mâna în buzunar şi am scos tubul de cartuş. L-am ținut în palma deschisă.

— L-am găsit la o sută treizeci de metri de aici, la trei metri şi jumătate distanță în linie dreaptă. Exact acolo unde l-ar fi proiectat evacuarea unei puşti M16.

— Ar putea fi un Remington 223, a spus Deveraux.

Ceea ce era drăguț din partea ei.

Apoi mi l-a luat din mână. I-am simțit pe piele unghiile ascuțite. Era prima oară când ne atingeam. Primul contact fizic. Nu dăduserăm mâna când făcuserăm cunoştință.

A procedat la fel ca şi mine. A cântărit alama în palmă. Nu era o metodă ştiințifică, dar experiența poate fi la fel de precisă ca un instrument de laborator.

— NATO, cu siguranță. Am tras de o grămadă de ori cu astea şi apoi le culegeam de pe jos.

— Şi eu la fel, am zis.

— O să fac mare tărăboi, a spus ea. Soldați contra civili pe pământ american? O să ajung până la Pentagon. Până la Casa Albă, dacă trebuie.

— N-o face, am intervenit eu.

— De ce dracu' să n-o fac?

— Eşti doar un şerif dintr-un comitat. Te vor strivi ca pe un gândac.

N-a răspuns.

— Crede-mă, am continuat. Dacă au ajuns atât de departe încât să desfăşoare soldați împotriva civililor, au găsit şi metode să treacă peste poliția locală.

27

Tipul a fost, în sfârşit, declarat mort, treizeci de minute mai târziu, la ora unu după-amiaza, când medicul şi-a făcut apariția împreună cu Pellegrino. Ajutorul de şerif era în maşina lui de poliție, iar medicul venea într-o camionetă de măcelărie luată la mâna a cincea, care părea scoasă dintr-o carte de istorie. Am bănuit că era replica unui dric din anii 1960, dar construită pe platforma unui Chevrolet, nu a unui

Cadillac, şi căreia îi fuseseră înlăturate ferestrele şi orice alte brizbizuri funerare. Era ca o furgonetă închisă, de talie mijlocie, vopsită într-un alb murdar.

Merriam a verificat pulsul şi bătăile inimii, apoi a pipăit rana vreme de câteva clipe.

— I s-a scurs tot sângele din corp prin artera femurală. Moarte suvernită în urma unei împuşcături.

Ceea ce era evident, dar apoi a adăugat un lucru interesant. A ridicat uşor marginile jeanşilor tăiaţi ai tipului şi a zis:

— Denimul ud nu e uşor de tăiat. S-a folosit un cuţit foarte ascuţit.

L-am ajutat pe Merriam să aşeze cadavrul pe o targă de pânză groasă, apoi l-am încărcat în spatele maşinii. Medicul a plecat cu el, iar Deveraux şi-a petrecut cinci minute vorbind la staţia de emisie-recepţie din maşină. Eu am rămas prin zonă împreună cu Pellegrino. El n-a spus nimic şi nici eu n-am vorbit. Când a terminat, şeriful a coborât din maşină şi l-a trimis pe ajutor să-şi vadă de treabă. Acesta a plecat cu maşina lui, în timp ce Deve- raux şi cu mine am rămas din nou singuri, lângă copacul despicat de trăsnet şi peticul de pământ întunecat, acolo unde sângele tipului se scursese în ţărână.

— Butler pretinde că nimeni n-a ieşit în dimineaţa asta pe poarta principală de la Kelham, a spus ea.

— Cine e Butler?

— Celălalt ajutor al meu. Partenerul lui Pellegrino. L-am pus să stea în faţa bazei militare. Am vrut să fiu avertizată imediat în caz că deschid unitatea. O să fie tot felul de tensiuni. Oamenii sunt foarte supăraţi din cauza lui Chapman.

— Dar nu şi din cauza celorlalte două?

— Depinde pe cine întrebi şi unde. Dar soldaţii nu se opresc niciodată la linia de cale ferată. Toate barurile sunt de cealaltă parte.

N-am zis nimic.

— Trebuie să fie mai multe porţi, a adăugat ea. Sau găuri în gard. Ăsta are... cât? Cincizeci de kilometri lungime? Şi e vechi de cincizeci de ani. Trebuie să existe puncte slabe. Cineva s-a strecurat pe undeva, asta-i sigur.

— Şi a intrat la loc, am completat eu. Asta dacă ai dreptate. Cineva s-a întors plin de sânge până la coate, cu un cuţit murdar şi cel puţin un cartuş lipsă în încărcător.

— Am dreptate, a spus ea.

— Până acum n-am mai auzit niciodată de o zonă de carantină, am zis eu. Oricum, nu pe teritoriul Statelor Unite. Pur şi simplu, nu cred aşa ceva.

— Eu cred.

Era ceva ciudat în tonul ei, în expresia ei.

— Ce? Infanteria marină a făcut vreodată chestia asta? am întrebat eu.

— N-a fost mare lucru.

— Povesteşte-mi.

— Informație confidențială, a spus ea.

— Unde s-a întâmplat?

— Nu-ți pot spune.

— Când s-a întâmplat?

— Nici asta nu-ți pot spune.

Am tăcut pentru o clipă, apoi am întrebat-o:

— Ai vorbit până acum cu Munro? Tipul pe care l-au trimis în garnizoană?

A dat din cap că da.

— M-a sunat şi mi-a lăsat un mesaj când a sosit. Primul lucru pe care l-a făcut. Din politețe. Mi-a dat un număr la care îl pot găsi.

— Bun, am spus eu. Pentru că acum trebuie să vorbesc şi eu cu el.

Ne-am întors amândoi cu maşina, am traversat terenul lui Clancy, am ieşit pe poarta lui, spre sud, pe şoseaua brăzdată, apoi către vest prin jumătatea neagră a oraşului, îndepărtându-ne de Kelham, mergând către linia de cale ferată. Am văzut aceleaşi bătrâne pe aceleaşi verande, aceiaşi copii pe aceleaşi biciclete şi bărbați de diverse vârste mişcându-se încet, între puncte de plecare necunoscute şi destinații neştiute. Casele atârnau într-o rână. Se vedeau şantiere abandonate. Fundații ridicate, fără nici un fel de structuri construite pe ele. Fiare ruginite şi încâlcite. Grămezi de nisip şi cărămizi pe care le năpădiseră buruienile. Peste tot întâlneai pământ crăpat şi copaci. În aer plutea un soi de toropeală lipsită de speranță, aşa cum probabil se întâmpla zi de zi, de o sută de ani încoace.

— Oamenii mei, a spus Deveraux. Baza mea. Toți m-au votat. Vorbesc serios, practic sută la sută. Datorită tatălui meu. El i-a tratat corect. De fapt, îl votau pe el.

— Cum te-ai descurcat cu albii?

— Aproape sută la sută şi din partea lor. Dar lucrurile or să se

schimbe, în ambele tabere. Doar dacă nu găsesc nişte răspunsuri pentru toți cei implicați.

— Vorbeşte-mi despre primele două femei.

Drept răspuns, ea a pus o frână bruscă, s-a răsucit pe scaun şi a dat înapoi vreo douăzeci de metri. Apoi a cotit pe aleea de care tocmai trecuse. Era un drum de țară, bătătorit şi curățat. Era curbat şi avea rigole goale de-o parte şi de alta. Se întindea drept spre sud, mărginit pe ambele părți de ceea ce, pe vremuri, s-ar putea să fi fost colibe de sclavi. Deveraux a trecut de primele zece, a depăşit o gaură în şir, unde unul dintre adăposturi arsese, apoi a intrat într-o curte pe care am recunoscut-o din cea de-a treia fotografie pe care o văzusem. Casa fetei sărace. Fără bijuterii. Uluitoare frumusețe. Am recunoscut copacul umbros sub care stătuse şi zidul alb care reflectase blând pe chipul ei razele soarelui la apus.

A parcat pe un petic de iarbă şi am coborât amândoi din maşină. Un câine lătra pe undeva, iar lanțul cu care era legat zdrăngănea. Am mers pe sub ramurile copacului umbros şi am bătut la uşa din spate. Casa era mică, nu cu mult mai mare decât o cabană, dar bine întreținută. Peretele alb nu era nou, dar fusese deseori zugrăvit. La bază avea pete castanii, de nuanța părului, acolo unde ploile abundente îl stropiseră cu noroi.

Uşa din spate a fost deschisă de o femeie cam de aceeaşi vârstă cu Deveraux şi cu mine. Era înaltă, slabă şi se mişca încet, cu un soi de moleşeală bătută de soare şi cu acel stoicism de fier pe care îmi închipuiam că îl împărtăşeau toți vecinii ei. I-a aruncat lui Deveraux un surâs resemnat, i-a strâns mâna şi a întrebat-o:

— Vreo veste despre puiul meu?

— Încă lucrăm la asta, a spus şeriful. O să-i dăm de capăt până la urmă.

Mama deposedată era prea politicoasă ca să răspundă. S-a mulțumit doar să-şi afişeze din nou zâmbetul apatic şi s-a întors către mine.

— Nu cred că am făcut cunoştință.

— Jack Reacher, doamnă, m-am prezentat eu şi i-am strâns mâna.

— Sunt Emmeline McClatchy. Sunt încântată să vă cunosc, domnule. Lucrați împreună cu biroul şerifului?

— Armata m-a trimis să ajut.

— Acum, a zis ea. Nu cu nouă luni în urmă.

N-am răspuns.

— Am nişte carne de căprioară în oală. Şi ceva ceai în ibric. Ați vrea să luați amândoi prânzul cu mine?

— Emmeline, a spus Deveraux, sunt sigură că aia e cina ta, nu prânzul. Noi suntem în regulă. O să mâncăm în oraş. Dar mersi oricum.

Era răspunsul la care femeia părea să se fi aşteptat. A zâmbit iar şi s-a retras în bezna din spatele ei. Noi ne-am întors la maşină. Deveraux a ieşit cu spatele în stradă şi am plecat mai departe. În josul străzii se afla o cabană cam ca toate celelalte, dar cu reclamele luminoase ale unor mărci de bere aşezate în ferestre. Un fel de bar. Poate cu muzică. Am parcurs o rețea de străduțe murdare. Am văzut un alt şantier abandonat. Se clădiseră ziduri de fundație înalte până la genunchi, din blocuri de ciment amestecat cu cenuşă de cărbune, iar în colțuri fuseseră ridicați patru stâlpi verticali din lemn. Dar asta era tot. Materialele de construcție zăceau acum risipite peste tot, în grămezi dezordonate. Se vedeau blocuri de ciment suplimentare, cărămizi, un morman de nisip, o stivă de saci cu ciment, toți neteziți şi întăriți de rouă şi ploaie.

Şi un morman de pietriş.

M-am răsucit şi m-am uitat în vreme ce treceam cu maşina pe lângă el. Avea poate un metru optzeci, fiind format din acel soi de pietricele cenuşii, ascuțite, care se amestecă împreună cu nisipul şi cimentul pentru a forma beton. Mormanul fusese împrăştiat într-o movilă joasă, cam de mărimea unui pat dublu, năpădită pe margini de buruieni. Avea urme de paşi şi scobituri în partea de sus, ca şi cum copiii ar fi călcat prin el.

N-am spus nimic. Deveraux se hotărâse deja. A mers mai departe şi a cotit la stânga pe o stradă mai largă. Case mai mari, curți mai mari. Garduri de lemn, nu de sârmă. Alei de ciment, nu poteci bătătorite. A încetinit, apoi a oprit în fața unei locuințe de două ori mai spațioase decât coliba pe care tocmai o vizitaserăm. O casă decentă, cu un singur etaj. Scumpă, dacă ar fi fost în California. Dar neîngrijită. Vopseaua era scorojită, iar burlanele, îndoite. Acoperişul era acoperit cu bitum, şi unele dintre țigle alunecaseră. În curte se afla un băiat cam de şaisprezece ani. Stătea nemişcat, fără să facă nimic. Doar ne urmărea.

— Asta-i cealaltă, a spus Deveraux. Shawna Lindsay o chema. Ăla de colo, care se holbează la noi, e fratele ei mai mic.

Fratele mai mic nu era vreo operă de artă. Trăsese lozul necâştigător la loteria genetică. Asta era al dracului de sigur. Nu semăna deloc cu sora lui. Absolut deloc. Căzuse din copacul cu urâți şi se lovise de fiecare cracă. Avea un cap ca o bilă de popice, cu ochii precum

găurile pentru degete şi cam la fel de apropiaţi.

— Intrăm? am întrebat.

Deveraux a scuturat din cap.

— Mama Shawnei mi-a zis să nu mă întorc până când n-o să-i pot spune cine i-a tăiat gâtul întâiului ei născut. Astea au fost cuvintele ei. Şi n-o condamn. Să pierzi un copil e un lucru îngrozitor. Mai ales pentru oameni ca ei. Nu că s-ar fi gândit că fetele lor o să ajungă manechine şi o să le cumpere o casă în Beverly Hills. Dar să ai ceva cu adevărat special înseamnă foarte mult pentru ei. Inţelegi, după ce n-au avut nimic altceva, niciodată.

Băiatul se holba încă. Tăcut, ameninţător şi răbdător.

— Atunci, să mergem, am spus eu. Trebuie să dau un telefon.

28

Deveraux m-a lăsat să folosesc aparatul din biroul ei. Nu era democraţie, nu încă, dar nici mult nu mai aveam. A găsit numărul pe care i-l lăsase Munro, mi l-a format şi i-a spus cui o fi răspuns că la telefon era şeriful Elizabeth Deveraux, căutându-l pe maiorul Duncan Munro. Apoi mi-a întins receptorul, s-a ridicat de pe scaun şi a părăsit încăperea.

M-am aşezat la birou, dar în aparat nu se auzea nimic, iar eu simţeam căldura trupului ei rămasă pe spătar. Am aşteptat. Tăcerea îmi şuiera în urechi. Armata nu punea muzică pentru apelurile în aşteptare. Nu în 1997. Un minut mai târziu, s-a auzit un păcănit de plastic, apoi bruiaj, o pereche de căşti a fost ridicată de pe o masă, iar o voce a spus.

— Doamna şerif Deveraux? Maiorul Munro la telefon. Ce mai faci?

Glasul era puternic, energic şi hipercompetent, dar avea în el o notă de bună dispoziţie. Însă, la urma urmei, cine n-ar fi bucuros să primească un telefon din partea lui Elizabeth Deveraux?

— Munro? am spus.

— Îmi pare rău, mă aşteptam să fie Elizabeth Deveraux.

— Ei bine, din păcate n-ai dat de ea, am zis eu. Numele meu este Reacher. Acum folosesc telefonul şerifului. Fac parte din Unitatea 396, în prezent detaşat temporar în a 110-a. Suntem egali în grad.

— Jack Reacher? Am auzit despre tine, bineînţeles. Cu ce îţi pot fi de ajutor?

— Garber ţi-a zis că trimite în oraş un tip sub acoperire?

— Nu, dar am bănuit că o s-o facă. Tu eşti ăla, nu? însărcinat

să-i spionezi pe localnici? Treabă care se pare că merge destul de bine, având în vedere că suni de la telefonul şerifului. Trebuie să fie distractiv, într-un fel. Lumea de pe aici zice că e o bunăciune. Deşi se mai zice şi că e lesbiană. Ai vreo părere despre una din cele două?

— Chestiile astea nu te privesc, Munro.

— Spune-mi Duncan, OK?

— Nu, mersi. O să-ți spun Munro.

— Sigur. Cu ce te pot ajuta?

— S-au întâmplat nişte mizerii aici afară. Azi-dimineață, un tip a fost împuşcat mortal chiar lângă gardul vostru, în sectorul de nord-vest. Atacator necunoscut, dar probabil cartuş militar şi, cu siguranță, o încercare nereuşită de a pansa rana fatală cu un bandaj distribuit de armată.

— Ce? Careva a împuşcat un tip şi pe urmă i-a acordat primul ajutor? Mie-mi sună a accident civil.

— Am sperat că n-o să fii atât de previzibil. Cum îți explici cartuşul şi bandajul?

— Remington 223 şi un magazin unde se vând stocurile excedentare.

— Şi, înainte de asta, alți doi tipi au fost bătuți şi jură că bătăuşul era soldat.

— Nu de la Kelham.

— Zău? Pentru câți oameni de la Kelham poți tu să bagi mâna în foc? În ceea ce priveşte locul precis în care se aflau azi-dimineață?

— Pentru toți, a spus Munro.

— La propriu?

— Da, la propriu, a zis el. Avem Compania Alpha plecată în străinătate de cinci zile şi pe toți ceilalți i-am consemnat în camerele lor, în sala de mese sau la clubul ofițerilor. Avem personal de calitate din poliția militară, care supraveghează pe toată lumea şi, în acelaşi timp, se supraveghează unul pe altul. Pot garanta că nimeni nu a părăsit garnizoana în dimineața asta. De fapt, de când am venit eu aici.

— Asta e procedura ta standard?

— E arma mea secretă. Statul degeaba toată ziua, fără citit, fără televizor, fără nimic. Mai devreme sau mai târziu cineva vorbeşte, din pură plictiseală. Nu dă greş niciodată. Am terminat-o cu vremurile în care rupeam oase. Am învățat că timpul e aliatul meu.

— Mai spune-mi o dată, am zis eu. E foarte important. Eşti absolut sigur că nimeni nu a părăsit garnizoana în dimineața asta? Sau ieri-seară? Nici măcar la ordin secret, poate local sau de la Benning sau

poate chiar de la Pentagon? Vorbesc serios. Şi nu încerca să vinzi castraveţi grădinarului.

— Sunt sigur, a spus Munro. Jur. Pe mormântul mamei mele. Să ştii că mă pricep la lucrurile astea. Măcar la capitolul ăsta, ai încredere în mine.

— Bine, am spus.

— Cine era tipul care a murit? mă întrebă Munro.

— N-a fost identificat încă. Civil, aproape sigur.

— În apropierea gardului?

— La fel ca şi cei doi indivizi care au fost bătuţi. E ca un fel de zonă de carantină.

— E ridicol. Nu se întâmplă aşa ceva. Asta ştiu sigur.

Amândoi am tăcut vreme de o secundă, apoi eu am întrebat:

— Ce altceva mai ştii sigur?

— Nu-ţi pot spune. Ordinele sunt să ţin chestia asta sub capac.

— Hai să jucăm „Ştii şi câştigi”.

— Hai să nu.

— Versiunea scurtă. Trei întrebări. Răspunzi cu „da” sau „nu”.

— Nu mă pune în încurcătură, bine?

— Deja suntem în încurcătură amândoi. Tu nu vezi? Avem de-a face cu o mare mizerie. Şi ori e acolo înăuntru, cu tine, ori e aici afară, cu mine. Aşa că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre noi va trebui să-l ajute pe celălalt. Am putea foarte bine să începe de pe-acum.

Tăcere. Apoi:

— Iisuse! Bine, trei întrebări.

— Ţi-au spus despre maşină?

— Da.

— A pomenit cineva banii din Kosovo ca posibil motiv?

— Da.

— Ţi-au spus despre celelalte două femei moarte?

— Nu. Care alte femei moarte?

— Anul trecut. Localnice. Acelaşi mod de operare. Găsite cu gâtul tăiat.

— Vreo legătură?

— Probabil.

— Doamne! Nu, nimeni n-a scos o vorbă.

— Ai înscrisuri privind deplasările Companiei Bravo? Între iunie şi noiembrie anul trecut?

— Asta-i a patra întrebare.

— Acum doar stăm la poveşti. Doi ofiţeri, egali în grad,

flecărind pur şi simplu. Jocul s-a terminat.

— Aici nu e nici un registru privind deplasările Companiei Bravo. Ei operează sub protocolul operațiunilor speciale. Aşa că totul se înregistrează la Fort Bragg. Ți-ar trebui cea mai mare citație pe care ai văzut-o vreodată doar ca să poți arunca o privire în direcția fişetului.

— În general, faci vreun progres pe acolo? l-am întrebat eu.

Nici un răspuns.

— De obicei, în cât timp îşi face efectul arma ta secretă? am insistat eu.

— De obicei, merge mult mai repede ca acum.

N-am zis nimic. A urmat o nouă pauză, în care se auzea doar răsuflarea liniştită a lui Munro, apoi acesta a zis:

— Ascultă, Reacher, bănuiesc că nici nu prea are rost să vorbim despre asta, pentru că o să te gândeşti: „Păi, ce să zică şi el?”, fiindcă ştim amândoi că am fost trimis aici să acopăr fundul cuiva. Dar eu nu sunt aşa. Niciodată n-am fost.

— Şi?

— Din câte ştiu până acum, nici unul dintre oamenii noştri nu a omorât vreo femeie. Nici luna asta, nici în noiembrie, nici în iunie. Aşa arată lucrurile în momentul de față.

29

Am încheiat convorbirea cu Munro, iar Deveraux s-a întors imediat în birou. Poate că urmărise beculețul de pe panou.

— Deci? m-a întrebat ea.

— Nici o patrulă de carantină. Nimeni nu a părăsit baza Kelham de când a venit Munro.

— Totuşi, era de aşteptat să spună asta, nu?

— Şi n-a mirosit nimic. Crede că vinovatul nu se află în garnizoană.

— Idem.

Am încuviințat. Abureală. Politica şi lumea reală. O zăpăceală absolută.

— Vrei să luăm prânzul? am spus eu.

— După.

— După ce?

— Ai o problemă de rezolvat. Verii McKinney sunt afară, pe stradă. Te aşteaptă. Şi au adus întăriri.

Deveraux m-a condus pe coridor, spre o încăpere întunecată, aflată în colțul clădirii, cu ferestre pe doi pereți. Strada principală părea pustie. Nu se întâmpla nimic. Dar fereastra dinspre nord, de la care se vedea bifurcația, dezvăluia patru siluete. Cei doi vechi prieteni ai mei, plus alți doi tipi asemănători. Mizerie, plete şi tatuaje. Tândăleau pe spațiul larg unde se întâlneau cele două drumuri, cu mâinile în buzunare, dând cu şutul prin praf, nefăcând absolut nimic.

Prima mea reacție a fost un soi de admirație prostească. Un cap în gură e o lovitură serioasă, mai ales venind din partea mea. Să mergi şi să vorbeşti la doar câteva ore după nefericitul eveniment era de-a dreptul impresionant.

Ce-a de-a doua reacție a fost enervarea. Pe mine însumi. Fusesem prea blând. Prea nou în oraş, prea reținut, prea cuminte, prea dornic să găsesc circumstanțe atenuante purei stupidități animalice. M-am uitat la Deveraux şi am întrebat-o:

— Ce vrei să fac?

— Ai putea să-ți ceri scuze şi să-i faci să plece.

— Care-i a doua opțiune?

— Ai putea să-i laşi să te lovească ei primii. Atunci aş avea un pretext să-i arestez pentru atac neprovocat. Mi-ar plăcea la nebunie să am ocazia asta.

— N-o să mă lovească deloc dacă o să fii acolo.

— O să mă țin la distanță.

— Nu sunt sigur că vreau să aleg vreuna dintre variantele astea.

— Ori una, ori alta, Reacher. Tu decizi.

Am păşit pe strada principală ca un personaj dintr-un film vechi. Ar fi trebuit să se audă muzică pe fundal. Am luat-o la dreapta, spre nord. Am rămas pe loc. Cei patru indivizi m-au văzut. Pe fețele lor s-a citit, pentru o clipă, surpriza, apoi, înflăcărarea. S-au aşezat unul lângă altul, înşirați de la vest la est, cam la un metru şi douăzeci de centimetri distanță. Au făcut un pas spre mine, apoi s-au oprit şi au aşteptat. În spatele lor şi la dreapta, pe drumul spre Kelham, erau parcate două camionete. Cea vopsită cu bidineaua, pe care o văzusem mai înainte, iar în fața ei o alta, într-o stare la fel de jalnică.

Am înaintat, ca un peşte spre plasa întinsă. Soarele era cam la înălțimea maximă pe care o putea atinge în martie. Aerul era cald. Îi simțeam adierea pe piele. Simțeam suprafața drumului sub tălpile pantofilor. Mi-am băgat mâinile în buzunare. Nu aveam nimic acolo, cu excepția unei părți din fişicul pe care îl căpătasem la restaurant. Mi-am

încleştat pumnul în jurul tubului din hârtie.

Un pumn în valoare de cinci dolari, minus ce cheltuisem pe telefoane.

Am înaintat şi m-am oprit la trei metri de şirul belicos. Cei doi tipi pe care îi întâlnisem mai înainte stăteau la stânga. Eminența cenuşie tăcută era la margine, iar masculul alfa venea al doilea. Amândoi aveau nasurile ca nişte pătlăgele stricate. Amândoi aveau ochii vineți. Amândoi aveau sânge uscat pe buze. Nici unul nu stătea prea bine cu echilibrul sau concentrarea. La dreapta masculului alfa se aşezase un tip ceva mai scund decât ceilalți, iar după el urma un individ masiv, cu o vestă de motociclist.

M-am uitat la masculul alfa şi am zis:

— Ăsta-i planul tău?

N-a răspuns.

— Patru oameni? Asta-i tot?

N-a răspuns.

— Eu auzisem că sunteți câteva zeci.

Nici un răspuns.

— Dar bănuiesc că logistica şi comunicațiile au mers mai greu. Aşa că te-ai mulțumit cu efective mai puține, adunate în grabă şi desfăşurate rapid. Ceea ce, de fapt, e foarte la modă. Ar trebui să te duci la Pentagon şi să asişti la nişte seminarii. Te-ai simți ca acasă cu modul ăsta de gândire.

Nou-venitul care stătea pe locul al doilea din dreapta era abțiguit. Luase ceva la bord. I se scurgea prin toți porii. Se şi simțea mirosul. Bere la micul dejun. Poate cu tărie. O dietă de vreo zece ani, judecând după cum arăta. Aşa că avea să reacționeze lent, apoi să devină sălbatic şi haotic în mişcări. Nu era o mare problemă. Nou-venitul cu vesta de motociclist avea o durere de spate. În dreptul şalelor, la baza coloanei vertebrale. Era clar ca lumina zilei, pentru că stătea cu pelvisul împins în față, schimbându-şi centrul de greutate. O ruptură sau o duzină. O grămadă de cauze posibile. Era un băiat de la țară. Poate că ridicase un balot sau căzuse de pe cal. Nu prezenta o amenințare majoră. Avea să se distrugă singur. Doar o lovitură entuziastă, şi tot felul de lucruri aveau să se desprindă pe dinăuntru. Urma să plece şchiopătând ca un olog. Până în acel moment, amicul lui cherchelit avea să fie la pământ. Iar ceilalți erau deja într-o formă destul de proastă. Cei doi pe care îi cunoşteam. Cei doi care mă cunoşteau pe mine. Masculul alfa stătea un pic mai în stânga mea, iar eu lovesc cu dreapta. Practic, se oferea voluntar.

Per total, o situație încurajatoare.

— Păcat că nici unul dintre voi nu e mai mare. Sau doi-trei. De fapt, toți.

Nici un răspuns.

— Dar, asta e, un plan trebuie respectat. V-a luat mult să-l născociți?

Nici un răspuns.

— Știți ce spuneam despre planuri pe vremea când eram la West Point?

— Ce?

— Toată lumea are un plan până când primește un pumn în gură.

Nici un răspuns. Nici o mișcare. Mi-am desfăcut mâna de pe fișic. Nu aveam nevoie de el. Mi-am scos mâinile din buzunare.

— Problema cu efectivele mai puține este că, dacă se strică treaba, se strică nasol de tot și foarte repede. Uitați-vă la ce s-a întâmplat în Somalia. Vă aflați la o răscruce. Trebuie să vă hotărâți pe unde o veți lua. Puteți să dați năvală, doar voi patru, chiar acum. Dar următoarea oprire va fi spitalul. Asta v-o promit. Nu încape îndoială. O s-o încasați mai rău ca niciodată. Vorbesc de oase rupte. Nu discut problemele la creier. Se pare că cineva mi-a luat-o înainte la capitolul ăsta.

Nici un răspuns.

— Sau, am reluat eu, ați putea să încercați o retragere tactică acum și apoi să vă adunați pe îndelete efectivele alea multe. V-ați putea întoarce peste câteva zile. Cu zecile. Poate găsiți pușca de vânătoare a bunicului. N-ar fi rău nici să începeți din timp tratamentul cu analgezice.

Nici o reacție. Mă rog, nici una verbală. Dar umerii li s-au lăsat puțin și au început să dea înapoi.

— Bună decizie, am zis eu. Efectivele copleșitoare sunt întotdeauna mai bune. Chiar ar trebui să mergeți la Pentagon. Le-ați putea explica modul vostru de gândire. O să vă asculte. Ascultă pe toată lumea în afară de noi.

— O să ne întoarcem, a spus masculul alfa.

— O să fiu aici, am răspuns eu. Oricând sunteți gata.

Au plecat, încercând să pară degajați, să se țină mândri, să păstreze o urmă de demnitate. S-au urcat în camionetele lor și s-au dat în spectacol ambalând motoarele și virând strâns la o sută optzeci de grade, cu scârțâit de roți. Au luat-o prin pădure, către Memphis, către restul lumii. I-am urmărit plecând, apoi m-am întors în biroul șerifului.

Deveraux văzuse toată scena de la fereastra camerei întunecoase. Ca pe un film mut. Fără dialog.

— I-ai făcut să plece. Ți-ai cerut scuze. Nu pot să cred.

— Nu chiar, am spus. Am amânat. Se întorc mai târziu, câteva zeci.

— De ce ai făcut aşa ceva?

— Mai multe arestări pentru tine. O să dea bine în campania de realegere.

— Eşti nebun.

— Acum vrei să mergem să mâncăm?

— Am o întâlnire la prânz, a spus ea.

— De când?

— De acum cinci minute. Maiorul Duncan Munro a sunat din nou şi m-a invitat să iau masa cu el la clubul ofițerilor de la Kelham.

30

Deveraux a plecat cu maşina ei spre Kelham, iar eu am rămas singur pe trotuar. Am trecut pe lângă parcarea goală, spre restaurant. În primul rând, prânzul. Am comandat tot un cheeseburger, apoi m-am dus la telefonul de lângă intrare şi am sunat la Pentagon. La colonelul John James Frazer. Biroul de Relații cu Senatul. A răspuns după primul țârâit.

— Care-i geniul care a decis secretizarea numărului ăluia de înmatriculare?

— Nu-ți pot spune asta.

— Oricine ar fi fost, a comis o greşeală gravă. N-a făcut decât să confirme că maşina aparține unui tip de la Kelham. Practic, a fost un anunț public.

— N-am avut de ales. Nu puteam lăsa informația la liber. Jurnaliştii ar fi aflat-o la cinci minute după poliția locală. Nu puteam permite aşa ceva.

— Acum sună de parcă mi-ai spune că numărul aparținea cuiva din Compania Bravo.

— Nu-ți spun nimic. Dar, crede-mă, n-am avut de ales. Consecințele ar fi fost catastrofale.

Era ceva în vocea lui.

— Te rog, spune-mi că glumeşti, am zis eu. Pentru că acum o faci să sune de parcă ar fi fost chiar vehiculul personal al lui Reed Riley.

Nici un răspuns.

— Am dreptate?

Nici un răspuns.

— Nu pot confirma sau nega, a zis Frazer. Şi nu mai întreba. Şi nici nu mai folosi numele ăsta. Nu pe o linie telefonică nesecurizată.

— Ofițerul în chestiune are o explicație?

— Nu pot comenta.

— Lucrurile scapă de sub control, Frazer, l-am avertizat eu. Trebuie să regândeşti planul. Muşamalizarea e întotdeauna mai rea decât crima. Trebuie să-i pui capăt chiar acum.

— Negativ în privința asta, Reacher. Există un plan în funcțiune şi aşa va rămâne.

— Planul include şi o zonă de carantină în jurul bazei Kelham? Poate mai ales pentru ziarişti?

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Am aici dovezi circumstanțiale privind prezența unor recruți dincolo de gardul garnizoanei. Una dintre dovezile circumstanțiale e un cadavru. Îți zic clar, chestia asta a scăpat de sub control.

— Al cui cadavru?

— Un zdrențăros între două vârste.

— Un jurnalist?

— Nu ştiu cum să recunosc un jurnalist doar uitân- du-mă la el. Poate că ăsta-i un curs care se predă puşcaşilor marini, dar nu se învață şi în poliția militară.

— N-avea nici un act la el?

— N-am căutat încă. Medicul n-a terminat cu el.

— Nu există nici o zonă de carantină în jurul bazei Kelham. Ar fi o încălcare majoră a regulamentului.

— Şi o chestie ilegală.

— De acord. Şi stupidă. Şi contraproductivă. Nu e cazul. Niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva.

— Cred că infanteria marină a făcut-o o dată.

— Când?

— În ultimii douăzeci de ani.

— Păi, infanteria marină. Ăia fac tot felul de chestii.

— Ar trebui să verifici.

— Cum? Crezi că şi-au trecut-o în istoricul oficial?

— Verifică pe ocolite. Caută un ofițer care a fost concediat peste noapte, fără nici o explicație. Poate un colonel.

Am închis telefonul, mi-am mâncat burgerul, am băut nişte cafea şi apoi m-am apucat să fac ceea ce îmi ordonase Garber în acea

dimineață, adică să mă întorc la locul accidentului şi să distrug incomoda plăcuță de înmatriculare. Am luat-o spre est, pe drumul către Kelham, şi apoi spre nord, pe şinele de cale ferată. Am trecut pe lângă vechiul turn de apă. Trompa lui de elefant era făcută dintr-un fel de pânză cauciucată neagră, toată peticită şi deteriorată de vreme. Intregul obiect se legăna uşor în adierea blândă a vântului sudic. Am mers patruzeci şi cinci de metri, apoi am ieşit de pe linia de cale ferată şi m-am îndreptat spre locul în care văzusem bara de protecție pe jumătate îngropată.

Bara de protecție pe jumătate îngropată dispăruse.

Nu se vedea nicăieri. Fusese dezgropată şi luată. Gaura pe care o făcuse îndoitura ei ca un vârf de lance fusese astupată cu pământ, bătătorit apoi de tălpile unor bocanci şi netezit cu dosul unor lopeți.

Urmele de ghete erau diferite de oricare altele pe care le mai văzusem până atunci. Dar urmele de lopeți ar fi putut fi lăsate de nişte unelte de uz militar, destinate lucrărilor de executare a tranşeelor. Era greu să fii sigur. Posibilitatea nu putea fi nici exclusă, nici luată în calcul.

Am mers mai departe, străbătând câmpul de resturi. Se umblase la el. Fusese examinat, răscolit, verificat şi evaluat. Aproape o sută optzeci de metri liniari. Poate o mie de fragmente individuale deplasate. Fără îndoială că de zece ori mai multe obiecte mici verificate din priviri. O zonă întinsă. O sarcină grea. Multă muncă. Lentă şi chinuitoare. Şase oameni, m-am gândit eu. Poate opt. Mi i-am imaginat avansând în şir, sub comanda cuiva, lucrând cu mare precizie.

Cu precizie militară.

M-am întors pe drumul pe care venisem. Am ajuns în mijlocul intersecției cu calea ferată şi am văzut, la est, un vehicul venind dinspre Kelham. Era încă departe pe şoseaua dreaptă. Părea mărunt în depărtare, dar nu era o maşină mică. La început mi-am zis că ar putea fi Deveraux care se întoarce de la prânz, dar nu era ea. Era un automobil negru, mare, rapid şi silențios. O maşină de oraş. O limuzină. Ajunsese chiar la capătul şoselei, hurducă- indu-se pe şinele de cale ferată, ferindu-se de marginile denivelate. Se legăna, trepida şi ezita.

Am ieşit de pe şine pe aceeaşi parte cu unitatea militară şi am rămas în mijlocul drumului, cu picioarele depărtate, cu mâinile pe lângă corp, mare şi imposibil de ratat. Am lăsat maşina să se apropie la mai puțin de o sută de metri de mine, apoi mi-am ridicat brațele deasupra capului şi le-am fluturat prin aer, semn că am probleme. Ştiam că

şoferul va opri. Ţineţi minte, era în 1997. Cu patru ani şi jumătate înaintea noilor reguli. Acum multă vreme. Într-o lume mult mai puţin bănuitoare.

Maşina a încetinit şi s-a oprit în faţa mea. Am luat-o la dreapta, ocolind capota, trecând pe laterală, spre geamul din dreptul şoferului, ţinându-mă puţin mai în spate, încercând să-mi perfecţionez unghiul. Voiam să văd pasagerul. Am bănuit că stătea în spate, pe partea opusă, cu scaunul din dreapta şoferului puţin aplecat în faţă, ca să aibă mai mult loc pentru picioare. Ştiam cum se fac lucrurile astea. Mersesem şi eu cu maşini de oraş. O dată sau de două ori.

Geamul şoferului a coborât. M-am aplecat şi m-am uitat înăuntru. La volan stătea un tip grăsan, cu genul ăla de burtă care îl forţa să-şi ţină genunchii depărtaţi. Purta o şapcă neagră de şofer, un sacou negru şi o cravată neagră. Avea ochii apoşi.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Îmi pare rău, am zis. Am greşit. V-am confundat. Dar mulţumesc oricum că aţi oprit.

— Sigur, a răspuns tipul. Nici o problemă.

Geamul s-a ridicat la loc, eu m-am dat la o parte, iar maşina şi-a continuat drumul.

Pasagerul era un bărbat, mai în vârstă decât mine, încărunţit, cu un aer prosper, purtând un costum scump, din lână. Pe locul de lângă el se afla o servietă de piele.

Un avocat, mi-am zis eu.

31

Mă îndreptam spre est, către partea neagră a oraşului, şi erau acolo câteva lucruri pe care voiam să le văd din nou, aşa că am pornit-o la drum în direcţia aceea. Şoseaua mi se părea bună sub tălpi. Am bănuit că, pe vremuri, în epoca de glorie a căilor ferate, fusese un simplu drum de ţară, dar de atunci se făcuseră modernizări, aproape sigur în anii 1950, aproape sigur pe banii Ministerului Apărării. Fundaţia fusese adâncită, pentru trupele blindate transportate pe platforme, iar direcţia fusese îndreptată, căci dacă un inginer din armată vede o linie dreaptă pe o hartă, atunci pe teren apare un drum drept. Mersesem pe multe şosele ale Ministerului Apărării. Sunt o grămadă, pretutindeni în lume, toate construite acum o viaţă de om, pe vremea lungii şi spectaculoasei demonstraţii de forţă şi de încredere a armatei, când nu exista nici un lucru pe care să nu putem sau să nu vrem să-l facem. Eu eram un produs

al acelor vremuri, dar nu o parte din ele. Simțeam nostalgie pentru ceva ce nu trăisem niciodată.

M-am gândit la vechiul meu prieten Stan Lowrey, care îmi vorbise despre anunțurile cu oferte de muncă, în fast-foodul din apropierea bazei noastre militare. Ne aşteptau schimbări, cu siguranță, dar nu pot spune că acest lucru mă nemulțumea. Acel drum drept care străbă- tea partea de jos a statului Mississippi mă ajuta. Soarele se ridicase pe cer, aerul era cald. Aveam kilometri întregi în spate, kilometri întregi în față şi o grămadă de timp pe ceas. Aveam foarte puține nevoi şi nici un fel de ambiții. Aveam să fiu OK, orice s-ar fi întâmplat. N-aveam încotro. Trebuia să fiu.

Am făcut acelaşi viraj pe care îl luase şi Deveraux cu maşina ei, spre sud, pe drumeagul de țară, între rigole şi colibele pentru sclavi. Către locuința lui Emmeline McClatchy. Mergând pe jos, vedeam alte lucruri decât observasem din maşină. Sărăcie, în mare parte şi de aproape. Pe frânghii erau întinse la uscat rufe peticite, cu țesături atât de rărite de la spălat, încât păreau aproape transparente. Nu existau maşini noi. În unele curți am văzut găini, capre şi, din când în când, porci. Şi mulți câini ținuți în lanțuri. Peste tot se zăreau reparații făcute cu bandă adezivă şi sârme, la firele electrice, la jgheaburi, la țevile de scurgere. Am simțit şi un anumit grad de suspiciune. Se iveau pentru scurt timp copii desculți, zgâindu-se la mine curioşi, cu degetele în gură, până când erau smulşi înapoi de mame îngrijorate, care se fereau să dea ochii cu mine.

Am continuat să merg şi am trecut pe lângă casa lui Emmeline McClatchy. N-am văzut-o. N-am văzut pe nimeni pe acea bucată de drum. Nici copii, nici adulți. Nici țipenie. Am trecut pe lângă casa cu reclamele lumioase la bere. Am urmat exact acelaşi traseu pe care mă condusese Deveraux mai înainte: la stânga, la dreapta, apoi iar la stânga, până când am dat de şantierul abandonat şi de mormanul lui de pietriş.

Casa proiectată pentru locul acela era mică, iar fundația fusese aşezată într-un unghi corespunzător vechilor tehnici şi înțelepciunii din bătrâni, pentru a profita de vântul lin şi a evita impactul puternic al soarelui dinspre sud-vest pe timpul verii. Fusese construită din blocuri reciclate şi ciment amestecat cu nisip, încorporând un canal şi o țeavă de apă. Stâlpii de la colțuri începuseră deja să se deterioreze. Nimic altceva nu fusese terminat. Se sfârşiseră banii, am bănuit eu.

Am presupus că pietrişul aşezat grămadă aştepta să fie transformat în beton. Poate că parterul noii locuințe urma să fie solid,

dintr-o bucată, nu din scânduri. Trebuie să fi existat nişte avantaje în sensul ăsta, poate ceva legat de termite. Habar n-aveam. Nu construisem niciodată o casă. Nu fusesem niciodată nevoit să mă gândesc la probleme de genul ăsta.

Mormanul de pietriş fusese risipit şi bătătorit în timpul lunilor de pauză. Buruienile se ițeau deja pe la margini, unde stratul era mai subțire. Grămada se ridica până la genunchi, pe aproape toată suprafața ei, iar de aproape era cam de mărimea unui pat dublu. Scobiturile şi urmele de paşi din partea de sus semănau cu un test Rorschach. Puteai foarte bine să lei iei drept rezultatul alergăturii, săriturilor şi tropăielilor inocente ale unor copii. Puteai la fel de bine să te gândeşti că o femeie adultă fusese trântită acolo şi violată, zbătându-se violent.

M-am lăsat pe vine şi am vârât un deget printre pietricele. Erau surprinzător de greu de mişcat. Se tasaseră, iar un fel de reziduu prăfos de pe ele părea să se fi amestecat cu ploaia sau cu roua, transformându-se într-un adeziv slab. Am făcut un mic şanț cam de vreo doi centimetri şi jumătate lățime şi cam la fel de adânc, apoi mi-am răsucit mâna.

Mi-am apăsat dosul palmei de morman şi l-am ținut acolo vreme de un minut. Apoi am privit rezultatul. Mici urme albicioase, dar fără zgârieturi, pentru că partea aceea a mâinii nu este cu adevărat cărnoasă. Aşa că mi-am suflecat mâneca şi mi-am presat antebrațul, pe interior, de pietriş. Mi-am aşezat palma celeilalte mâini peste el şi m-am lăsat cu putere. L-am scuturat în sus şi în jos de câteva ori şi l-am frecat. Apoi m-am uitat la el.

Rezultatul consta în câteva mici urme roşii, câteva mici semne albe şi o grămadă de praf, mizerie şi noroi. Am scuipat pe antebraț şi mi l-am şters de pantaloni, iar fâşia de piele curată avea un aspect deopotrivă foarte asemănător şi foarte diferit de cel al şalelor lui Janice May Chapman. Un alt test Rorschach[1]. Neconcludent.

Am ajuns totuşi la o concluzie minoră. Mi-am curățat brațul cât de bine am putut, adică nu perfect, şi am decis că, indiferent unde ar fi fost violată Chapman, femeia nu fusese doar îmbrăcată ulterior, ci şi spălată.

Am mers mai departe şi am găsit strada mai largă pe care locuise Shawna Lindsay. A doua victimă. Fata din clasa mijlocie, prin comparație cu celelalte două. Fratele mai mic era tot în curte. Băiatul acela urât, de şaisprezece ani. Pur şi simplu stătea acolo. Nu făcea

[1] Testul petelor de culoare, creat de psihiatrul elvețian Hermann Rorschach (n.red.)

nimic. Privea în lungul străzii. Se uita la mine cum mă apropiam. Privirea lui m-a urmărit tot timpul. Am părăsit marginea drumului şi m-am oprit în fața lui, având între noi doar gardul scund din lemn.

— Care-i viața ta, puştiule?

— Mama e plecată.

— Bine de ştiut, am spus eu. Dar nu asta te-am întrebat.

— Viața e o curvă, a spus el.

— Şi dup-aia mori, am completat eu.

Replică pe care am regretat-o imediat. Era insensibilă, dată fiind istoria recentă a familiei lui. Dar el n-a observat. Ceea ce m-a bucurat.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

— De ce? Câştigi vreo medalie şmecheră? Trebuie să găseşti un negru cu care să stai de vorbă pe ziua de azi?

— Sunt în armată, am spus eu. Ceea ce înseamnă că jumătate dintre prietenii mei sunt negri şi, mai important, jumătate dintre şefii mei sunt negri. Stau de vorbă cu persoane de culoare tot timpul, iar ele stau de vorbă cu mine. Aşa că nu-mi servi rahaturile astea cu ghetoul.

Băiatul a tăcut pentru o secundă. Apoi m-a întrebat:

— În ce ramură a armatei?

— Poliția militară.

— E o treabă grea?

— Cea mai grea, am răspuns eu. Ia-o logic. Orice soldat mi-ar putea face probleme şi eu aş putea face probleme oricărui soldat.

— Şi nu e bine?

— Bine? am spus eu. Binele e pentru alți oameni. Nu şi pentru noi.

— Despre ce vrei să vorbim? m-a întrebat puştiul.

— Despre o bănuială.

— Ce fel de bănuială?

— Eu cred că nimeni nu a discutat cu tine vreodată despre moartea surorii tale.

El şi-a coborât privirea.

— În mod normal, am reluat eu, când cineva este omorât, se stă de vorbă cu toți cei care l-au cunoscut. Se cer informații şi păreri. Ce fel de lucruri făcea, unde mergea, cu cine îşi petrecea timpul. A discutat vreodată cineva cu tine despre chestii de genul ăsta?

— Nu, a spus el. N-a vorbit nimeni cu mine.

— Ar fi trebuit s-o facă, am zis eu. Eu, unul, aş fi făcut- o. Pentru că frații ştiu întotdeauna lucruri despre surorile lor. Mai ales la vârsta voastră. Pun pariu că tu ştiai despre Shawna amănunte pe care

nimeni altcineva nu le ştia. Pun pariu că ți-a zis nişte chestii pe care nu i le putea spune mamei voastre. Şi pun pariu că te-ai prins şi singur de unele treburi.

Puştiul s-a foit puțin. Timid şi oarecum mândru. Ca şi cum ar fi zis: „Da, poate că m-am prins de unele treburi.” Cu voce tare a spus doar atât:

— Nimeni nu vorbeşte nimic cu mine.

— De ce?

— Pentru că sunt diform. Ei cred că sunt şi retardat.

— Cine zice că eşti diform?

— Toată lumea.

— Până şi mama ta?

— Ea n-o zice, dar o gândeşte.

— Până şi prietenii tăi?

— N-am prieteni. Cine ar vrea să fie prieten cu mine?

— Greşesc cu toții, am spus eu. Nu eşti diform. Eşti urât, dar nu eşti diform. E o diferență.

— Aşa îmi zicea şi Shawna, a spus el, cu un zâmbet.

Mi i-am imaginat pe cei doi stând împreună. Frumoasa şi bestia. O viață grea, pentru amândoi. Grea pentru el, cu nesfârşitele comparații implicite. Grea şi pentru ea, cu nesfârşita nevoie de tact şi răbdare.

— Ar trebui să intri în armată, l-am sfătuit eu. Ai arăta ca o vedetă de cinema în comparație cu jumătate dintre oamenii pe care îi cunosc. Ar trebui să-l vezi pe tipul care m-a trimis aici.

— O să intru în armată, a zis el. Am vorbit deja cu cineva despre asta.

— Da? Cu cine?

— Cu ultimul prieten al Shawnei, a răspuns el. Era soldat.

32

Puştiul m-a invitat înăuntru. Mama lui era plecată, iar în frigider se găsea un ibric cu ceai rece. Casa era întunecoasă, cu obloanele trase. Mirosea a rânced. Interiorul era neprimitor şi strâmt, dar avea destule camere. O bucătărie, o cameră de zi şi din câte mi-am dat eu seama, trei dormitoare în spate. Aşadar, spațiu suficient pentru doi părinți şi doi copii, doar că n-am văzut nici urmă de tată, iar Shawna nu avea să se mai întoarcă acasă vreodată.

Puştiul mi-a spus că-l cheamă Bruce. Ne-am turnat câte un pahar de ceai şi ne-am aşezat la masa din bucătărie. Pe perete, lângă

frigider, se afla un telefon vechi. Din plastic galben pal. Firul îi fusese întins cam trei metri şi jumătate. Pe dulap trona un televizor vechi. Mic, dar color, cu accente de crom pe carcasă. Practic, o antichitate, probabil salvată dintr-un morman de gunoi de pe undeva şi lustruită ca un vechi Cadillac.

De aproape, puştiul nu părea deloc mai arătos decât afară. Dar dacă îi ignorai capul, restul părea într-o formă destul de bună. Era numai muşchi şi oase, lat în piept şi în umeri, cu brațe groase. Părea răbdător şi vesel din fire, dacă ajungeai să-l cunoşti. Per ansamblu, mi-a plăcut.

— Şi chiar m-ar lăsa să mă înrolez în armată?

— Cine?

— Armata, adică. M-ar primi, pe bune?

— Ai dosar penal?

— Nu, domnule.

— N-ai fost arestat niciodată?

— Nu, domnule.

— Atunci, sigur că te-ar primi. Te-ar lua şi azi dacă ai fi destul de mare.

— Ceilalți ar râde de mine.

— Probabil, am spus eu. Dar nu din motivele pe care le crezi tu. Soldații nu sunt aşa. O să găsească altceva. Ceva la care nici măcar nu te-ai gândit până acum.

— Aş putea să port cască tot timpul.

— Doar dacă îți găsesc una pe măsură.

— Şi ochelari cu infraroşu.

— Poate şi un costum cum au cei care dezamorsează bombe, am zis eu.

Personal, bănuiam că dezamorsarea bombelor avea să fie noua modă. Războaie mici şi capcane. Dar n-am spus- o. Nu era genul de mesaj pe care un potențial recrut ar vrea să-l audă.

Am sorbit din ceai.

— Te uiți la televizor? m-a întrebat băiatul.

— Nu prea, am spus. De ce?

— Au reclame, a explicat el. Ceea ce înseamnă că trebuie să înghesuie o poveste de o oră în patruzeci şi ceva de minute. Aşa că trec direct la subiect.

— Crezi că asta ar trebui să fac acum?

— Aşa zic.

— Deci, cine crezi că ți-a omorât sora?

Băiatul a luat o înghițitură de ceai şi a inspirat adânc, apoi a

început să înşire toate lucrurile la care se gândise şi despre care nimeni nu-l întrebase niciodată. Vorbele îşi luau zborul de pe buzele lui, coerente, pline de sensibilitate şi bine gândite.

— Păi, i-a fost tăiat gâtul, aşa că trebuie să ne gândim cine e antrenat pentru asemenea chestii sau are experiență cu asemenea chestii sau ambele.

Asemenea chestii. Gâtul surorii lui.

— Şi, cine crezi că se potriveşte descrierii?

— Soldații, a răspuns el. Mai ales cei de aici. Şi foştii soldați, mai ales cei de aici. Fort Kelham înseamnă instrucție de luptă pentru tipii de la operațiuni speciale. Ei au abilitățile astea. Şi vânătorii. Şi majoritatea oamenilor din oraş, la drept vorbind. Inclusiv eu.

— Tu? Eşti vânător?

— Nu, dar trebuie să mănânc. Oamenii cresc porci.

— Şi?

— Crezi că porcii se sinucid? Le tăiem gâtu'.

— Şi tu ai făcut asta?

— De zeci de ori. Mai primesc câte un dolar.

— Unde şi când ai văzut-o ultima dată pe Shawna în viață?

— În ziua în care a fost omorâtă. Era într-o vineri, în noiembrie. A plecat de aici cam pe la şapte seara. Oricum, după ce se întunecase. Era gătită.

— Unde se ducea?

— Dincolo de şine. La barul ăla Brannan's, probabil. Acolo mergea de obicei.

— Brannan's e cel mai popular bar din oraş?

— Toate sunt populare. Dar majoritatea oamenilor încep şi termină la Brannan's.

— Cu cine a plecat Shawna în seara aia?

— Singură. Probabil că trebuia să se întâlnească cu iubitul la bar.

— A mai ajuns acolo?

— Nu. A fost găsită la două străzi de aici. Într-un loc unde cineva începuse o construcție.

— Unde-i mormanul de pietriş?

Băiatul a dat din cap că da.

— A lăsat-o chiar în vârful grămezii. Ca un sacrificiu uman dintr-o carte de istorie.

Ne-am ridicat de la masă şi ne-am învârtit prin bucătărie câteva clipe. Apoi ne-am mai turnat nişte ceai şi ne-am aşezat la loc.

— Zi-mi despre ultimul iubit al Shawnei.

— Primul iubit alb pe care l-a avut vreodată.

— Îl plăcea?

— Destul de mult.

— Se înțelegeau?

— Destul de bine.

— Aveau probleme?

— N-am remarcat.

— El a omorât-o?

— Se poate.

— De ce spui asta?

— Nu-l pot exclude.

— Instinct?

— Aş vrea să spun nu, dar cineva a omorât-o. S-ar putea să fi fost el.

— Cum îl chema?

— Reed. Numai asta spunea Shawna. Reed în sus, Reed în jos, Reed, Reed, Reed.

— Numele de familie?

— Nu-l ştiu.

— Purtăm ecusoane cu numele, am zis eu. Pe uniformele de campanie, deasupra buzunarului drept de la piept.

— Nu l-am văzut niciodată în uniformă. În oraş, toți poartă jeanşi şi tricou. Uneori şi câte o geacă pe deasupra.

— Ofițer sau recrut?

— Nu ştiu.

— Ai stat de vorbă cu el. Nu ți-a zis?

Puştiul a clătinat din cap.

— A zis că-l cheamă Reed. Asta-i tot.

— Era un tâmpit?

— Oarecum.

— Arăta de parcă ar fi muncit din greu să-şi câştige pâinea?

— Nu prea. Nu lua lucrurile foarte în serios.

— Atunci, probabil, era ofițer, am zis eu. Ce ți-a spus despre înrolarea în armată?

— A zis că e o ocupație nobilă să-ți serveşti patria.

— Cu siguranță, ofițer.

— Zicea că aş putea face o specializare.

— Ai putea face mai mult de-atât.

— Zicea că o să-mi explice ei totul la biroul de recrutare. Că e

unul bun în Memphis.

— Nu te duce acolo, am spus eu. Prea periculos. Ofițerii de la recrutări sunt împărțiți între cele patru ramuri ale armatei. Cei de la infanteria marină te-ar putea înhăța primii. Soartă mai rea decât moartea.

— Şi unde ar trebui să mă duc?

— Mergi direct la Kelham. Sunt recrutori în fiecare unitate.

— O să funcționeze?

— Sigur că da. De cum ai la mână un act care dovedeşte că ai împlinit optsprezece ani, o să te lase să intri şi n-o să-ți mai dea drumul să pleci.

— Dar se zice că armata se micşorează.

— Mersi că mi-ai atras atenția, puştiule.

— Atunci, de ce m-ar vrea pe mine?

— Tot o să aibă sute de mii de oameni. Zeci de mii vor continua să plece în fiecare an. Intotdeauna e nevoie de înlocuitori.

— Ce-i în neregulă cu infanteria marină?

— Nimic, de fapt. E o rivalitate tradițională. Ei spun una, noi spunem alta...

— Ei fac debarcări cu transportoare amfibii blindate desantului maritim.

— Istoria ne arată că armata a făcut mult mai multe pe cont propriu.

— Şeriful Deveraux a fost puşcaş marin.

— Este încă, am zis eu. Nu-i un statut care se pierde, nici după ce pleci. E una dintre caracteristicile lor.

— O placi, a spus puştiul. Mi-am dat seama. Te-am văzut în maşina ei.

— E OK, am admis eu. Reed avea maşină? Iubitul Shawnei?

Puştiul a dat din cap că da.

— Toți au maşini. Şi eu o să am una după ce mă înrolez.

— Şi Reed ce maşină avea?

— Un Chevy Bel-Air din 1957, cu două uşi şi capotă metalică. Nu prea arăta a maşină clasică. Era destul de uzată.

— Ce culoare avea?

— Albastră.

33

Puştiul mi-a arătat camera surorii lui. Era curată şi ordonată. Nu era păstrată ca un altar, dar nici nu fusese golită încă. Vorbea despre

pierdere, consternare şi apatie. Patul era făcut şi se vedeau mici teancuri de haine frumos împăturite. Nu fusese luată nici o decizie privind soarta încăperii.

Nu exista nimic care să reflecte personalitatea Shawnei Lindsay. Fusese o femeie în toată firea, nu o adolescentă. Nu existau postere pe pereți, nici suvenire, nici jurnale scrise cu sufletul la gură. Nici o amintire. Avusese nişte haine, nişte pantofi şi două cărți. Asta era tot. Una dintre cărți era o broşură subțire despre cum să devii notar public. Cealaltă era un ghid turistic depăşit al oraşului Los Angeles.

— Voia să joace în filme? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns puştiul. Voia să călătorească, atât.

— În special în LA?

— Oriunde.

— Avea o slujbă?

— Lucra cu jumătate de normă la casa de împrumuturi. Lângă Brannan's. Se pricepea destul de bine la cifre.

— Ce ți-a spus ție şi nu-i putea spune mamei?

— Că ura locul ăsta. Că voia să scape.

— Mama ta nu voia să audă de aşa ceva?

— Voia s-o țină pe Shawna aici, în siguranță. Mama se teme de lume.

— Unde lucrează mama ta?

— E femeie de serviciu. Pe la barurile din oraş. Face curat înainte să vină lumea.

— Ce altceva mai ştii despre Shawna?

Puştiul a dat să vorbească, apoi s-a răzgândit. Într-un târziu, doar a ridicat din umeri şi n-a mai zis nimic. S-a îndreptat spre mijlocul încăperii pătrate şi a rămas acolo, de parcă ar fi încercat să absoarbă ceva. Ceva ce plutea încă în aer. Am avut senzația că intrase rareori în camera aceea. Nu prea des înainte de moartea Shawnei şi nu prea des de atunci încoace.

— Ştiu că mi-e tare dor de ea, a spus el.

Când ne-am întors în bucătărie, l-am întrebat:

— Dacă aş lăsa nişte bani, crezi că pe mama ta ar deranja-o să-i folosesc telefonul?

— Ai de dat un telefon? m-a întrebat, la rândul lui, puştiul, de parcă ăsta ar fi fost un lucru ieşit din comun.

— Două telefoane. Unul pe care trebuie să-l dau şi unul pe care vreau să-l dau.

— Nu ştiu cât costă.

— Telefoanele publice costă douăzeci şi cinci de cenți, am zis eu. Să zicem că las un dolar pentru fiecare apel?

— Ar fi prea mult.

— Interurban, am precizat eu.

— Cum zici că e bine. Mă întorc afară.

Am aşteptat până când l-am văzut ieşind în curtea din față. S-a aşezat lângă gard şi a rămas pur şi simplu acolo, privind întruna la stradă, cu o răbdare nesfârşită. Un soi de priveghi perpetuu. Am îndesat o bancnotă de un dolar între carcasa de plastic a telefonului şi perete, apoi am ridicat receptorul din furcă. Am format numărul celui pe care trebuia să-l sun. Stan Lowrey, colegul meu de unitate. Am vorbit cu sergentul lui şi, un minut mai târziu, Lowrey a intrat pe fir.

— Măi să fie, ce surpriză, l-am luat eu tare. Încă mai eşti acolo. Încă mai ai o slujbă.

— Cred că, în momentul ăsta, sunt mai în siguranță decât tine, a replicat el. Tocmai s-a întors Frances Neagley.

— Îşi face prea multe griji.

— Iar tu nu-ți faci destule.

— Karla Dixon mai lucrează la financiar?

— Aş putea să aflu.

— Intreab-o ceva din partea mea. Vreau să ştiu dacă ar trebui să mă preocupe banii veniți dintr-un loc numit Kosovo. Dacă există gangsteri care spală grămezi de parale. Lucruri de genul ăsta.

— Nu prea sună plauzibil. Asta e în Balcani, nu? Ăia de acolo sunt în clasa mijlocie dacă au o capră. Bogați dacă au două. Nu e ca în America.

M-am uitat pe geam şi am spus:

— Depinde unde în America.

— Mi-aş fi dorit să lucrez la financiar. Aş fi putut deprinde nişte abilități folositoare. De pildă, cum să pun bani deoparte.

— Nu-ți face griji, am zis eu. O să primeşti ajutor de şomaj. Cel puțin o vreme.

— Pari vesel.

— Am multe motive să fiu vesel.

— De ce? Ce se întâmplă acolo?

— Tot felul de lucruri minunate, am spus eu şi am închis.

Am înghesuit o a doua bancnotă de un dolar între telefon şi perete, după care am format numărul celui pe care voiam să-l sun. Am folosit centrala Trezoreriei şi am dat peste o femeie care părea de vârstă mijlocie şi vorbea pe un ton rafinat.

— Către cine vă pot direcționa?

— Joe Reacher, vă rog.

Au urmat fâşâituri, pocnete şi o clipă de linişte. În 1997, nici Trezoreria n-avea muzică pentru apelurile în aşteptare. Mi-a răspuns o altă femeie.

— Biroul domnului Reacher.

Părea tânără şi isteață. Probabil o absolventă *magna cum laude* a vreunei facultăți prestigioase, cu o privire strălucitoare şi plină de idealism. Probabil şi atrăgătoare. Probabil că purta o fustă scurtă, dreaptă, şi un pulover alb, pe gât. Fratele meu ştia cum să le aleagă.

— Domnul Reacher e acolo?

— Mă tem că lipseşte câteva zile. A trebuit să plece în Georgia.

A spus-o de parcă ar fi fost vorba de Saturn sau Nep- tun. O distanță de neînțeles şi, odată ajuns acolo, o suprafață aridă şi pustie.

— Pot să-i transmit un mesaj?

— Spuneți-i că a sunat fratele lui.

— Ce interesant! Niciodată nu mi-a spus că ar avea frați. Dar, de fapt, vocea dumneavoastră seamănă perfect cu a lui, ştiați?

— Aşa se zice. N-am nici un mesaj. Spuneți-i că am vrut doar să-l salut. Să ținem legătura, să văd ce mai face.

— O să ştie care frate?

— Sper, am zis eu. N-are decât unul.

Am plecat imediat după aceea. Fratele Shawnei nu şi-a întrerupt priveghiul singuratic. I-am făcut cu mâna şi el mi-a făcut cu mâna la rândul lui, dar nu s-a clintit din loc. A continuat pur şi simplu să privească în zare. Eu m-am întors pe drumul care ducea la Kelham şi am luat-o la stânga, spre oraş. Parcursesem o parte din distanța până la şinele de cale ferată când am auzit o maşină în spatele meu şi sunetul unei sirene, în semn de salut. M-am întors, iar Deveraux a oprit chiar lângă mine, lin şi uşor. O clipă mai târziu, eram pe scaunul din dreapta, neavând între noi decât arma ei vârâtă în toc.

34

Primul lucru pe care l-am spus a fost:

— Lung prânz.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un comentariu descriptiv, dar ea l-a luat drept altceva.

— Eşti gelos?

— Depinde ce-ai mâncat. Eu am înfulecat un cheese- burger.

— Noi am mâncat friptură de vită în sânge cu sos de hrean. Şi cartofi copți. A fost foarte bun. Dar probabil că ştii asta. Probabil că mănânci mai tot timpul la clubul ofițerilor.

— Cum a fost conversația?

— Solicitantă.

— În ce fel?

— Mai întâi, spune-mi ce-ai mai făcut tu.

— Eu? Mi-am pus cenuşă în cap. Metaforic, cel puțin.

— Cum aşa?

— M-am întors la maşina distrusă. Aveam ordin să distrug plăcuța de înmatriculare. Numai că dispăruse deja. Terenul fusese curățat foarte metodic. La un moment dat, în cursul dimineții, a existat o mare desfăşurare de forțe acolo. Deci, cred că ai dreptate. Sunt recruți dincolo de gardul de la Kelham. Stabilesc o zonă de carantină. Au fost trimişi să facă şi curățenie pentru că cineva de la Pentagon n-a avut încredere în mine.

Deveraux n-a răspuns.

— Apoi am făcut o plimbare lungă, am completat eu.

— Ai văzut mormanul de pietriş?

— L-am văzut de dimineață. M-am întors să mă uit mai îndeaproape.

— Te gândeşti la Janice May Chapman?

— Evident.

— E o coincidență, a zis ea. Cazurile de negri care să violeze fete albe sunt incredibil de rare în Mississippi. Indiferent ce vor să creadă oamenii.

— Un alb ar fi putut s-o ducă acolo.

— Puțin probabil. Ar fi ieşit în evidență ca un deget umflat. Ar fi riscat să aibă o sută de martori.

— Corpul Shawnei Lindsay a fost găsit acolo. Am vorbit cu fratele ei mai mic.

— Unde altundeva să fie găsit? E un spațiu gol. Acolo sunt abandonate cadavrele.

— A fost omorâtă acolo?

— Nu cred. Nu era sânge.

— La locul cu pricina sau în ea?

— Niciunde.

— Ce părere ai despre treaba asta?

— Acelaşi tip?

— Şi?

— Dependență de risc, a spus ea. Iunie, noiembrie, martie, clasa de jos, apoi pătura mijlocie, apoi cea superioară. Conform standardelor din comitatul Carter. A pornit în siguranță, apoi a devenit din ce în ce mai îndrăzneț. Nimănui nu-i pasă de negresele sărace. Chapman a fost prima victimă cu adevărat vizibilă.

— Ție îți pasă de negresele sărace.

— Dar ştii cum e. O anchetă nu se poate susține de una singură. Are nevoie de o sursă externă de energie. Are nevoie de revoltă.

— Şi n-a existat aşa ceva?

— A existat durere, evident. Şi tristețe, şi suferință. Dar, în mare parte, a fost resemnare. Şi familiaritate. Nimic deosebit. Dacă toate femeile ucise în Mississippi s-ar trezi la noapte şi ar mărşălui prin oraş, ai observa două lucruri. Ar fi o paradă foarte lungă şi marea majoritate a participantelor ar fi de culoare. Negresele sărace sunt omorâte de când lumea şi pământul. Femeile albe, cu bani, nu chiar atât de des.

— Cum o chema pe fata McClatchy?

— Rosemary.

— Unde i-a fost găsit cadavrul?

— În şanțul de lângă intersecția cu calea ferată. La vest de şine.

— Ceva sânge?

— Deloc.

— A fost violată?

— Nu.

— Dar Shawna Lindsay?

— Nici ea.

— Deci, cu Janice May Chapman a fost şi un alt soi de escaladare.

— Aşa se pare.

— Rosemary McClatchy avea vreo legătură cu Kelham?

— Bineînțeles că avea. I-ai văzut poza. Tipii de la Kelham făceau coadă la uşa ei, cu limbile scoase. Se întâlnea cu o grămadă dintre ei.

— Negri sau albi?

— Şi, şi.

— Ofițeri sau recruți?

— Şi, şi.

— Vreun suspect?

— N-am avut motiv nici măcar să pun întrebări. N-a fost văzută cu nimeni de la Kelham timp de cel puțin două săptămâni înainte să fie

omorâtă. Jurisdicția mea se termină la gardul unității militare. Nici nu m-ar fi lăsat să intru pe poartă.

— Te-au lăsat să intri azi.

— Da, a spus ea. M-au lăsat.

— Cum e Munro?

— Solicitant, a repetat ea.

Am trecut cu hurducăieli peste şine, apoi Deveraux a parcat chiar de cealaltă parte a lor, având în față şoseaua dreaptă ce ducea spre vest, la dreapta, şanțul în care fusese găsită Rosemary McClatchy, iar la stânga, puțin mai încolo, cotul către strada principală. Instinctul obişnuit al unui polițist. Dacă ai îndoieli, trage pe dreapta şi parchează la vedere. Pare că faci ceva, chiar dacă nu e cazul.

— Evident că am pornit de la premisa firească cum că Munro o să mintă cu neruşinare. Prima lui datorie e să acopere fundul armatei. Ințeleg asta şi nu-l condamn. Are ordine de îndeplinit, la fel ca tine.

— Şi?

— L-am întrebat despre zona de carantină. A negat, bineînțeles.

— Era de aşteptat.

Ea a încuviințat din cap.

— Dar apoi a continuat şi a încercat să mi-o dovedească. Mi-a făcut turul garnizoanei. Din cauza asta a durat atât de mult. Conduce cu o mână de fier. Fiecare om, până la ultimul, e consemnat în cameră. Sunt polițişti militari peste tot. Stau cu ochii unul pe celălalt şi pe recruți. Depozitul de armament e bine păzit. Registrele arată că nici o armă n-a ieşit şi n-a intrat de două zile.

— Şi?

— Păi, bineînțeles, am presupus că mă trage în piept într-un mare fel. Şi, cu siguranță, erau vreo două sute de paturi goale. Deci, bineînțeles, am presupus că au efec- tive-fantomă care campează pe undeva prin pădure. Dar Munro m-a asigurat că nu e cazul, că în prezent o companie întreagă e detaşată altundeva. S-a jurat cu mâna pe inimă. Şi, până la urmă, l-am crezut, pentru că, la fel ca toată lumea, am auzit şi eu avioanele venind şi plecând, am văzut fețele apărând şi dispărând.

Am dat din cap că da. „Compania Alfa”, mi-am zis în mintea mea. „Kosovo”.

— Aşa că, în cele din urmă, toate se potriveau. Munro mi-a arătat multe dovezi şi toate erau foarte solide. Nimeni nu poate pune la cale o escrocherie perfectă. Aşadar, nu există o zonă de carantină. M-am înşelat. Iar tu probabil că te înşeli în privința câmpului de resturi. Copiii

de prin oraş or fi scotocit prin gunoaie.

— Mă îndoiesc, am spus eu. Părea să fi fost o căutare foarte organizată.

Ea s-a oprit pentru o clipă.

— Atunci, poate că Regimentul 75 trimite oameni direct de la Benning. Ceea ce e foarte plauzibil. Poate că sunt cantonaţi în pădure, în jurul gardului. Munro mi-a dovedit doar că nimeni nu părăseşte Kelham. Ar putea fi unul dintre oamenii ăia care îţi spun un mic adevăr ca să ascundă o mare minciună.

— Se pare că nu l-ai plăcut prea tare.

— Ba să ştii că da. E inteligent şi loial armatei. Dar dacă am fi fost camarazi în infanteria marină în acelaşi timp, atunci aş fi fost îngrijorată. L-aş fi văzut ca pe un rival serios. Are ceva. E genul de om pe care nu vrei să-l vezi mutându-se în biroul tău. E prea ambiţios. Şi prea bun.

— Ce-a spus despre Janice May Chapman?

— Mi-a oferit ceea ce părea să fie un rezumat foarte profesionist a ceea ce părea să fie o anchetă foarte profesionistă, care dovedea că nimeni de la Kelham n-a avut nici o implicaţie.

— Însă tu nu l-ai crezut.

— Aproape că l-am crezut, a spus ea.

— Dar?

— N-a putut ascunde rivalitatea. Mi-a transmis-o foarte clar. El împotriva mea. Armata *versus* autorităţile locale. Asta-i competiţia. Vrea ca lumea să creadă că asasinul e pe teritoriul meu. Dar nici eu nu m-am născut ieri. Normal, ce altceva ar putea să vrea?

— Şi ce-o să faci?

— Nu sunt sigură încă.

— Ce vrei să faci?

— Tipul nu respectă nici infanteria marină. El împotriva mea înseamnă armata împotriva infanteriei marine. Ceea ce e o luptă greşit aleasă. Aşa că, dacă vrea rivalitate, o să i-o dau. Vreau să-l înfrunt. Vreau să-l bat ca pe un catâr. Vreau să aflu cumva adevărul şi să i-l bag pe gât.

— Crezi că poţi face asta?

— Pot, dacă mă ajuţi.

35

Am rămas multă vreme nemişcaţi în automobilul Caprice, fără

să ne spunem nimic. Maşina trebuie să fi avut zece mii de ore de patrulă la activ. Din viața ei anterioară, în Chicago, New Orleans sau de prin altă parte. Fiecare por al fiecărei suprafețe interioare era îmbibat cu sudoare, miros şi gaz de eşapament. Jegul era impregnat peste tot. Covoraşele se desfăcuseră în smocuri de fibre, fiecare semănând cu o perlă turtită.

— Îmi cer scuze, a spus, în cele din urmă, Deveraux.

— Pentru ce?

— Pentru că ți-am cerut să mă ajuți. N-a fost corect. Uită ce am spus.

— OK.

— Te las undeva?

— Hai să mergem să stăm de vorbă cu vecinele băgă- cioase ale lui Janice May Chapman.

— Nu, a spus ea. Nu te pot lăsa să faci asta. Nu te pot lăsa să te întorci împotriva alor tăi.

— S-ar putea să nu mă întorc împotriva alor mei, am zis eu. S-ar putea să fac exact ceea ce au vrut ei de la bun început. Pentru că s-ar putea să îl ajut pe Munro, nu pe tine. Şi pentru că s-ar putea ca el să aibă dreptate, să ştii. Noi n-am aflat încă ce şi cum.

Noi. Nu m-a corectat. În schimb, a zis:

— Tu ce crezi?

M-am gândit la limuzinele care goneau către şi dinspre Fort Kelham, ducând cu ele avocați costisitori. M-am gândit la zona de carantină şi la panica din vocea lui John James Frazer când am vorbit cu el la telefon. Pentagon. Biroul de Relații cu Senatul.

— Cred că a fost un tip de la Kelham, am spus eu.

— Eşti sigur că vrei să-ți asumi riscul de a şti cu siguranță?

— Să vorbeşti cu un om înarmat e un risc. Să pui întrebări nu.

Pe atunci, în 1997, încă mai credeam asta.

Casa lui Janice May Chapman era la vreo nouăzeci de metri de şine, una dintre ultimele trei locuințe de pe o alee înfundată, aflată la un kilometru şi jumătate sud, apoi est de strada principală. Era o clădire mică, aşezată în fundul unei curți triunghiulare, în dreptul unui sens giratoriu. Stătea cu fața spre alte două case, ca ora nouă pe cadranul unui ceas, iar ele ar fi fost orele două şi patru. Era veche de vreo cincizeci de ani, dar fațada şi acoperişul fuseseră renovate şi se adăugaseră pe ici, pe colo câteva elemente îngrijite de peisagistică. Ambele case vecine erau la fel de bine întreținute ca toate celelalte de pe

stradă. În mod cert, asta era enclava clasei de mijloc din Carter Crossing. Peluzele erau verzi şi plivite de buruieni. Aleile erau pavate şi nu aveau crăpături. Cutiile poştale erau perfect verticale. Singurul dezavantaj din punct de vedere imobiliar îl constituiau trenurile, dar, din fericire, trecea doar unul pe zi. Un minut din o mie patru sute patruzeci. O afacere deloc rea.

Locuința lui Chapman avea o verandă acoperită ce înconjura clădirea, mărginită de balustrade ornamentale, echipată cu o pereche de balansoare albe, asortate, şi un preş în culori pastelate. Şi casele vecine respectau exact acelaşi tipar, singura diferență fiind că ambele verande erau ocupate, fiecare de câte o bătrână cu păr alb, îmbrăcată într-un capot înflorat şi stând dreaptă într-un balansoar, cu ochii țintă la noi.

Am mai rămas în maşină vreme de un minut, apoi Deveraux a înaintat şi a parcat chiar în curbă. Am coborât şi, pentru o secundă, ne-am oprit în loc, în lumina după-amiezii.

— Cu care începem? am întrebat eu.

— Nu contează, a răspuns ea. Indiferent care ar fi prima, cealaltă o să-şi facă apariția la vreo treizeci de secunde.

Ceea ce s-a şi întâmplat. Am ales casa din dreapta, cea corespunzătoare orei patru de pe ceas, şi înainte să facem trei paşi pe verandă, vecina din casa de la ora două era deja în spatele nostru. Deveraux a făcut prezentările. Le-a comunicat doamnelor numele meu şi a zis că sunt un anchetator din cadrul armatei. De aproape, cele două femei erau uşor diferite. Una era mai în vârstă, cealaltă mai plăpândă. Dar, în mare, semănau. Gâturi subțiri, buze ridate, aureole de păr alb. M-au salutat respectuos. Făceau parte dintr-o generație căreia îi plăcuse armata şi ştiau câte ceva despre ea. Fără îndoială avuseseră soți, frați sau fii în uniformă, care luptaseră în cel de-al Doilea Război Mondial, în Coreea sau în Vietnam.

M-am întors ca să arunc o privire de pe verandă. Casa lui Chapman era perfect încadrată de cele două vecine ale ei. Ca un punct focal. Ca o țintă. Verandele bătrânelor se aflau exact în locurile în care infanteria ar fi instalat posturile de mitraliere pentru un foc de anfiladă eficient.

M-am întors la loc, iar Deveraux a recapitulat ceea ce discutaseră deja. A cerut confirmarea fiecărei idei şi a primit-o. Numai răspunsuri negative. Nu, nici una dintre cele două doamne nu o văzuse pe Chapman plecând de acasă în ziua morții ei. Nici de dimineață, nici după-amiaza, nici seara. Nici pe jos, nici cu maşina ei, nici cu maşina altcuiva. Nu, nici una nu-şi amintise nimic nou. Nu aveau nimic de

adăugat.

Următoarea întrebare era dificilă din punct de vedere tactic, aşa că Deveraux a lăsat-o în seama mea:

— Au existat intervale în care s-ar fi putut întâmpla ceva ce dumneavoastră să nu vedeți?

Cu alte cuvinte: „Mai exact, cât de băgăcioase sunteți? Au fost momente în care să nu vă zgâiți la vecina voastră?”

Bineînțeles că amândouă doamnele au priceput aluzia şi au plescăit din buze, s-au încruntat şi s-au foit vreme de câteva clipe, dar gravitatea situației depăşea pentru ele importanța propriilor sentimente rănite, aşa că au recunoscut că nu, aveau situația sub control cam douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Amândurora le plăcea să stea pe verandă când nu erau ocupate cu altceva şi tindeau să fie ocupate cu altceva la ore diferite. Amândouă aveau dormitorul în partea din față a casei şi nici una nu încerca să adoarmă înainte de trecerea marfarului de la miezul nopții, apoi amândouă aveau somnul uşor, aşadar, nici noaptea nu prea le scăpa nimic.

— De obicei, se perindă multă lume pe acolo? am întrebat eu.

Doamnele s-au sfătuit între ele, apoi s-au lansat într-o poveste lungă şi complicată care amenința să se întindă înapoi în timp până la Revoluția Americană. Începeam să-mi pierd interesul, până când mi-am dat seama că descriau un calendar social destul de activ care, cu aproximativ o jumătate de an în urmă, se stabilizase într-un tipar de tipul „o lună da, o lună ba”. Mai întâi frenezie socială, apoi o lipsă totală de activitate. Festin şi foamete. Chapman ori nu ieşea deloc, ori era tot timpul în oraş, patru sau cinci săptămâni într-o extremă, apoi patru sau cinci săptămâni în cealaltă.

Compania Bravo în Kosovo.

Compania Bravo acasă.

Nu mirosea a bine.

— Avea un iubit? am întrebat.

Avea mai mulți, au spus ele, cu deosebită încântare. Uneori, mai mulți deodată. Practic, o întreagă paradă. Au înşirat imagini întrezărite de-a lungul timpului, toate înfățişând tineri politicoşi, tunşi scurt, toți purtând ceea ce ele numeau „pantaloni de stambă” şi „flanele de corp”, unii şi „geci de motociclişti”.

Jeanşi, tricou, haină de piele.

Soldați, evident, în permisie.

Nu mirosea a bine.

— A existat cineva în mod deosebit? Cineva special?

Iar s-au sfătuit şi au căzut de acord că începuse o perioadă de relativă stabilitate cu vreo trei, poate patru luni în urmă. Parada de peţitori se mai domolise. Mai întâi abia dacă mai picau, apoi dispăruseră de tot, fiind înlocuiţi de un singur bărbat, din nou descris ca fiind politicos, tânăr, cu părul scurt, dar mereu nepotrivit îmbrăcat, în numeroasele ocazii în care îl văzuseră. Jeanşi, tricou, haină de piele. Pe vremea lor, un domn îşi curta mândra purtând costum şi cravată.

Am cerut detalii.

— Ce făceau împreună?

Ieşeau în oraş, au răspuns doamnele. Uneori, după-a- miaza, dar, de cele mai multe ori, seara. Probabil că mergeau prin baruri. În acel colţ al statului Mississippi existau puţine opţiuni la capitolul divertisment. Cel mai apropiat cinematograf se afla într-un oraş numit Corinth. Mai fusese un teatru de vodevil în Tupelo, dar se închisese cu mulţi ani în urmă. Cuplul se întorcea acasă târziu, adică uneori după miezul nopţii, după trecerea trenului. Câteodată, peţitorul rămânea o oră sau două, dar, din câte ştiau ele, nu îşi petrecuse niciodată noaptea la ea.

— Când aţi văzut-o ultima dată? am întrebat eu.

Cu o zi înainte să moară, au spus ele. Plecase de acasă la ora şapte seara. Acelaşi peţitor venise s-o ia, la oră fixă, destul de formal.

— Ce purta Janice în acea seară?

O rochie galbenă, au răspuns ele, lungă până la genunchi, dar decoltată.

— Prietenul a venit cu maşina lui?

Da, au răspuns ele, a venit cu maşina.

— Ce fel de maşină era?

Una albastră, au spus bătrânele.

36

Le-am lăsat pe cele două doamne pe verandă şi am traversat strada pentru a ne uita mai îndeaproape la casa lui Chapman. Semăna foarte mult cu locuinţele vecinelor. Erau nişte construcţii clasice, de duzină, dintre cele ridicate rapid, pe acelaşi tipar, pentru militarii întorşi la vatră şi noile lor familii, în timpul exploziei demografice de după cel de-al Doilea Război Mondial. Apoi, de-a lungul anilor, fiecare clădire se dezvoltase diferit de celelalte, aşa cum tripleţii identici pot evolua diferit odată cu înaintarea în vârstă. Cea aleasă de Chapman s-a dovedit a fi o casă modestă şi banală, dar plăcută. Marginea acoperişului avea nişte ornamente complicate, iar uşa din faţă fusese înlocuită.

Ne-am oprit pe verandă. M-am uitat pe una dintre ferestre şi am văzut o cameră de zi pătrată, de mici dimensiuni, plină cu mobilă care părea destul de nouă. Erau acolo o canapea cu două locuri, un fotoliu şi un mic televizor aşezat pe o comodă joasă cu sertare. Se mai vedea şi un aparat video, cu nişte casete lângă el. Uşa camerei de zi era deschisă şi, dincolo de ea, se zărea o porţiune dintr-un hol îngust. Mi-am schimbat poziţia şi m-am întins ca să văd mai bine.

— Intră, dacă vrei, a spus Deveraux, din spatele meu.

— Serios?

— Uşa e descuiată. Era descuiată când am ajuns noi aici.

— E un lucru obişnuit?

— Nu e neobişnuit. N-am reuşit să-i găsim cheia.

— Nu era în poşeta ei?

— N-avea poşeta cu ea. Se pare că a lăsat-o în bucătărie.

— *Şi ăsta* e un lucru obişnuit?

— Nu fuma, a spus Deveraux. Cu siguranţă, n-a plătit ea băuturile. De ce să fi avut poşetă?

— Pentru farduri? am spus eu.

— Fetele de douăzeci şi şapte de ani nu-şi pudrează nasul la jumătatea serii. Nu aşa cum o făceau pe vremuri. Nu se mai poartă.

Am deschis uşa din faţă şi am intrat în casă. Era curată şi ordonată, dar aerul părea stătut şi greu. Podelele, covoarele, zugrăveala şi mobila erau toate bine întreţinute, dar nu chiar noi-nouţe. De cealaltă parte a holului care pornea din camera de zi se afla o bucătărie, cu două dormitoare în spate şi, probabil, o baie.

— Plăcută locuinţă, am spus eu. Ai putea s-o cumperi. Ar fi mai bine decât la hotel.

— Cu cotoroanţele alea două peste drum, care să stea cu ochii pe mine tot timpul? Aş înnebuni în mai puţin de o săptămână.

Am zâmbit. Avea dreptate.

— Chiar şi fără cotoroanţe, tot n-aş cumpăra-o. N-aş vrea să trăiesc aşa. Nu sunt obişnuită.

Am încuviinţat din cap. N-am spus nimic.

Atunci, ea a adăugat:

— De fapt, n-aş putea s-o cumpăr nici dacă aş vrea. Habar n-avem cine e ruda cea mai apropiată. N-aş şti cu cine să vorbesc.

— Nu există un testament?

— Avea douăzeci şi şapte de ani.

— Nici un fel de acte pe nicăieri?

— Până acum n-am găsit.

— Nici o ipotecă?
— Nimic înregistrat în tot comitatul.
— Nici o rudă?
— Nimeni nu-şi aminteşte să fi pomenit de vreuna.
— Păi, şi ce o să faci?
— Nu ştiu.
Am înaintat pe hol.
— Aruncă o privire în jur, a strigat Deveraux, în urma mea. Ai mână liberă. Simte-te ca acasă. Doar să-mi spui dacă dai peste ceva ce ar trebui să văd şi eu.
Am mers dintr-o cameră în alta, cu acel sentiment de încălcare a proprietății pe care îl aveam de fiecare dată când mă plimbam prin casa unei persoane decedate. Existau mici exemple de dezordine pe ici, pe colo, genul de lucruri care ar fi fost imediat remediate şi aranjate înainte de sosirea unui musafir aşteptat. Umanizau puţin locuința, dar, per total, era o casă insipidă şi rece. Prea multă uniformitate. Toate piesele de mobilier se asortau. Arătau de parcă fuseseră alese din aceeaşi gamă a aceluiaşi producător, în acelaşi timp. Toate covoarele se potriveau. Toate camerele erau zugrăvite în aceeaşi culoare. Fără tablouri pe pereți, fără fotografii pe rafturi. Nu existau cărți. Nici suvenire, nici lucruri dragi.
Baia era curată. Cada şi prosoapele erau uscate. Dulapul pentru medicamente de deasupra chiuvetei avea o uşă cu oglindă, iar în spatele ei se aflau analgezice luate pe sub mână, pastă de dinți, tampoane, ață dentară, săpunuri de rezervă şi şampoane. Dormitorul principal nu avea nimic interesant, cu excepția unui pat care era făcut, dar nu foarte bine. În al doilea dormitor se găsea un pat mai îngust, care arăta de parcă nu fusese folosit niciodată.
Bucătăria era echipată cu o gamă întreagă de instrumente utile, dar, una peste alta, mă îndoiam că Chapman ar fi fost o bucătăreasă pricepută. Poşeta ei era pusă cu grijă pe blat, sprijinită în poziție verticală de laterala frigiderului. În principiu, era un săculeț de piele, care se închidea magnetic cu o clapă. Era de culoare bleumarin, ceea ce ar fi putut - sau nu - să reprezinte motivul pentru care o lăsase acasă. Nu ştiam sigur care era protocolul în vigoare privind asortarea unei poşete albastre cu o rochie galbenă. Poate că nu era permis. Deşi multe medalii aveau albastru şi galben în panglicile lor, iar femeile soldat pe care le cunoşteam eu ar fi făcut moarte de om, la propriu, ca să capete una.
Am deschis clapa şi m-am uitat în poşetă. Erau acolo un portofel subțire din piele, roşu-închis, un pachet de şervețele,

nedesfăcut, un stilou, nişte monede, firimituri şi o cheie de maşină. Cheia de maşină avea un ax lung, zimțat, şi un cap negru din plastic, modelat astfel încât să fie uşor de prins între degete, cu un „H” mare imprimat în relief.

— Honda, a spus Deveraux, care venise lângă mine. O Honda Civic. Cumpărată la prima mână acum doi ani, de la un dealer din Tupelo. E la zi cu reviziile tehnice.

— Unde e? am întrebat.

Şeriful mi-a arătat o uşă.

— În garaj.

Am scos portofelul din poşetă. Nu conținea nimic altceva decât bani gheață şi un permis de conducere eliberat de statul Mississippi, cu trei ani în urmă. Fotografia aferentă reducea cam la jumătate şarmul lui Chapman, dar tot merita s-o priveşti. Suma de bani nu depăşea treizeci de dolari.

Am pus portofelul la loc şi am reaşezat poşeta lângă frigider. Am deschis uşa pe care mi-o arătase Deveraux, iar în spatele ei am găsit o cămăruță murdară, care avea la rândul ei alte două uşi: una în stânga, dând spre curtea din spate, şi alta ducând în garajul aflat drept în față. Acesta din urmă era complet gol, cu excepția maşinii. O Honda. Un automobil mic, de import, argintiu, curat şi nedeteriorat, ce stătea acolo rece şi răbdător, răspândind un miros slab de ulei şi hidrocarburi nearse. De jur împrejur nu se vedea decât betonul gol. Nu tu cutii nedeschise, rămase de pe vremea mutării, nu tu scaune din care să iasă umplutura, nu tu proiecte abandonate, nu tu vechituri, nu tu harababură.

Absolut nimic.

Neobişnuit.

Am deschis uşa ce dădea către curtea din spate şi am ieşit afară. Deveraux a venit după mine şi m-a întrebat:

— Deci, era acolo ceva ce ar fi trebuit să văd?

— Da, am spus eu. Sunt lucruri pe care oricine ar fi trebuit să le vadă.

— Ce mi-a scăpat?

— Nimic, am zis eu. Nu sunt la *vedere.* Asta vreau să spun. Ar fi trebuit să vedem anumite lucruri, dar nu le-am văzut. Pentru că lipsesc.

— Ce fel lucruri? m-a întrebat ea.

— Mai târziu, am spus, pentru că în acel moment zărisem altceva.

37

Curtea din spate a casei lui Janice May Chapman nu era la fel de bine întreținută ca cea din față. De fapt, nu era mai deloc întreținută. Fusese aproape complet neglijată. Era, în mare parte, acoperită de o peluză cam tristă şi ofilită. Era tunsă, dar fuseseră tăiate mai ales buruienile, nu şi iarba. În capătul îndepărtat se afla un gard scund din lemn, nelăcuit, cu panoul din mijloc desprins şi pus deoparte.

Ceea ce văzusem eu din uşă era o cărare vag conturată printre buruienile tunse. Aproape imperceptibilă. Mai că nu exista. Doar soarele de după-amiază târzie o făcea vizibilă. Lumina cădea pieziş, scoțând la iveală o dâră fantomatică, acolo unde ierburile fuseseră înlăturate sau culcate la pământ. Era puțin mai întunecată decât restul peluzei. Poteca urma o traiectorie curbă până la gaura din gard. Cineva păşise pe acolo înainte şi înapoi.

Am făcut doi paşi şi m-am oprit iar. Pământul trosnea sub tălpile mele. M-am uitat în jos. Deveraux s-a izbit de spatele meu.

A doua oară când ne atingeam.

— Ce-i? a spus ea.

Am ridicat privirea spre ea.

— Să le luăm pe rând, am zis eu şi am luat-o iar din loc.

Cărarea părăsea buruienile, ieşea prin gaura din gard şi ducea pe un teren viran abandonat, lat de aproximativ nouăzeci de metri. În celălalt capăt al terenului se afla şina de cale ferată. La jumătatea laturii din dreapta se găseau doi stâlpi de poartă prăbuşiți, iar dincolo de ei se întindea un drum de țară, spre est şi spre vest. La vest am bănuit că ducea către alte terenuri vechi şi către o legătură cu prelungirea şerpuitoare a străzii principale, iar la est, spre linia de cale ferată, unde se înfunda.

Peticul de pământ prezenta urme de cauciucuri pe toată suprafața. Acestea intrau printre stâlpii dărâmați şi duceau, printr-o cotitură în unghi drept, către gaura din gardul lui Chapman. Se terminau aproape de locul în care stăteam eu, într-o buclă largă, triunghiulară, pe unde maşinile dăduseră cu spatele şi viraseră, gata să parcurgă drumul de întoarcere.

— Se săturase de cotoroanțe, am spus eu. Le juca feste. Uneori ieşea pe uşa din față, alteori ieşea prin spate. Şi pun pariu că, în unele cazuri, iubiții îi spuneau „noapte bună”, apoi ocoleau strada şi se întorceau pentru încă o partidă.

— Rahat! a exclamat Deveraux.

— Nu poţi s-o învinuieşti. Nici pe iubiţi. Nici pe cotoroanţe, la drept vorbind. Oamenii sunt cum sunt.

— Dar asta înseamnă că dovezile lor nu mai au nici o valoare.

— Aşa a şi vrut. Nu şi-a închipuit că avea să conteze vreodată.

— Acum nu mai ştim când a venit şi când a plecat în acea ultimă zi.

Am rămas pe loc, în tăcere, şi m-am uitat în jur. Nu era nimic de văzut. Nici alte case, nici alţi oameni. Un peisaj pustiu. Intimitate totală.

Apoi m-am întors şi m-am uitat iar la peticul de buruieni care trecea drept peluză.

— Ce? a repetat Deveraux.

— A cumpărat casa asta acum trei ani, nu?

— Da.

— Pe vremea aia avea douăzeci şi patru de ani.

— Da.

— Şi ăsta-i un lucru obişnuit? Fete de douăzeci şi patru de ani care deţin proprietăţi imobiliare?

— Poate că nu e foarte obişnuit.

— Fără ipotecă?

— Cu siguranţă, nu e foarte obişnuit. Dar ce legătură e între asta şi curte?

— Nu prea le avea cu grădinăritul.

— Asta nu-i o crimă.

— Nici fostul proprietar nu le prea avea cu grădinăritul. Îl sau o cunoşteai?

— Acum trei ani eram încă în infanteria marină.

— Nu era vreun localnic cu state vechi, pe care să ţi-l aminteşti din copilărie? Poate o a treia cotoroanţă, ca într-un set?

— De ce?

— Fără vreun motiv anume. Nu e important. Dar oricine ar fi fost, nu i-a plăcut să tundă iarba. Aşa că a scos-o şi a înlocuit-o cu altceva.

— Cu ce?

— Du-te şi uită-te.

S-a întors prin gaura din gard, a mers până la jumătatea potecii şi s-a lăsat pe vine. A dat la o parte smocurile de buruieni, apoi a atins cu mâna suprafaţa de sub ele. Şi-a trecut degetele peste ea, pe urmă s-a uitat la mine şi a spus:

— Pietriş.

Fostul proprietar se săturase de îngrijitul peluzei şi optase pentru pietricele. O grădină japoneză, poate, sau una dintre acele curţi cu un consum mic de apă, aşa cum începeau să-şi amenajeze californienii conştiincioşi. Poate că ici şi colo existaseră ronduri cu flori multicolore. Sau poate că nu. Era imposibil de spus. Dar cu siguranţă pietrişul nu fusese un succes total. Nu rezolvase toate problemele de ordin practic. Fusese aşternut în strat subţire. Solul de dedesubt rămăsese plin cu rădăcini de buruieni. Se cerea stropirea în mod regulat cu erbicide.

Janice May Chapman nu continuase aplicarea erbici- delor. Asta era limpede. Nu exista un furtun în garajul ei.

Nici o stropitoare. Partea rurală a statului Mississippi. Terenuri agricole. Ploaie şi soare. Buruienile năpădiseră ca nebunele. Vreun iubit adusese o maşină de tuns iarba alimentată cu benzină şi le tăiase. Un băiat drăguţ, plin de energie. Genul ăla care nu suportă mizeria şi dezordinea. Mai mult ca sigur un soldat. Un tip care îi ajută pe alţii la treburi, care face ordine şi o păstrează.

— Deci ce vrei să spui? A fost violată aici? m-a întrebat Deveraux.

— Poate că n-a fost violată deloc.

Şeriful n-a răspuns.

— E posibil, am continuat eu. Gândeşte-te. O după-amiază însorită, intimitate totală. S-au aşezat în spate pentru că nu voiau să stea pe veranda din faţă, cu cotoroanţele alea pândindu-le fiecare mişcare. Sunt pe prispă, se simt bine, trec la treabă.

— Pe pajişte?

— Tu n-ai face-o?

S-a uitat ţintă la mine şi a zis:

— Aşa cum i-ai spus şi tu doctorului, depinde cu cine aş fi.

Ne-am petrecut următoarele minute discutând despre leziuni. Eu am făcut iar schema cu antebraţul. L-am lipit de pământ şi l-am frecat, simulând freamătul pasiunii. M-am ales cu o grămadă de pete verzi de clorofilă şi cu o dâră de noroi uscat. Când am curăţat mizeria, amândoi am văzut acelaşi gen de urme mici, roşietice pe care le observaserăm pe cadavrul lui Janice May Chapman. Erau superficiale, iar pielea nu fusese zgâriată, dar amândoi am căzut de acord că fata s-ar putea să fi făcut treaba asta mai multă vreme şi mai tare, cu mai multă greutate şi forţă.

— Trebuie să intrăm iar, am spus eu.

Am găsit coşul de rufe al lui Chapman în baie. Era un recipient rectangular din nuiele, cu capac. Vopsit în alb. În vârful grămezii se afla o rochie de vară. Avea mâneci scurte, ce acopereau doar jumătatea superioară a brațului, şi era imprimată cu dungi subțiri, albe şi roşii. Era mototolită şi încrețită în dreptul taliei. Avea pete de iarbă în partea de sus a spatelui. Următorul obiect în grămada de rufe murdare era un prosop de mâini. Apoi o bluză albă.

— Nici urmă de lenjerie intimă, a spus Deveraux.

— Evident, am răspuns eu.

— Violatorul a păstrat-o ca suvenir.

— Nu purta aşa ceva. Iubitul ei urma să vină în vizită.

— E martie.

— Cum a fost vremea în ziua aia?

— A fost cald, a răspuns şeriful. Şi însorit. A fost o zi frumoasă.

— Rosemary McClatchy n-a fost violată, am zis eu. Nici Shawna Lindsay. Escaladarea e una. O schimbare completă a modului de operare e cu totul altceva.

Deveraux n-a zis nimic. A ieşit din baie, pe hol. Punctul central al căsuței. S-a uitat de jur împrejur.

— Ce mi-a scăpat? m-a întrebat ea. Ce ar trebui să fie aici şi nu e?

— Ceva mai vechi de trei ani, am spus eu. S-a mutat în oraşul ăsta din altă parte şi ar fi trebuit să-şi fi adus nişte lucruri cu ea. Măcar câteva. Poate nişte cărți. Sau fotografii. Un scaun preferat sau orice altceva.

— La douăzeci şi patru de ani nu eşti foarte sentimental.

— Păstrezi măcar un lucru, cât de mic.

— Tu ce păstrai când aveai douăzeci şi patru de ani?

— Eu sunt altfel. Tu eşti altfel.

— Deci, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a apărut aici din senin, acum trei ani, şi n-a adus nimic cu ea. A cumpărat o casă şi o maşină, apoi şi-a luat un permis de conducere local. Şi-a cumpărat un set întreg de mobilă nouă. Toate cu banii jos. Nu are un tătic bogat, altfel, poza lui ar sta lângă televizor, într-o ramă de argint. Vreau să ştiu cine era.

38

Am urmat-o pe Deveraux dintr-o cameră în alta, în vreme ce verifica şi ea. Zugrăveala de pe pereți, încă proaspătă. Canapeaua şi

fotoliul din camera de zi, încă noi. Un televizor cumpărat de curând. Un aparat video cu pretenții. Nici măcar oalele, tigăile, cuțitele şi furculițele din bucătărie nu erau ciobite sau zgâriate după o folosire îndelungată.

În dulap nu erau haine mai vechi de două sezoane. Nu tu rochie de la balul de absolvire învelită în plastic. Nu tu costum de majoretă. Nici fotografii de familie. Nici amintiri. Nici scrisori de pe vremuri. Nici trofee de fotbal, cutii de bijuterii vechi, nici animăluțe de pluş, păstrate din copilărie.

— Contează? a spus Deveraux. Până la urmă, n-a fost decât o victimă la întâmplare.

— E o treabă nelămurită, am spus eu. Nu-mi plac treburile nelămurite.

— Era deja aici când m-am întors eu în oraş. Niciodată nu m-am gândit la asta. Oamenii vin şi pleacă tot timpul. Asta-i America.

— Ai auzit vreodată ceva despre trecutul ei?

— Nimic.

— Zvonuri sau presupuneri?

— Deloc.

— Avea o slujbă?

— Nu.

— Accent?

— Din Midwest, poate. Sau un pic mai din sud. Oricum, din inima țării. Am vorbit cu ea doar o dată.

— Ați luat amprentele cadavrului?

— Nu. De ce s-o fi făcut? Ştiam cine era.

— Chiar ştiați?

— Prea târziu acum.

Am încuviințat. La acea oră, pielea lui Chapman s-ar fi desprins de pe degete ca o mănuşă veche şi moale. Ar fi fost încrețită şi sfărâmicioasă ca o pungă de hârtie udă.

— Ai în maşină o trusă pentru preluarea amprentelor?

Deveraux a clătinat din cap.

— Butler se ocupă de amprente. Celălalt ajutor de şerif. A făcut un curs la secția de poliție din Jackson.

— Ar trebui să-l chemi. Ca să ia amprente din casă.

— N-o să fie toate ale ei.

— Nouă din zece vor fi. Ar trebui să înceapă cu pachetul de tampoane.

— N-o s-o găsim înregistrată nicăieri. De ce ar fi? Era o puştoaică. Nu era înrolată şi n-a lucrat la poliție.

— Nu rişti, nu câştigi.

Deveraux şi-a folosit staţia de emisie-recepţie din maşina parcată în curbă. Avea de făcut o rocadă. Pelle- grino trebuia să-l înlocuiască pe Butler la poarta unităţii Kelham. S-a întors în casă şi a spus:

— Douăzeci de minute. Trebuie să mă întorc. Am treabă. Tu aşteaptă aici. Dar nu-ţi face griji. Butler ar trebui să se descurce. E un tip destul de isteţ.

— Mai isteţ decât Pellegrino?

— Oricine e mai isteţ decât Pellegrino. Maşina mea e mai isteaţă decât Pellegrino.

— Iei cina cu mine? am întrebat-o.

— Am de lucru până târziu.

— Cât de târziu?

— Nouă seara, poate.

— La nouă ar fi foarte bine.

— Plăteşti tu?

— Absolut.

A făcut o mică pauză.

— Ca o întâlnire? m-a întrebat.

— De ce nu? Există un singur restaurant în tot oraşul. Probabil că oricum am ajunge să mâncăm împreună.

— OK, a răspuns ea. La cină, la masă. Mulţumesc. După câteva clipe, a adăugat:

— Să nu te bărbiereşti, OK?

— De ce nu?

— Îţi stă bine aşa.

Apoi a plecat.

Am aşteptat pe veranda din faţă a lui Janice May Chapman, aşezat într-unul dintre balansoarele ei. Ambele bătrâne mă urmăreau de cealaltă parte a străzii. Ajutorul de şerif Butler şi-a făcut apariţia chiar în intervalul de douăzeci de minute ce îi fusese alocat. Era într-o maşină identică cu cea a lui Pellegrino. A lăsat-o acolo unde parcase şi Deveraux, a coborât, apoi s-a dus la portbagaj. Era un tip înalt şi bine făcut, cam la treizeci şi cinci de ani. Avea părul lung pentru un poliţist şi o figură colţuroasă, aspră. La prima vedere părea prea uşor de controlat. Dar poate că nu era chiar imposibil.

A scos din portbagaj o cutie neagră de plastic şi a parcurs aleea casei lui Chapman, către mine. M-am ridicat de pe scaun şi i-am întins

mâna. Intotdeauna e mai bine să fii politicos.

— Jack Reacher. Îmi pare bine să te cunosc.

— Geezer Butler.

— Pe bune?

— Da, pe bune.

— Eşti basist?

— Ce replică originală!

— Tatăl tău era fan Black Sabbath?

— Şi mama la fel.

— Tu eşti?

A dat din cap că da.

— Am toate albumele lor.

L-am condus înăuntru. El s-a oprit pe hol, uitându-se în jur.

— Provocarea aici e să iei amprentele ei şi ale nimănui altcuiva.

— Ca să evităm confuziile? a întrebat el.

„Nu”, m-am gândit eu. „Ca nu care cumva sistemul să scoată la iveală numele unui tip din compania Bravo. Mai bine să fim prudenți.”

— Da, ca să evităm confuziile, am spus cu voce tare.

— Şefa a zis că ar trebui să încep din baie.

— Bun plan, am zis eu. Periuța de dinți, pasta de dinți, pachetul cu tampoane, lucruri personale de genul ăsta. Chestii care la magazin erau în cutii sau ambalate în celofan. Nimeni altcineva n-ar trebui să le fi atins.

M-am ținut la distanță ca să nu-l sufoc, dar l-am supravegheat destul de atent. Era extrem de competent. A stat douăzeci de minute şi a luat douăzeci de amprente bune, toate ovaluri mici şi curate, toate aparținând în mod evident unei femei. Am căzut de acord că era o mostră adecvată, iar el şi-a strâns echipamentul şi m-a dus înapoi în oraş.

Am coborât din maşina lui Butler în fața biroului şerifului şi am mers spre sud, până la hotel. Acolo m-am oprit pe trotuar, luptându-mă cu o dilemă. Simțeam că ar fi trebuit să-mi cumpăr o cămaşă nouă, dar nu voiam ca Deveraux să aibă impresia că cina era menită să fie mai mult decât o cină. De fapt, îmi doream ca ea să creadă că cina poate fi mai mult decât o simplă cină, dar nu voiam ca ea să-şi dea seama. Nu voiam să se simtă presată şi nici să par prea nerăbdător.

Dar, în cele din urmă, am decis că o cămaşă e doar o cămaşă, aşa că am traversat strada principală şi am aruncat o privire pe la magazine. Majoritatea erau pe punctul de a se închide. Era trecut de ora cinci. Am luat-o spre sud şi am găsit un magazin cu haine bărbăteşti la

trei firme distanță față de punctul din care pornisem. Nu arătau prea promițător. În vitrină era expusă o haină făcută dintr-un fel de doc sintetic. Sclipea şi lucea în lumina becurilor. Arăta de parcă ar fi fost țesută din reziduuri nucleare. Dar singura opțiune pe care o mai aveam în materie de cumpărături era drogheria şi nu voiam să apar la cină purtând un tricou de un dolar. Aşa că am intrat şi m-am uitat prin magazin.

Mai erau o grămadă de alte lucruri adunate de prin fabrici dubioase, dar am dat şi peste destule chestii simple. În spatele tejghelei stătea un bătrân care părea încântat să mă lase să-mi bag nasul peste tot. Avea un centimetru atârnat de gât. Ca un ecuson. Aşa cum îşi poartă un medic stetoscopul. N-a spus nimic, dar părea să fi înțeles că venisem pentru o cămaşă, aşa că ori se încrunta ori plescăia din buze ori se lumina şi dădea din cap în timp ce mă mişcam de la un vraf de haine la altul, de parcă aş fi participat la un joc de societate în care ceilalți participanți strigau „cald” sau „rece”, pe măsură ce mă apropiam sau mă depărtam de obiectul căutării.

În cele din urmă, am găsit o cămaşă albă cu nasturi până jos, făcută dintr-un bumbac gros. Gulerul avea patruzeci şi şase de centimetri, iar mânecile măsurau nouăzeci şi patru de centimetri lungime, fiind cam pe măsura mea. Am dus obiectul ales la tejghea şi am întrebat:

— Asta ar fi potrivită pentru o slujbă de birou?

— Da, domnule, ar fi, a răspuns bătrânul.

— Ar impresiona pe cineva la o cină?

— Cred că pentru asta v-ar trebui ceva mai elegant, domnule. Poate o cămaşă cu guler tare.

— Deci, nu e ceea ce ați numi o ținută formală?

— Nu, domnule. Nici pe departe.

— Bine, o iau.

M-a costat mai puțin decât cămaşa roz luată din magazinul garnizoanei. Bătrânul a învelit-o în hârtie maronie şi a împachetat-o cu grijă. Am traversat înapoi strada cu ea în mână. Aveam de gând s-o las în cameră. Am ajuns în holul hotelului exact la timp ca să-l văd pe proprietar repezindu-se în sus pe scări. S-a întors când a auzit uşa, m-a văzut şi s-a oprit. I se tăiase răsuflarea.

— Unchiul dumneavoastră a sunat din nou.

Am răspuns la telefon singur în biroul din spate, ca şi prima dată. Garber a părut nesigur de la bun început, ceea ce m-a neliniştit. Prima lui întrebare a fost:

— Ce mai faci?

— Sunt bine, i-am răspuns. Tu?

— Cum merge treaba pe-acolo?

— Prost, am zis eu.

— Cu şeriful?

— Nu, ea e OK.

— Elizabeth Deveraux, nu? O verificăm.

— Cum?

— Avem o discuție discretă cu cei de la infanteria marină.

— De ce?

— Poate reuşim să-ți dăm ceva să foloseşti împotriva ei. S-ar putea să ai nevoie de presiune la un moment dat.

— Nu te obosi. Nu ea e problema.

— Atunci, care e?

— Noi suntem, am zis eu. Sau voi sunteți. Sau... mă rog. Armata, vreau să spun. Patrulează în afara gardului de la Kelham şi împuşcă oameni.

— Asta-i categoric imposibil.

— Am văzut sângele. Iar locul accidentului a fost curățat.

— Aşa ceva nu se poate întâmpla.

— Tocmai se întâmplă. Trebuie să-i opriți. Pentru că aveți deja o problemă gravă, dar o s-o transformați în al Treilea Război Mondial.

— Sigur te înşeli.

— Aici sunt doi tipi bătuți măr şi un altul mort. Nu mă înşel.

— Mort?

— Adică nu mai trăieşte.

— Cum aşa?

— A fost împuşcat în coapsă. A existat o încercare eşuată de a pansa rana cu un bandaj de uz militar. Şi am găsit un tub de cartuş NATO la locul crimei.

— Nu suntem noi. Aş şti.

— Chiar ai şti? Sau eu? Tu stai acolo, dându-ți cu presupusul, iar eu sunt aici, căutând.

— E ilegal.

— Mie-mi spui! În cel mai rău caz, e o decizie tactică. În cel mai bun caz, cineva a luat-o razna. Trebuie să afli care-i varianta corectă şi să-i pui capăt.

— Cum? a spus Garber. Vrei să mă duc pe la câțiva ofițeri superiori aleşi la întâmplare şi să-i acuz de o încălcare flagrantă a legii? Poate cea mai gravă din istoria militară a Statelor Unite? Aş fi închis până la prânz şi trimis în fața Curții Marțiale până mâine-dimineață.

Am făcut o pauză. Apoi am tras aer în piept şi l-am întrebat:

— Există nume pe care n-ar trebui să le rostesc pe o linie nesigură?

— Există nume pe care n-ar trebui nici măcar să le ştii, a replicat Garber.

— Toată chestia asta scapă de sub control. Picăm din lac în puț. Am văzut trei avocați venind şi plecând de la Kelham. Cineva trebuie să ia o decizie. Ofițerul în cauză trebuie scos afară şi relocat. Chiar acum.

— Asta n-o să se întâmple. Nu atâta vreme cât Kosovo e important. Tipul ăsta ar putea opri un război de unul singur.

— E doar unul din patru sute de oameni, pentru Dumnezeu.

— Nu şi în campaniile electorale doi ani de acum înainte. Gândeşte-te. O să fie Şeriful Singuratic.

— O să fie închis la Leavenworth[1].

— Munro nu e de aceeaşi părere. Zice că ofițerul în cauză e cel mai probabil nevinovat.

— Atunci, ar trebui să ne purtăm ca atare. Ar trebui să terminăm cu avocații şi să încetăm cu patrulatul în afara gardului.

— Nu patrulăm în afara gardului.

M-am dat bătut.

— Altceva?

— Un singur lucru, a spus Garber. Trebuie să fac asta. Sper să mă înțelegi.

— Pune-mă la încercare.

— Ai primit o carte poştală de la fratele tău.

— Unde?

— La biroul tău.

— Iar tu ai citit-o?

— Un ofițer al armatei nu se poate aştepta la intimitate.

— E şi treaba asta prevăzută în regulament? Impreună cu frizurile?

— Trebuie să-mi explici mesajul.

— De ce? Ce scrie?

— Poza reprezintă centrul Atlantei. Cartea poştală a fost

[1] Penitenciar federal de maximă securitate, din statul Kansas (n.tr.)

expediată de pe aeroportul din Atlanta acum unsprezece zile. Textul spune aşa: „Mă îndrept spre un oraş numit Margrave, la sud de aici, cu treabă, dar am auzit că Blind Blake a murit acolo, te țin la curent.” Apoi e semnat Joe, numele lui.

— Ştiu cum îl cheamă pe fratele meu.

— Ce sens are mesajul?

— E o notiță personală.

— Îți ordon să mi-l explici. Îmi cer scuze, dar trebuie să fac asta.

— Ai fost la şcoala primară. Ştii să citeşti.

— Ce vrea să spună?

— Exact ce scrie. Că se îndreaptă spre un oraş din sudul Atlantei, numit Margrave.

— Cine e Blind Blake?

— Un chitarist de pe vremuri. Blues. Una dintre primele legende.

— De ce şi-ar face Joe un scop din a te informa despre asta?

— Interes comun.

— Ce vrea să spună Joe când zice că o să te țină la curent?

— Vrea să spună ce zice.

— Să te țină la curent în legătură cu ce?

— Cu legenda lui Blind Blake, bineînțeles. Dacă a murit acolo sau nu.

— De ce contează unde a murit omul ăsta?

— Nu contează. E doar o chestie. Cum unii colecționează cartonaşe de baseball.

— Deci, despre asta-i vorba?

— Ce dracu’ vrei să spui?

— E un cod pentru altceva?

— Un cod? De ce naiba ar fi un cod?

— Ai sunat azi la biroul lui, a spus Garber.

— Ştii despre asta?

— Există un mecanism de raportare.

— Puştoaica aia? Fata de la birou?

— Nu am permisiunea să discut detaliile. Dar trebuie să ştiu de ce l-ai sunat.

— E fratele meu.

— Dar de ce acum? Aveai de gând să-l întrebi ceva anume?

— Da, am răspuns eu. Aveam de gând să-l întreb ce mai face. Interes pur social.

— De ce acum? Ceva de la Kelham a provocat întrebarea?

— Asta nu te priveşte.

— Totul mă priveşte. Dă-mi o mână de ajutor, Reacher.

— Două femei de culoare au fost omorâte aici înaintea lui Janice May Chapman. Ai ştiut vreodată asta? Pentru că e o chestie pe care ar trebui s-o avem în vedere, dacă tot te gândeşti la campanii electorale. Le-am ignorat şi pe urmă ne-a sărit muştiucul când a fost omorâtă o femeie albă.

— Ce legătură are asta cu Joe?

— Am făcut cunoştinţă cu fratele celei de-a doua victime. M-a făcut să mă gândesc la familie. Asta-i tot.

— Ţi-a spus Joe ceva despre nişte bani din Kosovo?

— Nu l-am găsit. Era plecat de la birou. Era în Georgia.

— Tot Atlanta? Sau Margrave?

— N-am idee. Georgia e un stat mare.

— OK, a spus Garber. Îmi cer scuze pentru indiscreţie.

— Mai exact, cine îşi face griji în privinţa banilor din Kosovo?

— N-am permisiunea să vorbesc despre asta.

Am încheiat convorbirea cu Garber, am rămas pe loc câteva clipe, apoi mi-am dus sus cămaşa cea nouă şi am lăsat-o pe pat. Am început să mă gândesc la cina cu Elizabeth Deveraux. Mai erau trei ore până atunci şi doar un singur lucru de făcut.

40

Am ieşit pe uşa din faţă a hotelului, am ocolit clădirea pe aleea dintre drogherie şi magazinul cu produse de uz casnic, ajungând în celălalt capăt, între casa de împrumuturi şi barul Brannan's. Acolo unde fusese găsit trupul lui Janice May Chapman. Grămada de nisip era încă la locul ei, uscată şi prăfoasă, uşor răvăşită de vânt. M-am uitat de jur împrejur ca să verific cum merge activitatea pe strada cu un singur trotuar. Nu se întâmplau prea multe. Unele dintre baruri erau închise, pentru că şi baza era închisă. Nu avea rost să ţină deschis fără clienţi. Un simplu calcul economic.

Dar Brannan's era deschis. Optimism sfidător sau poate simpla păstrare a unei lungi tradiţii. Am intrat, însă n-am găsit pe nimeni, în afară de doi tipi care îşi făceau de lucru pe la raftul pentru băuturi. Păreau să fie fraţi. Pe la vreo treizeci şi cinci de ani, poate cu doi ani diferenţă între ei, la fel ca mine şi ca Joe. Cunoşteau mersul lumii, ceea

ce avea să fie în avantajul meu. Localul lor semăna cu o mie de alte baruri pe care le văzusem în oraşele de pe lângă unităţile militare, o complexă maşinărie încorporată, concepută să transforme plictiseala în bani gheaţă. Avea dimensiuni decente. Am bănuit că în trecut fusese un mic restaurant, dar din micile restaurante se fac marile baruri. Decorul era, poate, ceva mai cochet decât majoritatea. Se vedeau afişe turistice pe pereţi, reprezentând marile oraşe ale lumii, fotografiate noaptea. Nu existau referinţe locale, ceea ce era o mişcare isteaţă. Dacă eşti blocat timp de şase luni la mama naibii, nu vrei să ţi se reamintească treaba asta la fiecare pas.

— Aveţi cafea? am întrebat.

Au zis că nu, ceea ce nu m-a surprins prea tare.

— Numele meu este Jack Reacher, fac parte din poliţia militară şi am o întâlnire la cină.

Nu s-au prins, aşa că am adăugat:

— Asta înseamnă că, de obicei, aş avea timp să stau pe aici toată noaptea şi să bag şopârle ca să scot chestii de la voi în cursul unei conversaţii normale, dar, de data asta, nu am vreme de aşa ceva, aşa că va trebui să ne bazăm pe o sesiune de întrebări şi răspunsuri directe, OK?

Au priceput mesajul. Proprietarii de baruri din oraşele de pe lângă bazele militare îşi fac griji din pricina poliţiei militare. E cel mai uşor lucru din lume să treci un anumit local pe o listă neagră timp de o săptămână sau o lună. Sau pentru totdeauna. S-au prezentat ca fiind Jonathan şi Hunter Brannan, fraţi, moştenitori ai unei afaceri întemeiate de bunica lor pe vremea căii ferate. Ea vânduse ceaiuri şi prăjiturele cu dichis şi trăise binişor. Tatăl lor trecuse la alcool când trenurile încetaseră să mai vină şi apăruse armata. Erau doi tipi destul de simpatici. Şi realişti. Administrau cel mai bun bar din oraş, aşa că nu puteau nega că vedeau pe toată lumea din când în când.

— Janice May Chapman venea aici, am întrebat eu. Femeia care a fost omorâtă.

Au recunoscut că da, venea. Nu s-au eschivat. Toată lumea vine la Brannan's.

— În ultima vreme, venea de fiecare dată cu acelaşi individ?

Au spus că da, cu acelaşi.

— Cine era?

— Îl chema Reed, a răspuns Hunter Brannan. În afară de asta, nu ştiu prea multe despre el. Dar era un barosan. Intotdeauna te prinzi după cum reacţionează ceilalţi.

— Era unul dintre obişnuiţii localului?
— Toţi sunt.
— A venit şi în seara cu pricina?
— Asta-i o întrebare grea. De obicei, locul ăsta e plin.
— Incearcă să-ţi aminteşti.
— Aş zice că da. Cel puţin în prima parte a serii. Nu-mi amintesc să-l fi văzut mai târziu.
— Ce fel de maşină conduce?
— Una veche. Albastră, cred.
— De când vine aici? l-am întrebat.
— De vreun an, cred. Dar e unul dintre tipii care vin şi pleacă.
— Ce înseamnă asta?
— Au vreo două echipe acolo. Pleacă undeva, apoi se întorc. O lună da, o lună ba.
— L-aţi văzut şi cu alte fete?
— Un tip ca ăla are întotdeauna câte o trufanda la braţ, a intervenit Jonathan Brannan.
— Cineva în mod deosebit?
— Care era mai drăguţă. Care era dispusă să-i cedeze, cred.
— Negrese sau albe?
— Şi, şi. Cam e genul de tip care le dă şanse egale.
— Vă amintiţi vreun nume?
— Nu, a spus Hunter Brannan. Dar ţin minte că am fost destul de gelos de vreo două ori.

M-am întors la hotel. Două ore până la cină. Pe prima mi-am petrecut-o trăgând un pui de somn, pentru că eram destul de obosit şi pentru că mă gândeam că nu voi mai apuca să dorm prea curând. Cel puţin aşa speram. Iar speranţa moare ultima. M-am trezit la ora opt şi mi-am despachetat cămaşa cea nouă. M-am spălat pe dinţi cu apă şi am mestecat nişte gumă. Apoi am făcut un duş fierbinte lung, cu mult săpun şi cu mult şampon.

Mi-am pus cămaşa cea nouă şi mi-am suflecat mânecile până la coate. Era cam strâmtă în dreptul umerilor, aşa că am lăsat descheiaţi ultimii doi nasturi. Am îndesat poalele în pantaloni, mi-am pus pantofii şi i-am lustruit, pe rând, frecându-i de partea din spate a gambelor.

M-am uitat în oglindă.

Arătam exact ca un tip care vrea să facă sex. Ceea ce şi eram. N-aveam ce face în privinţa asta.

Mi-am aruncat cămaşa veche la gunoi, am ieşit din cameră, am

coborât scările şi am ieşit pe strada întunecată. În spatele meu, din umbră, s-a auzit o voce:

— Salutare din nou, soldăţelule.

41

În fața mea, de cealaltă parte a străzii, se aflau trei camionete parcate lângă bordură. Pe două dintre ele le recunoşteam, pe una nu. Toate portierele erau deschise. Se vedeau picioare atârnând. Țigări aprinse. Fum plutind în aer. Am păşit spre stânga, m-am răsucit pe călcâie şi l-am văzut pe masculul alfa. Vărul McKinney. Fața lui arăta încă jalnic. Stătea în picioare, sub unul dintre felinarele stricate din dreptul hotelului. Îşi ținea brațele pe lângă corp, mâinile depărtate de şolduri şi degetele mari distanțate de celelalte. Era pus pe treabă, nu glumă.

Vizavi, cinci alți tipi s-au strecurat afară din camionete. Au pornit înspre mine. I-am văzut pe masculul beta, pe tipul cu berea la micul dejun şi pe motociclistul cu probleme de spate, împreună cu alți doi bărbați pe care nu-i mai văzusem până atunci, arătând la fel ca ceilalți patru. Aceeaşi regiune, aceeaşi familie sau amândouă.

Am rămas pe trotuar. Cu şase indivizi, nu-mi doream să-l am pe vreunul în spatele meu. Voiam să am un zid în spate. Masculul alfa a coborât de pe trotuar, păşind în rigolă, şi s-a alăturat celorlalți, ca aripa din dreapta a unui arc perfect format din şase oameni. Toți au rămas pe stradă, la vreo doi metri şi jumătate-trei de mine. Nu-i puteam atinge, dar le simțeam duhoarea. Toți îşi luaseră poziția maimuței, cu brațele şi degetele mari depărtate. Ca nişte pistolari fără arme.

— Şase? am spus eu. Asta-i tot?

Nici un răspuns.

— E o creştere cam mică, nu-i aşa? am continuat eu. Speram să fie ceva mai radical. Ca diferența dintre o unitate aeriană şi o divizie de tancuri. Cred că avem viziuni diferite. Trebuie să recunosc, sunt oarecum dezamăgit.

Nici un răspuns.

— Oricum, băieți, îmi pare rău, dar am o întâlnire la cină.

Au făcut toți un pas în față, apropiindu-se unul de celălalt şi de mine. Şase fețe palide, cenuşii în lumina slabă.

— Port o cămaşă nou-nouță.

Nici un răspuns.

Regula de bază cu şase tipi: trebuie să fii rapid. Nu poți petrece

mai mult timp decât e strict necesar cu un individ. Ceea ce înseamnă că trebuie să-l loveşti pe fiecare o singură dată. Pentru că ăsta e strictul necesar. Nu ai cum să aplici cuiva mai puțin de o lovitură.

Mi-am repetat în minte mişcările. M-am gândit să încep din mijloc. Unu, doi, trei, zbang, zbang, zbang. A treia lovitură va fi cea mai grea. Cel de-al treilea tip va fi în mişcare. Primii doi nu. Vor fi înțepeniți pe loc. Şocul, surpriza. Vor cădea uşor. Dar, până să ajung la al treilea, acesta va reacționa. Şi va fi imprevizibil. S-ar putea să aibă în minte un plan coerent, dar acesta nu va ajunge să fie pus în aplicare. Încă se va zbate cu o panică reflexă incontrolabilă.

Aşa că eram pregătit să-l ratez pe al treilea. Poate să sar direct la al patrulea. Al treilea tip putea să fugă. Cu siguranță, cel puțin unul dintre ei avea să o facă. Niciodată nu văzusem o haită care să rămână unită după căderea primelor câteva capete.

— Băieți, vă rog, tocmai am făcut un duş, am spus eu.

N-am primit nici un răspuns, lucru pe care îl prevăzusem. Toți au înaintat iar, după cum mă aşteptasem. Aşa că le-am ieşit în întâmpinare, ceea ce a părut a fi un gest politicos. Am făcut doi paşi mari înainte, iar la al doilea mi-am luat avânt de pe marginea bordurii, o sută treisprezece kilograme în mişcare, şi l-am lovit pe al treilea tip din stânga cu o directă de dreapta care i-ar fi scos dinții din gură, dacă ar mai fi avut vreunul. Pumnul i-a aruncat capul spre spate, coloana şi umerii i-au cedat, iar el a dispărut din luptă şi din fața ochilor mei, pentru că eu deja aplicam cu stânga o lovitură de cot celui de-al doilea tip, izbindu-l orizontal peste puntea nasului. O lovitură colosală, cu efect de torsiune din talie şi o uriaşă forță a impactului, ca urmare a faptului că, practic, cădeam peste el. Am văzut sângele țâşnind în aer, am călcat apăsat, mi-am luat avânt şi mi-am folosit acelaşi cot, dar în direcția opusă, pe un tip pe care îl simțisem în spatele meu. După impact, mi-am dat seama că acesta se ferise şi că îl nimerisem în ureche, aşa că mi-am notat în minte că s-ar putea să necesite ceva atenție mai târziu, apoi m-am năpustit iar în față şi mi-am schimbat unghiul de atac, lovindu-l pe cel de-al patrulea tip drept între picioare, cu un trosnet de oase şi carne care l-a îndoit de mijloc, ridi- cându-l pe vârfuri în acelaşi timp.

Trei secunde, trei oameni la pământ şi un altul numărat până la opt, ca la box.

Nici un fugar.

O altă notiță mentală: huliganii din Mississippi sunt făcuți dintr-un material mai dur decât ceilalți. Sau sunt pur şi simplu mai tâmpiți.

Cel de-al cincilea individ n-a reuşit decât să-mi zgârie umărul.

Un soi de tentativă de pumn sau poate că planul inițial fusese să mă apuce de gât. Poate că plănuia să mă țină pe loc în vreme ce al şaselea îmi aplica vreo câteva lovituri. Nu mi-am dat seama. Dar, orice ar fi vrut, a fost crunt dezamăgit în ambițiile sale. M-am izbit cu spatele în el, cu tot corpul în mişcare, răsucindu-mă din talie, lovind cu cotul înapoi şi nimerindu-l în obraz. Apoi m-am folosit de ricoşeu pentru a mai sări încă o dată în față, în căutarea supraviețuitorului singuratic. Cel de-al şaselea tip. Acesta şi-a prins călcâiul în bordură, iar brațele i s-au ridicat de parcă ar fi fost o sperietoare de ciori, iar eu am luat-o drept o invitație să-l izbesc în piept, drept în plexul solar, ceea ce era ca şi cum l-aş fi conectat la o priză. A sărit, a dansat şi a căzut grămadă.

Tipul pe care îl lovisem în ureche se ținea de ea de parcă mai avea puțin şi îi cădea. Stătea cu ochii închişi, motiv pentru care lupta nu era tocmai dreaptă, dar astea sunt întotdeauna preferatele mele. M-am îndreptat rapid spre el şi i-am trimis un croşeu de stânga în bărbie.

A căzut ca o marionetă scăpată din sfori.

Am răsuflat uşurat.

Şase dintr-o lovitură.

Sfârşitul poveştii.

Am tuşit de două ori şi am scuipat pe jos. Apoi am luat-o spre nord. Aveam de parcurs o stradă, iar ceasul meu mental îmi spunea că era deja nouă şi un minut.

42

Am intrat pe uşa restaurantului şi am descoperit că localul era gol, cu excepția chelneriței şi a cuplului de bătrâni de la Toussaint's. Păreau să fi ajuns la jumătatea maratonului lor de seară. Femeia avea o carte, bărbatul, un ziar. Deveraux n-ajunsese încă.

I-am spus ospătăriței că aştept pe cineva. I-am cerut o masă pentru patru persoane. M-am gândit că cele pentru două erau prea strâmte când venea vorba de o întâlnire socială de lungă durată. Fata mi-a ales un loc în partea din față a localului, apoi m-am îndreptat către baie.

Mi-am clătit fața, apoi m-am spălat pe mâini, pe antebrațe şi pe coate cu apă caldă şi cu săpun. Mi-am trecut degetele ude prin păr. Am tras adânc aer în piept şi am expirat. Adrenalina e o pacoste. Nu ştie când să renunțe. Mi-am întins mâinile şi mi-am rotit umerii. M-am uitat în oglindă. Părul arăta bine. Fața era curată.

Aveam sânge pe cămaşă.

Pe buzunar. Şi deasupra. Şi dedesubt. Nu mult, dar era ceva. O curbă de picături în formă clară de virgulă. De parcă fusesem stropit. Sau de parcă mersesem prin burniță. Ceea ce se şi întâmplase. Al doilea tip. Îi spăr- sesem nasul. Sângerase de ziceai că era o toaletă după ce tragi apa.

— Rahat! am bombănit eu.

Vechea mea cămaşă era la gunoi, în camera de hotel.

Toate magazinele erau închise.

M-am apropiat de chiuvetă şi m-am mai uitat încă o dată în oglindă. Picăturile începuseră să se usuce. Deveneau maronii. Poate că până la urmă aveau să pară făcute intenționat. Ca un logo. Sau ca un model. Ca un element singular luat dintr-un tipar turbionar. Văzusem chestii asemănătoare. Nu eram sigur cum le spune. Imprimeuri Paisley?

Am oftat adânc.

Nu era nimic de făcut.

M-am întors în restaurant tocmai când Deveraux intra pe uşă.

Nu era în uniformă. Îşi schimbase hainele. Purta o cămaşă argintie de mătase şi o fustă neagră, lungă până la genunchi. Pantofi cu tocuri înalte. Un colier de argint. Cămaşa era subțire şi strâmtă şi mică. Era descheiată în partea de sus. Fusta i se aşeza pe talie. I-aş fi putut cuprinde mijlocul cu degetele. Nu purta dres. Avea picioarele subțiri. Şi lungi. Părul îi era încă ud de la duş. Îi cădea liber pe umeri. I se revărsa pe spate. Fără coadă de cal. Fără elastic. Avea un zâmbet larg, ce îi cuprindea şi ochii uimitori.

Am condus-o la masa noastră şi ne-am aşezat unul în fața celuilalt. Se dăduse cu parfum. Ceva subtil, vag. Îmi plăcea.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus ea.

— Nici o problemă.

— Ai sânge pe cămaşă.

— Asta era?

— De unde ai făcut rost?

— Vizavi de hotel. E un magazin.

— Nu de cămaşă, a spus ea. De sânge. Nu te-ai tăiat la bărbierit.

— Mi-ai zis să nu mă bărbieresc.

— Ştiu, a continuat ea. Îmi placi aşa.

— Şi tu arăți grozav.

— Mulțumesc. M-am hotărât să plec mai devreme. Am trecut pe acasă să mă schimb.

— Văd.

— Locuiesc la hotel.
— Ştiu.
— Camera şaptesprezece.
— Ştiu.
— Care are un balcon cu vedere la stradă.
— Ai văzut?
— Totul, a spus ea.
— Atunci, sunt surprins că nu ai contramandat întâlnirea.
— E o întâlnire?
— E o întâlnire la cină.
— Nu i-ai lăsat pe ei să te lovească primii, a spus ea.
— Dacă aş fi făcut-o, n-aş mai fi fost aici.
— Corect, a spus ea şi a zâmbit. Ai fost destul de bun.
— Mulțumesc, am răspuns eu.
— Dar îmi omori bugetul. Pellegrino şi Butler fac ore suplimentare ca să-i care de acolo. I-am vrut plecați înainte ca oamenii de la hotel să-şi termine cina. Alegătorilor nu le place debandada pe străzi.

Chelnerița a venit la masa noastră. N-a adus meniuri. În ultimii doi ani, Deveraux mâncase acolo de trei ori pe zi. Ştia meniul. A cerut un cheeseburger. Şi eu la fel, cu o cafea. Fata şi-a notat şi a plecat.

— Ai mâncat şi ieri cheeseburger.
— Mănânc în fiecare zi, a zis şeriful.
— Zău?

Ea a dat din cap că da.

— În fiecare zi fac aceleaşi lucruri şi mănânc aceleaşi lucruri.
— Cum de rămâi atât de slabă?
— Energie mentală, a spus ea. Îmi fac multe griji.
— În legătură cu ce?
— Acum, în legătură cu un tip din Oxford, Mississippi. E cel care a fost împuşcat în coapsă. Medicul mi-a adus la birou obiectele lui personale. Avea un portofel şi un carnet de notițe. Tipul era jurnalist.
— La un ziar mare?
— Nu, liber profesionist. Luptând pentru supraviețuire, probabil. Ultimul lui permis de presă data de acum doi ani. Dar Oxford are două ziare neconvenționale. Probabil că încerca să vândă vreo informație unuia dintre ele.
— În Oxford există o şcoală, nu?

Deveraux a încuviințat iar.

— Ole Miss, a spus ea. Cât de radicală poate fi o şcoală în statul

ăsta.

— De ce a venit tipul aici?

— Mi-ar fi plăcut la nebunie să am ocazia să-l întreb. S-ar putea să fi ştiut ceva util.

Chelnerița s-a întors cu cafeaua mea şi cu un pahar cu apă pentru Deveraux. În spatele meu l-am auzit pe bătrânul de la hotel mormăind şi întorcând o pagină a ziarului.

— Comandantul meu continuă să nege că există recruți în afara gardului, am spus eu.

— Şi chestia asta cum te face să te simți? m-a întrebat Deveraux.

— Nu ştiu. Dacă mă minte, ar fi pentru prima oară.

— Poate că altcineva îl minte pe el.

— Atâta cinism la o persoană atât de tânără.

— Dar nu crezi?

— E mai mult decât probabil.

— Deci, cum te face să te simți chestia asta?

— Ce, acum eşti psihiatru?

A zâmbit.

— Sunt doar interesată. Pentru că am trecut prin asta. Te înfurie?

— Eu nu mă înfurii niciodată. Sunt un tip foarte placid.

— Acum douăzeci de minute păreai furios. Cu familia McKinney.

— Aia a fost doar o problemă tehnică. Spațiu şi timp. Nu voiam să întârzii la cină. Nu eram furios, pe bune. Bine, nu la început. Mai târziu am devenit uşor frustrat. Ştii tu, mental. Adică... atunci când erau patru le-am dat ocazia să revină în număr mai mare. Şi ei ce-au făcut? Au mai adăugat doi oameni. Şi gata. Au apărut şase în total. Ce-a fost asta? E o lipsă de respect intenționată. N-au dat doi bani pe ce le-am zis.

— Cred că majoritatea oamenilor ar considera că şase contra unu e o proporție destul de respectuoasă.

— Dar i-am avertizat. Le-am spus că o să aibă nevoie de mai mulți. Am încercat să fiu corect. Dar n-au vrut să mă asculte. A fost ca şi cum aş fi vorbit cu Pentagonul.

— Apropo, asta cum mai merge?

— Nu prea bine. Sunt la fel de răi ca familia McKinney.

— Eşti îngrijorat?

— Unii oameni sunt.

— Aşa şi trebuie. Armata o să se schimbe.

— Şi infanteria marină la fel.

Ea a zâmbit.

— Poate puțin. Dar nu mult. Armata e ținta cea mare. Şi e o țintă uşoară. Pentru că armata e plictisitoare. Infanteria marină nu.

— Crezi?

— Ei, haide, a spus ea. Noi suntem strălucitori. Avem o ținută de paradă grozavă. Facem o instrucție de front grozavă. Organizăm înmormântări grozave. Ştii de ce facem toate astea? Pentru că infanteria marină se pricepe de minune la PR. Şi primim sfaturi bune. În esență, consultanții noştri sunt mai buni decât ai voştri. Asta vreau să spun. La asta se reduce totul. Aşa că voi o să pierdeți mult, iar noi mai puțin.

— Aveți consultanți? am întrebat eu.

— Şi grupuri de lobby, a zis ea. Voi n-aveți?

— Nu cred, am spus eu.

M-am gândit la vechiul meu amic Stan Lowrey şi la anunțurile lui cu oferte de muncă. Ospătărița ne-a adus mâncarea. La fel ca şi seara trecută. Doi cheeseburgeri mari, două grămezi de cartofi pai încâlciți. Eu comandasem acelaşi lucru şi la prânz. Uitasem. Dar îmi era foame. Aşa că am mâncat. Şi am privit-o pe Deveraux mâncând. Ceea ce era ca un fel de trecere într-o nouă etapă. Trebuie să însemne ceva, dacă poți să stai şi să te uiți la o altă persoană cum mănâncă.

Ea a mestecat, a înghițit şi a spus:

— Şi, ce altceva ți-a mai zis comandantul tău?

— Te verifică.

S-a oprit din mâncat.

— De ce ar face-o?

— Ca să-mi dea ceva de folosit împotriva ta.

Ea a zâmbit.

— Mă tem că nu sunt prea multe la capitolul ăsta. Am fost un răcan cuminţel. Dar nu vezi? Ăştia îmi dau dreptate. Cu cât devin mai disperați, cu atât sunt mai sigură că e în joc fundul unui tip de la Kelham.

A început din nou să mănânce.

— Comandantul meu m-a mai luat la întrebări cu privire la corespondența pe care o primesc.

— Ți-au citit scrisorile?

— O carte poştală de la fratele meu.

— De ce?

— Probabil cred că ar putea să-i ajute.

— I-a ajutat?

— Nicidecum. Nu însemna nimic.

— Chiar *sunt* disperați, nu-i aşa?

— Comandantul meu se tot scuza pentru asta.

— Bine făcea.

— M-a întrebat dacă există vreun mesaj codificat în cartea poştală. Dar cred că, de fapt, el vorbea codificat. Am impresia că a făcut-o tot timpul. Chiar de la bun început a irosit zece minute certându-mă pentru freza mea. Nu-i stă în fire şi cred că asta e ideea. Îmi transmite că el nu e aşa. Îmi zice că e în ceață, respectă ordine, face ceva ce nu vrea să facă.

— Drăguț din partea lui să-ți arunce în cârcă propriile probleme. Ar fi putut trimite pe altcineva.

— Chiar ar fi putut? Poate că toată treaba asta a venit la pachet, de la un capăt la altul, plănuită de sus. Ca atunci când patronul alege echipa. Munro şi cu mine. Poate că se pregătesc să subțieze turma, iar nouă ni se dă un test de loialitate.

— Munro mi-a spus că te ştie după reputație.

Am încuviințat din cap.

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Reputația e un lucru periculos în vremurile astea.

N-am spus nimic.

— Dacă mi-aş ruga vechii tovarăşi să te verifice pe tine, ce ar găsi?

— Anumite părți nu sunt drăguțe, am zis eu.

— Deci, a venit vremea răzbunării. Cineva n-o să aibă decât de câştigat. Ori te cuminţesc, ori scapă de tine. Ai un duşman pe undeva. Vreo idee cine ar putea fi?

— Nu, am spus eu.

Pentru o vreme am continuat să mâncăm în tăcere, până când am terminat tot. Am lăsat farfuriile goale. Carne, pâine, brânză, cartofi, toate au dispărut. Mă simțeam sătul. Deveraux era pe jumătate cât mine. Sau chiar mai puțin. Nu ştiam cum reuşeşte.

— Şi povesteşte-mi despre fratele tău.

— Aş prefera să vorbim despre tine.

— Despre mine? Nu e nimic de spus. Carter Crossing, apoi infanteria marină, apoi iar Carter Crossing. Asta-i povestea vieții mele. Fără frați sau surori. Tu câți ai?

— Doar unul.

— Mai mare sau mai mic?

— Cu doi ani mai mare. Născut hăt, departe, în Pacific. Nu l-am

mai văzut de multă vreme.

— Seamănă cu tine?

— Suntem ca două versiuni alternative ale aceleiaşi persoane. Arătăm cam la fel. El e mai isteț decât mine. Eu fac lucrurile mai bine. El e mai cerebral, eu sunt mai fizic. Conform părinților noştri, el era cuminte, eu eram obraznic. Cam aşa ceva.

— Cu ce se ocupă?

Am făcut o pauză.

— Asta nu-ți pot spune.

— Slujba lui e secretizată?

— Nu chiar, am zis eu. Dar s-ar putea să-ți dea un indiciu despre unul dintre lucrurile de aici pentru care armata îşi face griji.

Deverax a zâmbit. Era o femeie foarte tolerantă.

— Luăm câte o plăcintă? m-a întrebat ea.

Am comandat două plăcinte cu piersici, la fel ca cea pe care o mâncasem cu o seară înainte. Şi cafea, pentru amândoi, lucru pe care l-am luat drept un semn. Nu-şi făcea griji că va rămâne trează. Poate că asta plănuia. Bătrânul cuplu de la hotel s-a ridicat şi a plecat pe când chelnerița era încă la bucătărie. S-au oprit la masa noastră. N-a fost o conversație în adevăratul sens al cuvântului. Doar multe zâmbete. Erau hotărâți să fie politicoşi. O chestie comercială. Deveraux era tichetul lor de masă, iar eu eram, temporar, cireaşa de pe tort.

Ceasul meu mental a bătut ora zece seara. Plăcintele au sosit, la fel şi cafeaua. N-am dat prea multă atenție nici uneia. Mi-am petrecut mare parte din timp uitându-mă la al treilea nasture de la cămaşa lui Deveraux. Îl observasem mai devreme. Era primul încheiat. Aşadar, primul care trebuia descheiat. Era o chestie micuță, perlată, argintiu-cenuşie. În spatele lui se afla pielea, nici palidă, nici bronzată şi cât se poate de tridimensională. De la stânga la dreapta se curba către mine, apoi se îndepărta şi iar se ridica spre mine. Se înălța şi cobora pe măsură ce ea respira.

Chelnerița a trecut pe la noi şi ne-a oferit mai multă cafea. Poate pentru prima dată în viață, am refuzat. Şi Deveraux la fel. Fata a pus nota de plată pe masă, cu fața în jos, lângă mine. Am întors-o. Nu era rău. În 1997 încă se mai putea mânca bine din salariul unui soldat. Am lăsat nişte bancnote, m-am uitat peste masă la Deveraux şi am spus:

— Pot să te conduc acasă?

— Credeam că nu mă mai întrebi.

43

Pellegrino şi Butler îşi făcuseră treaba. Îşi câştigaseră plata pentru orele suplimentare. Băieții McKinney dispăruseră. Strada principală era tăcută şi complet pustie. Luna răsărise, iar aerul era blând. Deveraux părea mai înaltă pe tocuri. Am mers unul lângă altul, îndeajuns de aproape încât să aud şoaptele mătăsii pe piele şi să-i simt aroma parfumului.

Am ajuns la hotel, am urcat treptele uzate şi am traversat veranda. Eu i-am ținut uşa. Bătrânul lucra în spatele biroului de la recepție. Am dat din cap către el în semn de noapte bună şi am luat-o pe scări. Ajunşi sus, Deveraux s-a oprit şi a spus:

— Păi, noapte bună, domnule Reacher, şi mulțumesc din nou că mi-ai ținut companie la cină.

Clar şi răspicat.

Eu am rămas pe loc.

Ea a traversat coridorul.

Şi-a scos cheia.

A vârât-o în broasca încăperii cu numărul şaptesprezece.

A deschis uşa.

Apoi a închis-o la loc cu putere, s-a întors la mine în vârful picioarelor, s-a întins şi mi-a pus o mână pe umăr. Şi-a lipit buzele de urechea mea şi mi-a şoptit:

— Asta a fost pentru moşul de jos. Trebuie să mă gândesc la reputația mea. Nu vreau să-mi şochez alegătorii.

Am răsuflat uşurat.

Am luat-o de mână şi ne-am îndreptat spre camera mea.

Amândoi aveam treizeci şi şase de ani. Nu mai eram adolescenți. Nu ne-am grăbit. N-am bâjbâit. Ne-am permis răgazul. Şi ce răgaz a fost! Poate cel mai bun avut vreodată.

Ne-am sărutat de îndată ce am închis uşa. Buzele ei erau umede şi reci. Avea dinții mici. Limba agilă. A fost un sărut grozav. O mână mi se pierdea prin părul ei, iar cu cealaltă îi mângâiam uşor spatele. Era înghesuită în mine şi se mişca. Avea ochii deschişi. La fel şi eu. Acel prim sărut a ținut minute întregi. Cinci, poate zece. Nu ne-am grăbit. Am luat-o încet. Ne pricepeam foarte bine la asta. Cred că amândoi înțelegeam că prima dată nu se întâmplă decât o dată. Amândoi voiam s-o savurăm.

În cele din urmă, ne-am oprit ca să ne tragem răsuflarea. Mi-am

scos cămaşa. Nu voiam ca sângele familiei McKinney să stea între noi. Atunci a ieşit la iveală o cicatrice urâtă de şrapnel pe care o am spre talie. Seamănă cu o caracatiță palidă care se târăşte în sus, de sub curea. Cusături albe, urâte. De obicei, un punct de pornire pentru o conversație. Deveraux a văzut-o, dar n-a zis nimic. Şi-a văzut de treabă. Era puşcaş marin. Văzuse altele şi mai rele. Şi-a ridicat mâna spre nasturele de sus.

— Nu, lasă-mă pe mine.

Ea a zâmbit şi a zis:

— Asta-i damblaua ta? Îți place să dezbraci femei?

— Mai mult decât orice pe lume, am spus eu. Şi mă tot holbez la nasturele ăla de la nouă şi un sfert.

— De la nouă şi zece, m-a corectat ea. Am fost atentă la oră. Sunt polițistă, totuşi.

I-am luat mâna stângă şi am făcut-o s-o țină întinsă, cu palma în sus. A rămas aşa, răbdătoare. I-am desfăcut nasturele de la manşetă. Am repetat mişcarea cu mâna ei dreaptă. Mătasea a căzut de pe încheieturile subțiri. Şi-a pus degetele pe pieptul meu. Le-a făcut să alunece până pe ceafă. Ne-am sărutat iar, vreme de cinci minute. Un alt sărut grozav. Mai bun ca primul.

Din nou, ne-am oprit pentru a respira, iar eu am trecut la nasturele cămăşii. La fel ca şi ceilalți, era mic.

Şi alunecos. Degetele mele sunt mari. Dar am reuşit. Nasturele s-a desfăcut cu un pocnet, ajutat de sânii ei umflați. Am coborât la cel de-al patrulea nasture. Apoi la cel de-al cincilea. Am tras mătasea de sub talia fustei, de jur împrejur, puțin câte puțin, încet şi cu grijă. Ea se uita la mine, zâmbind tot timpul. Cămaşa s-a desfăcut. Purta sutien. O chestie mică şi neagră, cu şnururi şi bretele delicate. Abia dacă îi acoperea sfârcurile. Avea nişte sâni fantastici.

I-am dat jos cămaşa de pe umeri, iar aceasta a foşnit şi a aterizat pe podea, în spatele ei. Parfumul m-a invadat. Ne-am sărutat iar, lung şi apăsat. Am sărutat-o pe umeri. Avea o despicătură de-a lungul spatelui. Elasticul sutienului o traversa ca o punte micuță. Şi-a lăsat capul pe spate, iar părul i s-a revărsat peste tot. Am sărutat-o din nou pe gât.

— Acum, pantofii tăi, a spus ea, şi gâtul i-a vibrat lângă buzele mele.

M-a răsucit, m-a împins în spate şi m-a aşezat pe marginea patului. A îngenuncheat în fața mea. Mi-a desfăcut şiretul de la pantoful drept, apoi pe cel de la stângul. Mi i-a scos cu grijă. Şi-a vârât degetele mari în partea de sus a şosetelor şi le-a tras în jos.

— Magazinul garnizoanei, mai mult ca sigur, a zis ea.

— Mai puțin de un dolar, am spus eu. N-am putut rezista.

Ne-am ridicat şi ne-am sărutat iar. Până în acel moment, sărutasem sute de fete, dar eram gata să recunosc că Deveraux era cea mai bună dintre toate. Era spectaculoasă. Se mişca şi se înfiora, şi tremura. Era puternică, dar blândă. Pasională, dar nu agresivă. Flămândă, dar nu solicitantă. Ceasul meu mental a stat. Aveam tot timpul din lume şi eram gata să profităm de fiecare minut.

Şi-a înfipt degetele în partea din față a beteliei mele. A tras de ea. A descheiat nasturele cu arătătorul şi cu degetul mare. Am continuat să ne sărutăm. Mi-a găsit fermoarul şi l-a tras în jos, încet, cu mâna ei mică şi degetele îndemânatice, precise în mişcări. Şi-a lipit palmele de omoplații mei şi le-a făcut să alunece dintr-o parte în alta, calde, uscate, fine, apoi le-a coborât, încet, până la talie şi mai jos. Şi-a strecurat vârfurile degetelor sub betelia lărgită, pipăind materialul. A mers şi mai adânc. A împins în jos, iar pantalonii mi-au alunecat de pe şolduri. Încă ne sărutam.

Ne-am oprit să luăm o gură de aer, iar ea m-a răsucit şi m-a aşezat iar. Mi-a scos pantalonii şi i-a aruncat peste cămaşa ei. M-a lăsat pe pat, a făcut un pas înapoi, şi-a întins larg brațele şi a zis:

— Spune-mi ce să-mi scot acum.

— Pot să aleg?

Ea a dat din cap că da.

— Tu decizi.

Am zâmbit. A naibii decizie. Sutien, fustă, pantofi. M-am gândit că-şi poate păstra pantofii. Pentru o vreme, cel puțin. Poate chiar toată noaptea.

— Fusta, am spus.

S-a conformat. Pe o latură existau un nasture şi un fermoar. A desfăcut nasturele şi a tras fermoarul în jos, încet, doi centimetri, apoi patru, apoi şase, apoi opt. I-am auzit sunetul destul de limpede în liniştea camerei. Fusta a căzut pe podea. Deveraux a păşit afară din ea, mai întâi cu un picior, apoi cu celălalt. Picioarele îi erau lungi, netede şi musculoase. Purta nişte chiloței negri. Nu era prea mare lucru de capul lor. Doar o fâşie de material întunecat.

Sutien, chiloți, pantofi. Eu încă stăteam aşezat pe pat. S-a cățărat la mine în poală. I-am ridicat părul şi i-am sărutat urechea. I-am urmărit forma cu limba. Îi simțeam obrazul lipit de al meu. Ne-am petrecut douăzeci de minute desluşindu-ne fiecare contur al trupurilor noastre, de la gât în sus.

Apoi am trecut mai jos.

I-am desfăcut sutienul, care a căzut pe podea, lipsit de substanță. Mi-am lăsat capul în jos. Al ei s-a aplecat pe spate, arcuindu-şi sânii spre mine. Erau fermi şi rotunzi şi netezi. Avea sfârcuri sensibile. A gemut puțin. La fel şi eu. S-a mişcat şi mi-a sărutat pieptul. Am ridicat-o de pe genunchii mei şi am aşezat-o pe spate, pe pat. Apoi ea m-a tras pe mine. Au urmat alte douăzeci de minute fabuloase, pe care le-am petrecut cunoscându-ne unul pe altul de la talie în sus.

Apoi am trecut mai jos.

Stăteam întins pe spate. A îngenuncheat peste mine şi mi-a tras în jos boxerii. A zâmbit. Şi eu la fel. După zece minute uimitoare, am făcut schimb de locuri. Chiloții i-au alunecat pe şolduri, apoi ea şi-a ridicat genunchii pentru a mă lăsa să-mi termin treaba. Mi-am îngropat fața între coapsele ei. Era udă şi dulce. S-a mişcat fără inhibiții. Şi-a rotit capul dintr-o parte în alta, şi-a încordat umerii şi s-a împins în saltea. Şi-a trecut degetele prin părul meu.

Venise momentul. Am început cu tandrețe. Indelung şi încet. Adânc şi cu grijă. Ea s-a îmbujorat şi a rămas fără aer. La fel am făcut şi eu. Indelung şi încet.

Apoi mai repede şi mai tare.

Am început să gâfâim.

Mai repede, mai tare, mai repede, mai tare.

Gâfâind.

— Stai, a spus ea.

— Ce?

— Stai, stai, a spus ea. Nu acum. Nu încă. Ia-o mai uşor.

Indelung şi încet, îndelung şi încet.

Respirând cu greutate.

Gâfâind.

— OK, a spus ea. OK. Acum. Acum. *Acum!*

Mai repede şi mai tare.

Mai repede, mai tare, mai repede, mai tare.

Camera a pornit să se clatine.

Mai întâi foarte puțin, ca o uşoară vibrație constantă, ca începutul unui cutremur îndepărtat. Canaturile de sticlă ale uşii vibrau în ramele lor. Un pahar zăngănea pe policioara din baie. Podeaua dârdâia. Uşa dinspre hol trosnea din încheieturi. Pantofii mei săltau în loc. Tăblia patului se izbea de perete. Podeaua se zguduia tot mai tare. Pereții bubuiau. Monedele abandonate în buzunarul meu zornăiau. Patul se zgâlțâia, sălta şi avansa puțin câte puțin pe podeaua aflată în mişcare.

Marfarul de la miezul nopții trecuse. Şi duşi eram şi noi.

44

După aceea, ne-am întins unul lângă altul, plini de sudoare, goi, răsuflând greu şi ținându-ne de mână. Eu mă uitam fix la tavan.

— De doi ani tot vreau să fac asta, a spus Deveraux. Nenorocitul ăla de tren. Măcar să profit de el.

— Dacă am să-mi cumpăr vreodată o casă, am zis eu, o să fie lângă o linie de cale ferată. Asta-i sigur.

Ea şi-a schimbat poziția şi s-a cuibărit lângă mine. Am cuprins-o cu brațul. Am rămas aşa o vreme, tăcuți, extenuați, satisfăcuți. În urechi îmi răsuna muzica lui Blind Blake. Ascultasem cândva o casetă cu toate cântecele lui, trasă de pe nişte vechi viniluri uzate, cu huruitul absurd şi zgomotul făcut de zgârieturile lacului vechi aproape acoperind vocea liniştită, melancolică şi acordurile agile de chitară ce redau ritmurile căii ferate. Un orb din naştere. Nu văzuse niciodată un tren. Dar auzise destule. Asta era clar.

Deveraux m-a întrebat la ce mă gândesc şi i-am explicat.

— Ăsta-i tipul despre care era vorba în mesajul fratelui meu.

— Încă mai eşti furios?

— Sunt trist, am răspuns.

— De ce?

— Misiunea asta a fost o greşeală. N-ar fi trebuit să mă lase pe dinafară. Nu pentru o treabă de genul ăsta. Mă face să mă gândesc la ei ca fiind... *ei.* Nu mai suntem *noi.*

Mai târziu, am discutat pe îndelete dacă ea ar trebui sau nu să se întoarcă în camera ei. Reputația. Alegătorii. I-am povestit că bătrânul urcase după mine când primisem telefonul de la Garber. A apucat să arunce o privire în cameră. Deveraux a zis că, dacă s-ar întâmpla din nou, l-aş putea întârzia câteva secunde, iar ea ar avea timp să se ascundă în baie. A spus că rareori se întâmpla să bată cineva la uşa ei. Iar dacă, din întâmplare, ar căuta-o cineva în dimineața aceea şi n-ar primi nici un răspuns, ar putea presupune că e plecată la un caz. Ceea ce ar fi cât se poate de plauzibil. La urma urmei, nu ducea lipsă de muncă.

Apoi a adăugat:

— Poate că Janice Chapman făcea acelaşi lucru pe care tocmai l-am făcut şi noi. Asta apropo de zgârieturile de la pietriş. Cu iubitul ei,

oricine ar fi fost el. Afară, în curtea din spate, la miezul nopții. Sub stele. Linia de cale ferată e destul de aproape. Trebuie să fie uimitor în aer liber.

— Cred, am încuviințat eu. Ieri-seară mă aflam chiar lângă şine la miezul nopții. Parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

— Intervalul de timp s-ar potrivi? Cu zgârieturile?

— Dacă a făcut sex la miezul nopții, atunci a fost omorâtă în jurul orei patru dimineața. La ce oră a fost găsită?

— La zece, în seara următoare. Asta înseamnă optsprezece ore. Cred că ar fi existat deja nişte semne de descompunere.

— Probabil. Dar cadavrele golite de sânge pot arăta destul de ciudat. Ar fi destul de greu de spus. Iar medicul vostru nu e tocmai Sherlock Holmes.

— Deci, e posibil?

— Trebuie să explicăm de ce şi-a pus o rochie frumoasă şi ciorapi, cândva între miezul nopții şi patru dimineața.

Am rămas pe gânduri câteva clipe. Apoi ne-am lăsat pradă inerției. N-am mai spus nimic despre rochii sau ciorapi sau alegători sau camere sau reputații şi am adormit, unul în brațele celuilalt, dezveliți, goi, în liniştea nopții din Mississippi.

Patru ore mai târziu eram iar treaz şi îmi confirmam cea mai solidă convingere: niciodată nu e mai bine ca a doua oară. Toate drăgălăşeniile formale de prima dată pot fi uitate. Toate trucurile pe care le folosim pentru a ne impresiona reciproc pot fi abandonate. Există o nouă familiaritate şi nu se pierde nimic din entuziasm. În general, simțim ce merge şi ce nu. A doua oară eşti gata de rock-and-roll.

Şi aşa s-a şi întâmplat.

După ce am terminat, Deveraux s-a întins, a căscat şi a spus:

— Nu eşti rău pentru un soldățel.

— Iar tu eşti excelentă pentru un puşcaş marin, i-am răspuns eu.

— Ar trebui să avem grijă. Am putea să căpătăm sentimente unul pentru celălalt.

— Ce sunt alea?

— Ce sunt ce?

— Sentimentele.

Ea a făcut o mică pauză, apoi a spus:

— Bărbații ar trebui să fie mai conştienți de sentimentele lor.

— Dacă vreodată o să am unul, tu o să afli prima, promit.

Ea a tăcut din nou. Apoi a izbucnit în râs. Ceea ce era bine. Nu

uitați, eram deja în 1997. Pe vremea aia, era riscant.

M-am trezit pentru a doua oară la ora şapte dimineața, cu gândul la o sarcină nedorită.

45

Când m-am dezmeticit, am văzut că Elizabeth Deve- raux stătea pe pat în capul oaselor. Era în stânga mea, pe partea ei, cu fața către mine, cu spatele drept, cu picioarele încrucişate ca pentru yoga. Era goală şi deloc timidă. Era foarte frumoasă. Arăta pur şi simplu spectaculos. Una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată, cu siguranță cea mai frumoasă pe care o văzusem goală şi clar cea mai frumoasă cu care mă culcasem vreodată.

Dar, în acel moment, era preocupată. Ora şapte dimineața. Inceputul zilei de lucru. Nu aveam să mai capăt şi o a treia şansă. Nu chiar atunci.

— Trebuie să fi avut şi altceva în comun, a spus ea. Acele trei femei, vreau să spun.

N-am zis nimic.

— Frumusețea e prea nebuloasă, a continuat ea. E prea subiectivă. E doar o părere.

N-am zis nimic.

— Ce e? m-a întrebat ea.

— Nu e doar o părere, am răspuns. Nu şi în cazul lor.

— Atunci, căutăm doi factori. Două lucruri care au interacționat. Erau frumoase şi mai erau cumva.

— Poate erau gravide, am spus eu.

Am analizat sugestia pe toate părțile. Fetele aveau vocație. Oraşul se afla lângă o bază militară. Lucrurile astea se mai întâmplă. De cele mai multe ori accidental, dar câteodată şi intenționat. Uneori, femeile cred că mutările frecvente dintr-un oraş de garnizoană în altul, cu un copil după ele, sunt mai bune decât să trăiască singure în localitatea în care s-au născut. Probabil că e o greşeală, dar nu pentru toate. De exemplu, mamei mele îi convenise treaba asta.

— Conform fratelui ei, Shawna Lindsay era disperată să scape.

— Dar nu văd de ce Janice May Chapman ar fi fost la fel, a remarcat Deveraux. Nu era din partea locului. Ea şi-a ales oraşul ăsta. Şi n-ar fi avut nevoie de un tip ca s-o scoată de aici. Ar fi putut pur şi simplu să vândă tot şi s-o ia din loc la volanul Hondei.

— Atunci, a fost un accident, am zis eu. Cu ea, cel puțin. Un alt lucru pe care nu l-am văzut la ea acasă sunt anticoncepționalele. Nu era nimic în dulapul cu medicamente.

Nici un răspuns.

— Tu unde ți le ții pe ale tale? am întrebat eu.

— Pe raftul din baie, a răspuns ea. Aici nu sunt dulapuri pentru medicamente.

— Rosemary McClatchy voia să plece din oraş?

— Nu ştiu. Probabil. De ce n-ar fi vrut?

— Medicul i-a făcut un test de sarcină?

— Nu, a spus Deveraux. Sunt sigură că într-un oraş mare i s-ar fi făcut. Dar nu aici. Merriam a semnat certificatul şi ne-a dat cauza morții, asta-i tot. Opinia de două parale.

— Chapman nu părea gravidă.

— La unele femei se vede abia după câteva luni.

— Rosemary McClatchy i-ar fi spus mamei sale?

— N-o pot întreba, a intervenit Deveraux. Categoric nu. În nici un caz. Nu pot să-i bag în cap lui Emmeline posibilitatea asta. Şi dacă Rosemary n-a fost gravidă? I-ar întina memoria.

— Fratele Shawnei Lindsay n-a vrut să-mi spună tot. Sunt sigur. Poate că a rămas ceva important. Ar trebui să vorbeşti tu cu el. Îl cheamă Bruce. Apropo, vrea să se înroleze în armată.

— Nu în infanteria marină?

— Se pare că nu.

— De ce? I-ai vorbit de rău pe puşcaşii marini?

— Am fost foarte corect.

— Şi crezi că ar vorbi cu mine? Pare foarte ostil.

— E OK, am zis eu. Urât, dar OK. Pare foarte interesat de o carieră militară. Pare să înțeleagă structurile de comandă. Tu eşti şerif şi membru al infanteriei marine. Abordează-l cum trebuie şi s-ar putea să se ridice în picioare şi să-ți adreseze salutul militar.

— Bine, a spus ea. Poate că o să încerc. Poate că o să trec chiar azi pe la el.

— În toate cele trei cazuri s-ar putea să fi fost un accident, am spus eu. Marile decizii ar fi putut veni după aceea. În legătură cu ce e de făcut. Dacă tuturor le convenea situația curentă în care se aflau, s-ar putea să fi ales o altă cale. Sau s-ar putea să fi fost convinse.

— Avort?

— De ce nu?

— Unde să fi făcut avort în Mississippi? Ar fi trebuit să

conducă spre nord ore întregi.

— Poate tocmai de aceea Janice Chapman s-a îmbrăcat înainte de ora patru dimineața. Un start matinal. Poate că o aştepta o călătorie lungă. Poate că iubitul ei urma să o ducă undeva. Pentru o programare după-amiaza. Apoi o şedere peste noapte. Poate că se gândea la ce avea să urmeze. La recepție. La sala de aşteptare. Aşa că şi-a pus pe ea ceva potrivit. Stilat, dar decent. Şi poate că şi-a pregătit un bagaj. Alte lucruri pe care nu le-am văzut la ea acasă. Valize.

— Niciodată n-o să aflăm sigur, a spus Deveraux. Decât dacă îi găsim pe iubiți.

— Sau pe iubit, la singular, am zis eu. S-ar putea să fi fost acelaşi tip.

— Cu toate trei?

— E posibil.

— Dar n-are sens. De ce le-ar face programare la o clinică pentru un avort şi apoi le-ar omorî? De ce n-ar merge până la capăt cu programarea?

— Mă gândesc că e genul de tip care nu-şi poate permite nici o iubită gravidă, nici o asociere cu o clinică în care se fac avorturi.

— E soldat. Nu preot. Sau politician.

Am tăcut.

— Poate că vrea să devină preot sau politician, mai târziu, a sugerat Deveraux.

Am tăcut.

— Sau poate că are preoți sau politicieni în familie. Şi trebuie să evite să-i facă de ruşine.

Pe hol, s-a auzit un uşor scârțâit al podelei, apoi o bătaie slabă în uşă. Am recunoscut imediat sunetul. Acelaşi ca în dimineața precedentă. Bătrânul. Mi-am imaginat mersul lui târşâit, mişcarea şovăielnică a mâinii, impactul lipsit de energie dintre încheieturile lui pergamentoase şi lemnul uşii.

— Fir-ar, a şoptit Deveraux.

Acum chiar *ne purtam* ca nişte adolescenți. Ne grăbeam şi bâjbâiam. Deveraux s-a rostogolit de pe pat, înşfăcând un maldăr de haine care s-a întâmplat să conțină şi pantalonii mei, aşa că am fost nevoit să-i smulg de la ea, ceea ce a dus la împrăştierea tuturor veşmintelor pe podea. Ea a încercat să le adune, în timp ce eu mă străduiam să-mi pun pantalonii. M-am împiedicat şi am căzut pe pat, în timp ce ea a reuşit să ajungă în baie, lăsând în urmă o dâră de şosete şi de chiloți. Când tocmai îmi netezeam pantalonii, bătrânul a bătut din

nou. Am străbătut încăperea şchiopătând şi împingând cu piciorul către baie hainele întâlnite pe drum. Deveraux a sărit şi le-a strâns. Apoi s-a ascuns la loc, iar eu am deschis uşa.

— Vă caută la telefon logodnica dumneavoastră, a spus bătrânul.

Clar şi răspicat.

46

Am luat-o în jos pe scări, în picioarele goale, doar cu pantalonii pe mine. Am răspuns la telefon din biroul aflat în spatele recepției, ca şi primele dăți. La celălalt capăt al firului era Karla Dixon. Vechea mea colegă. Magicianul finanțelor. Fusese membru fondator al primei Unități Speciale 110. A doua mea alegere, după Frances Neagley. Am bănuit că Stan Lowrey îi transmisese întrebarea mea legată de banii din Kosovo, iar acum Nixon mă suna direct ca să economisească timp.

— De ce a trebuit să spui că eşti logodnica mea?

— De ce, am întrerupt ceva? m-a întrebat, la rândul ei.

— Nu chiar. Dar a auzit.

— Elizabeth Deveraux? Neagley ne-a spus despre ea. Deja v-ați tras-o?

— Iar acum am nişte explicații de dat.

— Trebuie să ai grijă acolo, Reacher.

— Neagley întotdeauna crede asta.

— Acum are dreptate. Rețeaua sergenților s-a încins. Frige. Deveraux e verificată la sânge.

— Ştiu, am răspuns eu. Garber mi-a zis deja. Pierdere de vreme.

— Nu cred. Brusc, s-a lăsat liniştea.

— Pentru că nu e nimic de găsit.

— Dimpotrivă. Ştii cum funcționează birocrația. E uşor să spui nu. Tăcerea înseamnă da.

— Ce ar afla dacă te-ar verifica pe tine?

— Destule.

— Sau pe mine?

— Nici nu vreau să mă gândesc.

— Păi, vezi, am spus eu. Nu există motive de îngrijorare.

— Crede-mă, ceva nu e în regulă acolo, Reacher. Vorbesc serios. Poate că e o chestie cu adevărat importantă. Sfatul meu ar fi să te ții departe de ea.

— Prea târziu. Oricum, nu cred. A fost un răcan cuminței.

— Cine ți-a spus asta?

— Ea.

Tăcere.

— Altceva? am întrebat.

— Nu există bani veniți din Kosovo. Nici un chior. Oricine își face griji din pricina asta aleargă după cai verzi pe pereți. Nu e un factor.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Ei se întreabă dacă Joe mi-a zis ceva.

— Cai verzi pe pereți, a repetat ea. Trezoreria oricum n-ar şti. Decât dacă ar fi vorba de miliarde şi miliarde de dolari. Or, nu e cazul. Nu-i nici măcar mărunțiş. Cineva a intrat în panică, asta-i tot. Scurmă peste tot. Caută ceva ce nu e acolo.

— OK, bine de ştiut, am spus eu. Mersi.

— Asta a fost vestea bună, a intervenit ea.

— Care-i aia proastă?

— Informațiile adiacente, a spus ea. Prietenul unui prieten şi-a băgat nasul în dosarele din Kosovo şi la ora actuală ele sunt destul de pline.

— Cu ce?

— Printre altele, cu două localnice dispărute fără urmă.

Dixon mi-a povestit că, în ultimul an, două femei din Kosovo se evaporaseră pur şi simplu. Nu exista nici o explicație pe plan local. Nu aveau probleme în familie. Amândouă erau necăsătorite. Amândouă se aflaseră în apropierea trupelor trimise de armata americană în regiune. Amândouă fraternizaseră.

— Aveau vocație, a spus Dixon.

— Frumoase? am întrebat.

— N-am văzut pozele.

— S-a făcut o anchetă?

— Pe şest, a spus Dixon. Ține minte, nimeni nu ştie că suntem acolo. Aşa că au adus un tip din Germania. Cică se afla în drum spre Italia pentru nu ştiu ce porcărie NATO, dar Kosovo era adevărata destinație. Aranjamentele privind călătoria se află încă la dosar.

— Şi?

— Ca un american patriot ce eşti, o să fii bucuros să afli că toți membrii forțelor armate americane, până la ultimul, sunt nevinovați ca nişte prunci în faşă. Nici o crimă nu a fost comisă de vreun om în

uniformă.

— Deci, cazul a fost închis?

— Ermetic.

— Cine a condus ancheta?

— Maiorul Duncan Munro.

Am încheiat convorbirea cu Dixon şi m-am întors la etaj. Deveraux nu era în camera mea. Am mers până la uşa ei, dar era încuiată. Am auzit duşul mergând. Am bătut, dar n-am primit nici un răspuns. Aşa că m-am spălat şi eu, m-am îmbrăcat şi m-am întors peste cincisprezece minute, însă am dat doar peste tăcere. Am mers până la restaurant, dar nu era nici acolo. Maşina ei nu se afla în parcarea secției. Aşa că am rămas pur şi simplu pe trotuar, neavând unde să merg, nici cu cine să vorbesc, nici ce să fac, fără să bănuiesc că ora care avea să schimbe totul tocmai scăzuse de la şaizeci la cincizeci şi nouă de minute.

47

Am zăbovit pe trotuar o jumătate de oră. În mare parte din timp am stat sprijinit de un zid, fără să mă mişc. O abilitate profesională. Necesară în meseria mea. Mă pricep la asta. Dar cunosc persoane care sunt şi mai pricepute decât mine. Ştiu oameni care au aşteptat ore, zile sau săptămâni întregi să se întâmple ceva.

Îl pândeam pe bătrânul cu centimetrul să apară şi să deschidă magazinul cu cămăşi. Ceea ce a şi făcut, în cele din urmă. M-am desprins de zidul meu, am traversat strada şi l-am urmat înăuntru. În timp ce el îşi făcea de lucru cu încuietorile şi luminile, m-am dus drept la vraful de cămăşi clasice. Am găsit acelaşi model pe care îl purtam şi l-am dus la tejghea.

— Faceți provizii? m-a întrebat bătrânul.

— Nu, prima s-a murdărit.

S-a aplecat şi s-a zgâit la buzunarul meu. L-am văzut urmărind cu privirea dâra de sânge. De sus până jos.

— Sunt sigur că ar ieşi la spălat. Cu apă rece, poate cu puțină sare.

— Sare?

— Sarea ajută în cazul petelor de sânge. Cu apă rece. Apa caldă le imprimă în țesătură.

— Cred că hotelul Toussaint’s nu oferă servicii de spălătorie

foarte sofisticate, am zis eu. De fapt, cred că nu oferă nici un fel de servicii de spălătorie. Nu oferă nici măcar cafea în salon.

— Ați putea lua cămaşa acasă, domnule.

— Cum?

— Păi, în valiză.

— E mai uşor s-o înlocuiesc, pur şi simplu.

— Dar asta ar fi foarte costisitor.

— În comparație cu ce? Cu cât costă valizele?

— Dar valiza v-ar ține o veşnicie. Ați folosi-o iar şi iar vreme de mulți ani.

— Cred că o să iau cămaşa cea nouă. Nu e nevoie s-o împachetați.

I-am plătit, apoi m-am dus în cabina de probă şi am tras draperia. Mi-am scos cămaşa veche, am îmbrăcat-o pe cea nouă şi am ieşit.

— Aveți un coş de gunoi? am întrebat.

Tipul a tăcut o clipă, surprins, apoi s-a aplecat sub tejghea şi a ieşit de acolo cu un recipient de metal, înalt până la genunchi. L-a ridicat cu mişcări ezitante. Am făcut ghem cămaşa murdară şi am executat o aruncare de trei puncte de la vreo trei metri. Omul părea îngrozit. Apoi am traversat iar strada spre local, pentru micul dejun. Ştiam că acolo aveam cele mai mari şanse de a da nas în nas cu Deveraux. O femeie cu un apetit ca al ei nu avea să stea prea mult timp departe de restaurant. Era doar o chestiune de timp.

Până la urmă, a fost o chestiune de nici douăzeci de minute. Mâncasem o omletă şi eram la jumătatea celei de-a treia căni de cafea când a intrat. M-a văzut din uşă şi s-a oprit. Pământul a stat în loc. Atmosfera s-a înăsprit. Era iar în uniformă şi avea părul prins la spate. Expresia îi era puțin mai fermă. Oarecum imobilă. Arăta minunat.

Am inspirat adânc şi am împins cu piciorul scaunul din fața mea. N-a reacționat. I-am văzut ochii mişcându-se în timp ce îşi cântărea opțiunile. S-a uitat la toate mesele. Majoritatea erau libere. Dar, evident, s-a hotărât că, stând singură, ar risca să provoace o scenă. Îşi făcea griji pentru alegătorii ei. Pentru reputația ei. Aşa că a venit la mine. A tras de sub masă şi celălalt picior al scaunului, apoi s-a aşezat, tăcută şi rezervată, cu genunchii strânşi, cu mâinile în poală.

— N-am nici o logodnică. N-am nici un fel de iubită.

N-a răspuns.

— La telefon era doar o colegă din poliția militară. Toți se

distrează pe seama chestiei cu acoperirea. Se pare că îi amuză. Comandantul se recomandă drept unchiul meu.

Nici un răspuns.

— Nu am dovezi, am spus.

— Mi-e foame, a zis ea. Asta-i prima dată în doi ani când am sărit peste micul dejun.

— Îmi cer scuze, am spus eu.

— De ce? Nu-i nevoie dacă ceea ce îmi spui e adevărat.

— Este. Îmi cer scuze în numele colegei mele.

— Era sergentul tău? Neagley?

— Nu, era o femeie pe nume Karla Dixon.

— Ce voia?

— Să-mi spună că nimeni din interiorul bazei Kelham nu face o escrocherie financiară.

— De unde ştie ea?

— Ştie totul despre orice poartă semnul dolarului.

— Cine a crezut că se face o escrocherie financiară din interiorul unității Kelham?

— Şefii. Bănuiesc că e o posibilitate teoretică. Vorba ta, sunt disperați.

— Dacă ai avea o logodnică, ai înşela-o?

— Probabil că nu, am spus eu. Dar aş vrea s-o fac, cu tine.

— Am mai fost trasă pe sfoară.

— Greu de crezut.

— Şi totuşi, adevărat. Nu-i o senzație plăcută.

— I nțeleg, am zis eu. Dar azi-noapte n-ai fost trasă pe sfoară.

A tăcut. Am văzut-o căzând pe gânduri. *Azi-noapte.* I-a făcut semn chelneriței şi a comandat friganele. Acelaşi lucru ca şi în ziua precedentă.

— L-am sunat pe Bruce Lindsay, a spus ea. Fratele mai mic al Shawnei Lindsay. Ştiai că au telefon?

— Da. L-am şi folosit. Karla Dixon a revenit după un telefon pe care l-am dat de acolo.

— O să trec pe la el în după-amiaza asta. Cred că ai dreptate. Are ceva să-mi spună.

„Ea”, o să treacă. Nu „noi”.

— A fost o glumă proastă din partea unei colege. Asta-i tot, am insistat eu.

— Mă tem că avem o problemă cu amprentele. Mă refer la cele din casa lui Janice Chapman. De fapt, e vina mea.

— Ce fel de problemă?

— Ajutorul de şerif Butler are o prietenă în departamentul de poliție din Jackson. De pe vremea când a făcut cursul. L-am încurajat s-o roage să se ocupe de procesare, fără zarvă, ca să economisim nişte bani. Aici nu avem bugetul necesar. Dar tipa a dat-o în bară de data asta şi nu-i pot cere lui Butler s-o roage să refacă treaba. Ar însemna să sar calul.

— Cum a dat-o în bară?

— A încurcat numerele dosarelor. Amprentele lui Chapman au ajuns la un caz despre o femeie pe nume Audrey Shaw, iar noi am primit datele acesteia. O cu totul altă persoană. Un soi de funcționar guvernamental. Ceea ce Chapman cu siguranță nu era, pentru că guvernul federal n-are nici o treabă aici, iar fata nu lucra nicăieri. Doar dacă Audrey Shaw e fosta proprietară a casei lui Chapman, caz în care e greşeala lui Butler, că a căutat amprentele unde nu trebuia, sau a ta, pentru că l-ai lăsat.

— Nu, Butler a făcut treabă bună, am zis eu. A căutat în locurile potrivite. Amprentele alea nu aparțin unei foste proprietare, decât dacă ea s-ar fi furişat înapoi în toiul nopții şi ar fi folosit periuța de dinți a lui Chapman. Deci, cred că e doar ghinion. Se mai întâmplă şi rahaturi din astea.

— Mai spune-mi, a zis ea. Despre telefon.

— A fost maiorul Karla Dixon din Unitatea 329, am răspuns eu. Cu informații pentru mine. Asta-i tot.

— Iar chestia cu logodnica a fost o glumă?

— Nu-mi spune că puşcaşii marini sunt şi comedianți mai pricepuți.

— E frumoasă?

— Destul de drăguță.

— A fost vreodată iubita ta?

— Nu.

Deveraux a tăcut iar. Simțeam că se apropia de o decizie. Mai că o luase. Şi eram destul de sigur că totul avea să fie OK. Dar n-am mai apucat să aflu. Nu chiar atunci. Deoarece, înainte ca ea să poată vorbi iar, telefonista solidă din biroul şerifului a dat buzna pe uşa restaurantului, apoi s-a oprit brusc, cu o mână pe clanță şi cu cealaltă pe tocul uşii. Rămăsese fără suflare. Gâfâia. Pieptul îi tresărea. Fugise tot drumul.

— A mai avut loc o crimă! a strigat ea.

48

Ajutorul de şerif Butler mersese să-l schimbe pe Pelle- grino, care făcea de gardă la poarta bazei militare Kelham, şi, când mai avea un kilometru şi jumătate până acolo, se întâmplase să arunce o privire spre stânga, unde văzuse o siluetă stingheră, aflată la aproximativ nouă sute de metri nord de şosea. Cinci minute mai târziu, transmitea veştile proaste la sediu, iar la nouăzeci de secunde după primirea mesajului, dispecera ajungea în restaurant. Peste încă douăzeci de secunde, eu şi Deveraux ne aflam în maşina ei. Femeia a apăsat pedala de accelerație până la podea, conducând cu viteză tot drumul, aşa că am ajuns la locul crimei la mai puțin de zece minute după ce Butler întorsese prima dată capul din întâmplare.

Nu că ar mai fi schimbat ceva.

Am parcat bară la bară lângă maşina ajutorului de şerif şi am coborât. Ne aflam pe şoseaua principală ce ducea de la est la vest, la peste trei kilometri de Carter Crossing, cu un kilometru şi jumătate înainte de Kelham, pe o fâşie de mirişte, cu pădurea care mărginea gardul de la Kelham mult înaintea noastră şi cu pădurea care mărginea calea ferată mult în urmă. Era pe la mijlocul dimineții, iar cerul era senin. Aerul era cald şi nu bătea vântul.

Am văzut şi eu ce observase Butler. Putea fi un bolovan sau un maldăr de gunoi, dar nu era. Silueta părea mică de la depărtare, întunecată, uşor cocoşată, uşor alungită, turtită, dezumflată. Era inconfundabilă. Greu puteai s-o judeci după mărime, pentru că era dificil să estimezi distanța exactă. Dacă s-ar fi aflat la şaptezeci de metri distanță, atunci ar fi fost a unei femei micuțe. Dacă s-ar fi aflat la o sută zece metri distanță, ar fi fost vorba de un bărbat masiv.

— Urăsc meseria asta, a spus Deveraux.

Butler stătea în picioare pe mirişte, la jumătatea drumului dintre forma aceea întunecată şi noi. Ne-am îndreptat către el, apoi l-am depăşit fără nici un cuvânt. Am bănuit că distanța totală avea să se apropie de nouăzeci de metri în cap, ceea ce făcea ca silueta să nu aparțină nici unei femei micuțe, nici unui bărbat solid. Era ceva între. O femeie înaltă sau un bărbat scund.

Sau poate un adolescent.

Apoi am recunoscut disproporțiile.

Şi am luat-o la fugă.

De la optsprezece metri distanță, eram aproape sigur. De la nouă, eram convins. De la trei metri am avut şi confirmarea vizuală. Nu

încăpea îndoială. Era Bruce Lindsay. Băiatul cel urât de şaisprezece ani. Fratele mai mic al Shawnei Lindsay. Zăcea cu faţa în jos. Picioarele îi erau depărtate. Avea mâinile pe lângă corp. Capul lui enorm era întors către mine. Gura îi era deschisă. Ochii adânciţi în ordibite erau întunecaţi şi goi.

N-am urmat nici un fel de protocol legat de scena crimei. Şi eu, şi Deveraux am călcat în picioare zona şi am atins cadavrul. L-am răsucit şi am descoperit locul pe unde intrase glonţul, în partea stângă a cutiei toracice, sus, aproape de subraţ. Nu exista o rană de ieşire. Glonţul intrase, sfâşiase inima, zdrobise coloana vertebrală, fusese deviat, se rostogolise şi rămăsese acolo, pe undeva.

Am îngenuncheat şi am cercetat linia orizontului. Dacă puştiul mersese către est, însemna că fusese împuşcat dinspre nord, aproape sigur de către un ţintaş care ieşise din pădurea de lângă unitate şi patrulase pe fâşia de mirişte. Zona de carantină.

— Am vorbit cu el în dimineaţa asta. Chiar acum o oră. Aveam întâlnire la el acasă. Deci, ce căuta aici?

Era o întrebare la care nu voiam să răspund. Nici măcar în sinea mea.

— Cred că avea un secret de păstrat. În legătură cu Shawna. Ştia că o să-l scoţi de la el. Aşa că s-a hotărât ca, în după-amiaza asta, să fie în altă parte.

— Unde? Unde se ducea?

— La Kelham, am spus eu.

— Aici e câmp deschis. Dacă se îndrepta către Kelham, ar fi trebuit s-o ia pe şosea.

— Nu voia să fie văzut de străini. Din cauza felului în care arăta. Pun pariu că nu mergea niciodată pe drumurile principale.

— Dacă se temea de străini, de ce ar fi riscat să meargă la Kelham? Acolo, numai la postul de pază ar fi dat de zeci de străini.

— S-a dus pentru că eu l-am asigurat că o să fie în regulă. I-am zis că soldaţii sunt altfel. I-am zis că acolo o să fie bine-venit.

— Bine-venit pentru ce? Ăia nu oferă tururi cu ghid.

Puştiul purta pantaloni de pânză groasă, cam ca ai mei, o bluză de trening simplă, bleumarin, şi, pe deasupra, un hanorac închis la culoare. Acesta se deschisese când îl răsuciserăm. În buzunarul interior am văzut o hârtie împăturită.

— Ia uită-te, am zis eu.

Deveraux a scos foaia din haină. Semăna cu un document oficial important şi era împăturit în trei. Părea vechi şi eram convins că

aşa era. Vechi de aproximativ şaisprezece ani. Deveraux l-a despăturit, s-a uitat pe el şi a spus:

— E certificatul lui de naştere.

Am încuviințat din cap şi i l-am luat din mână. Statul Mississippi, sex masculin, numele de familie Lindsay, prenumele Bruce, născut în Carter Crossing. Aparent, născut în urmă cu optsprezece ani. Poate că amănuntul ar fi trecut neobservat la o primă privire, dar nu şi la o verificare mai atentă. Modificarea nu era făcută cu pricepere, dar fusese executată cu răbdare. Două cifre fuseseră şterse cu grijă, apoi înlocuite cu alte două. Cerneala se potrivea, iar stilul semăna. Doar suprafața zgâriată a hârtiei trăda secretul, dar era suficient. Ieşea în evidență. Sărea în ochi.

— E vina mea, am spus eu. E numai vina mea.

— Cum?

„Mergi direct la Kelham. Sunt recrutori în fiecare unitate. De cum ai la mână un act care dovedeşte că ai împlinit optsprezece ani, o să te lase să intri şi n-o să-ți mai dea drumul să pleci."

Puştiul o luase ad litteram. Eu voiam să spun că va trebui să aştepte. Dar el o luase înainte şi împlinise optsprezece ani, pe loc. Îşi confecționase ceva să aibă la mână. Probabil la aceeaşi masă din bucătărie la care stătusem şi eu, vorbind şi bând ceai cu gheață. Mi l-am imaginat cu capul aplecat, concentrat, cu limba între dinți, poate udând hârtia cu o picătură de apă, râcâind vechile cifre cu vârful unui cuțit de masă, tamponând peticul umed, aşteptând să se usuce, găsind stiloul potrivit, calculând, exersând şi apoi desenând noile cifre. Cifrele care aveau să-l ajute să treacă dincolo de poarta unității Kelham. Cifrele care aveau să-l ajute să fie acceptat.

Totul din cauza mea.

Am luat-o înapoi spre şosea.

Deveraux venea după mine.

— Am nevoie de o armă, i-am spus eu.

— De ce? m-a întrebat ea.

M-am oprit din nou, m-am întors, m-am uitat către est măsurând locul din priviri. Baza militară Kelham era un dreptunghi uriaş, la nord de şosea, iar gardurile sale traversau o fâşie lată de copaci care depăşea lungimea sârmei cu câteva sute de metri de fiecare parte. Părea că întregul loc fusese defrişat dintr-un soi de pădure bătrână care crescuse la sud de şosea, dar eu am bănuit că era mai degrabă invers. Kelham fusese ridicat în câmp deschis, cu cincizeci de ani în urmă, apoi fermierii încetaseră să mai are pe lângă gard, astfel încât copacii

crescuseră după aceea. Ca nişte buruieni. Nu semănau cu bătrânele păduri dinspre sud. Arbuştii tineri se răreau ici şi colo, dar în cea mai mare parte ofereau adăpost acolo unde era nevoie. Ar fi fost destul de uşor pentru un efectiv puțin numeros să stea ascuns între ei, ieşind la iveală pe fâşia de mirişte când era necesar, apoi strecurându-se înapoi şi prin gard pentru odihnă sau provizii.

Am luat-o iar din loc.

— O să găsesc echipa asta de carantină despre care toată lumea pretinde că nu există.

— Şi dacă o găseşti? a spus Deveraux. O să fie cuvântul tău împotriva cuvântului lor. Cuvântul tău împotriva Pentagonului, de fapt. Tu o să zici că echipa există, ei o să susțină că nu. Iar Pentagonul are microfonul mai mare.

— Nu se pot lupta cu dovezile concrete. O să aduc înapoi suficiente rămăşițe omeneşti încât să pot convinge pe oricine.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— N-ar fi trebuit să-l împuşte pe ăla mic, Elizabeth. Oricine ar fi, au întrecut cu mult măsura. Au deschis uşa greşită. Asta-i al naibii de sigur. Ce se află de partea cealaltă a uşii e problema lor, nu a noastră.

— Nici nu ştii unde sunt.

— Sunt în pădure.

— Camuflați şi cu binocluri. Cum ai să reuşeşti măcar să te apropii de ei?

— Au o zonă descoperită.

— Unde?

— Aproape de poarta unității. Ei pândesc genul de intruşi care ştiu deja că nu pot trece de poartă. Aşa că nu păzesc partea aia. Se uită mai departe, în câmp.

— Postul de pază supraveghează poarta.

— Nu, postul de pază supraveghează ce se apropie de poartă. Eu nu o să mă apropii de ea. O să găsesc zona neacoperită. Prea aproape pentru echipa mobilă, prea departe pentru postul de pază.

— Ăştia împuşcă oameni, Reacher.

— Îi împuşcă pe cei pe care îi văd. Pe mine n-o să mă vadă.

— Te duc înapoi în oraş.

— Nu mă întorc în oraş. Vreau să mă duci în cealaltă direcție. Şi vreau o armă.

N-a răspuns.

— Sunt gata s-o fac şi fără, dacă e nevoie, am adăugat eu. Mai încet şi mai greu, dar o s-o fac.

— Treci în maşină, Reacher.

Nici un indiciu despre locul în care plănuia să mă ducă.

Ne-am suit în maşină, iar Deveraux a pornit cu spatele, îndepărtându-se de vehiculul lui Butler, apoi a accelerat înainte, spre est, către Kelham. Din punctul meu de vedere, era direcția corectă. După ce am parcurs mare parte din distanța rămasă, de un kilometru şi jumătate, am spus:

— Acum taie prin iarbă. Către marginea pădurii. Ca şi cum tocmai ai fi văzut ceva.

— Drept spre ei?

— Nu sunt aici. Stau la nord şi la vest. Şi, oricum, n-ar trage într-o maşină de poliție.

— Eşti sigur?

— Avem o singură cale să aflăm.

Ea a încetinit, a tras de volan şi a trecut, cu hurducă- ieli, de pe şosea pe țărâna uscată. Drumul trecea printr-un spațiu gol de forma unei clepsidre. La o sută optzeci de metri nord de el, copacii cei tineri de la Kelham se îndepărtau de noi într-o curbă uşoară, iar la aceeaşi distanță, dar către sud, bătrânele păduri se îndepărtau şi ele urmând un model asemănător. Deveraux s-a îndreptat către nord-est, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade față de drum, tresărind şi hurducăind, apoi a făcut un viraj larg prin praf şi s-a oprit cu laterala maşinii chiar lângă pădure. Portiera de pe partea mea se afla la mai puțin de doi metri de cel mai apropiat copac.

— Armă? am zis eu.

— Iisuse! a exclamat ea. Toată treaba asta e ilegală din atâtea puncte de vedere!

— Dar, aşa cum mi-ai spus şi tu, e cuvântul meu împotriva cuvântului lor. Dacă cineva e împuşcat, ei o să susțină contrariul. Cu cât mai multe împuşcături, cu atât mai multe negări.

Ea a tras adânc aer în piept şi a scos puşca din teaca dintre scaune. O Winchester Model 12 veche, lungă de un metru, cântărind trei kilograme şi ceva. Arma era ciobită şi uzată, dar fusese unsă cu ulei şi lustruită. Ar fi putut avea şi cincizeci de ani, dar părea bine întreținută. Chiar şi aşa, mă îngrijorează armele cu care n-am tras niciodată. Nu e nimic mai rău decât să apeşi pe trăgaci şi să nu se întâmple nimic. Sau să ratezi.

— Merge? am întrebat-o.

— Merge perfect, mi-a răspuns ea.

— Când ai tras ultima dată cu ea?

— Acum două săptămâni.

— În ce?

— La țintă. Cer întregului departament să se recalifice în fiecare an. Iar eu trebuie să fiu mai tare ca ei, aşa că exersez.

— Ai nimerit ținta?

— Am distrus ținta.

— Ai reîncărcat?

Deveraux a zâmbit şi a spus:

— Sunt şase gloanțe în încărcător şi unul pe țeavă. Am rezerve în portbagaj. O să-ți dau câte poți căra.

— Mulțumesc.

— A fost arma tatălui meu. Ai grijă de ea.

— O să am.

— Ai grijă şi de tine.

— Intotdeauna.

Am coborât din maşină, iar Deveraux s-a dus la portbagaj şi l-a deschis. Era dezordonat. Şi plin de mizerie.

Un soi de țărână. Dar nu mi-am pierdut vremea gândindu-mă la curățenie pentru că, fixată în podea, cam în dreptul tetierei banchetei din spate, se afla o cutie de metal. Pentru o femeie de talia lui Deveraux, era departe. S-a ridicat pe vârfuri, s-a aplecat şi s-a întins înainte. Manevră care, din spate, arăta absolut fabulos. De-a dreptul spectaculos. A deschis capacul cutiei, a scotocit prin ea şi a scos un set de cartuşe de calibru 12. S-a îndreptat şi mi l-a dat. Mai rămăseseră cincisprezece bucăți. Mi-am pus câte cinci în fiecare dintre buzunarele pantalonilor şi cinci în buzunarul cămăşii. Ea mi-a urmărit cu atenție fiecare mişcare. Apoi a băgat de seamă şi a făcut ochii mari:

— Ți-ai spălat cămaşa.

— Nu, mi-am luat una nouă.

— De ce?

— Mi s-a părut un gest politicos.

— Nu, de ce ai cumpărat una nouă în loc s-o speli pe cea veche?

— Am mai trecut prin asta deja. Cu tipul de la magazin. Mie aşa mi s-a părut logic.

— OK, a spus ea.

— Apropo, ai un fund grozav.

— OK, a repetat ea.

— M-am gândit să menționez treaba asta.

— Mulțumesc.

— Suntem în regulă acum? Tu şi cu mine?

Ea a zâmbit.

— Intotdeauna am fost, a spus ea. Făceam mişto de tine, asta-i tot. Dacă ar fi spus că e iubita ta, poate că aş fi luat-o în serios. Dar logodnică? E ridicol.

— De ce?

— Nici o femeie n-ar vrea să se mărite cu tine.

— De ce nu?

— Pentru că nu eşti bun de însurătoare.

— De ce nu?

— Cât timp ai la dispoziție? Numai problema rufelor ar putea dura un ceas.

— Tu cum ți le speli pe ale tale?

— Există o spălătorie cu plată pe aleea de lângă magazinul cu produse pentru casă.

— Cu detergent şi tot tacâmul?

— Nu e tocmai fizică nucleară.

— O să mă mai gândesc, am spus. Ne vedem mai târziu.

— Ai grij ă să fie aşa, OK? Avem un tren de prins în noaptea asta.

Am zâmbit, am dat din cap aprobator şi am aruncat o ultimă privire în jur, apoi am păşit printre copaci.

49

Având aproape un metru, puşca Winchester era prea lungă pentru a fi transportată cu uşurință prin pădure. A trebuit s-o duc cu ambele mâini, ținând-o dreaptă în fața mea. Dar eram bucuros că o aveam. Era o piesă veche, de calitate. Şi destul de tranşantă. Un glonț de calibrul 12 încheie majoritatea disputelor de la prima întrebare.

Era martie, în Mississippi, şi copacii înfrunziseră suficient încât să mă împiedice să văd bine cerul. Aşa că mergeam pe bâjbâite. Orbecăiam, cum ar zice unii. Lucru greu de făcut într-o pădure. Majoritatea dreptacilor ajung să se învârtească în cerc, în sens contrar acelor de ceasornic, pentru că majoritatea dreptacilor au piciorul stâng un pic mai scurt decât dreptul. Regulile de bază ale biologiei şi ale geometriei. Am evitat în mod special pericolul ăsta, păşind la dreapta fiecărui al zecelea copac la care ajungeam, fie că aveam sau nu impresia că e nevoie.

Vegetația era deasă, dar nu insurmontabilă. Existau câteva tufişuri şi o grămadă de frunze moarte. Copacii erau dintre cei cu frunze

căzătoare. Habar n-aveam din ce specie făceau parte. Nu mă prea pricep la copaci. Trunchiurile erau de diferite grosimi, majoritatea aflate la un metru, un metru şi douăzeci de centimetri distanță unul de altul. Mare parte dintre ramurile inferioare se uscaseră în beznă. Nu prea era lumină pe acolo. Nu existau poteci. Nici un semn că cineva trecuse recent prin zonă.

Aveam o circumstanță favorabilă şi două potrivnice. Punctele slabe erau că făceam mult zgomot şi că purtam o cămaşă de un alb strălucitor. Eram departe de a fi discret. Nu tu camuflaj. Nu tu apropiere silențioasă. Partea bună era că eu veneam către ei din spate. Ei trebuiau să fie înşirați chiar la marginea pădurii, uitându-se spre exterior. Căutau jurnalişti, tot felul de curioşi şi de străini care n-aveau ce căuta pe acolo. Oricine mergea intenționat spre ei devenea automat o țintă. Dar eu aveam de gând să mă apropii prin spate.

Mi-am zis că nu voi avea de-a face cu prea mulți inşi deodată. Aveau să fie împărțiți în unități mai mici. Minimum doi, maximum patru oameni în fiecare. Efective mobile. Fără ascunzători sau corturi. Aveau să stea aşezați pe buşteni sau sprijiniți de un copac sau ghemuiți la pământ, uitându-se dincolo de plantele de la marginea pădurii, în lumina strălucitoare a soarelui, mereu gata să se mişte la stânga sau la dreapta pentru a-şi schimba unghiul, mereu gata să se alinieze în față pentru a întâmpina o amenințare.

Mi-am zis că micile unități mobile aveau să fie risipite la distanțe mari una de alta. Cincizeci de kilometri de gard înseamnă mult teren de apărat. Dacă ai aşeza o companie întreagă în pădurile alea, o unitate formată din patru oameni ar ajunge să stea la nouă sute de metri de cel mai apropiat grup vecin. Iar într-o pădure nouă sute de metri sunt acelaşi lucru cu nouă sute de kilometri. Nu există nici o posibilitate de susținere sau de a primi întăriri imediat. Nu există foc de acoperire. Regula numărul unu: carabinele şi artileria sunt inutile într-o pădure. Prea mulți copaci în drum.

Am încetinit, după ce avansasem cam două sute de paşi spre nord şi spre vest. M-am gândit că trebuie să mă fi apropiat de primul punct de observație evident, aflat cam în dreptul orei nouă pe cadranul ceasului, mult deasupra pâlniei drumului, chiar în mijlocul unei protuberanțe care oferea o vedere completă de la est la vest. Aproape sigur, acesta era punctul de observație din care fusese văzut Bruce Lindsay. El trebuie să se fi aflat la stânga lor, uşor de reperat de la peste un kilometru şi jumătate. Ei ieşiseră afară, avansaseră şi se opriseră poate la vreo două sute de metri de el. Poate că îi strigaseră un

avertisment sau o comandă. Poate că reacția lui fusese lentă, confuză sau contradictorie. Aşa că îl împuşcaseră.

Am făcut o cotitură largă la dreapta mea, apoi m-am furişat, în linie dreaptă, spre locul în care credeam că s-ar afla primul punct de observație. Mă mişcam printre copaci ca şi cum mi-aş fi croit drum printr-o mulțime de oameni, ferindu-mă când din stânga, când din dreapta, înaintând cu un umăr în față, apoi cu celălalt. Ochii îmi erau în permanentă mişcare, dintr-o parte în alta, de sus în jos. Eram destul de atent la sol. Nu aveam ce face pentru a evita majoritatea chestiilor de pe jos, dar nu voiam să mă împiedic şi nici să calc pe vreun lemn mai gros decât o coadă de mătură. Vreascurile uscate pot fi foarte zgomotoase atunci când trosnesc.

Am continuat să merg până când am întrezărit în față lumina zilei. Mă aflam aproape de liziera pădurii. M-am uitat mai întâi în stânga, apoi în dreapta, am păşit cu grijă în față şi am descoperit că pe de-o parte avusesem dreptate, pe de-altă parte mă înşelasem. Avusesem dreptate pentru că locul în care stăteam era, într-adevăr, un punct de observație excelent, dar mă înşelasem, pentru că era neocupat.

Am rămas cam la un metru distanță de ultimul copac şi mi-am dat seama că priveam spre sud-vest. Câmpul vizual era larg şi avea formă triunghiulară. Drumul către Carter Crossing îl traversa pe diagonală, în depărtare. Nimic nu se mişca în interiorul lui, dar, dacă ar fi fost cazul, s-ar fi văzut foarte clar. De asemenea, aş fi surprins orice mişcare pe câmpurile aflate până la vreo patru sute de metri de-o parte şi de alta a drumului. Era un punct de observație grozav. Nu încăpea îndoială. Nu reuşeam să înțeleg de ce fusese abandonat. Nu avea nici o logică tactică. Mai rămăseseră multe ore din zi. Şi, din câte ştiam eu, nimic nu se schimbase la Kelham. Nu se arătase nici un nou imperativ strategic. Ba, din contră, situația era mai rea ca oricând pentru Compania Bravo.

Starea terenului trăda şi ea o profundă lipsă de seriozitate. Se vedeau mucuri de țigară strivite pe pământ. Un ambalaj de ciocolată fusese mototolit şi aruncat. Existau urme clare de paşi, asemănătoare cu cele de lângă jurnalistul care sângerase pe pământurile bătrânului Clancy. Nu eram deloc impresionat. Rangerii militari sunt antrenați să nu lase nici un semn în urma lor. Ei trebuie să se mişte ca nişte fantome, fără să tulbure câtuşi de puțin peisajul. Mai ales când sunt trimişi într-o misiune de o legalitate îndoielnică.

M-am retras, afundându-mă iarăşi printre copaci, şi m-am îndreptat către nord. Am rămas pe o rută aflată în interiorul pădurii, la

vreo patruzeci şi cinci de metri de lizieră. M-am uitat după cărări laterale care să ducă înapoi, către gardul unității. N-am văzut nici una. Nu era o surpriză. Intrările şi ieşirile secrete erau probabil amenajate mai spre nord, într-un loc ferit, aflat în capătul rezervației, departe de orice punct de observație folosit în mod regulat.

După mai puțin de două sute de metri am cotit iar, întorcându-mă acolo unde copacii se răreau, într-un punct din care se vedea mai prost drumul, dar se zăreau mai bine câmpurile. Din nou, un excelent loc de observație. Din nou, neocupat. Şi, din câte îmi dădeam seama, aşa fusese tot timpul. Nu erau mucuri de țigară. Nici ambalaje de ciocolată. Nici urme de paşi.

M-am retras iar pe ruta mea inițială şi am mai făcut o încercare după alți două sute de metri. Tot nimic. Înce- peam să mă întreb dacă nu cumva aveam de-a face cu mai puțin de o companie întreagă. Dar, din punctul meu de vedere, n-avea nici o logică să pui mai puțini oameni pe un perimetru de cincizeci de kilometri. Eu, unul, aş fi vrut mai mulți. Două companii întregi. Sau trei. Iar eu sunt un cărpănos, în comparație cu Pentagonul. Dacă eu aş fi vrut cinci sute de oameni, şefii şi-ar fi dorit cinci mii. Conform oricărui plan normal, pădurea aia ar fi trebuit să fie împânzită de trupe. Ca Times Square. Ar fi trebuit să fiu deja împuşcat în spate până atunci.

Apoi am început să-mi pun întrebări în legătură cu schimburile şi cu orele de masă. Poate că aparenta lipsă de efective lăsa anumite locuri descoperite în anumite momente. Dar eram sigur că, altfel, acele locuri erau ocupate în majoritatea timpului. Erau prea bune ca să fie irosite. Dacă misiunea consta în depistarea potențialilor inamici care s-ar fi apropiat de Kelham, atunci cele 360 de grade ale perimetrului trebuie să fi fost divizate în puncte de observație avantajoase, şi oricare dintre cele trei pe care le văzusem se califica în această categorie. Aşadar, am bănuit că, mai devreme sau mai târziu, aveam să dau peste cineva care venea sau pleca.

M-am întors şi m-am afundat iar în pădure. Am ajuns la jumătatea drumului către ruta mea inițială şi m-am oprit din mers. Am stat pur şi simplu nemişcat şi am aşteptat. N-am auzit nimic timp de zece minute. Douăzeci. Treizeci. Frunzele foşneau în bătaia vântului, trunchiurile copacilor se mişcau şi gemeau, iar micile animale se foiau printre copaci. Nimic altceva.

Apoi am auzit paşi şi voci, departe, în stânga mea.

50

Am pornit-o spre vest şi am ajuns în spatele unui copac nepotrivit, cam cât piciorul meu de gros. Mi-am sprijinit umărul stâng de el. Am ridicat puşca. Am țintit către sunetele care se apropiau. Îmi țineam ambii ochi deschişi. Am rămas complet tăcut şi nemişcat.

Mi s-a părut că se apropiau trei oameni. Încet, relaxați, nedisciplinați. Se plimbau agale. Stăteau la palavre. Am auzit foşnetul neregulat făcut de picioarele lor printre frunze. Le-am auzit vocile joase, plictisite, făcând conversație. Nu le puteam distinge cuvintele, dar tonul lor trăda calmul şi lipsa de precauție. Am auzit rugi trosnind şi rupându-se, crengi scârțâind şi pocnind, am auzit loviturile surde pe care le-ar fi făcut paturile de plastic ale unor puşti automate M16 ciocnindu-se de trunchiuri când tipii se strecurau prin spațiile înguste dintre copaci. Asta nu era o înaintare ordonată. Ăştia nu erau infanterişti de primă mână. Mintea mi-a jucat feste, aşa cum mi se întâmplă uneori, şi m-am văzut înaintând un memoriu postacțiune, în care le criticam conduita. M-am văzut într-o întâlnire la Benning, enumerând deficiențele trupelor în fața unei comisii formate din ofițeri de rang superior.

Cei trei bărbați păreau să se îndrepte către sud, mergând paralel cu liziera pădurii, cam la douăzeci de metri de ea. Fără discuție, se întorceau către unul dintre punctele de observație pe care le descoperisem deja. Nu-i vedeam. Prea mulți copaci. Dar îi auzeam destul de limpede. Erau la o distanță rezonabilă. Urmau acelaşi traseu ca şi mine, la mai puțin de treizeci de metri distanță, în stânga mea.

M-am răsucit în jurul copacului subțire de care mă sprijineam şi am rămas în spatele lor. Nu i-am urmat.

Nu imediat. Voiam să mă asigur că nu mai veneau şi alții. Nu voiam să mă bag într-o coloană aflată în mişcare. Nu voiam să fiu al patrulea ins dintr-o lungă procesiune, cu trei tipi în față şi nu se ştie câți în spate. Aşa că am rămas pe loc, nemişcat, şi am ciulit urechile. Dar nu i-am auzit decât pe cei trei care avansau către sud. Nimic dinspre nord. Absolut nimic. Doar sunetele naturii. Vânt, frunze, insecte.

Cei trei tipi erau singuri.

Am lăsat zgomotul pe care-l făceau să ajungă la aproximativ treizeci de metri distanță pe cărare, apoi m-am luat după ei. Le-am reperat urmele destul de uşor. Se aflau pe o potecă ce fusese croită printre tufişuri de trecerea mai multor persoane, înainte şi înapoi, de-a lungul câtorva zile. Se vedeau pe jos frunze umede, răsucite, şi rămurele rupte. Exista o aglomerare a materiei organice pe marginile unei poteci

de vreo treizeci de centimetri lățime. Subțire, dar vizibilă. Foarte vizibilă, de fapt, în comparație cu restul solului. Față de ce mai văzusem prin alte părți, poteca aia părea o autostradă cu patru benzi de circulație.

I-am urmărit tot drumul. M-am adaptat uşor la ritmul lor de mers. Nu-mi făceam griji în privința zgomotului, din motive logice. Atâta vreme cât eram mai silențios decât oricare doi dintre ei, atunci nici unul nu m-ar fi auzit. Şi asta nu era greu. De fapt, greu ar fi fost să fac mai multă gălăgie. Poate doar trăgând de câteva ori cu puşca în aer şi intonând imnul național.

M-am apropiat puțin. Am făcut un sprint şi am ajuns la mai puțin de douăzeci de metri de ei. Încă nu aveam contact vizual, cu excepția licăririi trecătoare a unui spate într-o uniformă de camuflaj şi a unei sclipiri negre pe care am luat-o drept țeava unei puşti M16. Dar îi auzeam bine. Erau trei, cu siguranță. După voce, unul era mai în vârstă decât ceilalți şi, posibil, liderul grupului. Altul nu spunea prea multe, în vreme ce al treilea avea o voce nazală şi vorbea precipitat. Încă nu distingeam ce spun, dar ştiam că nu era nimic important. Tonul şi ritmul conversației lor îmi transmitea clar asta. Erau murmure joase, sarcastice, replici şi hohote ocazionale de râs. Doar trei tipi care pierdeau vremea.

N-au cotit spre ultimul dintre cele trei puncte de observație pe care le văzusem. Au trecut pe lângă el, degajați, aproape sigur în grup compact. Am auzit mai tare glasul primului individ, aruncând peste umăr comentarii către ceilalți doi care mergeau unul lângă altul, în spatele lui. Răspunsurile lor abia dacă le auzeam, fiind îndreptate în față, departe de mine. Dar simțeam în continuare că nu se spune nimic important. Erau plictisiți, poate obosiți şi prinşi într-o activitate de rutină, cu care erau deja familiarizați. Nu se aşteptau la nici un pericol iminent şi la nici un eveniment neprevăzut.

Au trecut şi de al doilea punct de observație. Au continuat să meargă agale către sud, iar eu i-am urmărit, două sute de metri de-a lungul cărării, apoi i-am auzit făcând dreapta şi înaintând către primul punct de observație. Cel corespunzător cifrei nouă pe cadranul ceasului. Locul în care, aproape sigur, se ascunseseră ucigaşii lui Bruce Lindsay.

Am ajuns în locul în care cotiseră şi am aşteptat acolo, pe cărarea principală. I-am auzit oprindu-se la vreo douăzeci de metri vest de mine, exact acolo unde fusesem şi eu mai înainte, chiar la marginea pădurii, unde se aflau ambalajul de ciocolată, mucurile de țigară şi urmele de paşi. Am înaintat către ei: trei metri, cinci, apoi m-am oprit iar. L-am auzit pe unul dintre ei râgâind, ceea ce a stârnit hohote de râs

şi o veselie generală. Am presupus că într-adevăr o apucaseră spre miazănoapte pentru a lua masa, iar acum se întorseseră la post. L-am auzit pe altul uşurându-se în spatele unui copac. Am auzit stropii sărind pe frunzele tari, poroase, ce creşteau aproape de solul pădurii. Am auzit țevile puştilor despărțind ramurile aflate la nivelul ochilor, în vreme ce ei se uitau către vest, în câmpul deschis care se întindea în față. Am auzit fâşâitul şi pocnetul unei brichete Zippo şi, o clipă mai târziu, am simțit miros de tutun.

Am tras adânc aer în piept şi am înaintat, mai aproape, tot mai aproape, la stânga şi la dreapta printre copaci, încă cinci metri, apoi şase, apoi şapte, cu cotul stâng înainte, apoi cu dreptul, croindu-mi drum prin spațiul îngust, cu puşca Winchester ațintită în fața mea. Cei trei tipi habar n-aveau că eram acolo. Îi simțeam în fața mea, neştiutori, nemişcați, privind înainte tăcuți, făcându-se comozi, pierzându-şi treptat entuziasmul de după pauza de prânz. Mi-am ținut respirația şi am înaintat spre următorul copac, în linişte, apoi am trecut la altul, am făcut un salt spre următorul şi, în cele din urmă, am ajuns să-i văd limpede pentru prima dată.

Şi nu aveam nici cea mai vagă idee la ce mă uitam.

51

Erau trei bărbați, aşa cum mi-am imaginat. Se aflau la nici cinci metri de mine. Lățimea unei camere. Toți stăteau cu spatele. Unul era cărunt şi greoi. Purta nişte pantaloni soldăţeşti oliv-cafenii de pe vremea Vietnamului. Îi veneau prea strâmți. Avea o puşcă M16 şi mai zăream patul unui pistol Beretta M9 semiautomat, într-un toc prins de cureaua lui. O armă de 9 milimetri. Distribuită în mod obişnuit în rândul armatei Statelor Unite, la fel ca şi puşca M16. Tipul era încălțat cu nişte cizme vechi de paraşutist şi nu purta nimic pe cap.

Al doilea individ era mai tânăr şi ceva mai înalt, dar nu cu mult mai slab. Avea părul de culoarea nisipului şi purta o pereche de pantaloni despre care eram sigur că făceau parte din uniforma de luptă a Italiei. Asemănători cu ai noştri, şi totuşi diferiți. Mai bine croiți. Ținea de mâner o puşcă M16. Era dreptaci. Nu avea o a doua armă. Era încălțat cu tenişi negri. Nu avea cască. Căra un mic rucsac cu un model de camuflaj care nu se potrivea.

Al treilea tip purta o uniformă de luptă americană din 1980, cu un model de camuflaj tipic pentru zonele de pădure. Nu era gras. Nici pe departe. Mic de statură. În jur de un metru şaizeci şi cinci şi şaizeci de

kilograme. Suplu şi viguros, sărăcăcios şi nervos. Şi el avea o puşcă M16, pantofi de civil în picioare, fără cască, fără armă la şold. El era fumătorul. Ținea o țigară aprinsă între degetul mare şi arătătorul mâinii stângi.

La început, uniforma italienească m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva făceau parte din vreun soi de echipă NATO ciudată. Dar pantalonii stil Vietnam ai primului individ nu se potriveau cu nici un scenariu din 1997, oricât de încâlcită ar fi fost politica internațională pe vremea aia, aşa cum nu se potriveau nici pantofii de stradă ai celui de-al treilea, nici lipsa căştilor şi a prânzului la pachet, nici comportamentul lor total neprofesionist. Nu ştiam ce erau. Mintea mea trecea în revistă posibilități aleatorii aşa cum un panou electronic trece în revistă zborurile de pe un aeroport. Mă miram aproape că nu auzeau fâşâitul şi păcăniturile din capul meu.

M-am uitat iar la ei, de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga.

Nu-mi puteam da seama.

Apoi, în sfârşit, am priceput: erau amatori.

Îi găseai în pădurile din Mississippi, de pe lângă Tennessee şi Alabama. Miliții civile. Aşa-zişi soldați. Bărbați cărora le place să alerge înarmați printre copaci, spunând că apără cine ştie ce chestie vitală. Oameni dornici să stea la palavre în magazinele care vând stocurile excedentare, imediat după ce şi-au cumpărat cu toptanul vechi pantaloni de luptă şi uniforme italieneşti.

Şi bărbați cărora le place să-şi cumpere armele din magazinele rurale de specialitate. De la anumite magazine rurale de specialitate. Pentru că anumite magazine rurale de specialitate se află pe lângă baze militare şi, astfel, unele dintre ele au câteva oferte speciale pe sub tejghea. Nu e nevoie decât de cineva din interior şi, credeți-mă, întotdeauna se găseşte cineva din interior. Un flux continuu de M16, pistoale Beretta şi nu numai este înregistrat în fiecare an ca pierdut, avariat sau inutilizabil, drept pentru care este distrus. Doar că asta nu se mai întâmplă. Armamentul este scos pe uşa din dos în toiul nopții şi, o oră mai târziu, se află sub tejgheaua magazinului de arme şi muniții.

Arestasem mulți oameni, deseori în grupuri mai mari decât cel aflat în fața mea, dar niciodată nu m-am priceput foarte bine la asta. Cele mai bune arestări se bazează pe amenințări zgomotoase, iar eu mă intimidez puțin dacă trebuie să fac scandal. Prefer să le aplic cât mai devreme un pumn ca din senin, ca să le închid gura de la bun început.

Numai că şi somaţia „stai pe loc”, mă jenează oarecum. Cuvintele îmi ies uşor ezitante. Aproape ca o rugăminte.

Dar aveam la mine cea mai bună piedică în calea conversaţiei inventată vreodată: o armă cu pompă. Cu preţul unui cartuş neexplodat, puteam să produc acel sunet care i-ar face să înghețe pe oricare trei oameni din oricare trei colțuri ale lumii.

Cel mai intimidant zgomot auzit vreodată.

Armarea puştii.

Cartuşul scos afară a căzut peste frunzele de la picioarele mele, iar cei trei tipi au înțepenit.

— Acum, puştile se aruncă la pământ.

Voce normală, ton normal.

Tipul cu părul de culoarea nisipului a fost primul care şi-a aruncat arma. A fost al naibii de rapid. L-a urmat cel mai în vârstă, iar ultimul a fost cel mărunt de statură.

— Acum, stați nemişcați, am spus eu. Nu-mi dați un motiv.

Voce normală, ton normal.

Au rămas nemişcați. Au ridicat uşor brațele, depăr- tându-le încet de corp, şi au rămas în această poziție, răsfirându-şi uşor degetele. Fără îndoială, îşi răsfiraseră şi degetele de la picioare, în cizme, pantofi şi tenişi. Orice, numai să pară neînarmați şi câtuşi de puțin periculoşi.

— Acum, faceți trei paşi mari în spate.

Toți trei s-au conformat, făcând nişte paşi împiedicați, exagerat de mari şi ajungând la o distanță mai mare decât înălțimea unui stat de om față de puştile lor.

— Iar acum, vă întoarceți.

52

Nu-l mai văzusem pe nici unul dintre ei până atunci. După răsucirea lentă, cel mai bătrân ajunsese să stea cu fața către mine, la stânga. Îmi era complet necunoscut. Un individ oarecare, cam buhăit şi obosit. Cel din mijloc era tipul cu părul de culoarea nisipului. Arăta aşa cum ar fi arătat şi cel mai în vârstă, dacă ar fi crescut cu vreo douăzeci de ani mai târziu şi în condiții mai bune. Un tip oarecare, puțin mai blând şi mai civilizat. Cel de-al treilea era diferit. Era rezultatul a patru generații de mâncători de veverițe. Mai isteț decât un şobolan, mai puternic decât o capră şi mai agitat decât amândoi la un loc.

Mi-am potrivit patul puştii Winchester la subrațul drept, mi-am tras în spate cotul şi am ținut arma cu o singură mână. Am ațintit-o, nu

tocmai perfect, către tipii din dreapta. Dar, la urma urmei, era o puşcă de 18,5 milimetri. Nu trebuia să țintesc perfect.

Brațul stâng l-am folosit pentru a mă ajuta în comunicare. M-am uitat la cel mai bătrân şi am spus:

— Acum, urmează partea în care tu îți scoți arma de la şold şi mi-o dai.

N-a reacționat.

— Şi uite cum o să faci. O s-o scoți din toc cu arătătorul şi degetul mare, apoi o s-o apuci, o s-o răsuceşti în mână şi o s-o îndrepți către tine, OK?

Nici un răspuns.

— Ca premiu de consolare, te împuşc în picioare.

Voce normală, ton normal.

Nici o reacție. Nu la început. Mă gândeam să mai irosesc un cartuş şi să armez iar puşca, dar până la urmă n-a mai fost nevoie. Bătrânul nu era vreun erou. S-a mai gândit puțin, apoi a trecut la treabă. A executat figura cu arătătorul şi degetul mare, a răsucit arma în mână, apoi şi-a lipit țeava de burtă.

— Acum, găseşte piedica şi trage-o.

Lucru greu de făcut cu arma ținută invers, dar tipul a reuşit.

— Ține țeava cu degetul mare şi primele două degete. Eliberează-ți inelarul. Acum, pune-l înapoi pe garda trăgaciului. Chiar acolo. Apasă în spate pe trăgaci.

Tipul a făcut ce i-am cerut.

— Acum zi, ce-ai înțeles?

N-a răspuns.

— Îți zic eu: la cel mai mic semn de ripostă, primeşti un glonț în stomac. Asta ai înțeles. Orice fel de ripostă. Da? Pricepi?

Tipul a dat din cap că da.

— Acum, mişcă-ți brațul şi întinde arma către mine. Încet şi cu grijă. Păstreaz-o tot timpul pe aceeaşi linie. Ține-o îndreptată direct către tine. Rămâi cu inelarul lipit de trăgaci.

Individul s-a executat. A dus arma la vreo câteva zeci de centimetri de centrul lui de greutate, iar eu am intervenit şi i-am luat-o. Pur şi simplu i-am smuls-o din mână, cât mai blând cu putință. M-am retras, el şi-a coborât brațul, iar eu am făcut schimb. Puşca Winchester a ajuns în stânga, iar cu dreapta țineam Beretta.

Am răsuflat uşurat.

Şi am zâmbit.

Trei prizonieri capturați şi dezarmați, totul fără un singur foc de

armă.

M-am uitat la tipul mai în vârstă şi l-am întrebat:

— Cine sunteți voi?

A înghițit în sec de două ori, de parcă i-ar fi rămas un os în gât, apoi a spus:

— Ne aflăm în misiune şi e genul de misiune de care civilii ar trebui să se țină la distanță, dacă ştiu ce-i bine pentru ei.

— Civilii, spre deosebire de cine?

— Spre deosebire de personalul militar.

— Voi sunteți personal militar?

— Da, suntem, a răspuns bătrânul.

— Ba nu, nu sunteți, am replicat eu. Sunteți o adunătură de gunoaie prefăcute.

— E o misiune autorizată.

— Autorizată de cine?

— De comandantul nostru.

— Şi pe el cine l-a autorizat?

Tipul a început să se bâlbâie. De vreo câteva ori a dat să vorbească, apoi s-a oprit. Am încrucişat țeava puştii cu Beretta, îndreptând-o pe cea din urmă direct către el. Nu eram sigur că funcționa. Niciodată nu am încredere într-o armă cu care n-am tras eu însumi. Dar mi se părea în regulă şi cântărea cât trebuia. Piedica era trasă. De asta eram sigur. Iar tipul a tresărit destul de tare. El ar fi trebuit să ştie mai bine ca oricine dacă arma funcționa sau nu. Pentru că era a lui. Mi-am lipit degetul de trăgaci, iar el mi-a remarcat gestul. Dar tot n-a spus nimic.

Atunci a intervenit individul cu părul de culoarea nisipului. Cel blând.

— Nu ştie cine a autorizat misiunea şi îi e prea ruşine să recunoască. Din cauza asta nu spune nimic. Nu-ți dai seama?

— Ar prefera să fie împuşcat decât să se facă de ruşine?

— Nici unul dintre noi nu ştie cine şi ce a autorizat. De ce am şti?

— De unde sunteți?

— Mai întâi spune-mi cine eşti tu.

— Sunt ofițer în armata Statelor Unite, am răspuns eu. Ceea ce înseamnă că, dacă aşa-zisa voastră misiune a fost autorizată de armată, atunci ar trebui ca, în momentul de față, să fiți sub comanda mea, eu fiind ofițerul de rang superior prezent. Corect? Ar fi logic, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— De unde sunteți?

— Tennessee, a spus tipul. Suntem Cetățenii Liberi din Tennessee.

— Mie nu-mi păreți chiar atât de liberi, am replicat eu. Acum, sunteți mai degrabă reținuți.

Nici un răspuns.

— De ce ați venit aici?

— Am prins de veste.

— Ce veste?

— Că e nevoie de noi aici.

— Câți ați venit?

— Suntem şaizeci.

— Douăzeci de echipe pentru cincizeci de kilometri?

— Da, domnule.

— Ce instrucțiuni vi s-au dat când ați ajuns aici?

— Ni s-a spus să-i ținem departe pe oameni.

— De ce?

— Pentru că era momentul să intervenim şi să ajutăm armata națională. Asta e datoria oricărui patriot.

— De ce avea nevoie armata națională de ajutorul vostru?

— Nu ni s-a spus de ce.

— Regulile de utilizare a forței?

— Trebuia să-i ținem pe oameni la distanță, prin orice mijloace.

— Voi l-ați omorât pe puştiul ăla azi-dimineață?

O lungă tăcere, nesfârşită.

Apoi piticul din dreapta mea a vorbit.

— Te referi la băiatul negru?

— Misiunea e *pe deplin* autorizată, a insistat bătrânul.

— Da, mă refer la adolescentul afro-american.

Tipul cu părul de culoarea nisipului s-a uitat disperat la amicii lui. Mai întâi la unul, apoi la celălalt. Cu mişcări rapide ale capului.

— Nici unul dintre noi n-ar trebui să răspundă la întrebări pe tema asta.

— Cel puțin unul dintre voi ar trebui s-o facă, am subliniat eu.

— Misiunea asta e pe deplin autorizată la cel mai înalt nivel posibil, a intervenit din nou bătrânul. Nu există nivel mai înalt decât cel care a autorizat misiunea asta. Oricine ai fi, domnule, faci o mare greşeală.

— Taci din gură! am strigat eu.

Tipul cu părul de culoarea nisipului s-a uitat drept la pitic şi i-a

spus:

— Nu scoate o vorbă.

L-am privit şi eu pe mărunțel şi i-am zis:

— Spune ce vrei. Oricum, nimeni n-o să te creadă. Toată lumea ştie că o fetiță ca tine e aici doar pentru adrenalină.

Apoi m-am întors spre bătrân.

— Eu l-am împuşcat pe negru, a mărturisit piticul.

Am revenit la el.

— De ce?

— Avea un comportament agresiv.

Am clătinat din cap:

— Am văzut cadavrul. Glonțul l-a nimerit sus, pe interiorul brațului. Părerea mea e că ținea mâinile ridicate. Cred că se preda.

Piticul a pufnit dispretuitor şi a zis:

— Bănuiesc că s-ar fi putut interpreta şi aşa.

Am descrucişat Winchesterul şi Beretta. Am ridicat pistolul. L-am îndreptat către fața pigmeului.

— Povesteşte-mi despre ziua de ieri.

S-a uitat fix la mine. În ochii lui mici de şobolan se vedea că îşi făcea socoteala.

— Ieri eram la nord de aici.

— Şi?

— Cred că s-ar putea spune că în sezonul ăsta am nimerit doi din doi.

— Cine a pus bandajul?

Tipul cu părul de culoarea nisipului a răspuns:

— Eu. A fost un accident. Noi doar îndeplineam nişte ordine.

M-am întors iar către pitic şi i-am zis:

— Mai povesteşte-mi. Despre cum ai țintit tu un băiat de şaisprezece ani care se preda.

Mi-am mutat cătarea cu un centimetru mai sus. Fix spre centrul frunții lui.

Tipul a rânjit şi a răspuns:

— Presupun că s-ar putea să ne fi făcut cu mâna.

Am apăsat pe trăgaci.

Pistolul a funcționat bine. Foarte bine. Întocmai cum trebuia. Sunetul a trosnit, a şuierat şi s-a rostogolit. Păsările şi-au luat zborul către cer. Tubul cartuşului a țâşnit, a ricoşat într-un copac şi m-a lovit tare în coapsă. Capul piticului s-a despicat, a stropit frunzele din spatele lui, iar el s-a prăbuşit pe verticală, cu fundul lui osos pe călcâie, apoi a

tresărit uşor şi s-a prăvălit în acea îngrămădeală de oase pe care o pot produce doar cei care au suferit recent o moarte violentă.

Am aşteptat ca sunetul să se risipească şi să-mi revină auzul, apoi m-am uitat la cei doi supravieţuitori, spu- nându-le:

— Aşa-zisa voastră misiune tocmai s-a încheiat. Din clipa asta. Iar Cetăţenii Liberi din Tennessee tocmai au fost trecuţi în rezervă. Din clipa asta. Acum nu mai au absolut nici o treabă. Voi doi luaţi-o la picior şi răspândiţi vestea. Aveţi la dispoziţie treizeci de minute să vă căraţi fundurile alea jalnice afară din pădurea mea. Aveţi o oră să părăsiţi complet statul. Toţi cincizeci şi nouă. Dacă vă mişcaţi puţin mai încet de atât, o să trimit o trupă de infanterie după voi. Acum, ştergeţi-o!

Pentru o clipă, cei doi supravieţuitori au rămas pur şi simplu pe loc, nemişcaţi, palizi, şocaţi şi înspăimântaţi. Apoi şi-au venit în fire. Şi au luat-o la fugă. Chiar s-au grăbit. I-am ascultat îndepărtându-se până când sunetul s-a pierdut în zare. A durat ceva, dar până la urmă au dispărut şi am ştiut că nu se vor mai întoarce. Avuseseră o victimă şi nu aveau nici un chef de aşa ceva. Eram sigur că aveau să-l transforme pe tip într-un martir, dar la fel de sigur eram că aveau să se străduiască să nu-i împărtăşească soarta glorioasă. Sângele şi creierii împrăştiaţi sunt realităţi, iar realităţile sunt musafiri nepoftiţi în lumea fanteziei.

Am tras piedica pistolului şi l-am băgat în buzunarul pantalonilor. Mi-am scos cămaşa de sub betelie şi am lăsat-o să atârne pentru a-l acoperi. Apoi m-am întors pe unde venisem, punând mai întâi un umăr în faţă, apoi pe celălalt, în vreme ce mă strecuram printre copaci, ţinând puşca perfect perpendiculară în faţa mea.

53

Elizabeth Deveraux mă aştepta exact unde mă lăsase, chiar lângă maşina ei, la nici doi metri de linia copacilor. Am ieşit din pădure drept în faţa ei, iar ea aproape că a sărit în sus de bucurie, dar apoi s-a adunat destul de repede. Am bănuit că nu voia să mă insulte manifestându-şi surprinderea că reuşisem. Sau nu voia să-şi trădeze îngrijorarea. Sau ambele. Am sărutat-o pe buze şi i-am înapoiat puşca, iar ea m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Era un soi de comitet al cetăţenilor din Tennessee. Un fel de miliţie de mântuială formată din amatori înapoiaţi. Acum pleacă.

— Am auzit o împuşcătură.

— Unul dintre ei a fost copleşit de regrete şi s-a sinucis.
— Avea ce regreta?
— Mai multe decât majoritatea oamenilor.
— Cine i-a adus aici?
— Asta-i marea întrebare, nu-i aşa?

I-am restituit muniția de rezervă pe care o mai aveam prin buzunare. M-a rugat s-o pun la loc în portbagaj. Apoi am condus înapoi spre oraş. Noua mea Beretta m-a împuns tot drumul în coapsă şi în stomac. Am traversat jumătatea neagră a oraşului Carter Crossing, apoi am săltat peste linia de cale ferată şi ne-am oprit în parcarea din fața biroului şerifului. Baza lui Deveraux. Siguranță deplină.
— Du-te şi bea o cafea. Mă întorc repede, mi-a spus ea.
— Unde te duci?
— Trebuie să-i dau doamnei Lindsay vestea despre fiul ei.
— N-o să fie uşor.
— Nu, n-o să fie.
— Vrei să vin cu tine?
— Nu, a spus ea. Nu s-ar cuveni.
Am urmărit-o îndepărtându-se cu maşina, apoi am pornit-o către local ca să beau o cafea. Şi să dau un telefon. Am pus cana la îndemână, pe masa recepționerei, şi am format numărul de la biroul lui Stan Lowrey. A răspuns chiar el.
— Încă mai eşti acolo. Încă mai ai o slujbă. Nu-mi vine să cred.
— Se învecheşte poanta, Reacher.
— Cândva o să priveşti în urmă şi o să-ți aminteşti de ea ca de cenuşa unor vremuri mai fericite.
— Ce vrei?
— De la viață în general? Grea întrebare.
— De la mine.
— Vreau multe lucruri de la tine, am răspuns eu. Mai precis, vreau să verifici câteva nume pentru mine. În orice bază de date pe care o poți găsi. Mai ales în cele civile, incluzând angajații guvernamentali. Sună la poliția din Washington şi încercă să-i faci să ne ajute. Şi la FBI, dacă e cineva pe acolo care încă mai stă de vorbă cu tine.
— Pe cale oficială sau pe şest?
— Pe şest, categoric.
— Care sunt numele?
— Janice May Chapman.
— Asta-i femeia moartă, nu?

— Una dintre ele.
— Şi?
— Audrey Shaw.
— Ea cine e?
— Nu ştiu. De-asta vreau s-o verifici.
— Ce legătură are?
— E o treabă nelămurită, legată de o altă treabă nelămurită.
— Audrey Shaw, a repetat el rar, ca şi cum şi-ar fi notat numele în carnețel.
Apoi m-a întrebat:
— Altceva?
— Cât de departe e biroul lui Garber de al tău?
— E de cealaltă parte a scărilor.
— Trebuie să vorbesc cu el la telefon. Aşa că apucă-l de gulerul ăla vechi şi zdrențăros şi târăşte-l până la tine.
— De ce nu-l suni direct?
— Pentru că îl vreau pe linia ta, nu pe a lui.
Nici un răspuns, cu excepția unui păcănit în momentul în care a pus receptorul pe birou, un mormăit în timp ce se ridica şi un fâsâit când perna de pe scaunul lui şi-a recăpătat forma inițială. Apoi tăcere. O pauză scumpă, având în vedere că eram la un telefon public. Am mai băgat o monedă de douăzeci şi cinci de cenți şi am aşteptat. Au trecut minute întregi. Am început să-l bănuiesc pe Garber că se ascunde. Că refuză să vină. Dar apoi am auzit cum receptorul este ridicat de pe birou, şi o voce familiară m-a întrebat:
— Ce dracu' mai vrei acum?
— Vreau să stau de vorbă cu tine, am spus.
— Atunci, sună-mă. În ziua de azi avem telefoane în fiecare birou. Şi interioare.
— Ți se ascultă telefonul. Cred că e destul de evident, nu? Eşti un pion în treaba asta, la fel ca şi mine. Aşadar, linia altuia e mai sigură.
Garber a tăcut pentru câteva clipe.
— Posibil, a spus. Ce ai pentru mine?
— Soldații din afara gardului de la Kelham erau o echipă neoficială. O miliție a cetățenilor locali. Parte a unei rețele ciudate de patrioți adevărați. Se pare că se aflau aici ca să apere armata de hărțuiri nejustificate.
— Păi... ăsta-i Mississippi, a spus el. La ce te aşteptai?
— De fapt, erau din Tennessee, am zis eu. Şi n-ai priceput ideea. Nu se aflau aici din pură întâmplare. Nu erau în trecere prin zonă

pentru că aşa li s-a năzărit. Nu veniseră în vacanță. Au fost trimişi aici. Au un contact pe undeva care a ştiut exact când, unde, cum şi de ce va fi nevoie de ei. Cine ar putea deține asemenea informații?

— Cineva care a avut toate datele de la bun început.

— Şi unde am putea găsi o asemenea persoană?

— Undeva foarte sus.

— De acord, am spus. Îți vine în minte vreun nume?

— Nici unul.

— Eşti sigur? Trebuie să mă pui la curent, dacă poți.

— Sunt sigur. Ştii deja tot atât ca şi mine.

— OK, întoarce-te în biroul tău. Peste cinci minute o să te sun. Poți să ignori ce o să spun pentru că n-o să fie prea important. Dar rămâi pe linie îndeajuns de mult încât să permiți casetofoanelor să pornească.

— Stai, a spus Garber. Trebuie să-ți zic ceva.

— Cum ar fi?

— Noutăți de la infanteria marină.

— Ce fel de noutăți?

— E o problemă cu Elizabeth Deveraux.

— Ce fel de problemă?

— Încă nu ştiu. Ăştia se lasă greu. Fac mare caz în legătură cu accesul. Se pare că dosarul în care apare numele ei e nu ştiu ce chestie supertoxică. Cea mai strictă categorie, cea mai mare problemă din lume şi alte rahaturi din astea. Dar umblă vorba prin târg că a existat un mare scandal acum vreo cinci ani. Legenda zice că Deveraux ar fi concediat un alt polițist militar din infanteria marină fără nici un motiv. Se zvoneşte că din cauza geloziei.

— Acum cinci ani înseamnă cu trei ani înainte să plece. A fost trecută în rezervă fără privare de drepturi?

— Da.

— Despărțire voluntară sau involuntară?

— Voluntară.

— Atunci, nu e nimic, am spus. Nu-ți face griji.

— Nu gândeşti cu partea corpului care trebuie, Rea cher.

— Cinci minute, am zis. Întoarce-te în biroul tău.

Chelnerița mi-a umplut din nou cana şi am băut mare parte din cafeaua proaspătă în vreme ce număram în minte cele trei sute de secunde. Apoi m-am întors la telefon şi am format direct numărul lui Garber. Mi-a răspuns imediat, iar eu am început:

— Domnule, sunt maiorul Reacher, raportez din Mississippi. Mă auziți?

— Clar şi răspicat, a spus Garber.

— Am numele persoanei care le-a ordonat Cetățenilor Liberi din Tennessee să se prezinte la Kelham. Ordinul acesta a devenit parte a unei conspirații criminale având în vedere că a dus la două asasinate şi la două acte de violență. Poimâine am o întâlnire la Pentagon pe care trebuie s-o onorez şi imediat după aceea mă voi întoarce la bază şi, din acel moment, voi implica serviciul juridic militar.

Garber era pe fază. S-a prins repede, jucându-şi rolul foarte bine.

— Cine e persoana în cauză? m-a întrebat el.

— Dacă nu vă supărați, în următoarele patruzeci şi opt de ore o să țin asta doar pentru mine.

— Am înțeles, a spus Garber.

La sfârşitul convorbirii, am pus telefonul în furcă, apoi am format un alt număr. Cabinetul colonelului John James Frazer, aflat în inima Pentagonului. Tipul de la Biroul de Relații cu Senatul. Am dat peste secretarul lui şi am stabilit o întâlnire cu el peste două zile, la ora douăsprezece, în biroul lui. N-am spus de ce pentru că nu puteam. Nu avem nici un motiv concret. Trebuia doar să mă aflu undeva în clădirea aia enormă. Ca momeala în undiță.

Apoi m-am aşezat la masă şi am aşteptat-o pe Deve- raux. O femeie cu un asemenea apetit nu avea să întârzie prea mult.

54

Deveraux a intrat în local o jumătate de oră mai târziu, palidă şi trasă la față. Să fii mesagerul morții nu e niciodată plăcut. Mai ales când fulgerul loveşte a doua oară în acelaşi loc, asupra unei mame care era deja furioasă. Dar toate astea fac parte din meserie. Rudele îndurerate sunt întotdeauna furioase. De ce n-ar fi?

Deveraux s-a aşezat şi a oftat adânc.

— A fost rău? am întrebat.

A dat din cap că da.

— Îngrozitor. N-o să mă mai voteze niciodată, asta-i sigur. Cred că dacă aş fi avut casă, i-ar fi dat foc. Dacă aş fi avut câine, mi l-ar fi otrăvit.

— N-o poți condamna, am zis eu. Doi din doi.

— În curând o să fie trei din trei. Femeia aia o să facă o plimbare la miezul nopții pe şinele de tren. Garantat. Probabil în mai puțin de o săptămână.

— S-a mai întâmplat asta?

— Nu de multe ori. Dar trenul trece întotdeauna pe acolo, o dată pe noapte. Amintind că există o scăpare dacă ai nevoie de una.

N-am spus nimic. Voiam să-mi amintesc de marfarul de la miezul nopții într-un context mai plăcut.

— Aş vrea să-ți pun o întrebare, dar n-am s-o fac, mi-a spus ea.

— Ce întrebare?

— Cine i-a trimis pe idioții ăia în pădure?

— De ce să nu întrebi?

— Păi, presupun că sunt o grămadă de chestii aici, toate legate cumva între ele. Vreo criză uriaşă în interiorul unității. Un răspuns pe jumătate n-ar avea nici un rost. Ar trebui să-mi spui tot. Şi nu vreau să-ți cer asta.

— N-aş putea să-ți spun totul nici dacă aş vrea. Nu ştiu nici eu. Dacă aş şti totul, n-aş mai fi aici. Treaba ar fi terminată. Aş fi înapoi la post, ocupându-mă de următoarea sarcină.

— Aştepți cu nerăbdare asta?

— Încerci marea cu degetul?

— Nu, întrebam doar. Nu uita că şi eu am trecut prin asta. Mai devreme sau mai târziu, toți ajungem la momentul în care se dă stingerea. Mă întreb dacă ție ți s-a întâmplat deja. Sau dacă urmează să ți se întâmple.

— Nu, nu prea vreau să mă întorc la post. Dar are legătură mai degrabă cu sexul, decât cu munca.

Ea a zâmbit.

— Aşadar, cine i-a trimis pe idioții ăia în pădure?

— Nu ştiu, am spus. Ar putea fi mai mulți oameni. Kelham e un borcan cu dulceață la fel ca oricare altul şi sunt o groază de indivizi care şi-au vârât degetele în el. O grămadă de sponsori, de interese. Unele dintre ele profesionale, altele personale. Poate cinci sau şase dintre ele trec testul nebuniei. Ceea ce înseamnă că sunt cinci sau şase lanțuri ierarhice diferite care se termină undeva cu cinci sau şase ofițeri de rang „foarte superior”. Oricare dintre ei s-ar putea simți suficient de amenințat încât să pună la cale o şmecherie ca asta. Şi oricare dintre ei ar fi capabil s-o facă. În armata asta nu ajungi ofițer de rang „foarte superior” fiind un tip de treabă.

— Cine sunt cei cinci sau şase?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu e lumea mea. De la înălțimea lor, eu sunt doar un pifan de rând. Invizibil de la clasa întâi.

— Dar o să le vii de hac.

— Sigur că o să le vin de hac.

— Când?

— Poimâine, sper. Trebuie să mă duc la Washington. Poate doar pentru o noapte.

— De ce?

— Am intrat pe o linie telefonică despre care ştiam că e ascultată şi am spus că am un nume. Aşa că acum trebuie să mă duc, să mă învârt pe-acolo, să intru în joc şi să văd ce iese din ascunzătoare.

— Ai devenit momeală?

— E ca o teorie a relativității. E acelaşi lucru dacă mă duc eu la ei sau vin ei la mine.

— Mai ales când nici măcar nu ştii cine sunt ei, cu atât mai puțin care e vinovatul.

N-am spus nimic.

— Sunt de acord, a reluat ea. E vremea să scuturi copacul. Dacă vrei să te asiguri că plita e încinsă, uneori singura cale de a afla e să pui mâna pe ea.

— Tu trebuie să fi fost un polițist destul de bun.

— Sunt încă.

— Pentru tine când s-a dat stingerea? Mă refer la infanteria marină. Când a încetat să-ți mai placă?

— Cam în punctul în care te afli tu acum, a răspuns ea. Ani la rând iei în râs lucrurile mărunte, dar ele devin atât de frecvente şi de rapide încât, în cele din urmă, îți dai seama că şi o avalanşă e făcută din lucruri mărunte. Fulgi de zăpadă, nu? Ce poate fi mai mărunt de atât? Brusc, realizezi că lucrurile mărunte *sunt* probleme mari.

— N-a existat o chestie anume?

— Nu, am trecut cu bine. Niciodată n-am avut probleme.

— Cum aşa, niciodată în şaisprezece ani?

— Am avut nişte piedici minore pe ici, pe colo. O dată sau de două ori am ieşit cu tipul nepotrivit. Dar nimic care să merite discutat. Până la urmă, am ajuns subofițer 5, ceea ce reprezintă nivelul maxim pentru unii dintre noi.

— Te-ai descurcat bine.

— Nu-i rău pentru o țărăncuță din Carter Crossing.

— Nu-i rău deloc.

— Când pleci? m-a întrebat ea.

— Mâine-dimineață, cred. O să-mi pierd toată ziua pe drum.

— O să-l pun pe Pellegrino să te ducă până în Memphis cu maşina.

— Nu-i nevoie, am spus.

— Acceptă de dragul meu, a zis ea. Aş vrea să-l scot pe Pellegrino din ținut cât mai des posibil. Poate şi-o distruge maşina şi o omorî un pieton în vreo altă jurisdicție.

— A mai făcut asta şi aici?

— Aici nu avem pietoni. E un oraş foarte liniştit. Acum mai liniştit ca niciodată.

— Din cauza celor de la Kelham?

— Locul ăsta e pe moarte, Reacher. Avem nevoie să se redeschidă baza. Şi repede.

— Poate că o să fac ceva progrese la Washington.

— Sper, a zis ea.

— Acum, ar trebui să luăm prânzul.

— Pentru asta am venit.

La prânz, felul principal al lui Deveraux a fost plăcinta cu carne de pui. Am comandat două porții şi ajunseserăm la jumătate când a intrat bătrânul cuplu de la hotel. Femeia avea o carte, iar bărbatul, un ziar. Un popas de rutină, ca şi cina. Moşul m-a văzut şi a făcut un ocol pe la masa noastră. Mi-a spus că tocmai m-a căutat fratele soției mele. Ceva foarte urgent. Pentru o clipă, am părut complet derutat. Tipul trebuie să fi crezut că nevastă-mea provine dintr-o familie foarte numeroasă.

— Cumnatul dumneavoastră Stanley, a spus el.

— OK, am răspuns. Mersi.

Bătrânul s-a îndepărtat târşâindu-şi picioarele, iar eu i-am explicat lui Deveraux:

— Maiorul Stan Lowrey. Un prieten de-al meu. El şi cu mine am fost trimişi provizoriu în acelaşi loc, pentru câteva săptămâni.

Deveraux a zâmbit.

— Cred că s-a dat verdictul. Puşcaşii marini sunt şi comedianți mai pricepuți.

Am început din nou să mănânc, dar ea a spus:

— Dacă e foarte urgent, ar trebui să-l suni, nu crezi?

Am pus jos furculița.

— Probabil, am răspuns. Dar să nu-mi mănânci plăcinta.

M-am întors pentru a treia oară la telefon şi am format numărul. Lowrey a răspuns după primul țârâit şi m-a întrebat:

— Stai jos?

— Nu, stau în picioare. Sunt la un telefon public dintr-un

restaurant.

— Atunci, ține-te bine. Am o poveste pentru tine. Despre o fată pe nume Audrey.

55

M-am sprijinit de peretele de lângă telefon. Nu pentru că îmi făceam neapărat griji că aveam să mă prăbuşesc din pricina şocului. Ci pentru că poveştile lui Lowrey sunt, de obicei, foarte lungi. Se crede narator. Şi îi plac informațiile de fond. Şi contextele. Informațiile de fond foarte detaliate şi contextele explorate în profunzime. În mod normal, urmăreşte firul logic până într-un punct de origine, chiar înainte ca vaporii de gaz proveniți din rămăşițele aleatorii ale Universului să se fi reunit din întâmplare pentru a da naştere Pământului însuşi.

— Se pare că Audrey e un prenume foarte vechi.

Singura metodă de a-i curma lui Lowrey avântul discursiv era să ataci primul. Aşa că am intervenit:

— Audrey e un prenume anglo-saxon. Este un diminutiv de la Aethelthryt sau Etheldreda. Înseamnă „putere nobilă”. În secolul al XVII-lea a existat o Sfântă Audrey. E protectoarea celor suferinzi de afecțiuni ale gâtului.

— De unde ştii porcăriile astea? Eu a trebuit să le caut.

— Cunosc un tip pe a cărui mamă o cheamă Audrey. El mi-a zis.

— Voiam să spun că nu e un prenume foarte comun.

— La ultimul recensământ era numărul o sută şaptezeci şi trei pe lista celor mai populare. E ceva mai folosit în Franța, Belgia şi Canada. În mare parte datorită lui Audrey Hepburn.

— Ştii toate astea datorită mamei unui tip?

— De fapt, şi datorită bunicii lui. Pe amândouă le chema Audrey.

— Aşa că te-ai ales cu o porție dublă de cunoştințe?

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— Audrey Hepburn nu era din Europa.

— Canada nu e în Europa.

— Ăia vorbesc franceza acolo. I-am auzit eu.

— Bineînțeles că Audrey Hepburn era din Europa. Tată englez, mamă olandeză, născută în Belgia. Avea paşaport britanic.

— Mă rog, ce vreau să spun, dacă ai lăsa omul să strecoare o vorbă, e că, dacă o să cauți femei cu numele Audrey, n-o să dai peste

prea multe rezultate.

— Deci, ai găsit-o pe Audrey Shaw pentru mine?

— Aşa cred.

— A mers repede.

— Cunosc un tip care lucrează la o bancă. Corporațiile au cele mai bune informații.

— Tot e repede.

— Mulțumesc. Sunt un lucrător eficient. O să fiu cel mai eficient şomer din istorie.

— Aşadar, ce ştim despre Audrey Shaw?

— E cetățean american, a spus Lowrey.

— Asta-i tot ce ştim?

— Femeie, rasă albă, născută în Kansas City, Missouri, educată în localitate, a făcut facultatea în Tulane, Louisiana. Un fel de Ivy League[1] în variantă sudistă. A studiat ştiințele umaniste şi a fost o petrecăreață. Note mediocre. N-a avut probleme de sănătate, ceea ce îmi închipui că are un sens mai larg pentru o petrecăreață din Tulane. A absolvit la timp.

— Şi?

— După absolvire s-a folosit de relațiile familiei ca să obțină o slujbă de stagiar la Washington.

— Ce fel de slujbă de stagiar?

— În politică. Într-un birou al Senatului. Lucrând pentru unul dintre tipii din statul ei de baştină. Probabil doar plimbând cafele, dar i se spunea asistentă a nu ştiu cărui director executiv.

— Şi?

— Se pare că era foarte frumoasă. Li se înmuiau genunchii bărbaților puternici când o vedeau. Deci, ghici ce s-a întâmplat?

— A făcut sex, am spus.

— A avut o aventură, a zis Lowrey. Cu un bărbat însurat. Toate nopțile târzii, toată strălucirea aia. Entuziasmului provocat de lămurirea unor detalii în tranzacțiile comerciale cu Bolivia. Ştii cum e. Nu-mi dau seama cum de suportă oamenii ăia atâta emoție.

— Cine era tipul?

— Senatorul însuşi, a răspuns Lowrey. Marele mahăr. De-aici încolo dosarul devine un pic neclar pentru că, evident, toată treaba a fost acoperită cum nu se poate mai bine. Dar, printre rânduri, a fost o afacere

[1] Grupul celor mai prestigioase facultăți și universități din America. Cuprinde opt instituții de învățământ superior, situate în partea de nord-est a Statelor Unite, printre care Harvard, Yale sau Princeton. (n.tr.)

toridă. Probabil şi printre aşternuturi. O chestie tare de tot. Lumea zice că era îndrăgostită.

— Tu de unde ai aflat toate astea, dacă dosarul e neclar?

— De la FBI, a zis Lowrey. O grămadă dintre ei stau încă de vorbă cu mine. Şi să ştii că țin evidența lucrurilor de genul ăsta. Ca mijloace de constrângere. Ai remarcat că bugetul FBI-ului nu scade niciodată? Ştiu prea multe lucruri despre prea mulți politicieni ca să se întâmple aşa ceva vreodată.

— Cât a durat aventura?

— Senatorii trebuie să fie realeşi la fiecare şase ani, aşa că, în general, îşi petrec primii patru ani tăvălindu-se pe canapea şi pe ultimii doi făcând frumos în fața electoratului. Tânăra domnişoară Shaw a prins ultimii doi ani dintre cei buni, apoi a fost bătută pe spate şi trimisă la plimbare.

— Şi unde se află acum?

— Asta-i partea interesantă, a spus Lowrey.

M-am desprins de perete şi m-am uitat la Deveraux. Părea în regulă. Mânca restul meu de plăcintă. Se întindea peste masă şi ciugulea din ea. De fapt, o făcea bucățele. Lowrey a continuat:

— Am zvonuri şi fapte concrete. Zvonurile vin de la FBI, faptele concrete vin din bazele de date. Pe care le vrei mai întâi?

M-am sprijinit iar de perete.

— Zvonurile, am răspuns. Întotdeauna sunt mai interesante.

— OK, zvonurile spun că tânăra domnişoară Shaw a fost foarte nefericită pentru că se scăpase de ea în felul ăsta. S-a simțit ieftină şi folosită. Ca o batistă de hârtie. S-a simțit ca o târfă care pleacă dintr-o cameră de hotel. A început să pară genul de stagiar care putea crea probleme serioase. Oricum, asta e părerea FBI-ului. Ei țin şi evidența lucrurilor de genul ăsta, din alte motive.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Până la urmă, nu s-a întâmplat nimic. Părțile trebuie să fi ajuns la un soi de consens. S-a făcut linişte. Senatorul a fost reales cum se cuvine, iar despre Audrey Shaw nu s-a mai auzit nimic.

— Unde se află ea acum?

— Ăsta-i momentul în care mă întrebi ce spun faptele concrete.

— Ce spun faptele concrete?

— Faptele concrete spun că Audrey Shaw nu se mai află nicăieri. Bazele de date sunt complet goale. Nu s-a înregistrat absolut nimic. Nici tranzacții, nici taxe, nici cumpărături, nici maşini, case, bărci, snowmobile-uri, împrumuturi, garanții, procuri, procese, arestări

sau condamnări. E ca şi cum ar fi încetat să existe acum trei ani.

— Acum trei ani?

— Până şi banca e de acord.

— Ce vârstă avea atunci?

— Douăzeci şi patru de ani. Acum ar avea douăzeci şi şapte.

— Ai verificat şi celălalt nume? Janice May Chapman?

— Tocmai mi-ai stricat surpriza. Mi-ai distrus povestea.

— Lasă-mă să ghicesc, am intervenit eu. La Chapman e taman pe dos. Nimic nu e mai vechi de trei ani.

— Corect.

— Erau una şi aceeaşi persoană, am spus eu. Shaw şi-a schimbat identitatea. Probabil ca parte a înțelegerii. Un sac de bani şi un teanc de acte noi. Ca într-un program de protecție a martorilor. Poate chiar adevăratul program de protecție a martorilor. Tipii ăia ar ajuta un senator. Aşa s-ar alege cu un datornic pe care să-l pună la păstrare.

— Iar acum ea e moartă. Sfârşitul poveştii. Altceva?

— Bineînțeles că mai e şi altceva, am spus eu.

Mai exista o ultimă întrebare. Mare şi evidentă. Dar abia dacă mai era nevoie s-o formulez. Eram sigur de răspuns. Îl simțeam venind către mine, şuierând prin aer ca un proiectil de mortier care se apropie. Ca un cartuş de artilerie, țintit, calibrat şi armat pentru o explozie în aer chiar lângă țeasta mea.

— Cine era senatorul?

— Carlton Riley, a răspuns Lowrey. Domnul Riley din Missouri. Chiar el, în persoană. Preşedintele Comisiei pentru Forțele Armate.

56

M-am întors la masă tocmai când chelnerița punea jos două porții de plăcintă cu piersici şi două căni de cafea. Deveraux a început să mănânce imediat. Era cu o întreagă plăcintă cu pui înaintea mea şi tot îi mai era foame. I-am oferit un rezumat, uşor prelucrat, al informațiilor de la Lowrey. De fapt, i-am spus mai tot, cu excepția cuvintelor Missouri, Carlton şi Riley.

— Ce te-a făcut să-i dai numele lui Audrey Shaw? m-a întrebat ea.

— Mi-am încercat şi eu norocul, am răspuns eu. Cincizeci la sută şanse. Ori amica lui Butler a încurcat numerele cazurilor, ori n-a făcut-o. N-am vrut să presupun automat că e una sau alta.

— Chestiile astea ne ajută?

Cuvinte mici, concepte mari. *Ajută* şi *ne.* Pe mine nu mă ajutau. Oricum, nu în cazul lui Janice May Chapman. În cazul lui Rosemary McClatchy şi al Shawnei Lindsay nu mai eram atât de sigur. Noutățile lui Lowrey aruncau o lumină nouă asupra lor. Dar aceleaşi noutăți o ajutau pe Deveraux, asta era al naibii de sigur. Cel puțin cu Chapman. Scădeau cam cu un miliard şansele ca locuitorii oraşului ei să fie implicați în vreun fel. Pentru că sporeau cam cu un miliard probabilitatea ca oamenii mei să aibă legătură.

— S-ar putea să ne ajute. Să mai reducă din posibilități. Vreau să spun, dacă un senator are o problemă, care dintre cele cinci sau şase lanțuri ierarhice o să reacționeze?

— Biroul de Relații cu Senatul, a răspuns ea.

— Acolo mă şi duc. Poimâine.

— De unde ai ştiut?

— N-am ştiut.

— Trebuie să fi ştiut.

— A fost doar o alegere la întâmplare. Aveam nevoie de un pretext ca să mă aflu acolo, asta-i tot.

— Stai, a spus ea. N-are sens. De ce s-ar băga armata în problemele unui senator cu o fată? E o chestie civilă. Biroul de Relații cu Senatul nu se implică de fiecare dată când un senator îşi pierde cheile de la maşină. Trebuie să există o legătură pe plan militar. Şi nu există nici o legătură pe plan militar între un senator civil şi amanta lui civilă, indiferent unde ar locui ea.

N-am răspuns.

Deveraux s-a uitat fix la mine.

— Spui că *există* o legătură?

— Nu spun nimic. La propriu. Uită-te la buzele mele. Nu se mişcă.

— Nu poate fi o legătură. Chapman nu era în armată şi cu siguranță nu există senatori înrolați.

N-am spus nimic.

— Chapman avea un frate în armată? Asta e? Un văr? O rudă de vreun fel? Iisuse, *tatăl* ei e în armată? Cât ar avea acum? Cincizeci şi cinci de ani? Singurul motiv pentru care ai rămâne în sistem la vârsta asta este faptul că te distrezi şi singurul fel în care te-ai putea distra la vârsta asta este să fii un ofițer de rang „foarte superior”. Despre asta vorbim aici? Chapman era fiică de general? Sau Shaw sau cum o fi chemat-o?

N-am spus nimic.

Ea nu s-a lăsat.

— Lowrey ți-a zis că a primit slujba de stagiar datorită relațiilor familiei, nu-i aşa? Deci, ce altceva poate să însemne? Decât că un senator îți datorează o favoare. Asta-i mare lucru. Taică-său trebuie să fi avut cel puțin două stele.

N-am spus nimic.

Ea s-a uitat drept la mine.

— Nu-mi dau seama la ce te gândeşti.

Tăceam în continuare.

— N-am nimerit-o, a zis ea. La asta te gândeşti. Sunt pe o pistă greşită. Chapman nu avea rude în uniformă. E altceva.

N-am spus nimic.

— Poate că e invers, a mai făcut ea o încercare. Poate că senatorul e cel cu rude în uniformă.

— Îți scapă ideea principală, am intervenit eu. Dacă ea a devenit, brusc, o problemă pe termen scurt, care a avut nevoie, brusc, de o soluție pe termen scurt, atunci de ce a fost omorâtă exact în acelaşi fel în care fuseseră ucise alte două femei fără nici o legătură, cu şase, respectiv nouă luni în urmă?

— Vrei să spui că e o coincidență? N-are nimic de-a face cu senatorul?

— Ar putea fi şi aşa, am zis.

— Atunci, ce-i cu toată panica?

— Pentru că îi îngrijorează repercusiunile. În general. Nu vor nici un fel de mizerii în apropierea unei unități anume.

— Cea cu ruda senatorului în ea?

— Hai să n-o luăm în direcția asta.

— Dar înainte nu i-au îngrijorat repercusiunile? Acum şase, respectiv nouă luni?

— Acum şase, respectiv nouă luni nu ştiau nimic. De ce ar fi ştiut? Dar Chapman le-a sărit în ochi. Avea două elemente care o făceau mai vizibilă. Numele ei figura în dosare şi era albă.

— Şi dacă nu-i o coincidență?

— Atunci, cineva e foarte isteț, am spus eu. S-au ocupat de problema pe termen scurt imitând modul de operare care mai fusese folosit în alte două cazuri fără nici un fel de legătură. Un camuflaj excelent.

— Deci, vrei să zici că aici ar putea fi doi criminali?

— Posibil, am răspuns eu. Poate că McClatchy şi Lindsay au

reprezentat nişte crime obişnuite, iar Chapman a fost făcută să semene cu ele. De către altcineva.

Ne-am terminat deserturile şi ne-am băut cafelele. Deveraux mi-a spus că are de lucru. Am întrebat-o dacă ar deranja-o să-i mai fac o vizită lui Emmeline McClatchy.

— De ce? m-a întrebat ea.

— Să mă interesez de iubiți, am spus eu. Se pare că atât Lindsay, cât şi Chapman se întâlneau cu un soldat care avea o maşină albastră. Mă întreb dacă McClatchy o să completeze tripleta.

— Ai mult de mers pe jos.

— O să găsesc o scurtătură, am spus eu.

Incepeam să pun cap la cap, în minte, geografia locului. Nu era nevoie să parcurg trei laturi ale unui pătrat, mai întâi spre nord, pe drumul care ducea la Kelham, apoi spre est, apoi iar către sud, până la coliba lui McClatchy. Mă aflam deja cam la aceeaşi latitudine. M-am gândit că puteam găsi un drum care să traverseze linia de cale ferată mai departe de intersecția oficială. Un drum drept către est. O singură latură a pătratului.

— Să te porți cu mănuşi, m-a rugat Deveraux. E încă foarte supărată.

— Sunt sigur că întotdeauna va fi, am spus eu. Îmi închipui că lucrurile astea nu trec foarte repede.

— Şi nu pomeni nimic de sarcină.

— N-am s-o fac, am asigurat-o eu.

Am luat-o către sud, pe strada principală, în direcția cabinetului doctorului Merriam, dar aveam de gând să cotesc către est cu mult înainte să ajung acolo. Şi am găsit un loc loc prielnic la mai puțin de trei sute de metri. Am zărit capătul unui drum de țară ascuns printre copaci. Avea un hidrant ruginit la nouă metri spre interior, ceea ce însemna că, ceva mai departe, trebuiau să fie nişte case. Pe prima am găsit-o după treizeci de metri. Era o construcție dărăpănată, înclinată spre spate, dar se vedea că-i locuită. La început am crezut că erau verii McKinney, pentru că părea genul lor de locuință şi pentru că avea în față o camionetă neagră, vopsită cu bidineaua, parcată pe un petic de țărână care, cândva, s-ar putea să fi fost o peluză. Dar era un alt model de maşină. Alt an de fabricație, altă dimensiune, dar aceeaşi abordare privind întreținerea. Era clar că nord-vestul statului Mississippi nu reprezenta o zonă prosperă pentru vopsitoriile auto.

Am trecut pe lângă alte două case, asemănătoare din toate

punctele de vedere. A patra la care am ajuns se afla într-o stare şi mai jalnică. Era abandonată. Cutia poştală fusese complet năpădită de buruienile înalte, care se întinseseră şi spre aleea de acces. Avea tufe şi rugi crescuți pe lângă uşă şi în dreptul ferestrelor. Avea ierburi în rigole, mâl verde pe ziduri şi o fundație crăpată, străpunsă de plante agățătoare mai groase decât încheietura mâinii mele. Se înălța singuratică pe aproape un hectar din ceea ce, pe vremuri, s-ar putea să fi fost o pajişte sau o păşune, dar acum nu era nimic altceva decât un câmp de buruieni, plin cu puieți de aproximativ un metru optzeci înălțime. Locuința trebuie să fi fost părăsită de multă vreme. De mai mult de câteva luni. Poate chiar de câțiva ani.

Dar se vedeau urme proaspete de cauciucuri în capătul aleii de acces.

Ploile sezoniere purtaseră noroiul în josul mai multor potecuțe şi lăsaseră o băltoacă lucioasă ca oglinda în şanțul dintre drum şi calea de acces către clădire. Căldura sezonieră transformase noroiul în praf, ca cimentul proaspăt scos dintr-un sac. Un vehicul cu patru roți îl traversase de două ori, intrând şi ieşind. Anvelope late, cu model conceput pentru asfaltul obişnuit. Nu erau noi, dar fuseseră bine umflate. Tiparul cauciucului se imprimase cu precizie. Urmele erau recente. Cu siguranță, făcute după ultima ploaie.

M-am abătut din cale câțiva paşi pentru a evita să calc chiar lângă dârele lăsate de roți. Am sărit peste şanț şi mi-am croit drum printr-un talmeş-balmeş de gunoaie care-mi veneau până la brâu, ca să ajung lângă alee. Se vedeau limpede locurile în care cauciucurile zdrobiseră buruienile. Unele dintre plantele mai puternice nu se rupseseră. Îşi reveniseră în poziția inițială, şi câteva dintre ele erau mânjite cu ulei scurs de pe partea inferioară a motorului.

Cel care rulase pe calea de acces nu intrase în casă. Asta era clar. Nici una dintre ierburile sălbatice din jurul ferestrelor şi uşii nu se clintise. Aşa că am mers mai departe, ocolind clădirea, am trecut pe lângă un mic hambar pentru tractoare şi am ieşit în spațiul din spate. Aveam un şir de copaci în fața mea, un altul la stânga şi un altul la dreapta. Era un loc izolat. Nu putea fi privit direct decât de păsări, două dintre ele planând chiar atunci în aer, deasupra mea. Erau vulturi-curcani. Pluteau şi se roteau la nesfârşit.

Am înaintat. Am dat peste o grădină de legume, abandonată de mult, mărginită de un gard de sârmă ruginit. Poate că un arheolog ar fi putut spune ce se cultivase acolo. Eu, unul, nu mă pricepeam. Mai departe se afla un morman lunguieț format dintr-o materie vegetală şi

viguroasă. Poate un gard viu, care nu fusese tuns de secole şi se deteriorase. În spatele lui erau două structuri utilitare, aşezate acolo probabil pentru a nu fi vizibile din casă. Prima era o magazie de lemne, putrezită şi lăsată într-o parte.

Cealaltă structură era un suport pentru vânat.

57

Suportul pentru vânat era mare, construit pe piloni de modă veche, în formă de A, din bârne solide. Avea cel puțin doi metri înălțime. Aş fi putut trece pe sub bara de sus fără probleme. Presupun că ideea era să poți veni în marşarier cu o camionetă pentru a descărca un animal mort direct pe pământul dintre suporți, apoi să legi picioarele din spate ale vietății cu frânghii, să arunci sforile peste bara de sus şi să te foloseşti de forța brațelor, sau chiar de camionetă, pentru a ridica animalul, astfel încât el să atârne vertical, cu capul în jos, pregătit pentru cuțitul măcelarului. O tehnică veche, dar pe care nu o folosisem niciodată. Dacă voiam friptură, mă duceam la clubul ofițerilor. Mai puțin de muncă.

Suportul trebuie să fi avut peste cincizeci de ani. Era făcut din grinzi vechi, roase de intemperii, dar încă solide. Un lemn de esență tare tipic zonei. Nişte muşchi verzi se întindeau pe partea de nord, care se afla cu fața către mine. De-a lungul anilor, latura de sus fusese netezită de frecarea cu frânghiile atârnate de ea. Nu-ți dădeai seama cât de mult timp trecuse de la ultima utilizare. Sau cât de puțin.

Dar țărâna dintre picioarele suportului fusese răscolită, şi încă recent. Asta era limpede. Primii cinci sau şapte centimetri fuseseră săpați şi îndepărtați. Acolo unde ar fi trebuit să fie pământ bătătorit şi înnegrit, la fel de vechi ca suportul însuşi, se afla acum o groapă cu latura de vreo treizeci de centimetri.

Nu mai exista nici o altă probă utilă în curte. Nici una în afara pământului lipsă şi a urmelor de cauciucuri care nu proveneau de la o camionetă sau de la vreun alt vehicul utilitar. Magazia de lângă era goală. Şi, ca să fiu sigur, am verificat din nou casa când m-am întors, dar nu se intrase în ea. Geamurile erau acoperite cu o mâzgă organică de culoare gri, care se întindea, mai puțin vizibilă, şi pe rame, uşi şi clanțe. Nimic nu fusese atins. Nu erau urme, nici pete. Peste tot se vedeau pânze de păianjen intacte. Erau plante de tot felul, unele spinoase şi puternice, altele subțiri şi delicate, toate crescând nestingherite, pe

trepte, de-a lungul pragurilor, nici una dată la o parte, tăiată sau tulburată în vreun fel.

M-am oprit la capătul aleii şi am despărţit cu mâinile buruienile înalte care acopereau cutia poştală. Aceasta era un obiect standard al Serviciilor Poştale, de mărime obişnuită, cândva vopsită în gri, acum decolorată, presărată cu dungi fine de rugină, acolo unde curbele metalului uzaseră finisajul de email. Era aşezată pe un pilon care îşi începuse viaţa având cincisprezece pe cincisprezece centimetri, dar care acum se subţiase, devenind o bară strâmbă din care mai rămăsese doar miezul. Pe cutie fusese trecut un nume, înscris cu litere adezive, imprimate pe dreptunghiuri uşor ieşite în relief, într-un stil popular cu multă vreme în urmă. Cineva le dezlipise, probabil ca un ultim gest atunci când abandonase casa, dar ele lăsaseră în urmă dâre uscate de adeziv, ca nişte amprente.

Fuseseră opt litere pe cutie.

Am sărit iar peste şanţ şi am continuat să merg către est. Am mai trecut pe lângă alte două case, construite la distanţă mare una de alta, locuite, dar într-o stare deloc bună. După ultima dintre ele, drumul se îngusta, iar suprafaţa lui devenea plină de hârtoape. Se adâncea într-un zid de copaci şi se întindea drept înainte. Arborii se îngrămădeau de pe laterale şi lăsau o potecă lată de nici un metru. Am continuat să înaintez, în ciuda crengilor care mă biciuiau şi mă zgâriau. După cincizeci de paşi am ieşit pe partea cealaltă şi am dat peste linia de cale ferată, chiar acolo în faţa mea, întinzându-se de la stânga la dreapta, blocându-mi calea. Acea porţiune era ridicată pe o grămadă de pământ, înaltă cam de nouăzeci de centimetri. În partea aceea a statului Mississippi, terenul părea destul de neted pentru ochiul uman, dar locomotivele văd altfel lucrurile. Ele vor ca fiecare şanţ să fie umplut şi fiecare ridicătură să fie nivelată.

M-am căţărat pe cei nouăzeci de centimetri de pământ, am făcut să trosnească balastul şi m-am oprit pe o traversă. La dreapta mea, linia se întindea către sud, ajungând până la golf. La stânga, se întindea către nord, până unde o fi ajuns ea. În zare se vedea intersecţia cu şoseaua şi cu vechiul turn de apă. De-o parte şi de alta, şinele erau lustruite de trecerea roţilor de fier. În faţa mea se aflau alţi copaci şi tufişuri, în spatele lor era un câmp şi, dincolo de el, case.

Am auzit un elicopter, undeva către est şi un pic mai la nord. Am cercetat orizontul şi am văzut un Blackhawk zburând cam la vreo cinci kilometri distanţă. În drum spre Kelham, am presupus eu. Am

ascultat zgomotul monoton al elicei şi vaietul motorului, urmărindu-l cum îşi menține direcția, dar pierde din altitudine pe măsură ce aterizează. Apoi am coborât de cealaltă parte a grămezii de pământ şi am mers mai departe, către următoarea fâşie de copaci.

Am traversat câmpul care o urma, am păşit peste o sârmă şi m-am trezit pe o stradă despre care mi-am dat seama că e paralelă cu cea a lui Emmeline McClatchy. De fapt, puteam vedea spatele casei cu reclamele la mărci de bere la geam. Barul ad-hoc. Dar între el şi mine stăteau alte case, toate înconjurate de curți. Proprietăți private. În curtea din fața mea, doi tipi şedeau pe scaune albe de plastic. Bătrâni. Se uitau la mine. După cum arătau, păreau că ar fi luat o pauză de la vreo muncă fizică grea. M-am oprit la gardul lor şi am întrebat:

— Mi-ați putea face o favoare?

N-au răspuns prin cuvinte, dar şi-au ridicat bărbiile, semn că erau gata să mă asculte.

— M-ați putea lăsa să trec prin curtea dumneavoastră? Trebuie să ajung pe strada următoare.

Tipul din stânga m-a întrebat:

— De ce?

Avea un smoc de barbă albă, dar nu purta mustață.

— Îi fac o vizită unei persoane care locuieşte acolo.

— Cui?

— Lui Emmeline McClatchy.

— Eşti din armată?

— Da.

— Atunci, Emmeline nu vrea o vizită din partea ta. Nici altcineva de pe aici.

— De ce nu?

— Din cauza lui Bruce Lindsay, cel mai recent.

— Era prieten cu dumneata?

— Sigur că era.

— Aiurea, am zis. El mi-a zis că nu avea prieteni. Voi toți îl făceați diform, îl ocoleați şi îi amărați viața. Aşa că nu vă dați viteji acum.

— Eşti cam slobod la gură, fiule.

— Nu doar la gură.

— O să ne împuşti şi pe noi?

— Sunt foarte tentat.

Bătrânul a rânjit.

— Hai, intră. Dar să fii drăguț cu Emmeline. Chestia asta cu

Bruce Lindsay a dat-o iar peste cap.

Le-am traversat curtea şi am auzit din nou Blackhawkul, decolând de la Kelham, undeva în depărtare. O vizită scurtă, o livrare sau o colectare. L-am văzut înălţându-se peste vârfurile copacilor, un punct în zare, cu botul în jos, accelerând către nord.

Am păşit peste un gard de sârmă din capătul curţii. Acum mă aflam pe terenul barului. Tehnic vorbind, eram încă pe o proprietate privată, dar, în principiu, barurile primesc cu bucurie trecătorii, în loc să-i alunge. Şi, oricum, locul era pustiu. Am ocolit clădirea şi am ajuns pe stradă nevătămat.

Atunci, am văzut un Hummer al armatei încetinind şi oprind în faţa casei McClatchy.

58

Hummerul e un vehicul foarte lat şi se afla pe un drum de ţară îngust. Aproape că îl umplea pe tot, de la un şanţ la altul. Era vopsit în culorile standard de camuflaj, verde şi negru, şi era foarte curat. Poate nou-nouţ.

Am mers către el. La un moment dat a parcat, iar motorul s-a oprit. Portiera şoferului s-a deschis şi un tip a coborât din maşină. Purta uniformă de camuflaj tipică zonelor de pădure şi bocanci curaţi. Încă dinainte să îmi încep eu cariera, uniformele de luptă fuseseră purtate cu ecusoane care să nu sară în ochi şi cu însemne care indicau rangul. Ca orice altceva în armată, expresia „să nu sară în ochi” fusese specificată la sânge, până într-acolo încât numele şi rangurile erau ilizibile de la mai mult de un metru distanţă. O iniţiativă ofiţerească, cu siguranţă. Ofiţerii erau îngrijoraţi că lunetiştii i-ar putea ţinti mai întâi pe ei. Rezultatul era că habar n-aveam cine tocmai coborâse din Hummer. Putea fi un soldat de clasa I, putea fi un general cu două stele. Cei cu trei sau mai multe stele nu conduc singuri. De obicei. Nu când au treabă. Nici când n-au treabă, de fapt. Nu fac mai nimic singuri.

Dar aveam o premoniţie cu privire la identitatea tipului. De fapt, o simplă deducţie logică. Cine altcineva era autorizat să iasă şi să umble de colo-colo? Până şi din punct de vedere fizic semăna cu mine. Aceeaşi înălţime, aceeaşi constituţie, aceeaşi nuanţă a pielii. Era ca şi cum m-aş fi uitat într-o oglindă, doar că el era cu cinci ani mai tânăr, şi asta se vedea în felul în care se mişca. Se vedea că era plin de energie. Un judecător imparţial ar fi zis că el părea tânăr şi exuberant. Acelaşi judecător ar fi zis că eu arătam bătrân şi obosit. Atât de mare era

contrastul dintre noi.

M-a urmărit apropiindu-mă, curios în legătură cu cine eram, curios în legătură cu un alb aflat în cartierul negrilor. L-am lăsat să se holbeze prosteşte până când am ajuns la mai puțin de doi metri de el. Vederea mea e la fel de bună ca întotdeauna şi pot citi ecusoanele care nu sar în ochi de la o distanță mai mare decât ar trebui, mai ales în după-amiezile însorite din Mississippi.

Pe ecusonul lui scria: „Munro. Armata SUA".

Pe guler avea mici frunze negre de stejar, însemnele de maior. Purta o şapcă de teren pe cap, cu acelaşi model de camuflaj ca bluza şi pantalonii. Avea mici riduri în jurul ochilor, cam singura dovadă că nu se născuse ieri.

Eu eram în avantaj pentru că purtam o cămaşă simplă. De civil. Fără ecuson. Aşa că, pentru o clipă, am rămas pe loc, fără să spun nimic. Simțeam mirosul de benzină de la maşina lui şi pe cel de cauciuc al anvelopelor. Auzeam cum motorul păcănea pe măsură ce se răcea. Auzeam vântul şuierând printre frunzele copacului umbros din curtea lui Emmeline McClatchy.

Apoi am întins mâna şi am zis:

— Jack Reacher.

El mi-a strâns-o şi a spus:

— Duncan Munro.

— Ce vânt te aduce pe aici? l-am întrebat eu.

— Hai să stăm puțin în maşină, mi-a răspuns el.

Un Hummer e foarte lat şi în interior, dar mare parte din spațiu e ocupat de o cutie de viteze uriaşă. Scaunele din față sunt mici şi depărtate. Era ca şi cum am fi stat pe două benzi de circulație alăturate. Cred că distanța se potrivea cu starea de spirit a amândurora.

— Situația se schimbă, a remarcat el.

— Situația se schimbă întotdeauna. Obişnuieşte-te cu asta.

— Ofițerul în cauză a fost eliberat din funcția de comandă.

— Reed Riley?

— N-ar trebui să folosim numele ăsta.

— Cine o să ştie? Crezi că maşina asta are microfoane?

— Incerc doar să respect protocolul.

— El era în Blackhawk?

Munro a încuviințat din cap.

— Se întoarce la Benning. Apoi o să-l mute şi o să-l ascundă pe undeva.

— De ce?

— A fost mare panică acum vreo două ore. S-au încins liniile telefonice. Nu ştiu de ce.

— Kelham tocmai şi-a pierdut echipa de carantină, de-aia.

— Iar povestea asta? Niciodată n-a existat o echipă de carantină. Ți-am mai zis.

— Tocmai i-am întâlnit. O gaşcă de golani civili.

— Ca la Ruby Ridge[1]?

— Dar mai puțin profesionişti.

— De ce fac oamenii prostii din astea?

— Ne invidiază stilul de viață strălucitor.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— I-am gonit.

— Şi atunci, cineva a simțit că trebuie să-l retragă pe Riley. N-o să fii prea popular.

— Nici nu mi-am propus asta. Vreau să-mi fac treaba. Suntem în armată, nu la liceu.

— E băiat de senator. Îşi face un nume. Ştiai că infanteria marină angajează grupuri de lobby?

— Am auzit.

— El era versiunea noastră.

M-am uitat pe geamul meu la locuința McClatchy, la acoperişul ei scund, la zidurile pătate de noroi, la ferestrele meschine, la copacul rămuros.

— De ce ai venit aici? l-am întrebat eu.

— Din acelaşi motiv pentru care tu i-ai alungat pe golani, a spus Munro. Incerc să-mi fac treaba.

— În ce fel?

— Le-am verificat pe celelalte două femei despre care mi-ai vorbit. Existau rapoarte informative în dosarele biroului executiv. Apoi le-am coroborat cu frânturi de informații pe care le-am cules de-a lungul timpului. Din câte se pare, căpitanul Riley era un cuceritor. De când a sosit aici, a avut un şir de iubite mai lung decât scula mea. E foarte probabil ca atât Janice Chapman, cât şi Shawna Lindsay să fi fost pe lista lui. Vreau să văd dacă, împreună cu Rosemary McClatchy, o să fie trei din trei.

---

[1] Proprietatea din Idaho a fundamentalistului Randy Weaver, scena unei confruntări controversate, în 1992, între oamenii legii și populația civilă, care a dus la uciderea soției și fiului lui Weaver, accentuând mișcările patriotice și încurajând formarea milițiilor locale (n.tr.)

— Şi eu sunt aici din acelaşi motiv.

— Marile spirite se întâlnesc, a spus Munro. Sau proştii, sunt toți la fel.

— I-ai adus poza?

Munro şi-a desfăcut nasturele buzunarului de la piept, aflat chiar sub ecusonul cu numele. A scos un carnețel negru, subțire, l-a deschis şi a tras dintre paginile lui o fotografie. Mi-a întins-o peste cutia de viteze.

Căpitanul Reed Riley. Prima oară când îl vedeam la față. Fotografia era color, probabil făcută pentru un paşaport sau pentru vreun alt document civil care nu permite să porți ceva pe cap sau la ochi. Părea să aibă între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Era aspru, dar cizelat, undeva între corpolent şi zvelt. Era bronzat şi avea dinții foarte albi, o parte dintre ei fiind dezveliți într-un rânjet uşuratic. Avea părul castaniu tuns scurt şi ochii lipsiți de inteligență, încrețiți la colțuri de riduri fine. Părea ferm, competent, dur şi un mare mâncător de rahat. Altfel spus, arăta exact ca toți ceilalți căpitani de infanterie pe care îi văzusem vreodată.

Am înapoiat poza, întinzând mâna peste cutia de viteze.

— O să avem noroc dacă o să ne alegem cu o identificare clară. Pun pariu că pentru bătrâna doamnă McClatchy toți infanteriştii arată la fel.

— Există un singur mod de a afla, a spus Munro şi a deschis portiera.

Am coborât pe partea mea şi l-am aşteptat să ocolească botul butucănos al maşinii.

— O să-ți mai spun ceva ce a ieşit la iveală în timpul coroborării informațiilor. Un lucru pe care s-ar putea să vrei să-l ştii. Şeriful Deveraux nu este lesbiană. E şi ea bifată pe tăblia patului lui Riley. Se pare că au fost împreună acum mai puțin de un an.

Emmeline McClatchy a deschis după a doua bătaie în uşă a lui Munro. Ne-a salutat cu o politețe rezervată. De mine îşi amintea de la ultima vizită. A fost foarte atentă când Munro s-a prezentat, apoi ne-a invitat înăuntru, într-o cămăruță cu două scaune de lemn, aşezate de-o parte şi de alta a şemineului şi cu un preş zdrențăros pe podea. Tavanul era scund, încăperea era înghesuită, iar aerul mirosea a mâncare gătită. Pe perete atârnau trei fotografii înrămate. Într-una era Martin Luther King, în alta preşedintele Clinton, iar în a treia era Rosemary McClatchy, o imagine din aceeaşi serie cu cea pe care o văzusem în dosarul şerifului, dar poate mai spectaculoasă. Un prieten cu un aparat de fotografiat, o rolă de film, o după-amiază însorită, o ramă, un ciocan,

un cui, şi asta era tot ce rămăsese din viaţa ei.

Emmeline şi cu mine am ocupat scaunele şi l-am lăsat pe Munro în picioare, pe covor. În cămăruţa aceea, şi el părea la fel de mare, de ciudat, de stângaci şi de străin pe cât mă simţeam şi eu. A scos iar poza din buzunar şi a ţinut-o lipită de piept, cu faţa în jos.

— Doamnă McClatchy, trebuie să vă întrebăm despre prietenii fiicei dumneavoastră, Rosemary.

— Fata mea, Rosemary, avea mulţi prieteni.

— În special despre un tânăr din unitatea militară cu care se poate să se fi întâlnit, a continuat Munro.

— Să se fi întâlnit?

— Adică să fi ieşit în oraş. Cu alte cuvinte, să fi fost împreună.

— Să văd fotografia.

Munro s-a aplecat şi i-a dat-o. Ea a întors-o pe toate părţile în lumina ferestrei. A cercetat-o cu luare-aminte. Apoi a întrebat:

— Ăsta e bărbatul bănuit că ar fi omorât-o pe fata albă?

— Nu suntem siguri, i-a răspuns Munro. Nu-l putem exclude.

— Nimeni nu mi-a adus poze când Rosemary a fost ucisă. Nimeni nu i-a adus poze doamnei Lindsay când Shawna a fost ucisă. De ce oare?

— Pentru că armata a făcut o mare greşeală. Nu există nici o justificare. Tot ce vă pot spune este că lucrurile ar fi stat altfel dacă eu aş fi fost implicat pe vremea aceea. Sau maiorul Reacher aici de faţă. Dincolo de asta, nu pot decât să-mi cer scuze.

Ea l-a privit lung, la fel şi eu. Apoi s-a uitat iar la fotografie şi a spus:

— Numele bărbatului ăstuia e Reed Riley. E căpitan în Regimentul 75 de Rangeri. Rosemary zicea că era la conducerea Companiei Bravo, ce-o mai fi şi aia.

— Deci, au fost împreună?

— Timp de aproape patru luni. Ea se gândea la măritiş.

— Şi el?

— Bărbaţii ar fi în stare să spună orice ca să obţină ce vor.

— Când s-a terminat?

— Cu două săptămâni înainte ca ea să fie omorâtă.

— De ce s-a terminat?

— Nu mi-a zis.

— Aveţi vreo bănuială?

— Cred că rămăsese gravidă, a spus Emmeline McClatchy.

59

Pentru o clipă, în cămăruță s-a lăsat tăcerea, apoi femeia a continuat:

— O mamă îşi dă seama întotdeauna. Arăta altfel. Se purta altfel. Până şi mirosul ei era diferit. La început a fost fericită, şi pe urmă a devenit îngrozitor de tristă. N-am întrebat-o nimic. M-am gândit că o să vină ea singură la mine. Ştiți dumneavoastră, când ar fi simțit că-i momentul potrivit. Dar n-a mai apucat.

Munro a tăcut pentru câteva secunde, în semn de respect, apoi a întrebat-o:

— După aceea, l-ați mai văzut vreodată pe căpitanul Riley?

Femeia a dat din cap că da.

— A trecut pe-aici să-şi prezinte condoleanțele, la o săptămână după ce a fost găsit trupul ei.

— Credeți că el a omorât-o?

— Tu eşti polițistul, tinere, nu eu.

— Cred că o mamă îşi dă seama întotdeauna.

— Rosemary zicea că tatăl lui era o persoană importantă. Nu era sigură unde sau cum. În politică, poate. Într-un loc în care imaginea contează. Cred că o iubită de culoare era un lucru bun pentru căpitanul Riley, dar o iubită gravidă nu mai era.

Emmeline McClatchy n-a vrut să spună mai multe. Ne-am luat la revedere şi ne-am întors la Hummer.

— Treaba arată rău, a spus Munro.

— Ai vorbit şi cu mama Shawnei Lindsay?

— N-a vrut să-mi zică nimic. M-a gonit cu un retevei.

— Cât de solide sunt informațiile despre şeriful Deve- raux?

— Foarte solide. Au fost împreună, el a pus capăt relației, ea n-a fost prea încântată. Apoi, din câte am reuşit să-mi dau seama, i-a venit rândul lui Rosemary McClatchy.

— Maşina care a fost distrusă pe şine era a lui?

— Conform Registrului Auto din Oregon, da. După plăcuța de înmatriculare pe care ai găsit-o tu. Un Chevy albastru din,57. O rablă, nu o maşină de fițe.

— El a venit cu o explicație?

— Nu, a venit cu un avocat.

— Poți dovedi că a fost şi iubitul lui Janice May Chapman?

— Nu dincolo de orice îndoială. Ea era o fată de viață. A fost

văzută cu mulți tipi. Nu se poate să fi fost iubita tuturor.

— Era cunoscută drept o fată de viață şi în Tulane.

— Acolo a făcut facultatea?

— Aşa se pare.

Munro a zâmbit.

— N-aş fi câtuşi de puțin surprins să aflu că toate studentele din Tulane şi-au tras-o de la un capăt la altul.

— Ştiai că, de fapt, ea nu era Janice Chapman?

— Ce vrei să spui?

— S-a născut Audrey Shaw. Şi-a schimbat numele acum trei ani.

— De ce?

— Din motive politice, am răspuns eu. Tocmai terminase o aventură de doi ani cu senatorul Carlton Riley.

L-am lăsat cu informația asta şi am plecat spre sud. El a pornit cu maşina către nord. De data asta, n-am mai tăiat-o prin curtea nimănui. Am ocolit strada, ca un cetățean responsabil, am păşit peste sârmă, am traversat câmpul şi am găsit drumul de țară ascuns printre copaci. În mai puțin de douăzeci de minute, eram pe strada principală. Cinci minute mai târziu mă aflam în sediul secției. După încă un minut, intram la Deveraux. Ea stătea la un birou acoperit cu o mare de hârtii.

— Trebuie să vorbim, i-am spus.

60

Deveraux a ridicat privirea spre mine, uşor alarmată. Poate că se simțea ceva în vocea mea.

— Să vorbim despre ce?

— Ai fost vreodată cu un tip din unitatea militară?

— Care unitate? Te referi la Kelham?

— Da, la Kelham mă refer.

— E o chestiune personală, nu-i aşa?

— Ai fost?

— Bineînțeles că nu. Eşti nebun? Tipii ăia sunt cea mai mare problemă a mea. Ştii cum stau lucrurile între militari şi forțele de ordine locale. Ar fi fost un conflict de interese cum nu se poate mai rău.

— Ai socializat cu vreunul dintre ei?

— Nu, din acelaşi motiv.

— Îl cunoşti pe vreunul dintre ei?

— Vag, a spus ea. Am făcut turul bazei şi i-am cunoscut pe câțiva dintre ofițerii superiori, la modul formal. Ceea ce era de aşteptat. Şi ei încearcă să gestioneze aceleaşi probleme ca şi mine.

— OK, am spus.

— De ce mă întrebi?

— Munro a fost acasă la McClatchy. Se pare că Rose- mary şi Shawna Lindsay s-au întâlnit cu acelaşi individ. Probabil şi Janice Chapman. Munro auzise că şi tu ai fost cu el.

— E o prostie. N-am mai fost cu nimeni de doi ani. Nu ți-ai dat seama?

M-am aşezat.

— A trebuit să întreb, am spus eu. Îmi pare rău.

— Cine e tipul?

— Nu-ți pot spune.

— Trebuie să-mi zici. Nu crezi? McClatchy şi Lindsay sunt cazurile mele. Aşadar, e o informație relevantă. Şi am dreptul să ştiu dacă un bărbat spune asemenea lucruri despre mine.

— Reed Riley, am zis eu.

— N-am auzit de el în viața mea, a spus ea.

Apoi, după o clipă de gândire, a adăugat:

— Ia stai puțin! Riley, ai spus?

N-am zis nimic.

— O, Doamne! Fiul lui Carlton Riley? E la Kelham? Habar n-aveam.

Am continuat să tac.

— O, Doamne! a repetat ea. Asta explică foarte multe.

— Maşina de pe linia de cale ferată a fost a lui. Iar Emmeline McClatchy crede că el a lăsat-o pe Rosemary gravidă. N-am întrebat-o eu. Ea a deschis subiectul.

— Trebuie să discut cu el.

— Nu poți. Tocmai l-au dus de-aici cu elicopterul.

— Unde?

— Care e cea mai îndepărtată garnizoană din lume?

— Nu ştiu.

— Nici eu. Dar pe pariu că acolo o să fie în seara asta.

— De ce ar spune că a fost cu mine?

— Din orgoliu, am răspuns eu. Poate că voia ca amicii lui să creadă că a colecționat tot setul. Cele mai frumoase patru femei din Carter Crossing. Frații Brannan de la bar mi-au spus că era un barosan şi că avea întotdeauna o bombonică la braț.

— Eu nu sunt o bombonică.

— Poate nu pe interior.

— Probabil că tatăl lui îl cunoaşte pe tipul cu care a avut aventura Janice Chapman. Doar sunt împreună acolo, la Senat.

N-am spus nimic.

Deveraux s-a uitat fix la mine.

— O, nu! a exclamat ea.

— O, da.

— Aceeaşi femeie? Tată şi fiu? E aiurea rău de tot.

— Munro n-o poate dovedi. Nici noi.

— Putem presupune. E prea multă brambureală pentru o grijă teoretică privind repercusiunile în general.

— Poate, am spus eu. Poate nu. Cine ştie cum gândesc oamenii ăştia?

— Oricum ar fi, nu poţi merge la Washington acum. E mult prea periculos. Ar fi ca şi cum ai umbla cu o ţintă uriaşă lipită pe spate. Biroul de Relaţii cu Senatul a investit o groază în Carlton Riley. N-o să te lase să încurci lucrurile. Crede-mă, tu pentru ei eşti un nimic pe lângă o relaţie bună cu Comisia pentru Forţele Armate.

După ce a spus toate astea, telefonul i-a sunat, iar ea a răspuns şi a ascultat vreme de câteva clipe. Apoi a acoperit receptorul cu palma şi a spus:

— E poliţia din Oxford. Intreabă despre jurnalistul mort. Vreau să le spun că ucigaşul dovedit a fost împuşcat mortal de către poliţie după ce s-a opus arestării. Caz închis.

— Din partea mea, e în regulă.

După ce le-a spus asta, a avut de sunat o lungă listă de autorităţi teritoriale şi departamente de stat, aşa că eu am plecat din birou, iar ea s-a apucat de treabă. N-am mai vorbit până la cină, la nouă seara.

Atunci, am discutat despre casa tatălui ei. Ea şi-a comandat cheeseburgerul, eu am luat un sendviş cu friptură de vită şi am întrebat-o:

— Cum a fost să creşti aici?

— A fost ciudat, a răspuns ea. E clar că n-am avut termeni de comparaţie; până la zece ani n-am avut televizor şi nu mergeam niciodată la cinematograf, dar chiar şi aşa simţeam că undeva acolo trebuie să fie mai mult de atât. Toţi simţeam asta. Toţi aveam febra insulei.

Apoi m-a întrebat ea pe mine unde am crescut, aşa că am înşirat

atât cât mi-am putut aminti din lunga listă de locuri. Conceput în Pacific, născut în Berlinul de Vest, pe când tatăl meu era detaşat la ambasada de acolo, o mulțime de baze militare diferite înainte de grădiniță, şcoli peste tot în lume, tăieturi şi vânătăi căpătate bătându-mă pe alei umede şi încinse din Manila, convalescență, câteva zile mai târziu, în camere umede şi reci din Belgia, lângă sediul NATO, apoi reîntâlnirea cu atacatorii, o lună mai târziu, în San Diego şi reluarea conflictului. În cele din urmă, West Point şi o neliniştită carieră pe cont propriu, mereu în mişcare, revenind uneori în aceleaşi locuri, dar mergând şi în multe altele noi şi diferite, amprenta globală a armatei nefiind la fel cu cea a infanteriei marine.

— Care a fost cea mai lungă perioadă pe care ai petrecut-o într-un singur loc?

— Probabil mai puțin de şase luni.

— Cum era tatăl tău?

— Tăcut, am spus eu. Era pasionat de ornitologie. Dar treaba lui era să omoare oameni cât mai rapid şi mai eficient posibil. Intotdeauna a fost conştient de asta.

— S-a purtat bine cu tine?

— Da, într-un fel demodat. Al tău?

A dat din cap că da.

— Demodat e o descriere bună. El credea că o să mă mărit şi că o să fie nevoit să călătorească tocmai până în Tupelo sau Oxford ca să mă viziteze.

— Unde era casa voastră?

— Spre sud pe strada principală, până la cotitură, apoi prima la stânga. Un drumeag de țară. A patra casă pe dreapta.

— Mai e acolo?

— Oarecum.

— N-a mai fost închiriată?

— Nu, tata a fost bolnav o perioadă, înainte să moară, şi nu s-a mai îngrijit de locul ăla. A intrat în proprietatea unei bănci care nu-i acordă nici o atenție. Acum e mai mult sau mai puțin o ruină.

— Năpădită de buruieni, cu plante agățătoare pe ziduri şi fundația crăpată? Cu un bătrân gard viu în spate? Opt litere pe cutia poştală?

— De unde ştii toate astea?

— Am fost acolo, am spus eu. Am trecut pe lângă ea în drum spre locuința lui McClatchy.

Din nou, nici un răspuns.

— Am văzut suportul pentru vânat.

N-a răspuns.

— Şi am văzut țărâna din portbagajul maşinii tale. Când mi-ai dat cartuşele.

61

Chelnerița a trecut pe la masa noastră, a strâns farfuriile goale şi a luat comenzile de plăcintă. Apoi a plecat, iar Deveraux a rămas cu ochii la mine, uşor abătută. Uşor ruşinată, m-am gândit eu.

— Am făcut o prostie, a spus ea.

— Ce prostie?

— Vânez, a început ea. Din când în când. Doar pentru amuzament. Căprioare, de cele mai multe ori. Doar ca să am ceva de făcut. Le dau carnea bătrânilor, cum ar fi Emmeline McClatchy. Altfel, ei nu prea au mâncare bună. Uneori mai fac rost de carne de porc, dacă vreun vecin măcelăreşte vreun godac. Şi dacă vecinul se gândeşte să împartă. Dar asta nu se întâmplă întotdeauna. Uneori, vecinii nu-şi permit să împartă.

— Îmi aduc aminte, am zis eu. Când am fost prima dată acolo, Emmeline avea carne de căprioară în oală. Ne-a invitat la prânz. Ai refuzat.

Ea a încuviințat din cap.

— N-are rost să dai şi să iei înapoi. Am împuşcat căprioara aia acum o săptămână. Evident, n-o puteam duce la hotel. Aşa că am folosit vechea casă a tatei. Intotdeauna am făcut aşa, de când m-am întors aici. Ăla e un suport bun. Dar apoi ai venit tu cu teoria despre Janice Chapman. La momentul respectiv, nu te cunoşteam foarte bine. M-am gândit că ai putea pune mâna pe telefon să suni la sediu. Am avut viziuni cu elicoptere Blackhawk plutind prin aer, găsind fiecare suport pentru vânat din ținut. Aşa că te-am trimis să identifici fiarele maşinii ca să te țin departe pentru o oră, apoi m-am dus acolo şi am săpat pământul mânjit de sânge.

— Testele ar fi dovedit că era de origine animală.

— Ştiu, a spus ea. Dar cât ar fi durat? Nici măcar n-am habar unde e laboratorul cel mai apropiat. În Atlanta, poate. Ar fi putut dura două săptămâni sau mai mult. Şi nu-mi permit să fiu suspectă timp de două săptămâni sau mai mult. Nu-mi permit la propriu. Asta e singura slujbă pe care o am. Nu ştiu de unde aş face rost de alta. Iar alegătorii sunt ciudați. Intotdeauna îşi amintesc suspiciunile, dar niciodată nu-şi

mai amintesc rezultatul.

M-am gândit la vechiul meu amic Stan Lowrey, rămas la post, şi la ofertele lui de muncă. O lume nouă, pentru noi toţi.

— OK, am spus eu. Dar a fost o mare tâmpenie.

— Ştiu că a fost. M-am panicat puţin.

— Mai cunoşti alţi vânători? Cu alte suporturi?

— Câţiva.

— Pentru că tot mai cred că aşa au fost omorâte femeile alea. Nu văd cum s-ar fi putut altfel.

— De acord. De asta m-am panicat.

— Aşa că, mai devreme sau mai târziu, s-ar putea să fim nevoiţi să înălţăm elicopterele alea.

— Doar dacă nu-l găsim mai întâi pe Reed Riley şi nu-i punem nişte întrebări.

— Reed Riley a dispărut, am spus eu. Probabil că la ora asta e trimisul armatei în baza de la Thule a forţelor aeriene.

— Care e unde?

— În nordul Groenlandei, am spus eu. La capătul lumii. E cu siguranţă cel mai îndepărtat punct în care au ajuns forţele aeriene. Am fost acolo o dată. Mă aflam într-o aeronavă C5 care a avut o problemă. Am fost nevoiţi să aterizăm la ei. Unitatea face parte dintr-un sistem de avertizare timpurie. Nici o rază de soare patru luni pe an. Ăia au un radar care poate repera un serviciu de tenis de la cinci mii de kilometri distanţă.

— Le-ai luat numărul de telefon?

Am zâmbit.

— Va trebui să procedăm altfel. O să văd ce iese din bârlog poimâine.

Ea n-a răspuns nimic. Ne-am mâncat încet plăcintele. Aveam tot timpul la dispoziţie. La acea oră, marfarul de la miezul nopţii probabil că tocmai ieşea uşurel din staţia de triaj de la Biloxi.

Deveraux încă îşi făcea griji din pricina bătrânului de la hotel şi nu voia să repete şarada din capul scărilor, aşa că i-am dat cheia mea şi am plecat separat de la restaurant, la zece minute distanţă unul de altul, ceea ce m-a lăsat pe mine cu nota de plată şi cu răgazul pentru încă o cană de cafea. Apoi am mers încet de-a lungul străzii, l-am salutat din cap pe tipul de la recepţie, am urcat scările şi am bătut la propria mea uşă. Deveraux a deschis imediat şi am intrat. Îşi scosese pantofii şi tocul armei, dar toate celelalte erau încă la locul lor. Cămaşa de la uniformă,

pantalonii, coada de cal. Totul era în ordine.

Ne-am apucat de treabă aşa cum încinge un drogat o lingură, pe jumătate în grabă, pe jumătate încet, copleşiți de intensitatea anticipării, dornici să facem investiția, abia aşteptând profitul. Ea a început scoțându-şi elasticul din păr, scuturându-şi pletele, zâmbindu-mi din spatele cortinei lor întunecate. Şi-a descheiat primii trei nasturi de la cămaşă, apoi greutatea ecusonului, a insignei şi a stelelor au tras într-o parte materialul şi mi-au dezvăluit un triunghi adânc de piele goală. Mi-am scos pantofii, şosetele şi mi-am tras poalele cămăşii afară din pantaloni. Ea şi-a pus o mână pe al patrulea nasture de la cămaşă, pe cealaltă peste nasturele de la pantaloni şi a spus:

— Tu alegi.

Era o alegere grea, dar m-am gândit mult şi bine şi am ajuns la o concluzie fermă. Am spus:

— Pantalonii, am spus.

A desfăcut nasturele şi, un minut mai târziu, stătea în picioarele goale, purtând doar cămaşa cafenie a uniformei.

— Acum e rândul tău să alegi, i-am spus eu.

Ea a luat-o invers, aşa că eu mi-am scos cămaşa. De data asta, m-a întrebat despre cicatricea de şrapnel şi i-am oferit versiunea scurtă a poveştii, în care era vorba doar despre o sincronizare nefericită la începutul carierei mele, o vizită de rutină într-o tabără a infanteriei marine din Beirut, Liban, şi despre faptul că a trecut pe lângă mine un camion care apoi a explodat lângă intrarea în cazarmă, la o sută de metri de locul în care stăteam.

— Am auzit că un polițist militar se afla acolo. Tu erai?

— Nu sunt sigur cine altcineva mai era prin zonă.

— Ai intrat între ruine şi i-ai ajutat pe oameni.

— Doar din întâmplare, am zis eu. Căutam un doctor. Pentru mine. Tocmai revedeam ce mâncasem la cină cu o seară înainte.

— Te-ai ales cu Steaua de Argint.

— Şi cu o septicemie, am spus eu. M-aş fi lipsit bucuros de amândouă.

Mi-am desfăcut nasturele de la pantaloni, iar ea şi i-a descheiat pe ultimii de la cămaşă, apoi am rămas amândoi doar în lenjeria intimă. Starea asta n-a durat mult. Am pornit duşul, am intrat împreună în cadă şi am tras perdeaua. Am înşfăcat săpunul, şamponul, apoi ne-am acoperit cu clăbuc şi ne-am spălat unul pe altul de sus până jos, de la stânga la dreapta, pe dinafară şi pe dinăuntru. Nimeni pe lume n-ar fi putut găsi vreo hibă în standardele noastre de igienă sau în modul nostru de a le

asigura. Am rămas sub duş până când s-a răcit apa din rezervorul de la Toussaint's, apoi am luat suficiente prosoape încât să fim siguri că nu vom lăsa băltoace în pat şi ne-am pus pe treabă. Pielea ei era caldă, alunecoasă, cu un uşor gust de săpun. Sunt sigur că şi a mea la fel. Ea era uşoară şi puternică şi plină de energie. Ne-am dovedit foarte răbdători. Mă gândeam că, la ora aceea, marfarul de la miezul nopții ajunsese la nord de Columbus, la sud de Aberdeen, la vreo şaizeci de kilometri şi patruzeci de minute de noi.

Iar patruzeci de minute înseamnă multă vreme. Pe la jumătatea intervalului mai rămăseseră foarte puține amănunte pe care nu le ştiam unul despre celălalt. Eu aflasem cum se mişcă, ce îi place şi ce o încântă. Şi ea ştia aceleaşi lucruri despre mine. Am ajuns să cunosc felul în care inima îi bubuia sub coaste, felul în care acestea se mişcau atunci când gâfâia şi diferența dintre un gâfâit şi altul. Deveraux a ajuns să ştie aceleaşi detalii despre mine, despre nodul care mi se ridica în gât ca un avertisment timpuriu, chestiile care mă făceau să mă îmbujorez, unde îmi plăcea să fiu atins şi ce mă înnebunea, pur şi simplu.

Într-un târziu, ne-am pornit. O acumulare lungă şi solidă, cu un anumit orar în minte, ca o armată invadatoare care se apropie de ziua Z, de ora H, ca un infanterist care vede cum se apropie plaja, ca un pilot care urmăreşte cum se măreşte ținta în zonele vizate pentru bombardament. Indelung şi încet, tot mai aproape, îndelung şi încet, timp de cinci minute. Apoi, în cele din urmă, tot mai repede şi mai tare, mai repede şi mai tare, mai repede şi mai tare. Paharul de pe policioara din baie a început să zornăie exact la timp. Tremura şi zdrăngănea. Țevile din pereți scoteau sunete metalice înfundate. Uşile cu canaturi de sticlă dârdâiau, un zgomot fiind făcut de lemn, altul de geamuri şi al treilea de zăvor. Scândurile din podea vibrau ca pieile de tobă, un pantof aruncat s-a rostogolit de pe latura dreaptă, pe talpă, steaua ei de şerif bătea darabana pe lemn, Beretta sălta în buzunarul meu, tăblia patului se izbea de perete într-un ritm care nu ne aparținea.

Marfarul de la miezul nopții.

Exact la timp.

Poftiți în vagoane.

Dar, de data asta, ceva era diferit.

Şi în neregulă.

Nu cu noi, ci cu trenul. Sunetul nu mai era acelaşi. Volumul era mai mic. Brusc, frâna cu putere. Huruitul lui îndepărtat se suprapunea peste urletul înlănțuitor, scârțâitor, pătrunzător al frânelor. Am văzut cu ochii minții blocajele de fier prinse de margini, roțile blocate, lungile

revărsări de scântei în aerul nopții, unul după altul, fiecare vagon lovindu-l şi împingându-l pe cel din față, în vreme ce şirul lung de un kilometru se strângea ca un telescop în spatele locomotivei. Deveraux s-a strecurat de sub mine şi s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii în gol, ascultând atentă. Scrâşnetul a continuat, zgomotos, lugubru, primitiv, imposibil de lung şi, într-un târziu, a început să se estompeze, în parte pentru că inerția purtase trenul cu mult dincolo de intersecție şi în parte pentru că acesta, în sfârşit, se oprise.

— O, nu! a şoptit Deveraux, de lângă mine.

62

Ne-am îmbrăcat repede şi, două minute mai târziu, eram afară, pe stradă. Şeriful s-a oprit şi a luat două lanterne din portbagaj. Pe una a aprins-o şi mi-a dat-o mie. Am folosit aleea dintre magazinul cu produse de uz casnic şi drogherie, pe lângă tristul morman de nisip al lui Janice Chapman, printre casa de împrumuturi şi barul Brannan's, apoi am ieşit pe terenul bătătorit aflat de cealaltă parte. Ea mergea în fața mea. Aproape că şchiopăta. Ceea ce nu m-a surprins. Mie mi se tăiaseră genunchii. Dar a continuat să înainteze, încăpățânată, dedicată, şovăitoare, dar hotărâtă să-şi facă datoria.

Mergea către linia de cale ferată, bineînțeles. S-a opintit pe grămada de pietriş şi a păşit peste oțelul strălucitor, pe traversele din lemn. A luat-o către sud. Am urmat-o. M-am gândit că mecanicul avea să fie cam la douăzeci de minute în urma noastră. Am estimat că trenul lui trebuia să cântărească în jur de opt mii de tone. Iar eu ştiam câte ceva despre trenurile care cântăresc opt mii de tone. Uneori, polițiştii militari sunt şi polițişti rutieri ca oricare alții, dar traficul nostru este specializat, în sensul că include trenuri blindate, care, de obicei, cântăresc în jur de opt mii de tone şi o parte din dirijarea la nivelul ăsta constă în înțelegerea faptului că un tren blindat are nevoie cam de un kilometru şi jumătate ca să frâneze, chiar şi într-o situație de urgență. Unui om obişnuit îi trebuie aproximativ douăzeci de minute ca să parcurgă un kilometru şi jumătate, aşa că noi aveam să ajungem acolo cu douăzeci de minute înaintea mecanicului.

Ceea ce nu era un privilegiu.

Deşi mă îndoiam că aveam să mai găsim mare lucru.

Ne grăbeam, alergam aproape, încercând să ne potrivim paşii mari cu intervalele dintre traverse. Fasciculele de lumină ale lanternelor noastre săreau şi se legănau prin norul de fum lăsat în urmă de frânele

torturate ale trenului şi care acum se risipea. Mi-am zis că ne îndreptam exact către locul prin care trecusem deja de două ori în acea zi, pe unde cărarea care străbătea câmpul la est se intersecta cu şinele, înainte de a se îndrepta către pădurea dinspre vest. De fapt, era strada copilăriei lui Deveraux, mai mult sau mai puțin. Şi ea trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru pentru că, pe măsură ce ne apropiam de punctul acela, a încetinit şi a început să mişte cu grijă lanterna de la stânga la dreapta.

Am imitat-o şi s-a întâmplat ca eu să-l găsesc. Tot ce mai rămăsese din el. Cu excepția, am presupus, a burniței roşiatice care trebuie să fi umplut aerul, stropind tot ce se afla pe o rază de o sută de metri, o moleculă ici, o moleculă colo.

Era un picior de om, amputat chiar deasupra gleznei. Tăietura era dreaptă şi curată. Nu fusese smuls, rupt sau sfâşiat. Era o linie netedă. Fusese trasată de o incredibilă undă de şoc, un soi de puls subsonic sălbatic, ca o armă acustică. Mai văzusem asemenea lucruri. La fel şi Deve- raux. Majoritatea polițiştilor rutieri văzuseră.

Pantoful era încă la locul lui. Negru, lustruit, simplu şi modest, cu un toc jos, o baretă şi o capsă. Şoseta era şi ea la locul ei, sub el. Marginea de sus părea tăiată cu foarfeca. Sub țesătura bej se afla pielea întunecată, de culoarea abanosului, terminându-se curat în ceea ce părea a fi mulajul unei secțiuni transversale, expus într-o sală de curs a unei facultăți de medicină. Oase, vene, carne.

— Ăştia erau pantofii ei de duminică, a spus Deveraux. Era o femeie bună la suflet. Îmi pare tare, tare rău că s-a întâmplat aşa ceva.

— N-am cunoscut-o niciodată, am intervenit eu. Era plecată. Ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus puştiul. Mama e plecată.

Ne-am aşezat pe o traversă aflată la vreo patru metri şi jumătate de piciorul tăiat şi l-am aşteptat pe mecanic.

Ni s-a alăturat un sfert de oră mai târziu. Nu putea să ne spună prea multe. Doar strălucirea singuratică a farului şi străfulgerarea unei căptuşeli albe pe sub o haină neagră descheiată, apoi totul se terminase de mult.

— Costumul ei de duminică, a spus Deveraux. Gabar- dină neagră, căptuşeală albă.

Apoi mecanicul a pus frână, aşa cum îi cereau politica stabilită de căile ferate, reglementările federale şi legile statale, toate fiind, din punctul lui de vedere, o mare pierdere de vreme. Uzură a trenului, uzură a şinelor şi pentru ce? O plimbare de un kilometru şi jumătate, iar când ajunge la destinație... nimic. I se mai întâmplase lucrul ăsta.

El şi Deveraux au schimbat diverse numere de telefon, nume şi

adrese, din nou pentru că aşa o cereau regulamentele, apoi ea l-a întrebat dacă se simte bine sau dacă are nevoie de vreun ajutor, dar mecanicul i-a alungat grijile şi s-a pornit la drum înapoi spre nord, un kilometru şi jumătate până la cabina lui, deloc tulburat, doar sătul de rutină.

Noi am revenit pe strada principală, pe lângă hotel, către biroul şerifului. Noaptea nu era nimeni de serviciu, aşa că Deveraux a descuiat uşa cu o cheie şi a aprins luminile. L-a sunat pe Pellegrino şi i-a spus să se întoarcă pentru nişte ore suplimentare, apoi l-a sunat pe doctor şi i-a spus că mai are sarcini de îndeplinit. Nici unul n-a fost încântat, dar amândoi au fost foarte rapizi. Au ajuns aproape în acelaşi timp, în câteva minute. Poate că şi ei auziseră trenul.

Deveraux i-a trimis să adune rămăşițele împreună. Noi am rămas să aşteptăm, fără să spunem prea multe. S-au întors în jumătate de oră. Medicul a revenit la cabinetul său, iar şeriful i-a spus lui Pellegrino să mă ducă în Memphis. Mult mai repede decât plănuisem, dar nici n-aş fi vrut să procedez altfel.

63

N-am mai trecut pe la hotel. Am plecat direct de la biroul şerifului, doar cu banii într-un buzunar şi Beretta în celălalt. N-am văzut nici o maşină în trecere. Nu era de mirare. Era în toiul nopții şi ne aflam în plin pustiu. Pel- legrino nu spunea nimic. Îl amuțiseră oboseala sau resentimentele sau ceva. Conducea şi atât. A folosit acelaşi traseu pe care venisem, mai întâi drumul drept de la est la vest, prin pădure, apoi drumeagul pe care îl parcursesem cu vechea camionetă Chevy şi, pe urmă, şoseaua cu două benzi prăfuite pe care mersesem în Buickul sedan. Am trecut granița statului Tennessee, am depăşit Ger- mantown, unde coborâsem din camioneta tăietorului de lemne, am traversat suburbia adormită din sud-est şi am ajuns în centrul Memphisului, cu mult înainte de ivirea zorilor. M-am dat jos din maşină în stația de autobuz, iar Pellegrino a plecat fără nici o vorbă. A ocolit o stradă, i-am auzit motorul între clădiri, apoi s-a pierdut în zare şi a dispărut.

Plecarea devreme mi-a oferit o gamă variată de autobuze din care să aleg, dar primul dintre ele pleca abia peste o oră. Aşa că am colindat străzile din împrejurimi, căutând un local deschis toată noaptea şi am găsit două. Am ales acelaşi loc în care luasem prânzul cu trei zile în urmă. Era ieftin şi nu mă omorâse. Am primit cafea dintr-un ibric scorojit, şuncă şi ouă din tigăi care stăteau încinse încă de pe vremea

administrației Nixon. Cincizeci de minute mai târziu mă aflam într-un autobuz, în drum spre nord şi spre est.

Am urmărit răsăritul pe geamul din dreapta mea, apoi am dormit restul de şase ore de drum. Am coborât în acelaşi loc în care mă urcasem cu trei zile în urmă, la depoul din capătul oraşului aflat lângă unitatea militară în care eram cazat. Nu existau asemănări evidente între localitatea asta şi Carter Crossing, dar toate elementele identice erau la locul lor. Baruri, case de împrumut, ser- vice-uri auto, magazine de arme şi muniții, magazine care vindeau electronice uzate, fiecare dintre ele prosperând cu ajutorul fluxului de dolari militari din partea Unchiului Sam. Am trecut pe lângă toate astea şi am ieşit în câmp deschis, oprindu-mă pentru prânz în localul aflat la opt sute de metri în afara bazei, apoi continuând să avansez. Inainte de ora două după-amiaza, mă aflam înapoi în camera mea, mult mai devreme decât mă aşteptasem, ceea ce mi-a oferit ocazia să-mi îmbunătățesc puțin planul.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost un duş lung şi fierbinte. Am simțit mireasma lui Deveraux ridicându-se în aburul băii. M-am şters şi m-am îmbrăcat din cap până în picioare într-o uniformă de serviciu cu tot ce trebuia. Apoi l-am sunat pe Stan Lowrey şi l-am rugat să mă ducă înapoi în stația de autobuz. M-am gândit că, dacă mă grăbeam, aveam vreme să ajung la Washington până la ora cinei, deci cu vreo douăsprezece ore înaintea programului. I-am mai spus lui Lowrey să nu țină secret locul în care mă duceam. Cu cât ştiau mai mulți oameni şi cu cât aveam mai mult timp să ajung acolo, cu atât mai mari erau şansele ca unul sau altul să iasă din bârlog.

La ora şapte seara, într-o zi de luni, Washington DC se linişteşte. Un oraş dependent de o companie, acea companie fiind America. Un oraş în care munca nu se termină niciodată, dar se mută în spații mai intime după ora cinci după-amiaza. Saloane, baruri, restaurante cu pretenții, toate aceste locuri îmi erau necunoscute, dar ştiam în ce cartiere e mai probabil să le găsesc. Aşa că am sărit peste îndepărtatele lanțuri hoteliere pe care un ofițer singuratic ca mine le-ar folosi în mod normal, îndreptându-mă către luminile strălucitoare, străzile curate şi prețurile mari aflate la sud de Dupont Circle. Nu că aş fi avut de gând să plătesc pentru ceva. Legenda spunea că exista un hotel elegant pe Connecticut Avenue, cu o mică defecțiune în organizarea internă, astfel încât notele de plată ale oaspeților în uniformă erau trimise automat Departamentului Forțelor Armate. Că o fi fost vreun aranjament pentru o conferință care nu mai fusese anulat niciodată sau

vreun veteran ranchiunos care se ocupa de registre, nimeni nu ştia. Dar, conform poveştii, puteai să ajungi în Cimitirul Arlington înainte ca datoriile să te prindă din urmă.

Am mers încet către acel loc, rămânând pe mijlocul trotuarului pe care îl foloseam. Eram vigilent, dar fără să las să se vadă asta. Mă foloseam de vitrinele magazinelor pe post de oglinzi şi, la fiecare semafor, mă uitam în jur cu o privire nevinovată. Nimeni nu-mi dădea atenție. Uneori, eram înghesuit şi înghiontit, dar numai de oamenii ocupați şi grăbiți care se îndreptau către următorul punct din lunga lor agendă. Am ajuns la hotel fără probleme şi m-am cazat folosindu-mă de numele şi de rangul meu adevărate, iar legenda a ținut şi nu mi s-a cerut nici un card de credit sau avans. N-a trebuit decât să semnez o hârtie, ceea ce am şi făcut, cât mai clar şi lizibil cu putință. N-avea rost să fiu momeala şi apoi să-mi ascund lumina sub obroc. Nu că aş fi fost sigur vreodată ce era acela un obroc. Un fel de butoi mai mic, presupun. Caz în care lumina mi s-ar stinge oricum, din lipsă de oxigen.

Am urcat cu liftul în camera mea, mi-am pus haina de la uniformă pe umeraş, am sunat la recepție şi am cerut să mi se trimită cina. Treizeci de minute mai târziu, mâncam friptură din muşchi de vită, care urma să fie achitată tot de către Pentagon. După alte treizeci de minute, am lăsat tava pe hol şi am ieşit la o plimbare, doar ca să arunc undița, să văd dacă trecerea mea va determina pe cineva să iasă din umbră, pe urmele mele. Dar nimeni n-a reacționat şi nimeni nu m-a urmărit. Am înconjurat parcul Dupont

Circle, apoi m-am învârtit pe străzile din spatele lui, trecând pe lângă ambasada Irakului la un capăt şi pe lângă cea a Columbiei, în celălalt capăt. Am văzut bărbați şi femei pe care i-am luat drept agenți federali de tot felul, oameni îmbrăcați civil, dar cu siguranță personal militar, alții în uniformă, făcând parte din toate ramurile forțelor armate şi numeroşi cetățeni particulari în costume business, dar nici unul n-a făcut vreo mişcare împotriva mea. Nici unul nu era câtuşi de puțin interesat de mine. Făceam parte din decor.

Aşa că m-am întors la hotel, m-am băgat în patul din luxoasa mea cameră şi am aşteptat să văd ce avea să se întâmple a doua zi, marți, 11 martie 1997.

64

M-am trezit la şapte dimineaţa şi am lăsat Departamentul Forţelor Armate să-mi plătească un mic dejun în cameră. La opt făcusem duş, mă îmbrăcasem şi ieşisem pe stradă. Mi-am zis că asta trebuia să fie ora la care încep treburile serioase. Pentru un tip care locuia atât de departe ca mine, o întâlnire la Pentagon, programată pentru prânz, creştea probabilitatea ca eu să-mi fi petrecut noaptea în oraş, iar hotelurile din Washington sunt uşor de monitorizat. E genul acela de oraş. Aşa că nu mi-am ascuns lumina sub nici un obroc. Aproape că mă aşteptam să fiu întâmpinat de duşmani pe hol sau chiar la ieşirea din clădire. Nu i-am întâlnit nicăieri. Era o dimineaţă proaspătă de primăvară, soarele răsărise, aerul se încălzise, şi tot ce vedeam în jur era benign şi nevinovat.

Am făcut un adevărat spectacol din plimbarea până la chioşcul de ziare, deşi hotelul oferea toate tipurile de publicaţii. Am cumpărat *Post* şi *Times,* m-am mocăit cu plata, apoi cu restul, mişcându-mă lent şi fără griji, dar n-am fost nici abordat, nici atacat de nimeni. M-am dus cu ziarele la o cafenea şi m-am aşezat la o masă afară, în văzul lumii.

Nimeni nu s-a uitat la mine.

Până la ora zece, băusem cafea pe săturate şi citisem ambele gazete din scoarţă în scoarţă, dar nici un trecător nu-mi arătase vreun interes. Am început să cred că mă păcălisem cu alegerea hotelului. În mod normal, un ofiţer de rang 4 aflat în trecere prin oraş ar trage într-un alt gen de loc, iar acestea erau pur şi simplu prea numeroase. Aşa că am început să cred că era mai probabil ca inamicii să se fi concentrat pe destinaţia călătoriei mele, nu pe popasuri.

Ceea ce, oricum, ar fi fost mai eficient din punctul lor de vedere. Ştiau exact unde şi când urma să mă duc.

Deci, aveau să mă aştepte în interiorul Pentagonului sau prin apropiere, la ora douăsprezece sau puţin înainte. În burta monstrului. Mult mai periculos. La nici cinci kilometri distanţă, dar pe o cu totul altă planetă în ceea ce priveşte modul de operare.

Era în continuare o dimineaţă superbă, aşa că am mers pe jos. Orice zi poate fi ultima petrecută în viaţă sau în libertate, aşa că micile plăceri merită întotdeauna satisfăcute. Am mers către sud pe 17th Street, pe lângă clădirea Biroului Executiv din preajma Casei Albe, apoi am coborât pe lângă parcul Ellipse şi am continuat spre Mall. M-am îndepărtat de monumentul lui George Washington şi m-am îndreptat către cel al lui Abraham Lincoln. Am cotit la stânga pe lângă statuie, mi-am croit drum pe Podul Memorial Arlington şi am traversat apele

întinse ale fluviului Potomac. O grămadă de oameni parcurgeau acelaşi traseu cu maşina. Nimeni altcineva nu mai era pe jos. Alergătorii matinali dispăruseră de mult, iar cei de după-amiază erau încă la muncă.

M-am oprit la jumătatea drumului şi m-am sprijinit de balustradă. Intotdeauna o precauție înțeleaptă când te afli pe un pod. Nu exista nici un loc în care un eventual urmăritor să se poată ascunde. Ar trebui să continue să meargă. Dar nu era nimeni în spatele meu. Nici în fața mea. Am lăsat să treacă cinci minute, sprijinindu-mă în coate, într-o notă contemplativă, dar n-a venit nimeni. Aşa că m-am pus iar în mişcare, parcurgând încă două sute şaptezeci de metri, şi am ajuns în Virginia. Drept în fața mea, în depărtare, se afla Cimitirul Național Arlington. Poarta principală. Cinci minute mai târziu, eram înaintea ei. Am păşit în marea de pietre funerare albe. Imediat, m-am trezit înconjurat de morminte. Intotdeauna cea mai bună cale de a te apropia de Departamentul Forțelor Armate. Prin cimitir. Din motive de perspectivă.

M-am abătut din drum, o dată pentru a-i aduce un omagiu lui JFK şi încă o dată pentru o vizită la Mormântul Soldatului Necunoscut. Am mers prin spatele Henderson Hall, un sediu de rang înalt al infanteriei marine, am ieşit pe poarta sudică a cimitirului şi iată-l: Pentagonul. Cea mai mare clădire de birouri din lume. Douăsprezece hectare, treizeci de mii de oameni, douăzeci şi opt de kilometri de coridoare, dar numai trei uşi la stradă. Normal, am ales intrarea de sud-est. Din motive evidente. Aşa că am ocolit, rămânând atent, păstrând distanța, până când am reuşit să mă alătur şirului subțire de oameni care veneau dinspre stația de metrou. Şuvoiul s-a îngroşat pe măsură ce se scurgea pe uşi ca printr-o pâlnie. S-a dovedit a fi o mulțime respectabilă. Persoanele potrivite pentru scopurile mele personale. Voiam martori. Arestările se termină prost mai tot timpul, uneori accidental, alteori intenționat.

Dar am intrat cu bine, în ciuda unor mici incertitudini în hol. Ceea ce credeam eu că e o echipă venită să mă aresteze s-a dovedit a fi un nou schimb de paznici care se pregătea să intre în post. Un surplus temporar de personal. Asta era tot. Aşa că am ajuns nevătămat la 3C315. Etajul trei, corpul C, cel mai apropiat de coridorul radial numărul cinci, sectorul cincisprezece. Cabinetul lui John James Frazer. Biroul de Relații cu Senatul. Nu era nimeni înăuntru cu el. Era complet singur. Mi-a spus să închid uşa. Am închis-o. Mi-a spus să stau jos. M-am aşezat.

— Deci, ce ai pentru mine? m-a întrebat.

N-am zis nimic. Nici nu aveam nimic de zis. Nu mă aşteptasem să ajung aşa departe.

Nu s-a lăsat.

— Veşti bune, sper.

— Nici un fel de veşti, am răspuns eu.

— Mi-ai transmis că ai numele. Asta spunea mesajul tău.

— Nu am numele.

— Atunci, de ce ai zis aşa? De ce ai cerut să mă vezi?

Am tăcut pentru o clipă.

— A fost o scurtătură, am spus, în cele din urmă.

Şi, din acel moment, discuția s-a stins. Chiar nu mai era nimic de spus. Frazer făcea paradă cu toleranța lui. Şi cu răbdarea lui. M-a făcut paranoic. Apoi a râs puțin. Pe seama faptului că nu eram în stare nici să mă las arestat. Apoi a încercat să pară îngrijorat. Poate în legătură cu starea mea de sănătate. Sigur în legătură cu aspectul meu fizic. Cu părul şi barba. Mi-a vorbit pe tonul acela aspru şi bărbătesc pe care îl foloseşte un unchi cu nepotul său preferat.

— Arăți groaznic. Să ştii că există frizerii pe aici. Ar trebui să vizitezi una.

— Nu pot, am spus. Trebuie să arăt aşa.

— Din pricina rolului tău sub acoperire?

— Da.

— Dar nu prea mai eşti sub acoperire, nu-i aşa? Am auzit că şeriful din localitate te-a dibuit numaidecât.

— Cred că merită să continui pentru populație, în general. În momentul de față, armata nu e prea populară în rândul lor.

— Oricum, mă aştept ca de acum să fii retras. De fapt, mă mir că nu te-au retras deja. Când ai primit ultimele ordine?

— De ce să fiu retras?

— Pentru că problemele par să se fi rezolvat în Mississippi.

— Zău?

— Cred că da. E clar că focurile de armă din afara bazei Kelham au fost un exces de zel din partea unei forțe paramilitare neoficiale şi neautorizate, provenită dintr-un alt stat. Autoritățile din Tennessee se vor ocupa de asta. Chiar nu le putem sta în cale. Puterile noastre sunt limitate.

— Li s-a ordonat să meargă acolo.

— Nu, chiar nu cred. Grupurile acelea au o extinsă rețea de comunicare subterană. Credem că se va dovedi a fi o inițiativă civilă.

— Nu sunt de acord.

— Asta nu-i ora de dezbateri. Faptele sunt fapte. Țara e plină de astfel de grupări. Agendele lor sunt decise în plan intern. Nu există nici o îndoială în privința asta.

— Cum rămâne cu cele trei femei ucise?

— Cred că făptaşul a fost identificat.

— Când?

— Mi se pare că informația a devenit publică acum trei ore.

— Cine e?

— Nu am toate detaliile.

— Unul de-al nostru?

— Nu, cred că e un localnic. De acolo, din Mississippi.

N-am spus nimic.

— Oricum, îți mulțumesc că ai venit, a adăugat Frazer.

N-am spus nimic.

— Întrevederea s-a încheiat, domnule maior, a zis Frazer.

— Nu, domnule colonel, nu s-a încheiat.

65

Pentagonul a fost construit pentru că se apropia cel de-al Doilea Război Mondial, iar pentru că se apropia cel de-al Doilea Război Mondial, a fost construit fără să se folosească prea mult oțel. Oțelul era necesar în altă parte, ca întotdeauna în vreme de război. Aşadar, uriaşa clădire a devenit un monument închinat forței şi masivității betonului. A fost nevoie de atât de mult nisip pentru a realiza amestecul, încât acesta a fost scos din fluviul Potomac, nu departe de zidurile care erau ridicate. Aproape un milion de tone. Rezultatul a fost soliditatea extremă.

Şi liniştea.

De cealaltă parte a uşii închise a lui Frazer se aflau treizeci de mii de oameni, dar nu-l auzeam pe nici unul dintre ei. Nu se auzea absolut nimic. Doar acea tăcere țiuitoare specifică unui cabinet din sectorul C.

— Nu uita că stai de vorbă cu un ofițer de rang superior, a subliniat Frazer.

— Iar tu nu uita că stai de vorbă cu un polițist militar autorizat să aresteze pe oricine, de la un copil de țâță la un general cu cinci stele.

— Ce ai de zis?

— Cetățenilor Liberi din Tennessee li s-a ordonat să meargă la Kelham. Cred că asta e limpede. Şi, da, sunt de acord, au făcut exces de zel când au ajuns la fața locului. Dar asta e vina tipului care a dat

ordinul, în aceeaşi măsură pe cât e şi vina lor. De fapt, chiar mai mult. Responsabilitatea porneşte de la vârf.

— Nimeni n-a dat nici un ordin.

— Au fost trimişi în acelaşi timp cu mine. Şi cu Munro. Ne-am întâlnit cu toții. A fost o singură decizie integrată. Pentru că Reed Riley se afla acolo. Cine ştia de asta?

— Poate că a fost o decizie pe plan local.

— Care a fost poziția ta personală?

— Una pur pasivă. Şi reactivă. Eram pregătit să fac față consecințelor, în caz că ar fi existat vreuna. Nimic mai mult.

— Eşti sigur?

— Biroul de Relații cu Senatul e întotdeauna pasiv. Treaba lui e să stingă incendii.

— Niciodată nu e proactiv? Niciodată nu pregăteşte din vreme bariere împotriva incendiilor?

— Cum aş fi putut să fac asta?

— Ai fi putut să prevezi pericolul. Ai fi putut să-ți faci un plan. Ai fi putut să decizi să aperi granița unității de civilii băgăcioşi care pun întrebări incomode. Dar n-ai fi putut să le ceri infanteriştilor s-o facă ei înşişi. Nici un comandant din lume n-ar fi recunoscut ordinul ca fiind legal. Aşa că ai fi putut să-ți suni nişte amici neoficiali. Să zicem, din Tennessee, statul tău de baştină. Unde cunoşti lume. E posibil, nu?

— Nu, e ridicol.

— Apoi, pentru a-ți întregi abordarea, ai fi putut să hotărăşti să asculți telefoanele poliției militare, să monitorizezi ce se întâmplă şi să-ți acorzi un avertisment timpuriu, în caz că ceva ar fi părut să se îndrepte în direcția greşită.

— Şi asta e ridicol.

— Negi?

— Bineînțeles că neg!

— Atunci, fă-mi un hatâr, am continuat eu. Hai să vorbim teoretic. Dacă o persoană ar face lucrurile astea două, ce părere ai avea?

— Ce lucruri?

— Să-i cheme pe cei din Tennessee şi să asculte telefoanele. Ce părere ai avea?

— Că s-a încălcat legea.

— Ar putea o persoană să comită una dintre fapte, iar pe cealaltă nu? Discutăm ca între soldați profesionişti.

— Nu şi-ar permite. Nu şi-ar permite să aibă o echipă neautorizată pe teren fără o modalitate de a şti dacă aceasta e pe cale să

fie descoperită.

— De acord, am spus eu. Deci, oricine i-a trimis pe golanii ăia a şi pus sub ascultare telefoanele şi oricine a pus sub ascultare telefoanele i-a şi trimis pe golani. Are sens ce spun? Teoretic vorbind?

— Presupun că da.

— Da sau nu, colonele?

— Da.

— Cât de bine stai cu memoria pe termen scurt? l-am întrebat în continuare.

— Destul de bine.

— Care a fost primul lucru pe care mi l-ai spus când am intrat azi pe uşă?

— Ți-am zis să închizi uşa.

— Nu, m-ai salutat. Apoi mi-ai zis să închid uşa.

— Apoi ți-am spus să stai jos.

— Şi pe urmă?

— Nu-mi amintesc, a răspuns el.

— Am avut o mică discuție despre cât de aglomerat e locul ăsta la ora prânzului.

— Da, îmi aduc aminte.

— Apoi m-ai întrebat ce veşti am.

— Şi nu aveai nici una.

— Lucru care te-a mirat. Pentru că lăsasem un mesaj prin care îți transmiteam că am numele.

— Da, am fost surprins.

— Ce nume aşteptai?

— Nu eram sigur. Se putea referi la orice.

— Caz în care ai fi spus *un* nume. Nu *numele.*

— Poate că îți întrețineam iluzia conform căreia cineva chiar i-a trimis pe amatorii ăia în Mississippi. Deoarece părea important pentru tine.

— E important pentru mine. Fiindcă e adevărat.

— OK, îți respect convingerile. Îți sugerez să afli cine e.

— Am aflat cine e.

Frazer n-a zis nimic.

— Ai făcut o greşeală, am spus eu.

Continua să tacă.

— Nu ți-am lăsat nici un mesaj, am continuat. Am stabilit o întâlnire. Cu secretarul tău. Asta a fost tot. N-am dat un motiv. Am spus doar că trebuie să te văd azi, la prânz. Singura dată când am pomenit

ceva despre nume şi despre Cetăţenii Liberi din Tennessee a fost într-o convorbire complet separată avută cu generalul Garber. Pe care, evident, ai ascultat-o.

— Unele lucruri sunt prea complexe ca să le pricepi tu, băiete.

— Probabil, am răspuns. Nu mi-e prea clar ce s-a întâmplat în prima fracţiune de secundă după Big Bang. Nu-mi iese partea cu fizica cuantică. Dar mă descurc cu multe alte chestii. De exemplu, pricep destul de bine Constituţia Statelor Unite. Ai auzit vreodată de Primul Amendament? Garantează libertatea presei. Ceea ce înseamnă că orice amărât de jurnalist are dreptul să se apropie de orice gard pofteşte.

— Tipul ăla era de la o fiţuică radicală dintr-un orăşel universitar.

— Şi mai pricep că eşti leneş. Ţi-ai petrecut ani în şir pupându-l în cur pe Carlton Riley şi nu vrei s-o iei de la capăt cu altu'. Nu acum. Pentru că asta ar însemna chiar să-ţi faci dracului meseria.

Nici o replică.

— A doua persoană pe care au omorât-o băieţii tăi era un recrut minor, am adăugat eu. Voia să intre în armată. Mama lui s-a sinucis în aceeaşi noapte. Pricep astea două lucruri. Pentru că am văzut rămăşiţele. Mai întâi ale unuia, apoi ale celuilalt.

Nici o reacţie.

— Şi mai pricep că eşti de două ori arogant. Mai întâi ai crezut că n-o să-ţi descopăr schema genială, apoi, când am făcut-o, ai crezut că o să poţi să-mi faci faţă de unul singur. Fără ajutoare, fără întăriri, fără vreo echipă de intervenţie care să mă aresteze. Doar tu şi cu mine, aici şi acum. Trebuie să te întreb, cât de prost eşti?

— Iar eu trebuie să te întreb, eşti înarmat?

— Port o uniformă de serviciu, am răspuns eu. La o astfel de ţinută nu se poartă armă. Găseşti asta în regulament.

— Deci, cât de prost eşti?

— Nu mă aşteptam să ajung în situaţia asta. Nu mă aşteptam să ajung atât de departe.

— Ascultă-mi sfatul, băiete. Speră la ce-i mai bun, dar pregăteşte-te pentru ce-i mai rău.

— Ai o armă în sertar?

— Am două arme în sertar.

— Ai de gând să mă împuşti?

— Dacă n-o să am încotro.

— Suntem la Pentagon. Dincolo de uşa asta se află treizeci de mii de cadre militare. Toţi sunt antrenaţi să fugă imediat în direcţia unui

foc de armă. Ai face bine să ai o poveste pregătită.

— M-ai atacat.

— De ce aş fi făcut-o?

— Pentru că eşti obsedat de ăia care l-au împuşcat pe un puşti negru şi urât din fundul pământului.

— Niciodată n-am spus nimănui că era urât. Sau negru. Nu la telefon. Probabil c-ai aflat asta de la amicii tăi din Tennessee.

— Mă rog, eşti obsedat. Ți-am ordonat să pleci, dar m-ai atacat.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Mi-am întins picioarele în faţă. Mi-am lăsat braţele să atârne pe lângă corp. M-am aşezat comod şi relaxat. Aş fi putut să adorm.

— Nu prea arată a postură ameninţătoare, nu-i aşa? Şi cântăresc în jur de o sută treisprezece kilograme. O să-ţi fie greu să mă mişti înainte ca 3C314 şi 3C316 să ajungă aici. Lucru care le va lua cam o secundă şi jumătate. Apoi va trebuie să te descurci cu poliţia militară. L-ai omorât pe unul de-al lor în condiţii dubioase, o să te facă bucăţi.

— Vecinii mei n-o să audă. Nimeni n-o să audă nimic.

— De ce? Ai amortizoare la armele alea?

— N-am nevoie de amortizoare. Sau de arme.

Apoi a făcut un lucru foarte ciudat. S-a dus şi a luat o fotografie de pe perete. O poză alb-negru. El şi senatorul Carlton Riley. Era semnată. De către senator, am presupus. Nu de Frazer. S-a depărtat de perete şi a pus tabloul pe masă. Apoi s-a apropiat iar, a prins cuiul între degete şi l-a scos din tencuială.

— Asta-i tot? am comentat eu. O să mă înţepi până la moarte cu un cui?

Colonelul a pus cuiul lângă fotografie.

A deschis un sertar şi a scos un ciocan.

— Tocmai rearanjam tabloul când m-ai atacat. Din fericire, am reuşit să apuc ciocanul, care era încă la îndemână.

N-am zis nimic.

— N-o să fac zgomot, a continuat el. O singură lovitură zdravănă ar trebui să fie suficientă. O să am destul timp să-ţi aranjez trupul oricum aş avea nevoie.

— Eşti nebun, am spus eu.

— Nu, sunt dedicat. Viitorului armatei.

66

Ciocanele sunt nişte obiecte foarte evoluate. Nu s-au schimbat de ani de zile. De ce s-ar schimba? Nici cuiele nu s-au schimbat. Cuiele sunt la fel de când lumea. Aşadar, caracteristicile necesare ale unui ciocan au fost puse la punct cu multă vreme în urmă. Un cap greu de metal şi un mâner. Tot ce ai nevoie şi nimic în plus. Al lui Frazer era un ciocan de tâmplărie, prevăzut cu o parte pentru scos cuiele şi cântărind vreo opt sute de grame. O chestie mare şi urâtă. Exagerat pentru atârnatul unui tablou, dar astfel de nepotriviri între unealtă şi scop sunt obişnuite în lumea reală.

Totuşi, era o armă bunicică.

Colonelul a venit spre mine ținând ciocanul în mâna dreaptă, ridicându-l ca pe un baston de cauciuc. M-am urnit de pe scaun destul de repede. Abandonasem cu multă vreme în urmă orice idee de a-l pune în încurcătură cu o postură nepotrivită postmortem. Instinct pur. Eu nu mă sperii uşor, dar oamenii sunt şi ei foarte evoluați. O mare parte din ceea ce facem îşi are rădăcinile în negura timpurilor. Exact de unde îi place amicului meu Stan Lowrey să-şi înceapă poveştile.

Biroul lui Frazer era mic. Porțiunea de podea liberă era şi mai mică. Era ca şi cum ne-am fi luptat într-o cabină telefonică. Rezultatul avea să depindă de istețimea colonelului. Şi l-am socotit destul de isteț. Supraviețuise Războiului din Vietnam, celui din Golf şi anilor întregi de mâncătorii la Pentagon. Nu faci nimic din toate astea fără să ai ceva creier în cap. Mi-am zis că putea scoate uşor un şapte din zece. Poate un opt. Nu era în pericol iminent să ia vreun premiu Nobel, dar cu siguranță era mai deştept decât media.

Ceea ce îmi era de ajutor. E mai greu să te bați cu idioții. Nu le poți ghici următoarea mişcare. Oamenii inteligenți sunt previzibili.

Frazer a balansat ciocanul de la dreapta la stânga, la nivelul taliei, o mutare tipică în deschidere. M-am arcuit în spate şi a ratat. M-am gândit că în continuare avea să lovească în sens invers, de la stânga la dreapta. Aşa a şi făcut, iar eu m-am arcuit iar spre spate şi m-a ratat din nou. Un schimb în care ne cercetam reciproc. Ca mişcarea pionilor pe o tablă de şah. Colonelul respira ciudat. Ferocitate, nu vreo problemă la gât. Sfânta Audrey nu avea de ce să-şi facă griji. Era ferocitate şi agitație. În sufletul lui rămăsese un războinic şi nimic nu le place mai mult războinicilor decât lupta în sine. Îi consumă. Pentru asta trăiesc. Zâmbea, într-un fel sălbatic, iar ochii lui nu vedeau altceva decât capul ciocanului şi mijlocul meu dincolo de el. În aer plutea un iz iute de sudoare, ceva primitiv, ca sălaşul unui rozător nocturn.

Am pus piciorul în față şi m-am ferit, iar el a răspuns cu o

mişcare de recul care ne-a adus în mijlocul încăperii. Lucru important. Pentru mine. El mă voia lipit de zid, iar eu nu-mi doream să ajung acolo.

Nu încă, oricum.

A balansat ciocanul pentru a treia oară, cosind din greu cu el, de parcă ar fi avut intenții serioase, or, nu era cazul. Nu încă. Îi intuiam planul. Îl vedeam în ochii lui. Am sărit în spate, iar capul ciocanului a şuierat la doi centimetri de haina mea. Opt sute de grame, la capătul unui mâner lung. Inerția l-a făcut pe Frazer să se rotească. Umerii i s-au răsucit la nouăzeci de grade şi s-a răsucit din talie. Şi-a folosit toracele pentru a se întoarce spre mine. De data asta, cu o oarecare extensie a brațului. M-a forțat să dau înapoi. Am ajuns aproape de perete.

M-am uitat în ochii lui.

Nu încă.

El era un luptător. Eu nu. Eu eram un bătăuş. El trăia pentru victoria tactică. Eu trăiam pentru a juca pe mormântul duşmanului. Nu era acelaşi lucru. Nicidecum. Scopuri diferite. A lovit pentru a patra oară, în acelaşi unghi, la aceeaşi înălțime. Era ca un aruncător de mingi rapide la baseball, care te obişnuieşte cu un lucru, înainte să dezlănțuie o cu totul altă mişcare. Spre interior, spre interior, spre interior, apoi trimite o minge care să coboare iute pe măsură ce se apropie de bază. Dar Frazer n-avea de gând să coboare. El voia să urce. Mai jos ar fi fost mai bine, dar el scotea doar un şapte din zece. Poate un opt. Dar nu un nouă.

A balansat ciocanul pentru a cincea oară, la aceeaşi înălțime, în acelaşi unghi, cu atâta putere încât capătul despicat al ciocanului a şuierat brutal prin aer, sunet care s-a oprit odată cu unealta. A trimis a şasea lovitură, la aceeaşi înălțime, cu acelaşi sunet, întinzând şi mai mult brațul. Eram foarte aproape de perete. Nu prea mai aveam unde să mă duc. A urmat a şaptea lovitură, la aceeaşi înălțime, în acelaşi unghi, cu acelaşi sunet.

Apoi i-am văzut ochii.

S-au înălțat pentru o clipă, iar cea de-a opta lovitură a țintit mai sus, chiar lângă capul meu. Exact la tâmplă. Am văzut o licărire a suprafeței cu lățimea de doi centimetri şi jumătate a ciocanului. Opt sute de grame. Aproape un kilogram. Ar fi făcut o gaură foarte precisă în os.

Dar n-a apucat, deoarece capul meu nu mai era acolo.

M-am lăsat în jos, douăzeci de centimetri ca să îndoi genunchii, alți zece pentru ca lovitura să mă rateze şi încă zece ca măsură de siguranță. Am auzit curentul de aer deasupra mea, am simțit cum inerția ratării îl târăşte cu sălbăticie într-un arc de cerc, am început să mă

retrag, apoi am intrat într-un nou set de calcule. Epuizaserăm cele trei dimensiuni. Ne mişcaserăm spre interior şi spre exterior, înainte şi înapoi, în sus şi în jos. Acum eram pregătiți pentru cea de-a patra dimensiune. Timpul. Singurele întrebări rămase erau cât de repede îl puteam lovi eu şi cât de iute se învârtea el.

Şi erau întrebări cruciale. Mai ales pentru el. Eu m-am răsucit în timp ce mă ridicam, iar cotul meu se mişca deja cu viteză, deci, eram sigur că aveam să-l lovesc cu el în gât. O certitudine matematică. Dar în care parte a gâtului? Răspunsul era: în oricare parte mi-ar fi ieşit în cale atunci când aplicam lovitura. În față, pe laterală, în spate, îmi era totuna. Dar nu şi lui. Pentru el, unele părți erau mai sensibile decât altele.

Cele opt sute de grame i-au tras mai întâi brațele din umeri, ca într-un fel de probă olimpică de aruncare cu ciocanul, apoi i-au smucit umărul, cu un soi de plesnitură de bici, aşa că deja se afla într-o rotire serioasă, dar scăpată de sub control. Iar în acele clipe cotul meu se descurca destul de bine. O chestie de memorie a muşchilor. Se întâmplă automat. Dacă ai dubii, bagă cotul în față. Poate e vreo reminiscență din copilărie. Greutatea mea se afla în spatele lui, piciorul îmi era încordat, avea să aterizeze cu impact. De fapt, avea să aterizeze cu un impact foarte puternic. Deja cosea şi se avânta în jos. Şi accelera. Urma să fie o lovitură urâtă. Urma să fie acel soi de lovitură urâtă căreia i-ar fi putut supraviețui doar dacă ar fi încasat-o într-o parte a gâtului, dar nu în cealaltă. O asemenea izbitură primită în ceafă e fatală. Fără îndoială. Din cauza felului în care craniul se îmbină cu vertebrele.

Aşadar, totul ținea de sincronizare, viteză, rotație şi orbite excentrice. Era imposibil de prevăzut. Prea multe elemente în mişcare. La început, am crezut că are să încaseze mare parte din impact în partea laterală a gâtului. Razant de fapt, dar cu şanse mai mari de supraviețuire. Apoi am constatat că se apropia de jumătate, însă cele opt sute de grame l-au tras brusc într-o nouă direcție, iar din acel punct n-a mai încăput îndoială că avea să primească lovitura în ceafă, şi nu altundeva. Absolut nici o îndoială. Tipul urma să moară.

Lucru pe care nu-l regretam.

Decât într-un sens pragmatic.

67

Frazer a căzut lângă biroul lui, fără să-l lovească, făcând un zgomot nu mai puternic decât cel produs de un grăsan care se aşază pe o canapea. Îmi dădea suficientă siguranță. Nimeni nu cheamă poliția când

un grăsan se aşază pe o canapea. Pe podea era întins un covor, unul persan, cel mai probabil lăsat în urmă de vreun fost ocupant, mort cu multă vreme în urmă din pricina unui atac de cord. Sub covor era izolația, iar sub ea se afla betonul solid al Pentagonului. Aşa că sunetul era reținut cu strictețe. „Nimeni n-o să audă nimic”, spusese Frazer. „Pe asta ai nimerit-o”, mi-am zis eu. „Ticălosule.”

Mi-am scos din buzunarul uniformei de serviciu pistolul Beretta obținut ilicit şi l-am ațintit asupra lui câteva clipe. Pentru orice eventualitate. Speră la ce-i mai bun, dar pregăteşte-te pentru ce-i mai rău. Dar nu i se clintea nici un muşchi. Nici n-avea cum. Poate doar pleoapele. Gâtul i se frânsese chiar în partea de sus. Nu trăsese nici o vertebră după el. Craniul se mai ținea de restul corpului doar prin piele.

Pentru moment, l-am lăsat unde se afla şi am dat să păşesc în mijlocul camerei, ca să evaluez situația, când s-a deschis uşa.

Şi a intrat Frances Neagley.

Era într-o ținută de campanie, cu un model de camuflaj specific zonelor de pădure, şi purta mănuşi de latex. A aruncat o privire prin cameră, apoi încă una şi a spus:

— Trebuie să-l mutăm lângă locul în care se afla tabloul.

Eu am rămas nemişcat.

— Repede, zis ea.

M-am urnit din loc şi am târât trupul lui Frazer acolo de unde ar fi fost plauzibil să cadă în vreme ce atârna fotografia în cui. Ar fi putut să se prăbuşească pe spate şi să se lovească de colțul biroului. Distanțele erau destul de potrivite.

— Dar de ce ar fi făcut-o? am întrebat eu.

— Bătea cuiul, a spus Neagley. A tresărit când a văzut capătul despicat al ciocanului venind spre el, în momentul reculului. O reacție instinctivă. Un reflex. Nu s-a putut abține. S-a împiedicat de covor şi s-a răsturnat.

— Şi unde e cuiul acum?

Ea l-a luat de pe masă şi l-a aruncat lângă perete. Acesta a scos un clinchet uşor când a lovit marginea de podea care ieşea de sub covor.

— Şi unde e ciocanul?

— Suficient de aproape, a răspuns ea. E vremea să plecăm.

— Trebuie să-mi şterg programarea.

A scos din buzunar paginile agendei şi mi le-a arătat.

— S-a rezolvat deja, a zis ea. Să mergem.

Neagley m-a condus pe două rânduri de scări şi am străbătut coridoarele, într-un ritm undeva între moderat şi rapid. Am ieşit pe uşa dinspre sud-est, apoi ne-am dus direct spre parcare, unde ne-am oprit între locurile rezervate, iar Neagley a descuiat un Buick sedan. Era un model Park Avenue. Albastru-închis. Foarte curat. Poate nou.

— Urcă, m-a îndemnat ea.

M-am aşezat pe scaunul moale din piele bej. Ea a dat cu spatele, a tras de volan şi a pornit către ieşire. Am trecut de barieră şi, puțin după aceea, ne aflam pe o serie de rampe care duceau către autostradă. Le-am străbătut pe ultimele şi am ajuns pe o şosea cu şase benzi, mergând către sud, doar o maşină între alte o mie care rulau.

— Biroul de informații are o înregistrare cu venirea mea.

— Vorbeşti la timpul greşit, a zis Neagley. Avea o înregistrare. N-o mai are.

— Când ai făcut toate astea?

— M-am gândit că o să fii OK din clipa în care ai ajuns față în față cu tipul. Deşi mi-aş fi dorit să nu fi vorbit atât de mult. Ar fi trebuit să treci mult mai repede la partea fizică. Oi avea tu multe talente, dragule, dar cel oratoric nu e printre primele pe listă.

— De ce eşti aici?

— Am prins de veste.

— Ce veste?

— Am auzit o poveste despre o capcană nebunească. Să intri aşa în Pentagon...

— De unde ai prins de veste?

— Tocmai din Mississippi. De la şeriful Deveraux în persoană. Mi-a cerut ajutorul.

— Te-a sunat?

— Nu, am ținut o şedință de spiritism.

— De ce te-ar fi sunat?

— Pentru că era îngrijorată, idiotule. La fel cum am fost şi eu, după ce am aflat.

— Nu aveați motive de îngrijorare.

— Am fi putut avea.

— Ce voia să faci?

— Voia să-ți păzesc spatele. Să mă asigur că eşti bine.

— Nu cred că i-am spus la ce oră urma să aibă loc întâlnirea.

— Ştia în ce autobuz te-ai urcat. Ajutorul de şerif i-a zis la ce oră te-a lăsat în Memphis, aşa că a fost uşor să-şi dea seama ce cursă ai luat.

— Cum te-a ajutat asta pe tine azi-dimineaţă?

— Nu m-a ajutat azi-dimineaţă. M-a ajutat ieri-seară. M-am ţinut după tine de când ai plecat din staţia de autobuz. În fiecare minut. Apropo, drăguţ hotel. Dacă o să mă ajungă din urmă cu plata pentru cameră, îmi eşti dator vândut.

— A cui e maşina asta? am întrebat eu.

— Aparţine parcului auto. Conform procedurii.

— Care procedură?

— Când un ofiţer superior moare, vehiculul său de comandament este returnat parcului auto. Unde este imediat testat pentru a se determina ce fel de reparaţii trebuie făcute înainte ca acesta să poată fi reintrodus în circulaţie. Ăsta e testul.

— Cât o să dureze testul?

— Probabil în jur de doi ani.

— Cine era ofiţerul?

— E o maşină destul de nouă, nu? Trebuie să fi fost un deces relativ recent.

— Frazer?

— E mai uşor pentru parcul auto să se ocupe de birocraţie la prima oră. Toţi contam pe tine. Dacă ceva ar fi mers prost, ne-am fi înfuriat cu toţii.

— Aş fi putut să-l arestez.

— Era acelaşi lucru. Mort sau reţinut, pentru cei de la parcul auto nu e nici o diferenţă.

— Unde mergem?

— Eşti aşteptat la post. Garber vrea să te vadă.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Mai sunt trei ore de mers până acolo.

— Aşa că fă-te comod şi relaxează-te. S-ar putea să fie ultimul tău prilej de odihnă pentru o vreme.

— Credeam că n-o placi de Deveraux.

— Asta nu înseamnă că n-o ajut dacă e îngrijorată. Cred că e ceva în neregulă cu ea, asta-i tot. De când o cunoşti?

— Patru zile, am răspuns eu.

— Şi pun pariu că deja mi-ai putea spune patru lucruri ciudate despre ea.

— Dacă e îngrijorată, ar trebui să încerc s-o sun.

— Am încercat eu, a spus Neagley. De la telefonul secretarului. În timp ce tu îi ţineai rahatul ăla de teorie lui

Frazer. Aveam de gând să-i spun că aproape ai scăpat. Dar n-a răspuns. Din tot biroul, nimeni n-a ridicat receptorul.

— Poate că sunt ocupaţi.

— Poate. Pentru că mai e ceva ce trebuie să ştii. Am verificat un zvon care circula pe filiera sergenţilor. Echipa de teren de la Benning zice că Blackhawkul ăla care a venit duminică de la Kelham era gol. Cu excepţia piloţilor, desigur. Adică fără pasageri. Reed Riley n-a plecat nicăieri. Se află încă în garnizoană.

68

I-am urmat sfatul lui Neagley şi m-am relaxat tot restul călătoriei. A durat mai puţin de trei ore. Buickul era mai rapid decât un autobuz. Iar ea a apăsat pedala de acceleraţie mai mult decât ar fi făcut-o un şofer de cursă lungă. La trei şi jumătate, eram înapoi la post. Trecuseră exact douăzeci şi patru de ore.

Am mers direct în camera mea, mi-am scos eleganta ţinută de serviciu, m-am spălat pe dinţi şi am făcut un duş. Apoi mi-am pus o uniformă de campanie, cu un tricou pe dedesubt, şi m-am dus să văd ce voia Garber.

Garber voia să-mi arate un dosar confidenţial primit de la infanteria marină. De asta mă chemase. Dar mai întâi a avut loc o scurtă sesiune de întrebări şi răspunsuri. N-a mers prea bine. De fapt a fost total nesatisfăcătoare. Eu am pus întrebările, iar el a refuzat să-mi răspundă la ele.

Şi evita să mă privească în ochi.

— Pe cine au arestat în Mississippi?

— Citeşte dosarul.

— Aş vrea să ştiu.

— Mai întâi, citeşte dosarul.

— Au un caz solid sau e praf în ochi?

— Citeşte dosarul.

— A fost acelaşi tip în cazul tuturor celor trei femei?

— Mai întâi, citeşte dosarul.

— Civil, nu?

— Citeşte dracului dosarul, Reacher.

Nu m-a lăsat să-l iau cu mine. Trebuia să rămână tot timpul sub controlul lui personal. Tehnic, sub ochii lui, dar în privinţa asta n-a

respectat litera legii. A ieşit din birou, a tras uşor uşa după el şi m-a lăsat singur cu documentele.

Dosarul avea cam şase milimetri şi jumătate grosime, iar coperta avea o nuanță de kaki diferită de cea pe care o foloseşte armata. Şi de mai bună calitate. Era netedă şi tare, doar puțin zgâriată şi uzată de trecerea timpului. Avea însemne roşii la toate cele patru colțuri, probabil denotând un nivel de securitate ridicat. Purta o etichetă autocolantă albă, cu un număr de înregistrare al Infanteriei Marine a Statelor Unite imprimat pe ea şi o dată de acum cinci ani.

Avea şi o a doua etichetă, cu un nume.

DEVERAUX, E.

Numele era urmat de rang, adică subofițer 5, de matricolă şi de data ei de naştere, care era destul de apropiată de a mea. Lângă marginea de jos a coperții se afla un al treilea autocolant, uşor strâmb, luat dintr-o rolă mai mare de bandă preimprimată. Am bănuit că ar fi trebuit să scrie „Nu Deschideți Fără Autorizație”, dar fusese tăiat greşit, aşa că, de fapt, scria „Deschideți Fără Autorizație Nu”. Birocrația poate fi plină de umor involuntar.

Dar conținutul dosarului nu era amuzant.

Începea cu fotografia ei. Era o poză color şi avea poate puțin peste cinci ani vechime. Pe atunci, purta părul foarte scurt, aşa cum îmi spusese. Probabil tuns cu maşina la numărul doi, crescut de aproximativ o săptămână, ca o aură moale, întunecată. Ca muşchiul. Era foarte frumoasă. Foarte mică şi delicată. Părul scurt îi făcea ochii să pară enormi. Părea plină de viață, plină de vigoare, stăpână pe sine şi pe situație, în general. O fază de platou din punct de vedere fizic şi psihic. Între douăzeci şi cinci şi treizeci şi un pic de ani. Îmi aminteam foarte bine vârsta aceea.

Am pus fotografia cu fața în jos, la stânga mea, şi m-am uitat la prima foaie tipărită. Era scrisă la maşină. Un IBM, am bănuit eu. Comună în 1992. Încă mai erau destule şi în 1997. Procesarea de text cu ajutorul computerelor începuse să se răspândească, dar, ca orice altceva în armată, se răspândea încet şi cu grijă, cu multe îndoieli şi suspiciuni.

Am început să citesc. M-am lămurit pe loc că dosarul era rezumatul unei investigații conduse de un general de brigadă al infanteriei marine, provenit din conducerea poliției lor militare, care le supraveghea anchetele interne. Numele generalului cu o singură stea era James Dyer. Un om foarte important pentru ceea ce părea a fi doar o problemă de personal. De fapt, o dispută în rândul personalului, între doi polițişti militari de rang egal. Sau, mai corect, o dispută între un polițist

militar şi alți doi, în total trei. Într-una dintre tabere se aflau o femeie pe nume Alice Bouton şi un bărbat pe nume Paul Evers, iar în cealaltă era Elizabeth Deveraux.

Ca orice rezumat pe care îl citisem vreodată, acesta începea cu o simplă relatare a evenimentelor, scrisă cu răbdare, pe un ton neutru, fără implicare sau interpretări, într-un limbaj care se dorea cât mai clar cu putință. Povestea era destul de simplă. Ca prezentarea pe scurt a unui episod dintr-un serial de televiziune. Elizabeth Deveraux şi Paul Evers avuseseră o relație, se despărțiseră, apoi Paul Evers şi Alice Bouton avuseseră o relație, apoi maşina lui Paul fusese distrusă şi Alice fusese trecută în rezervă cu notă negativă după ieşirea la lumină a unei nereguli financiare.

Acesta era firul epic al evenimentelor.

Urma o digresiune cu privire la situația lui Alice Bou- ton. Ca o paranteză. În opina generalului Dyer, Alice era fără discuție vinovată. Faptele vorbeau de la sine. Dovezile se aflau acolo. Cazul fusese unul solid. Procuratura fusese corectă. Apărarea îşi făcuse datoria. Verdictul fusese unanim. Suma în chestiune era mai mică de patru sute de dolari. Bani gheață, luați dintr-un dulap cu probe. Venituri obținute în urma unei vânzări ilegale de arme, confiscate, sigilate, înregistrate şi aşteptând să fie prezentate într-un viitor proces la Curtea Marțială. Alice

Bouton luase banii şi îi cheltuise pe o rochie, o poşetă şi o pereche de pantofi, într-un magazin din apropierea bazei în care lucra. Cei de la magazin şi-o amintiseră. În 1992, patru sute de dolari erau o grămadă de bani pentru un simplu răcan ca să-i arunce pe haine. Câteva dintre bancnotele mai mari se aflau încă în casa de marcat când poliția militară venise să ancheteze, iar seriile se potriveau cu cele din registrul de probe.

Caz clasat.

Paranteză închisă.

Documentul continua cu interpretarea generalului Dyer referitoare la întregul scandal. Fusese scrisă cu scru- pulozitate. Prefața consta într-o garanție solidă că toate concluziile sunt amplu susținute de date. Se purtaseră discuții, se luaseră interviuri, se adunaseră informații, se consultaseră martori, apoi toate elementele fuseseră puse cap la cap şi verificate, omițându-se orice informație care nu era confirmată de cel puțin două surse independente. Cu alte cuvinte, un întreg document juridic. Puteai să-l pui zălog la bancă. Garanția se încheia cu un lung paragraf subliniat în text. Îmi şi imaginam maşina IBM trosnind şi legănându-se pe birou, în vreme ce sfera ei se izbea înainte şi înapoi,

oferind furibunda subliniere. Paragraful confirma părerea lui Dyer conform căreia toate faptele ce urmau să fie descrise erau gata pentru a fi prezentate unui tribunal, în cazul în care unele măsuri ulterioare ar fi fost considerate necesare sau de dorit.

Am întors foaia şi am început să citesc analiza. Dyer o scrisese într-un stil simplu şi nu se implicase în narațiune. Dată fiind pagina precedentă, orice cititor ar fi înțeles că nu tot conținutul consta în fapte sută la sută dovedite juridic, dar că era departe de bârfe şi zvonuri. Informațiile erau solide. Erau cunoscute atât cât putea fi ceva cunoscut. Aşadar, generalul nu scrisese niciodată „am impresia” sau „cred” sau „pare probabil”. Doar depănase povestea.

Care spunea cam aşa: Elizabeth Deveraux îşi ieşise din minți când Paul Evers îi dăduse papucii pentru Alice Bouton. Se simțise tratată cu indiferență, disprețuită, nerespectată şi insultată. Era o femeie furioasă, iar comportamentul ei ulterior părea să indice că toate clişeele pe tema asta sunt adevărate. A transformat în victimă noul cuplu, vorbindu-l de rău peste tot pe unde putea şi manevrând, ori de câte ori reuşea, programul de muncă astfel încât să-i împiedice pe cei doi să petreacă timp împreună.

Apoi a aruncat maşina lui Paul Evers de pe un pod.

Automobilul nu avea nimic special, dar reprezenta o investiție serioasă din partea proprietarului şi era esențial pentru viața socială a acestuia, având în vedere că nimeni nu vrea să stea tot timpul în garnizoană. Deveraux păstrase o cheie şi, într-o noapte, luase maşina şi o împinsese cu grijă de pe marginea unui pod, lăsând-o să cadă nouă metri în gol, aterizând pe un stăvilar de beton. Impactul aproape că distrusese complet vehiculul, iar ploile abundente din acea noapte desăvârşiseră treaba.

Apoi Deveraux îşi îndreptase atenția asupra lui Alice Bouton.

Începuse prin a-i rupe mâna.

Regula generalului Dyer cu cele două surse însemna că circumstanțele nu erau descrise cu precizie, pentru că atacul nu avusese martori, dar Bouton pretinsese că Deve- raux fusese atacatorul, iar aceasta din urmă nu negase. Dovezile medicale erau de necontestat. Cotul stâng al lui Bouton fusese dislocat, şi ambele oase ale antebrațului stâng fuseseră fisurate. Purtase ghips timp de şase luni.

Iar Deveraux îşi petrecuse acele şase luni urmărind acuzația de furt cu o asiduitate demonică. Doar că „urmă- rind” era, cel puțin pentru început, termenul greşit, deoarece, inițial, nu fusese nimic de urmărit. Nimeni nu-şi dăduse seama că se furase ceva. Deveraux inventariase

prima dulapul cu probe şi verificase hârtiile. Doar atunci descoperise discrepanța. Apoi făcuse acuzația. Şi o urmărise obsesiv, rezultatul final fiind cel descris de generalul Dyer în paranteza anterioară. Curtea Marțială şi verdictul: vinovat.

Bineînțeles că s-a stârnit un vuiet uriaş în rândul poliției militare, dar verdictul primit de Bouton o ferise pe Deveraux de orice fel de critici. Ceea ce ar fi părut o răzbunare, în cazul în care rezultatul ar fi fost diferit, ajunsese să arate ca o treabă bine făcută din partea unui polițist militar, în deplină concordanță cu etica şi onoarea infanteriei marine. Dar era o graniță fină. Generalul Dyer nu se îndoia că în acel caz fuseseră implicate elemente majore de ranchiună personală.

Şi, lucru neobişnuit pentru astfel de rapoarte, încercase să explice motivul.

Din nou, confirma că se purtaseră discuții, se luaseră interviuri, se adunaseră informații, se consultaseră martori. Printre participanții la aceste noi întrevederi se aflaseră prieteni şi duşmani, cunoştințe şi asociați, medici şi psihiatri.

Factorul care ieşea în evidență, susțineau toți, era neobişnuita frumusețe fizică a lui Alice Bouton.

Toți căzuseră de acord că era o femeie excepțional de arătoasă. Printre cuvintele citate se aflau: „superbă”, „uimitoare”, „spectaculoasă”, „fermecătoare”, „trăsnet” şi „incredibilă”.

Desigur, aceleaşi epitete i se puteau aplica şi lui Deve- raux. Şi în privința asta, toți erau de acord. Fără îndoială. Psihiatrii ajunseseră la concluzia că aceasta era singura explicație. Generalul Dyer tradusese limbajul lor clinic pe înțelesul cititorului obişnuit. El scrisese că Deveraux nu putea suporta concurența. Că nu putea îndura să nu fie, clar şi fără drept de apel, cea mai frumoasă femeie din unitate. Aşa că luase măsuri pentru a se asigura că aşa stau lucrurile.

Am mai citit încă o dată tot dosarul, din scoarță în scoarță, apoi am aşezat foile într-un teanc ordonat, am închis coperta peste ele, şi Garber a intrat în cameră.

69

Primul lucru pe care mi l-a spus a fost:

— Tocmai am primit vestea de la Pentagon. John James Frazer a fost găsit mort în biroul său.

— Mort cum? am întrebat.

— Pare a fi un accident ciudat. Cică a căzut şi s-a lovit cu capul de birou. Oamenii lui s-au întors de la prânz şi l-au găsit întins pe jos. Umbla la o poză a lui Carlton Riley.

— E nasol.

— De ce?

— Nu e un moment prea grozav să ne pierdem legătura cu Senatul.

— Ai citit dosarul?

— Da, l-am citit.

— Atunci ştii că nu mai trebuie să ne facem griji în privința Senatului. Oricine îl va înlocui pe Frazer va avea suficient timp să învețe meserie până la următoarea schimbare.

— Asta o să fie varianta oficială?

— E adevărat. Femeia asta a fost în infanteria marină, Reacher. Timp de şaisprezece ani. Ştie cum să taie gâtul cuiva. Ştie cum s-o facă şi ştie cum să-şi acopere urmele. Iar maşina o dovedeşte. Uite acolo, ce mai e de spus? îi distruge maşina lui Paul Evers, apoi o distruge şi pe a lui Reed Riley. Acelaşi mod de operare. Exact acelaşi motiv. Cu excepția faptului că, de data asta, e una dintre cele patru femei frumoase. Iar Munro spune că Riley a fost cu ea, apoi a părăsit-o pentru celelalte trei, pe care le-a luat la rând. Aşa că, de data asta, e de trei ori mai furioasă. De data asta, nu se mai opreşte la brațe rupte. De data asta, are propriul ei suport pentru vânat în spatele unei case pustii.

— Asta o să fie varianta oficială?

— Aşa s-a întâmplat.

— Deci, ce urmează?

— Acum e doar problema celor din Mississippi. Noi nu avem nici o implicare şi nu avem cum să ştim ce o să se întâmple. Cel mai probabil, n-o să se întâmple nimic. Cred că n-o să se aresteze singură şi nici n-o să dea poliției statele vreun motiv să o facă.

— Adică, o să scape?

— Toate trei erau civili. Nu aveau nici o legătură cu noi.

— Aşadar, misiunea s-a încheiat.

— Începând din dimineața asta.

— Kelham s-a redeschis?

— Începând din dimineața asta.

— Să ştii că ea neagă faptul că ar fi fost cu Riley.

— E normal, nu?

— Ştim ceva despre generalul Dyer?

— A murit acum doi ani, după o lungă carieră exemplară. N-a

călcat niciodată strâmb. Omul era impecabil.

— Bine, am spus. O să iau măsuri.

— Pentru ce?

— Pentru a-mi termina treaba.

— Treaba ta s-a terminat deja. Începând din dimineața asta.

— Am anumite bunuri personale de recuperat.

— Ți-ai lăsat ceva acolo?

— Credeam că o să mă întorc imediat.

— Ce ți-ai lăsat?

— Periuța de dinți.

— Asta nu e importantă.

— O să mă despăgubească Ministerul Apărării?

— Pentru o periuță de dinți? Bineînțeles că nu.

— Atunci, am dreptul să mi-o recuperez. Ori, ori.

— Reacher, mi-a spus el, dacă mai atragi un grăunte de atenție asupra problemei ăsteia, n-o să te mai pot ajuta cu nimic. În clipa de față, nişte oameni „foarte superiori" îşi țin respirația. Suntem la un pas de ştirile despre fiul unui senator care a avut o relație cu o criminală în serie. Noroc că nici unul dintre cei doi nu-şi poate permite să spună nimic. Nici el, dintr-un motiv, nici ea, din altul. Aşa că, probabil, o să scăpăm basma curată. Dar nu ştim încă. Acum, suntem pe muchie de cuțit.

N-am spus nimic.

— Ştii că ea e vinovată, Reacher. Un om cu instinctele tale? Doar se prefăcea că investighează. Vreau să spun, a ajuns undeva cu ancheta? Iar pe tine te-a învârtit pe degete. Mai întâi a încercat să scape de tine, iar când n-ai vrut să pleci, a schimbat foaia şi te-a ținut aproape ca să-şi monitorizeze progresele. Sau lipsa lor. Din ce alt motiv s-ar fi obosit măcar să stea de vorbă cu tine?

N-am spus nimic.

— Oricum, autobuzul a plecat de mult. Cel către Memphis. Acum va trebui să mai aştepți o zi. Iar mâine o să vezi altfel lucrurile.

— Neagley mai e în garnizoană? am întrebat eu.

— Da, mai este. Tocmai am vorbit să mergem să bem ceva.

— Spune-i să ia autobuzul spre casă. Iau eu maşina de comandament.

— Ai un cont bancar? m-a întrebat.

— Altfel cum mi-aş încasa salariul?

— Unde e făcut?

— La New York. De pe vremea când eram la West Point.

— Mută-l undeva mai aproape de Pentagon.

— De ce?

— Banii rămaşi în urma separării involuntare vin mai repede dacă banca ta e în Virginia.

— Crezi că o să se ajungă la asta?

— Şefii de state-majore cred că războiul s-a terminat. Cântă toți în cor cu Yoko Ono. Urmează reduceri de personal serioase. Mare parte dintre ele o să cadă în cârca armatei, pentru că infanteria marină stă mai bine la capitolul relații publice şi pentru că forțele maritime şi cele aeriene sunt cu totul altceva. Aşa că oamenii de deasupra noastră fac liste, şi asta chiar acum.

— Eu sunt pe una dintre ele?

— O să fii. Şi n-o să pot face nimic în privința asta.

— Ai putea să-mi ordoni să nu mă duc în Mississippi.

— Aş putea, dar nu vreau. Nu ție. Am încredere că o să faci ce trebuie.

70

Pe când plecam din unitate m-am întâlnit cu Stan Lowrey. Vechiul meu amic. Tocmai îşi încuia maşina în vreme ce eu descuiam Buickul cu cheia pe care o luasem de la cei din parcul auto.

— Adio, bătrâne, i-am spus.

— Sună definitiv.

— S-ar putea să nu mă mai vezi niciodată.

— De ce? Ai dat de necaz?

— Eu? am spus. Nu, eu sunt bine. Dar am auzit că slujba ta e în pericol. S-ar putea să nu mai fii aici când mă întorc.

Lowrey a clătinat din cap, a zâmbit şi a plecat mai departe.

Buickul e o maşină de cucoană bătrână. Dacă bunicul meu ar fi avut o soră, strămătuşa mea ar fi condus un Buick Park Avenue. Dar l-ar fi condus mai încet decât mine. Maşina era moale ca o bezea şi de două ori mai untoasă pe interior, dar avea un motor mare. Şi plăcuțe de înmatriculare de la guvern. Aşa că era utilă pe autostradă. Iar eu am intrat pe una de cum am putut. Mai precis, pe I-65. Mergeam spre sud, pe marginea estică a unui culoar național, nu pe cea vestică, prin Memphis. Urma să ajung printr-o zonă pe care nu o mai văzusem până atunci, dar era un traseu mai drept. Şi, deci, mai rapid. Cinci ore, am estimat eu. Poate cinci şi jumătate. Aveam să ajung în Carter Crossing

cel târziu la zece şi jumătate.

Am tot mers către sud, prin Kentucky, în ultimele ore ale zilei, apoi am trecut prin Tennessee când se întunecase deja. Am bâjbâit vreme de un kilometru şi jumătate până am găsit întrerupătorul şi am aprins farurile. Şoseaua lată m-a purtat printre neoanele strălucitoare din Nashville, iute şi fără probleme, apoi m-a scos iar în câmp deschis, unde am dat din nou peste beznă şi singurătate. Conduceam de parcă eram hipnotizat, automat, fără să mă gândesc la nimic, fără să observ nimic, surprins de fiecare dată când constatam că mai făcusem încă o sută cincizeci de kilometri.

Am trecut granița spre Alabama şi m-am oprit la a doua benzinărie pe care am văzut-o, pentru combustibil şi pentru o hartă. Ştiam că trebuia să mă îndrept către vest, pe una dintre primele şosele care ies din Alabama şi aveam nevoie de o hartă cu toate detaliile topografice pentru a şti exact pe unde s-o iau. Nu-mi trebuia genul acela de plan la scară mare pe care îl poți cumpăra din timp. Harta pe care am luat-o s-a despăturit frumos în fața mea şi mi-a arătat fiecare drum de țară din stat. Dar nimic mai mult. Mississippi era doar un spațiu alb şi gol, la marginea hârtiei. Mi-am restrâns aria de căutare şi am găsit patru rute est-vest dintre care puteam alege. Oricare ar fi putut să fie drumul ce ducea pe lângă poarta unității Kelham, spre Carter Crossing. Sau nici una. Ar fi putut exista tot felul de cotituri, aşteptându-mă de cealaltă parte a graniței. Un adevărat labirint. Nu aveam de unde să ştiu.

Însă baza militară Kelham fusese construită în anii 1950, o perioadă în care existau încă mari războaie şi mobilizări în masă. Iar inginerii Ministerului Apărării fuseseră întotdeauna o gaşcă de oameni precauți. Nu voiau ca vreun convoi cu rezervişti din New Jersey sau din Nebraska să se piardă pe teren nefamiliar. Aşa că au pus ici şi colo indicatoare discrete, codate, ce marcau drumul către şi dinspre fiecare obiectiv major din țară. Eforturile lor s-au intensificat după începerea lucrărilor la sistemul de autostrăzi interstatale. Acesta a fost demarat formal de către preşedintele Eisenhower, dintr-un motiv foarte bun. Eisenhower fusese comandant suprem al Forțelor Aliate din Europa în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar cea mai mare problemă a lui nu o constituiseră germanii, ci transportul oamenilor şi al materialelor din punctul A în punctul B, pe drumuri proaste şi nemarcate. Era hotărât ca succesorii săi să nu se mai confrunte cu aceleaşi probleme, în cazul în care un război s-ar fi abătut asupra Americii. Aşa a apărut sistemul de autostrăzi interstatale. Nu pentru

vacanțe. Nu pentru comerț. Pentru război. Aşa au apărut şi indicatoarele. Iar dacă ele nu fuseseră folosite drept ținte, ori nu fuseseră distruse sau furate de către localnici, atunci le puteam utiliza ca pe nişte faruri călăuzitoare.

Am dat de primul indicator la următoarea ieşire de pe autostradă. Am coborât de pe rampă şi am luat-o către vest pe o panglică de beton, mărginită din loc în loc de moteluri ieftine şi de reprezentanțe auto. După o vreme, întreprinderile comerciale au dispărut, iar drumul a revenit la ceea ce bănuiam că fusese şi pe vremuri, adică o uliță şerpuitoare care străbătea ceea ce părea a fi un peisaj rural fermecător. Se zăreau copaci, câmpuri şi, uneori, lacuri. Se zăreau tabere de vară, sate de vacanță şi, din când în când, câte un han. Luna era sus pe cer, iar peisajul avea un aer foarte pitoresc.

Am condus mai departe, dar până în Mississippi n-am mai dat peste nici un indicator al Ministerului Apărării, iar de acolo am mai întâlnit doar unul singur. Dar acesta era o săgeată mare, cu vârful orientat drept în față şi cu numărul douăzeci şi şapte inclus în codul de sub ea, indicând doar douăzeci şi şapte de kilometri până la destinație. Ceasul meu mental arăta ora zece şi cinci. Dacă mă grăbeam, aveam să ajung mai repede decât estimasem inițial.

71

Evident, pe inginerii Ministerului Apărării îi preocupase apropierea dinspre vest de Kelham la fel de mult ca şi cea dinspre est. Drumul era identic în ambele direcții. Aceeaşi lățime, aceeaşi curbură, acelaşi stil de construcție. L-am recunoscut de la şaisprezece kilometri. Apoi am dibuit în beznă copacii şi gardul, la dreapta mea. Colțul sud-estic al unității. Dreapta-jos pe o hartă.

Perimetrul sudic a trecut pe lângă geamul meu şi am aşteptat să se ivească poarta. Nu vedeam nici un motiv pentru care aceasta nu s-ar afla chiar la jumătatea gardului. Ministerul Apărării pune mare preț pe ordine. Dacă în drum ar fi existat un deal, inginerii armatei l-ar fi îndepărtat. Dacă ar fi existat o mlaştină, ar fi secat-o.

În cele din urmă am bănuit că, odinioară, chiar existase o mică vale pe drum, deoarece, după vreo câțiva kilometri, şoseaua îşi păstra nivelul urcând pe un dig înalt de aproximativ un metru şi optzeci de centimetri. Terenul din jur era mai lăsat. Apoi digul se lățea brusc la dreapta mea şi se transforma într-o colină de beton în formă de evantai, ce plutea deasupra pantei. Ca o cotitură enormă, ca intrarea pe o nouă

şosea lată. La început, lăţimea ei era aproximativ egală cu lungimea unui teren de fotbal. Poate chiar mai mare, dar apoi se mai îngusta puţin. Se unea cu drumul în unghi drept, însă nu existau margini ascuţite. Nici viraje strânse. Cotiturile erau line, mişcându-se uşor printre curbe domoale, generoase. Pentru a permite trecerea vehiculelor cu şenile, nu a Buickurilor, oricât de hodorogite ar fi fost ele.

Dar dacă evantaiul reprezenta intrarea pe o nouă şosea, atunci, acea nouă şosea se termina cincizeci de metri mai încolo, la poarta unităţii Kelham. Iar poarta unităţii Kelham era o treabă serioasă. Asta era al naibii de sigur. Din punct de vedere al structurii, era mai solidă decât orice altceva mai văzusem în afara unei zone de conflict. Era flancată de fortificaţii şi de postul de pază, care, la rândul lui, părea o treabă serioasă. Găzduia nouă oameni. Interesele ţinutului erau reprezentate de silueta singuratică a ajutorului de şerif Geezer Butler, care stătea în maşina lui, parcată de-a curmezişul, la marginea celei mai îndepărtate curbe, într-un fel de zonă neutră, acolo unde şoseaua ţinutului devenea a armatei.

Dar barierele grele din oţel ale unităţii erau larg deschise, iar şoseaua armatei era folosită. Baza era vie şi luminată, întreaga scenă arătând exact ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Oamenii veneau şi plecau, nu în grupuri mari, dar nimeni nu era singur. Majoritatea conduceau maşini, însă erau şi unii pe motociclete. Mai mulţi veneau decât plecau, pentru că era aproape zece şi jumătate, iar a doua zi, o parte dintre ei urmau să se trezească devreme. Dar câteva spirite îndrăzneţe încă se mai aventurau afară. Instructori, probabil. Şi ofiţeri. Cei care o duceau bine. Am frânat în spatele a două maşini mai lente şi cineva a ieşit pe poartă, aşezându-se în spatele meu, aşa că m-am trezit prins într-un mic convoi de patru vehicule. Înotam împotriva curentului, mergând spre vest, îndreptându-ne către cealaltă parte a căii ferate. Poate ultimul din multe astfel de convoaie care parcurseseră acelaşi drum în acea seară.

Am simţit că ne apropiam de colţul stânga-jos, limita sud-vestică a garnizoanei, şi am încercat să identific punctul mort pe care îl folosisem cu două zile în urmă, dar era prea întuneric. Apoi am ieşit în câmp deschis. L-am zărit pe Pellegrino în maşina lui de poliţie, venind pe sensul celălalt, conducând încet, încercând să calmeze traficul spre unitate, prin simpla lui prezenţă. Am străbătut jumătatea neagră a oraşului, am hurducăit peste şine, am cotit strâns la stânga, în spatele străzii principale, apoi am parcat pe terenul bătătorit din faţa barurilor, a magazinelor de piese auto, a caselor de împrumuturi, a magazinelor de

arme şi muniții şi a celor de electronice la mâna a doua.

Am coborât din Buick, pe terenul viran, la jumătatea drumului dintre barul Brannan's şi coloana de maşini parcate. Terenul viran era folosit ca un soi de pasaj. Vedeai acolo tipi care treceau de la un bar la altul şi indivizi care stăteau la poveşti şi râdeau, ambele grupuri amestecându-se şi separându-se conform unei dinamici complexe. Nimeni nu mergea direct dintr-un loc în altul. Toți ocoleau pe la maşini, făcând câte un popas, sporovăind, dând mâna cu ceilalți, schimbând impresii, lăsând un amic şi luându-l pe altul.

Am văzut şi o grămadă de femei. Mai multe decât credeam că e cu putință. Habar n-aveam de unde răsăriseră toate. Probabil de pe o rază de câțiva kilometri. Unele făceau pereche cu câte un soldat, altele erau în grupuri mixte, şi unele erau în propriile lor grupuri. Am numărat cam o sută de tipi în total şi poate vreo optzeci de femei, bănuind că proporțiile erau similare şi în interior. Am presupus că bărbații făceau parte din Compania Bravo, aflată încă în permisie şi nerăbdătoare să compenseze timpul pierdut. Erau exact aşa cum mă aşteptasem. Tipi de treabă, bine antrenați, ziua îndeplinindu-şi sarcinile în mod corespunzător, noaptea fiind plini de energie, de bunăvoință şi de entuziasm. Toți purtau uniforma lor neoficială, formată din jeanşi, geacă şi tricou. Ici şi colo, câte unul părea mai stânjenit şi mai grijuliu decât ceilalți, asta însemnând de obicei că respectivul era pe cale să fie promovat. Era clar că unii aveau nevoie să fie în lumina reflectoarelor mai mult decât alții, dar, per total, arătau exact cum trebuie să arate o bună unitate de infanterie când iese la joacă. Era mult zumzet şi destulă gălăgie, dar n-am simțit frustrare sau ostilitate. În atmosferă nu se simțea nimic negativ. Nu dădeau vina pe oraş pentru recenta lor încarcerare. Erau doar bucuroşi că se întorseseră.

Dar chiar şi aşa, eram sigur că poliția locală stătea la pândă. Mai ales, eram sigur că Elizabeth Deveraux se afla încă la datorie. Şi eram absolut sigur unde aveam s-o găsesc. Avea nevoie de o poziție centrală, de un scaun, o masă, un geam şi de ceva cu care să-şi umple timpul. Unde altundeva să fi stat?

M-am strecurat prin mulțimea nu prea numeroasă, am luat-o pe la stânga barului Brannan's şi pe alee. Am ocolit grămada de nisip a lui Janice Chapman, am cotit şi am ieşit pe strada principală, între magazinul cu produse de uz casnic şi drogherie. Apoi am luat-o la dreapta şi m-am îndreptat spre restaurant.

Localul era aproape plin în seara aceea. Practic, mustea de

oameni, în comparație cu starea în care îl văzusem până atunci. Parcă era Times Square. Aveau douăzeci şi şase de clienți. Nouăsprezece erau rangeri, şaisprezece dintre ei stând în patru grupuri de câte patru, la patru mese separate, tipi masivi, înghesuiți unul lângă altul, umăr la umăr. Vorbeau tare şi se tot strigau unul pe altul. O țineau ocupată pe chelneriță. Aceasta intra şi ieşea în fugă din bucătărie, aşa cum probabil făcuse toată ziua, ocupându-se de cererea tot mai mare pentru orice altceva decât mâncarea de popotă. Dar părea fericită. Porțile se deschiseseră în sfârşit. Râul de dolari îşi reluase cursul, iar ea îşi primea bacşişurile.

Ceilalți trei rangeri luau cina cu iubitele lor, stând față în față la mese cu două locuri, aplecați spre ele, ținându-le de mână. Toți trei păreau încântați, la fel ca şi cele trei femei. Şi de ce nu? Ce poate fi mai grozav decât o cină romantică la cel mai bun restaurant din oraş?

Bătrânii de la hotel erau şi ei acolo, la obişnuita lor masă de patru persoane, aproape ascunşi între grupurile de rangeri care îi înconjurau. Bătrâna ținea în mână o carte, iar moşul îşi citea ziarul. Întârziaseră mai mult ca de obicei şi am bănuit că, dintre toți localnicii care lucrau în domeniul serviciilor, ei erau singurii care nu se aflau în acea clipă în spatele caselor de marcat. Dar nici unul dintre tipii de la Kelham nu avea nevoie de un pat pentru noapte, iar Toussaint's nu oferea nici o altă facilitate. Nici măcar cafea. Aşa că era logic ca proprietarii să aştepte să se mai domolească zgomotul şi agitația într-un loc sigur şi familiar decât să audă zarva prin ferestrele din spate.

În interiorul încăperii, chiar la dreapta culoarului, stând singur la cea mai îndepărtată masă de două persoane, l-am văzut pe maiorul Duncan Munro. Era în ținută de campanie şi stătea aplecat deasupra unei farfurii cu mâncare. Se mai afla încă la fața locului, pentru orice eventualitate, chiar dacă implicarea lui în treburile de la Kelham se terminase, probabil, cu câteva ore în urmă. Era un bun polițist militar. Profesionist până la capăt. Am bănuit că era pe cale să se întoarcă în Germania şi îşi aştepta mijlocul de transport.

Elizabeth Deveraux era şi ea acolo, bineînțeles. Stătea singură, la o masă mai apropiată de fereastră decât o văzusem alegând până atunci. Prezentă la datorie, vigilentă, în caz că s-ar fi întâmplat ceva, atentă, nevrând să lase dezordinea din spatele străzii principale să se scurgă pe strada propriu-zisă. Din cauza alegătorilor. Era în uniformă şi avea părul prins în coadă la spate. Părea obosită, dar tot frumoasă era. Am privit-o preț de o clipă, iar ea a ridicat privirea, m-a văzut, mi-a zâmbit bucuroasă şi mi-a împins un scaun cu piciorul.

Am mai rămas pe loc încă o clipă, gândindu-mă bine, apoi am păşit într-acolo şi m-am aşezat în fața ei.

72

La început, Deveraux n-a spus nimic. Doar m-a măsurat, din cap până în picioare, poate pentru a verifica dacă eram rănit, poate obişnuindu-se cu imaginea mea în uniformă. Purtam încă ținuta de campanie pe care o îmbrăcasem în acea după-amiază, după ce mă întorsesem de la Washington. Arătam cu totul altfel.

— O zi plină? am întrebat-o eu.

— Foarte plină, începând de azi-dimineață, de la ora zece. S-au deschis porțile şi au dat năvală. Ca un puhoi.

— Vreo problemă?

— Nici unul dintre ei n-ar trece proba cu alcooltestul în drum spre casă, dar, în afară de asta, totul e în regulă. I-am pus pe Butler şi pe Pellegrino să umble pe-afară, ca să facă impresie. Pentru orice eventualitate.

— I-am văzut, am spus eu.

— Deci, cum a mers?

— Neconcludent, am răspuns. Mă tem că sincronizarea a fost foarte proastă din partea mea. Una dintre întâmplările alea ciudate. Tipul pe care m-am dus să-l văd a murit într-un accident. Aşa că n-am reuşit nimic.

— Mi-am dat seama, a zis ea. Frances Neagley m-a ținut la curent până când lucrurile s-au aglomerat pe aici. În dimineața asta, între opt şi zece, ai băut cafea şi ai citit ziarul. Dar ceva trebuie să se fi întâmplat în intervalul ăla. În jurul orei nouă, bănuiesc eu. Poate s-a distribuit corespondența în unitate. Dar, în orice caz, cineva trebuie să fi ajuns la o concluzie pentru că, un ceas mai târziu, le-au dat drumul. Situația a revenit la normal.

Am încuviințat din cap.

— Sunt de acord, am spus. Cred că au fost trimise noi informații în dimineața asta. Ceva definitiv, bănuiesc.

— Ai idee despre ce e vorba?

— Apropo, mulțumesc pentru că ți-ai făcut griji. Am fost foarte impresionat.

— Neagley era la fel de îngrijorată ca şi mine, a răspuns ea. Asta după ce i-am spus ce făceai. N-a fost nevoie de prea multă muncă de lămurire.

— Până la urmă, n-a fost nici un pericol, am zis eu. Am fost un pic tensionat când am ajuns în zona Pentagonului. Aia a fost partea cea mai rea. Am tândălit pe acolo o bucată bună de vreme. Am intrat prin cimitir. Prin spate pe la Henderson Hall. Ştii locul ăla?

— Bineînțeles că îl ştiu. Am trecut pe acolo de o sută de ori. Au un magazin grozav. Zici că eşti la Saks pe Fifth Avenue.

— M-am întins la vorbă cu un tip. Despre un general pe nume James Dyer. Tipul ăsta zicea că Dyer te cunoştea.

— Dyer? a întrebat ea. Pe bune? Eu îl ştiam, dar mă îndoiesc că el mă cunoştea. Dacă e adevărat, atunci mă simt flatată. Era un tip important. Cine e individul cu care ai stat de vorbă?

— Îl cheamă Paul Evers.

— Paul? a exclamat ea. Glumeşti. Am lucrat cu el ani de zile. De fapt, am şi fost împreună o vreme. Una dintre greşelile mele, mă tem. Dar e uimitor că ați dat nas în nas. Ce lume mică, nu-i aşa?

— De ce a fost o greşeală? Mie mi s-a părut OK.

— Era în regulă. Un tip foarte de treabă. Dar nu prea ne-am potrivit.

— Şi i-ai dat papucii?

— Mai mult sau mai puțin. Dar a părut aproape de comun acord. Amândoi ştiam că n-o să meargă. Problema era cine avea să preia inițiativa. Oricum, n-a fost supărat.

— Când se întâmpla asta?

A făcut o pauză, ca să socotească.

— Acum cinci ani, mi-a răspuns. Parcă a fost ieri. Cum zboară timpul!

— Apoi el mi-a spus ceva despre o tipă, Alice Bouton. Se pare că a fost următoarea lui iubită, după tine.

— Nu cred că am întâlnit-o. Nu-mi spune nimic numele. Paul părea fericit?

— Mi-a pomenit de nişte probleme cu maşina.

Deveraux a zâmbit.

— Femei şi maşini, a spus ea. Numai despre asta vorbesc bărbații?

— Să ştii că redeschiderea unității Kelham înseamnă un singur lucru: ei sunt siguri că vinovatul e pe teritoriul tău. Altfel, n-ar fi făcut-o. De acum, e o problemă a statului Mississippi. Începând de azi, asta o să fie varianta oficială. Nu e unul de-al nostru. E unul de-al vostru. Ai vreo idee în privința asta?

— Cred că armata ar trebui să împărtăşească informațiile, a

răspuns ea. Dacă sunt destul de bune pentru ei, atunci o să fie destul de bune şi pentru mine.

— Armata îşi vede de treabă, am spus eu. Şi n-o să împărtăşească nimic.

Ea a făcut o mică pauză.

— Munro mi-a spus că a primit noi ordine. Presupun că şi tu la fel.

Am încuviințat.

— M-am întors ca să rezolv o chestie rămasă neterminată. Asta-i tot.

— Apoi vei pleca mai departe. Spre următoarea misiune. Asta mă preocupă acum. O să mă gândesc mâine la Janice Chapman.

— Şi la Rosemary McClatchy şi la Shawna Lindsay.

— Şi la Bruce Lindsay şi la mama lui. O să fac tot ce pot pentru ei.

N-am zis nimic.

— Eşti obosit? m-a întrebat ea.

— Nu foarte.

— Trebuie să merg să-i ajut pe Butler şi pe Pellegrino. Sunt pe baricade de azi-dimineață. Şi, oricum, vreau să fiu pe drum când o s-o ia din loc şi ultimii întârziați. Ăştia întotdeauna sunt cei mai dificili şi cei mai beți.

— O să te întorci până la miezul nopții?

A clătinat din cap.

— Probabil că nu, a spus ea. În noaptea asta, va trebui să ne descurcăm fără tren.

N-am zis nimic, iar ea mi-a mai zâmbit încă o dată, uşor întristată, apoi s-a ridicat şi a plecat.

Cinci minute mai târziu, chelnerița a ajuns în sfârşit la mine şi am comandat o cafea. Şi o plăcintă, mi-am amintit eu cu întârziere. M-a tratat un pic diferit decât înainte. Un pic mai formal. Lucra lângă o bază militară, ştia ce însemnau frunzele de stejar de pe gulerul meu. Am întrebat-o cum i-a mers în ziua aceea. Mi-a răspuns că bine, mulțumesc.

— N-ai avut nici o problemă? am spus eu.

— Nici una, a zis ea.

— Nici măcar cu tipul din spate? Cu celălalt maior? Am auzit că-i o pacoste.

Ea s-a întors şi s-a uitat la Munro.

— Sunt sigură că e un gentleman desăvârşit.

— Vrei să-l rogi să vină la masa mea? Adu-i şi nişte plăcintă.

Fata a făcut un ocol şi s-a oprit la masa lui, trans- mițându-i invitația mea, ceea ce a implicat o grămadă de indicații elaborate, de parcă aş fi fost teribil de discret şi greu de reperat în mulțime. Munro s-a uitat mirat, apoi a dat din umeri şi s-a ridicat. La fiecare dintre cele patru mese ocupate de militari se aşternea tăcerea, când Munro trecea pe lângă ele. Maiorul nu era popular printre tipii ăia. Îi obligase să stea degeaba patru zile întregi.

S-a aşezat pe scaunul lui Deveraux, iar eu l-am întrebat:

— Cât de multe ți-au spus?

— Strictul necesar, a răspuns el. Secretizat, doar ce trebuie să ştiu, doar pentru ochii mei, tot tacâmul.

— Fără nume?

— Fără, a zis el. Dar presupun că şeriful Deveraux trebuie să le fi dat informații solide care îi exonerează pe băieții noştri. Ce altceva să se fi întâmplat? Dar n-a arestat pe nimeni. Am fost cu ochii pe ea toată ziua.

— Ce a făcut?

— A supravegheat mulțimea. A pândit orice semne de tensiune. Dar totul e în regulă. Nimeni nu e supărat pe ea sau pe oraş. Pe mine mă au în vizor.

— Când pleci?

— În zori, a spus el. O să merg cu o maşină până la Birmingham, Alabama, apoi o să iau autobuzul spre Atlanta, Georgia, şi de acolo mă întorc în Germania cu un zbor Delta.

— Ştiai că Reed Riley n-a plecat niciodată din unitate?

— Da, a spus el.

— Ce părere ai despre asta?

— Mă nedumereşte puțin.

— În ce sens?

— Sincronizarea, a explicat el. La început am crezut că e o manevră de distragere a atenției, aşa cum se procedează de obicei în politică, dar apoi s-a îngroşat gluma. N-ar fi ars ei patru sute de kilograme de combustibil pe o mişcare menită să distragă atenția, indiferent dacă era sau nu vorba de un băiat de senator. Aşadar, era încă vorba ca el să plece, în momentul în care Blackhawkul a decolat de la Benning, dar până să ajungă la Kelham, ordinele se schimbaseră. Ceea ce înseamnă că o informație decisivă a sosit chiar în timp ce elicopterul era în aer, la propriu. Asta se întâmpla acum două zile, duminică, imediat după prânz. Dar n-au luat nici o altă măsură până în dimineața

asta, adică marți.

— De ce nu?

— Habar n-am. Nu văd nici un motiv pentru o întârziere. Mie mi se pare că vreo două zile au evaluat noile date. Ceea ce, de obicei, e o dovadă de înțelepciune. Doar că de data asta n-are nici un sens. Dacă noile date au fost suficient de solide pentru a lua decizia bruscă de a-l ține pe Riley la post duminică după-amiază, de ce n-au mai fost şi suficient de solide încât să se redeschidă porțile tot atunci? Nu se leagă. E ca şi cum ar fi fost gata să acționeze intern duminică, dar n-au fost pregătiți pentru o mişcare publică până azi-dimineață. În cazul ăsta, ce s-a schimbat? Care a fost diferența între duminică şi azi?

— Habar n-am, am spus eu.

O afirmație lipsită de sinceritate. Pentru că, de fapt, exista un singur răspuns la acea întrebare. Singura diferență concretă era faptul că eu fusesem în Carter Crossing duminică după-amiază, iar marți dimineață mă aflasem la o mie trei sute de kilometri distanță.

Şi nimeni nu se aşteptase să mă mai întorc.

Ce însemna asta? Nu aveam nici cea mai vagă idee.

73

Chelnerița era suprasolicitată şi se mişca încet, aşa că l-am lăsat pe Munro să primească singur plăcintele şi m-am întors pe aleea cotită. Am ieşit printre barul Brannan's şi casa de împrumuturi, am văzut că vreo câteva maşini plecaseră, iar mulțimea de afară se împuținase considerabil, mai mult decât se justifica prin vehiculele absente şi mi-am dat seama că, în acele momente, oamenii erau înăuntru, bându-şi ultimele minute prețioase de libertate, înainte de a se îndrepta spre garnizoană, ca să se culce.

Pe cei mai mulți i-am găsit chiar în barul Brannan's. Locul era plin. Supraaglomerat, la modul cel mai serios. Nu ştiam sigur dacă oraşul Carter Crossing avea un pompier, dar dacă avea, tipul ar fi suferit un atac de panică. Trebuie să fi fost o sută de rangeri şi cincizeci de fete acolo, aşezați spate în spate, piept lângă piept, ținându-şi băuturile la nivelul gâtului pentru a nu le răsturna. Zgomotul era asurzitor, un amestec generalizat de vorbe şi râsete, iar, pe fundal, se auzea casa de marcat deschizându-se şi închizându-se. Râul de dolari reîncepuse să curgă din plin.

Mi-am petrecut cinci minute croindu-mi drum către bar, pe o rută aleatorie la stânga şi la dreapta prin mulțime, cercetând figurile pe

măsură ce avansam, pe unele mai de aproape, pe altele de departe, dar nu l-am zărit pe Reed Riley. Fraţii Brannan munceau din greu, împărţind sticle de bere, luând banii, dând restul, aruncând bancnote umede în borcanul pentru bacşişuri, întorcându-se unul pe lângă altul în spaţiul lor strâmt, ca nişte dansatori. Unul dintre ei m-a văzut şi mi-a făcut semn că era ocupat, dar pe urmă m-a recunoscut din discuţia pe care o avusesem mai devreme, şi-a amintit că sunt poliţist militar şi s-a aplecat repede peste tejghea, gata să-mi acorde câteva secunde. Nu mai ştiam dacă el era Jonathan sau Hunter.

— L-ai văzut pe tipul ăla, Reed? Despre care am vorbit zilele trecute?

— A fost aici cu vreo două ore în urmă. Dar acum îl găseşti unde-i băutura mai ieftină.

— Unde e asta?

— Nu pot spune cu siguranţă. În orice caz, nu aici.

Apoi s-a întors şi şi-a reluat maratonul, iar eu m-am luptat să ajung înapoi la uşă.

Am revenit la restaurant după şaisprezece minute de la plecare, descoperind că plăcintele fuseseră aduse în absenţa mea şi Munro ajunsese la jumătatea porţiei lui. Mi-am luat furculiţa, iar el şi-a cerut scuze că nu m-a aşteptat.

— Credeam că ai plecat de tot.

— Mai fac câte o plimbare între felurile de mâncare. Se pare că e o chestie specifică statului Mississippi. Întotdeauna e bine să te iei după localnici.

N-a răspuns. Părea uşor buimac.

— Ce faci în Germania?

— În general?

— Nu, în particular. Adică, atunci când o să ajungi acolo, poimâine-dimineaţă, la prima oră, ce o să găseşti pe biroul tău?

— Nu mare lucru.

— Nimic urgent?

— De ce?

— Trei femei au fost omorâte aici, am spus eu. Iar criminalul se plimbă liber ca pasărea cerului.

— Nu avem jurisdicţie.

— Îţi mai aduci aminte de poza din salonul lui Emme- line McClatchy? Martin Luther King? El zicea că tot ceea ce trebuie să se întâmple pentru ca răul să învingă este ca oamenii buni să nu facă nimic.

— Eu sunt un militar, nu un om bun.

— A mai zis şi că ziua în care vom vedea adevărul şi vom înceta să-l mai rostim va fi ziua în care vom începe să murim.

— Chestiile astea depăşesc cu mult fişa postului meu.

— Şi că nedreptatea de oriunde este o ameninţare la adresa dreptăţii de pretutindeni.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să rămâi aici, am spus eu. Încă o zi.

Apoi mi-am terminat plăcinta şi am plecat s-o caut iar pe Elizabeth Deveraux.

Când am ieşit a doua oară din restaurant, era ora unsprezece şi treizeci şi unu de minute. Am luat-o la dreapta şi am mers către biroul şerifului. Era încuiat şi nu se vedea nimic înăuntru. Nici o maşină în parcare. Am luat-o înainte şi am cotit pe drumul către Kelham. Un flux de trafic venea din spatele străzii principale. Maşini una după alta. Unele erau pline de femei şi virau la stânga. Majoritatea erau însă pline cu soldaţi şi o luau la dreapta, cu cel puţin trei, ba uneori chiar patru, pasageri în fiecare dintre ele. Compania Bravo se întorcea la garnizoană. Poate că la miezul nopţii se dădea stingerea. Am aruncat o privire către bucata de pământ bătătorit şi am văzut că fiecare vehicul se mişca, în afară de Buickul meu. Unii abia porneau şi ieşeau cu spatele din spaţiul în care parcaseră. Alţii făceau manevre pentru a se aşeza în poziţia corectă, se aliniau, se pregăteau să se alăture convoiului.

Am continuat să merg pe breteaua stângă a şoselei, păstrând distanţa faţă de maşinile care se îndreptau către Kelham. Se consumase multă bere, iar conceptul de şofer treaz la volan nu se prea purta în 1997. Cel puţin nu în armată. Un nor de praf se înălţa de pe drum, farurile strălucitoare îl străbăteau şi motoarele huruiau. La o sută optzeci de metri în faţa mea, maşinile hurducăiau peste linia de cale ferată, apoi accelerau în beznă.

Deveraux se afla chiar acolo, în automobilul ei, de cealaltă parte a intersecţiei. Era cu faţa spre mine. Parcase cu roţile pe latura stângă a drumului. M-am îndreptat către ea, depăşit tot timpul de efectivele Companiei Bravo. În minutul de care am avut nevoie ca să ajung până la şine, am văzut trecând poate vreo nouăzeci dintre ei, în treizeci de maşini. Când m-am oprit, fluxul începuse deja să se rarefieze în spatele meu. Ultimii întârziaţi rulau pe lângă mine, la intervale de cinci, zece şi douăzeci de secunde. Conduceau cu viteză, gonind pe urmele camarazilor mai punctuali.

Am aşteptat o pauză în trafic suficient de lungă încât să pot ajunge în siguranță de cealaltă parte a căii ferate, iar Deveraux a deschis portiera şi a coborât să mă întâmpine. Am rămas acolo amândoi, luminați de farurile care se apropiau.

— Încă cinci minute şi o să plece toți. Dar trebuie să aştept să se întoarcă Butler şi Pellegrino. Nu pot termina programul înaintea lor. N-ar fi corect.

— Când se întorc?

— Durează un minut până trece trenul printr-un anumit loc. N-ai zice că-i mult, dar îți pare o eternitate când ai muncit toată seara. Aşa că o să încerce să traverseze intersecția înainte de miezul nopții.

— Cu cât timp înainte?

Deveraux a zâmbit.

— Mă tem că nu îndeajuns. La fără cinci, poate. N-o să ajungem acasă la vreme.

— Păcat.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Urcă în maşină, Reacher, a spus ea.

A pornit motorul şi a aşteptat câteva momente, până când ne-au depăşit în trombă şi ultimii membri, răzleți, ai Companiei Bravo. Apoi a ieşit uşor de pe bretea, a coborât de pe suprafața denivelată a şoselei, a virat strâns la dreapta, ceea ce ne-a dus în intersecție, de-a curmezişul drumului, cu fața către nord, paralel cu linia de cale ferată. A apăsat uşor accelerația, a învârtit volanul cu grijă şi s-a urcat cu roțile din dreapta pe şina din dreapta. Roțile din stânga erau pe traverse. Astfel încât maşina era înclinată într-un unghi potrivit. A condus mai departe, nu prea repede, nu prea încet, dar cu hotărâre şi încredere. A mers drept, ținând o mână pe volan şi o mână în poală, pe lângă turnul de apă, apoi mai departe. Roțile din stânga tresăreau pe traverse. Cele din dreapta rulau uşor. Bun control al maşinii. Apoi a frânat lin, cu o latură în sus, una în jos, şi s-a oprit de tot.

Pe şine.

La douăzeci de metri de turnul de apă.

Chiar acolo unde maşina lui Reed Riley aşteptase trenul.

Unde începeau cioburile.

— Ai mai făcut asta până acum.

— Da, am mai făcut-o, a spus ea.

74

— Asta-i partea complicată. Acum totul ține de inerție.

A tras tare de volan spre stânga şi, exact atunci când roata din dreapta a coborât de pe şină, a apăsat accelerația, iar impulsul accelerației a împins anvelopa din stânga peste şina stângă. Întreaga maşină s-a zbătut pentru o secundă, dar Deveraux a continuat să apese uşor pedala, iar celelalte roți au urmat acelaşi traseu, mai întâi două, apoi trei, patru, fiecare cu scrâşnete separate de cauciuc pe oțel. Apoi Deveraux s-a oprit din nou şi a parcat pe pământ, foarte aproape de calea ferată şi perfect paralel cu ea. Primele pietre de balast erau la aproximativ un metru şi jumătate de fereastra mea.

— Ador locul ăsta, a spus ea. Nu ai cum să ajungi altfel din cauza şanțului. Dar merită efortul. Vin aici destul de des.

— La miezul nopții? am întrebat eu.

— Întotdeauna, a spus ea.

M-am răsucit şi m-am uitat pe fereastră. Se zărea şoseaua. La peste treizeci şi cinci de metri distanță, dar la mai puțin de patruzeci şi cinci. La început, nu s-a întâmplat nimic. Nu era trafic. Apoi o maşină cu farurile aprinse a trecut de la est spre vest, de la stânga la dreapta, plecând de la Kelham către oraş, deplasându-se cu viteză. O maşină mare, cu lumini pe capotă şi cu un însemn pe uşă.

— Pellegrino, a remarcat Deveraux.

Acum se uita şi ea. Chiar lângă mine.

— Probabil că era ascuns nouăzeci de metri mai încolo şi, de cum a văzut că-l depăşeşte şi ultimul întârziat, a numărat până la zece, apoi a tulit-o spre casă.

— Butler parcase chiar la poarta unității.

— Da, Butler are o adevărată cursă de făcut. Şi soarta noastră este în mâinile lui. Imediat ce ne va depăşi, garantez că vom fi singuri pe lume. Ăsta-i un oraş mic, Reacher, iar eu ştiu unde se află fiecare.

Ceasul meu mental arăta ora unsprezece şi patruzeci şi nouă de minute. Situația dificilă a lui Butler implica un calcul complex. El era la cinci kilometri distanță şi nu avea să ezite să meargă cu o sută la oră, ceea ce însemna că putea ajunge acasă în trei minute. Dar nu avea cum să-şi înceapă goana de trei minute înainte ca ultimul petrecăreț să ajungă măcar să vadă în lumina farurilor gardul unității. Iar acel ultim petrecăreț era posibil să conducă destul de încet, pentru că băuse o navetă de bere şi îl văzuse pe Pellegrino parcat amenințător pe marginea

şoselei. Eu bănuiam că Butler avea să treacă peste unsprezece minute, adică exact la miezul nopţii, lucru pe care i l-am şi spus.

— Nu, a luat-o înainte, a replicat Deveraux. Ultimele zece minute au fost destul de liniştite. A plecat de lângă poartă acum cinci minute. Aşa cred eu. S-ar putea să nu fie cu mult în urma lui Pellegrino.

Am aruncat o privire spre şosea.

Linişte.

Am deschis portiera şi am coborât din maşină. Am păşit drept pe terasament. Şina din stânga era la nici un metru distanţă. Sclipea în lumina lunii. M-am gândit că trenul trebuia să fie la vreo şaisprezece kilometri de noi. Trecând, poate chiar în acel moment, prin Marietta.

Deveraux a ieşit pe partea ei şi ne-am întâlnit lângă portbagajul Caprice-ului. Unsprezece şi cincizeci şi unu de minute. Mai erau nouă minute. Ne-au uitat de-a lungul şoselei.

Linişte.

Deveraux s-a întors şi a deschis portiera din spate. A cercetat bancheta.

— Pentru orice eventualitate. N-ar strica să fim pregătiţi.

— Prea înghesuit, am spus eu.

— Nu-ţi place în maşină?

— Ăştia nu le construiesc destul de late.

Deveraux s-a uitat la ceas, apoi mi-a zis:

— N-o să ne întoarcem la timp la Toussaint's.

— Hai s-o facem chiar aici, i-am propus. Pe pământ.

Zâmbetul ei devenea tot mai larg.

— Mie îmi sună bine, mi-a răspuns. Ca Janice Chapman.

— Dacă aşa o fi făcut, am spus eu.

Mi-am scos haina de la uniformă şi am întins-o pe jos, peste buruieni, cât de bine am putut.

Am aruncat o privire de-a lungul şoselei.

Linişte.

Ea şi-a scos tocul armei şi l-a aşezat pe scaunul din spate al maşinii. Unsprezece cincizeci şi patru. Şase minute. Am îngenuncheat şi mi-am lipit urechea de şine. Am auzit o şoaptă metalică. Aproape insesizabilă. Trenul, aflat la zece kilometri spre sud.

Am aruncat încă o privire de-a lungul şoselei.

Am văzut o scăpărare la est.

Faruri.

— Dragul de Butler, a spus Deveraux.

Strălucirea a devenit mai puternică, apoi am auzit zgomot de

cauciucuri şi un motor care huruia în liniştea nopţii. Pe urmă, strălucirea s-a despicat în două raze distincte, sunetul a devenit mai puternic şi, o secundă mai târziu, maşina lui Butler trecea ca un fulger, de la stânga la dreapta, prin faţa noastră, repezindu-se peste şine fără să încetinească deloc. A zburat pe partea cealaltă şi a aterizat din nou pe pământ, cu scârţâit de cauciucuri şi într-un nor de praf. Apoi a dispărut.

Mai erau patru minute.

Nu am fost nici rafinaţi, nici eleganţi. Ne-am scos pantofii, ne-am tras pantalonii jos şi am abandonat orice sofisticare adultă în favoarea unor pure instincte animalice. Deveraux s-a trântit pe pământ şi s-a aşezat frumos pe haina mea, iar eu m-am lăsat deasupra ei, m-am sprijinit în palme şi am pândit în zare licărul farului montat pe locomotiva trenului. Încă nu se vedea. Mai erau trei minute.

Ea şi-a încolăcit picioarele în jurul şoldurilor mele şi ne-am pornit, repede şi tare din prima clipă, nerăbdători, disperaţi, plini de o energie necontrolată. Deveraux rămânea fără suflare, gâfâia, îşi rotea capul dintr-o parte în alta, strângând în pumni tricoul meu şi trăgea de el. Ne sărutam şi respiram în acelaşi timp, iar ea şi-a arcuit spatele, frecându-şi ceafa de sol, a întins gâtul şi a deschis ochii, privind lumea cu susul în jos.

Apoi pământul a început să se cutremure.

La fel ca mai înainte, a pornit uşor, cu aceeaşi vibraţie constantă, asemănătoare cu începutul unui seism. Pietrele dintre şine scârţâiau şi trosneau. Anvelopele dârdâiau. Şinele s-au pornit să cânte, cu murmure, vaiete şi şoapte. Traversele au început să salte. Pietrele de balast zornăiau şi tresăreau. Pământul dansa sub palmele şi sub genunchii mei, cu vibraţii puternice, ca de bas. Am ridicat privirea, am inspirat adânc, am mijit ochii şi am văzut în depărtare farul. La douăzeci de metri sud de noi, vechiul turn de apă a început să se clatine, iar trompa lui de elefant, să se legene. Pământul ne izbea de jos în sus. Şinele ţipau şi gemeau. Sirena trenului a scos un zgomot prelung, puternic, stingher. Sirena de avertizare de la intersecţia aflată la treizeci şi cinci de metri distanţă a început să sune. Trenul a continuat să se apropie, de neoprit, încă îndepărtat, apoi tot mai aproape, chiar lângă noi, chiar deasupra noastră, incredibil de masiv şi imposibil de zgomotos, ca întotdeauna.

Ca şi cum ar fi venit sfârşitul lumii.

Pământul s-a zguduit cu putere sub noi, făcându-ne să tresărim. Un curent de aer ne-a izbit din plin. Apoi locomotiva ne-a depăşit fulgerător, trecând cu roţile ei imense la doar un metru şi jumătate de

fețele noastre, urmată de un şir nesfârşit de vagoane, toate zdrăngănind, hurducăind puternic, sclipind în lumina lunii. Ne-am agățat unul de altul, un întreg minut, şaizeci de secunde nesfârşite, asurziți de scrâşnetul metalic, amorțiți de loviturile pământului, acoperiți de praful stârnit de curentul de aer. Sub mine, Deveraux a scos un țipăt surd şi şi-a aruncat capul pe spate, tresărind spasmodic, lovindu-mă cu pumnii în spate.

Trenul a trecut.

Am întors capul şi am văzut vagoanele îndepăr- tându-se cu o viteză constantă de o sută de kilometri pe oră. Vântul s-a potolit, seismul s-a oprit, mai întâi revenind la un tremur uşor, apoi dispărând cu totul, sirena a tăcut, şinele au încetat să mai țiuie şi s-a aşternut din nou tăcerea nopții. Ne-am rostogolit unul lângă celălalt, apoi am rămas întinşi pe spate, între buruieni, gâfâind, transpirați, asurziți, copleşiți de senzațiile interne şi externe. Haina mea se mototolise sub noi. Genunchii şi mâinile îmi erau julite. Mi-am zis că Deveraux trebuia să fie într-o stare şi mai proastă. M-am întors să verific şi am văzut-o ținând în mână pistolul meu Beretta.

75

Infanteria marină n-a agreat niciodată pistoalele Beretta la fel de mult ca armata, aşa că Deveraux îl mânuia pe al meu cu pricepere, dar nu cu foarte mult entuziasm. A scos încărcătorul, a aruncat un cartuş neexplodat, a verificat camera cartuşului, a tras piedica, apoi a reasamblat toate piesele.

— Scuze. Era în buzunarul hainei tale. Nu ştiam ce e. Mă împungea în fund. O să mă aleg cu o vânătaie.

— În cazul ăsta, eu îmi cer scuze, am zis. Fundul tău merită tot ce-i mai bun. E o comoară națională. Sau, cel puțin, o atracție regională.

Ea mi-a zâmbit, s-a ridicat cu mişcări ezitante şi s-a dus să-şi caute pantalonii. Poalele cămăşii îi atârnau, dar nu prea jos. Încă nu se vedea nici o vânătaie.

— De ce ți-ai luat arma? m-a întrebat ea.

— Din obişnuință.

— Te aşteptai la probleme?

— Orice e posibil.

— Eu am lăsat-o pe a mea în maşină.

— La fel au făcut şi mulți oameni morți.

— Nu suntem decât noi doi aici.

— Din câte ştim.

— Eşti paranoic.

— Dar viu, am spus eu. Şi încă n-ai arestat pe nimeni.

— Armata nu poate dovedi că refuz s-o fac, a replicat ea. Aşadar, ei sigur ştiu ceva. Ar trebui să-mi spună.

N-am mai zis nimic. I-am urmat exemplul şi m-am opintit să mă ridic, apoi mi-am tras pantalonii. Amândoi ne-am îmbrăcat, sărind de pe un picior pe altul, apoi ne-am sprijinit unul lângă celălalt de bara din spate a Caprice-ului şi ne-am legat şireturile. Întoarcerea pe şosea nu a fost o problemă. Deveraux a făcut mişcările în sens invers, urcând cu spatele pe linia de cale ferată ca în cazul unei parcări laterale, apoi parcurgând în marşarier toată distanța până la intersecție, răsucind volanul şi demarând înainte. Cinci minute mai târziu eram în camera mea de hotel. În pat. Ea a adormit imediat. Eu nu. Am rămas întins pe întuneric, cu ochii în tavan, şi m-am gândit.

Cel mai mult m-am gândit la discuția mea cu Leon Garber. Comandantul meu. Un om onest şi, din câte ştiam, prietenul meu. Dar criptic. „E adevărul, îmi spusese el. Femeia asta a fost în infanteria marină, Reacher. Timp de şaisprezece ani. Ştie cum să taie gâtul cuiva. Ştie cum s-o facă şi ştie cum să-şi acopere urmele.” Apoi îşi cam pierduse răbdarea. „Un om cu instinctele tale”, comentase el despre mine. Mai târziu, eu forțasem nota. „Ai putea să-mi ordoni să nu mă duc în Mississippi”, spusesem. „Aş putea”, răspunsese el. „Dar nu vreau. Nu ție. Am încredere că o să faci ce trebuie.”

Conversația se derula la nesfârşit în mintea mea.

Adevărul.

Instinctele.

Încredere.

În cele din urmă am adormit foarte târziu, deloc sigur dacă Garber îmi spusese ceva sau mă rugase ceva.

Convingerea mea solidă conform căreia niciodată nu e mai bine ca a doua oară a fost pusă la grea încercare când ne-am trezit, pentru că şi a cincea oară a fost destul de grozav. Amândoi eram uşor înțepeniți şi aveam dureri în urma extravaganței noastre în aer liber, aşa că am luat-o uşor, încet, iar căldura şi confortul patului ne-au fost de mare ajutor. În plus, nici unul dintre noi nu ştia dacă urma să mai existe o a şasea oară, ceea ce adăuga un strop de emoție ocaziei. După ce am terminat, am rămas tăcuți o vreme, apoi ea m-a întrebat când plec şi i-am răspuns că

nu ştiu.

Am luat micul dejun împreună, la restaurant, pe urmă ea a plecat la muncă, iar eu m-am dus la telefon. Am încercat s-o sun pe Frances Neagley la biroul ei de la Washington, dar nu se întorsese încă. Probabil că era încă prin vreun autobuz de noapte, pe undeva. Aşa că am format numărul lui Stan Lowrey, iar el mi-a răspuns imediat.

— Vreau să mai faci ceva pentru mine, i-am spus.

— Cum, nici o glumă în dimineața asta? Despre cât de surprins eşti că sunt încă aici? a comentat el.

— N-am avut timp să mă gândesc la una. O voiam pe Neagley, nu pe tine. Ar trebui să încerci să dai de ea cât mai repede posibil. Se pricepe mai bine decât tine la porcăriile astea.

— Şi decât tine. De ce ai nevoie?

— De răspunsuri rapide, am zis eu.

— La ce întrebări?

— Statistic vorbind, unde e cel mai probabil să găseşti puşcaşi marini americani şi stăvilare de beton, prin apropiere?

— În sudul Californiei, a spus Lowrey. Statistic vorbind, aproape sigur în Camp Pendleton, la nord de San Diego.

— Corect, am încuviințat eu. Am nevoie să dau de urma unui polițist militar din infanteria marină, care a fost acolo acum cinci ani. Îl cheamă Paul Evers.

— De ce?

— Pentru că părinții lui erau domnul şi doamna Evers şi le plăcea prenumele Paul, cred.

— Nu, de ce ai nevoie să dai de el?

— Vreau să-i pun o întrebare.

— Uiți ceva.

— Cum ar fi?

— Eu sunt în armată, nu în infanteria marină. Nu mă pot băga în dosarele lor.

— De asta trebuie s-o suni pe Neagley. Ea o să ştie cum să facă.

— Paul Evers, a repetat el tărăgănat, de parcă şi-ar fi notat numele pe ceva.

— Sun-o pe Neagley, am spus din nou. E urgent. O să revin cu un telefon.

Am închis, am mai vârât câteva monede în fantă şi am format numărul de la Kelham pe care Munro i-l dăduse lui Deveraux la început.

A răspuns un alt tip. Mi-a spus că maiorul plecase la prima oră, cu o maşină, spre Birmingham, Alabama. I-am răspuns că ştiam de planul ăsta. L-am rugat să verifice dacă aşa se şi întâmplase. Aşa că tipul a verificat, apoi a revenit la mine şi mi-a confirmat că nu, nu se întâmplase aşa. Munro se afla încă în garnizoană. Mi-a dat numărul din camera lui, iar eu am pus telefonul în furcă şi am format din nou.

Când maiorul a răspuns, i-am zis:

— Mulțumesc că ai rămas.

— Dar pentru ce am rămas? a replicat el. Acum nu fac decât să mă ascund în camera mea. Să ştii că nu sunt prea popular pe aici.

— Nu te-ai înrolat în armată ca să fii popular.

— De ce ai nevoie?

— Am nevoie să aflu mişcările lui Reed Riley pe ziua de azi.

— De ce?

— Vreau să-i pun o întrebare.

— Asta s-ar putea să fie dificil. Din câte ştiu, o să fie prins mai toată ziua. S-ar putea să dai de el la prânz. Asta dacă o să aibă vreme pentru prânz. Iar dacă o să aibă, o să-l ia foarte devreme.

— Nu, trebuie să vină el la mine. În oraş.

— N-ai înțeles. Starea de spirit s-a schimbat pe-aici. Compania Bravo nu mai e în dizgrație. Tatăl lui Riley o să aterizeze în curând pentru o vizită.

— Senatorul? Azi?

— Sosirea e programată în jurul orei unu. E anunțată neoficial drept o celebrare a activității băieților noştri în Kosovo.

— Cât o să dureze?

— Ştii cum sunt politicienii. Bătrânul ar trebui să asiste la nu ştiu ce rahat de antrenament în după-amiaza asta, dar, aproape sigur, o să i se scoale şi o să vrea să rămână toată noaptea la o băută cu băieții.

— OK, am spus. O să mă descurc eu cumva.

— Altceva?

— Păi, dacă tot stai degeaba, ai putea să-mi spui câteva lucruri?

— Ce lucruri?

Am auzit un țiuit în receptor, aşa că i-am zis:

— De ce nu mă suni tu pe banii guvernului?

I-am citit numărul înscris pe aparat şi am închis. M-am întors la masa mea să plătesc micul dejun, iar când am revenit la telefon, acesta suna deja.

— Ce lucruri? a reluat Munro.

— Impresii, mai ales. Despre Kelham. Cum ar fi: există vreun

motiv serios pentru care Alfa şi Bravo îşi au baza acolo?

— În comparaţie cu ce loc?

— În comparaţie cu orice alt loc aflat la est de fluviul Mississippi.

— Kelham e o bază destul de izolată, a spus Munro. Ajută la partea cu secretizarea.

— Aşa mi s-a spus şi mie. Dar nu cred. Există secrete în fiecare unitate. Ar putea să ţină chestia asta sub tăcere oriunde altundeva. Kosovo nici măcar nu e un subiect interesant. Cine s-ar obosi măcar să tragă cu urechea? Dar au ales Kelham acum un an. De ce au făcut-o? Ai văzut ceva acolo care ar face ca baza asta să fie singura opţiune?

— Nu, a răspuns Munro. Nu prea. E adecvată, nu încape îndoială. Dar nu esenţială. Presupun că s-au gândit să trimită patru sute de portofele în plus într-un orăşel aflat pe moarte.

— Exact, am zis eu. A fost o decizie politică.

— Nu-s toate aşa?

— Încă ceva, am spus eu. Te-ai lămurit cum a sfârşit-o Janice Chapman pe alee, nu?

— Sper că da, a spus el. Din ce am văzut ieri-seară, şeriful Deveraux impune o zonă de siguranţă în jurul străzii principale. Se asigură că toată acţiunea se petrece între baruri şi linia de cale ferată. Aşadar, atât strada principală, cât şi aleea rămân pustii. Deci, infractorul trebuie să se fi oprit pe bulevard şi să fi cărat cadavrul din direcţia aia.

— Cât i-ar fi luat?

— Nu contează. Nu era nimeni acolo să-l vadă. Ar fi putut să dureze un minut, ar fi putut să dureze douăzeci.

— Dar de ce acolo? De ce nu în altă parte, la cinşpe kilometri distanţă?

— Cred că a vrut ca trupul să fie găsit.

— Erau multe alte locuri izolate în care tot ar fi fost găsit. De ce acolo?

— Nu ştiu, a spus Munro. Poate că ucigaşul a fost constrâns în vreun fel de împrejurări. Poate s-a trezit că are companie, pe undeva prin apropiere. Cum ar fi la restaurant sau în vreunul dintre baruri. Poate că a trebuit s-o şteargă şi să rezolve problema foarte repede. Poate că n-a putut să lipsească foarte mult fără ca cineva să bage de seamă. Deci, ar fi fost nevoit să renunţe la siguranţă în schimbul vitezei. Ceea ce ar fi impus alegerea unui loc în apropiere.

— Poţi să-mi mai laşi încă o zi? am întrebat eu. Adică să rămâi şi mâine?

— Nu, a spus el. Deja o s-o încasez rău de tot pentru întârzierea asta. Nu pot risca două zile.

— Laşule!

A pufnit în râs.

— Scuze, omule, dar dacă nu termini azi, eşti pe cont propriu.

76

Iminenta vizită a generalului Carlton Riley a păstrat liniştea în oraş. Era ca şi cum porţile de la Kelham ar fi fost din nou ferecate. Mă îndoiam că permisiile fuseseră revocate oficial, dar rangerii militari sunt soldaţi devotaţi şi, cu siguranţă, comandantul bazei făcuse aluzii serioase privind implicarea sută la sută în toată tevatura. Am ieşit din restaurant şi am descoperit că strada principală căzuse din nou în toropeală. Buickul meu de împrumut era singura maşină parcată în tot cvartalul. Părea singură şi abandonată. M-am urcat la volan, am condus până la hotel, mi-am recuperat periuţa de dinţi şi mi-am rezolvat problemele la recepţie. Apoi m-am suit din nou în maşină şi am plecat în expediţie.

Am pornit vizavi de parcarea pustie aflată între restaurant şi biroul şerifului. De acolo am mers o sută optzeci de metri către sud, spre locul în care strada principală începea să cotească, avansând repede, dar nu cu o viteză nebunească. Am luat-o la stânga, pe strada unde copilărise Deveraux, şi m-am grăbit să ajung la casa ei, a patra pe dreapta. Timp total: patruzeci şi cinci de secunde.

Am virat peste mocirla uscată şi am intrat pe aleea năpădită de buruieni, pe lângă clădirea dărăpănată, prin curtea din spate, pe lângă gardul viu, spre suportul pentru vânat. Am făcut stânga, am dat cu spatele, am deschis portbagajul şi am coborât.

Timp total: un minut şi cincisprezece secunde.

Aveam copaci în stânga, copaci în dreapta, copaci în faţă. Un loc izolat, chiar şi în plină zi. Am mimat ridicarea unui corp uman, tăierea legăturilor de la încheieturi, a celor de la glezne, transportarea cadavrului până la maşină, coborârea lui în portbagaj. M-am deplasat de jur împrejur de mai multe ori, scoţând căptuşeli, sfori, curele şi faşe imaginare de la două încheieturi şi două glezne. M-am întors la suport, am ridicat o găleată imaginară plină cu sânge, am cărat-o până la maşină şi am înghesuit-o în portbagaj, alături de cadavru.

Am închis portbagajul şi m-am întors pe scaunul şoferului.

Timp total: trei minute şi zece secunde.

Am dat cu spatele, am virat, am parcurs iar toată aleea şi m-am întors pe strada principală. Am parcurs aceiaşi o sută optzeci de metri de mai înainte, apoi m-am oprit lângă bordura dintre magazinul cu produse de uz casnic şi drogherie. Chiar la intrarea pe alee.

Timp total: patru minute şi douăzeci şi cinci de secunde.

Plus un minut pentru a vărsa sângele pe alee.

Plus încă un minut pentru a o aşeza pe Janice May Chapman acolo.

Plus cinci secunde pentru a mă întoarce de unde pornisem.

Timp total: şase minute şi patruzeci de secunde.

La limită.

Poate suficient de mult pentru a rămâne în memoria cuiva, într-un context social, sau poate că nu.

Mi-am setat cronometrul mental la patru minute şi douăzeci şi cinci de secunde, pe urmă am condus spre nord, apoi spre est, către intersecția cu calea ferată. M-am oprit chiar în mijlocul ei. Timp total: patru minute şi cincizeci şi cinci de secunde. Plus un minut pentru a o căra pe Rosemary McClatchy în şanţ, alte treizeci de secunde pentru a reveni la maşină şi douăzeci de secunde pentru a mă întoarce de unde plecasem.

Timp total: şase minute şi patruzeci şi cinci de secunde.

Ceva mai mult, dar se încadra în acelaşi interval.

Nu m-am dus în locul în care fusese abandonată Shawna Lindsay, pe grămada de pietriş. N-avea rost. Acea destinație intra într-o cu totul altă categorie. Reprezenta o excursie de douăzeci de minute, numai drumul. Era singura excepție de la regula vitezei. Aşadar, avusese loc în condiții diferite. Fără companie. Fără context social. Cu o grămadă de timp la dispoziție pentru a străbate cu grijă drumurile de țară întunecate, printre şanțuri, cotind la dreapta, cotind la stânga, comițând fapta, apoi revenind, la fel de încet, cu la fel de multă grijă.

Dar lucrul cel mai interesant în privința locului unde fusese lăsat trupul neînsuflețit al Shawnei Lindsay era maşina care o dusese acolo. Ce fel de vehicul putea trece prin cartier de două ori, fără să atragă atenția sau să stârnească bârfe? Ce fel de maşină s-ar fi putut afla în mod normal prin zonă la acea oră din noapte?

Am mai rămas o vreme în Buick, apoi am parcat în fața restaurantului, am intrat şi am cumpărat un nou fişic de monede pentru telefon. Am încercat mai întâi să dau de Neagley şi am găsit-o la biroul

ei.

— Azi ai întârziat la muncă, am spus eu.

— Dar nu cu mult. Sunt aici de jumătate de oră.

— Scuze pentru autobuz.

— M-am descurcat, a zis ea.

Lui Neagley nu-i plăcea deloc să folosească transportul public. Prea multe riscuri de a avea contacte umane nedorite.

— Ai primit vreun mesaj de la Stan Lowrey? am întrebat-o eu.

— Da, şi deja am găsit ce te interesa.

— Într-o jumătate de oră?

— Mă tem că a fost uşor. Paul Evers a murit acum un an.

— Cum?

— Nimic dramatic. Un accident banal. Un elicopter s-a prăbuşit la Lejeune. De fapt, ştirea a şi apărut în ziare.

Un aparat Sea Hawk a rămas fără o elice. Au murit doi piloți şi trei pasageri, unul dintre ei fiind Evers.

— OK, trecem la planul B. Celălalt nume pe care îl vreau e Alice Bouton.

I l-am spus pe litere, apoi am adăugat:

— A fost trecută în rezervă, acum cinci ani, cu notare negativă. Aşa că ai face bine să-l suni din nou pe Stan. Se pricepe mai bine decât tine la porcăriile astea.

— Singurul lucru pe care îl are Lowrey în plus față de mine e un prieten care lucrează într-o bancă.

— Exact, am zis eu. De asta trebuie să-l suni. Corporațiile ştiu mai multe despre civili decât noi.

— De ce facem asta?

— Verific o poveste.

— Nu, te agăți de un pai. Asta faci.

— Crezi?

— Elizabeth Deveraux e vinovată, Reacher.

— Ai văzut dosarul?

— Doar copiile.

— Dar într-o situație ca asta trebuie să dai cu banul, am remarcat eu.

— Adică?

— Adică, poate că a făcut-o, poate că nu. Încă nu ştim.

— Ştim, Reacher.

— Nu cu siguranță.

— Bine că n-ai maşină, a conchis Neagley.

Am încheiat convorbirea cu ea şi, până să apuc să fac un pas, telefonul de pe perete a sunat, aducându-mi prima veste bună din acea zi.

77

Era Munro, care voia să-mi spună că băuse o cafea. Sau, mai precis, voia să-mi spună că stătuse de vorbă cu ospătarul care îi adusese cafeaua. Conversația planase în jurul festivităților care urmau să aibă loc în acea zi, iar maiorul mi-a transmis că ospătarul se aştepta la multă aglomerație până după cină, dar nu mai târziu. Popota avea să fie pustie toată seara, deoarece, ultima dată când venise în vizită, senatorul îi invitase pe toți în oraş, la Brannan's. I se păruse mai autentic din punct de vedere politic şi nu încăpea îndoială că bătrânul avea să procedeze la fel şi de data asta.

— OK, am spus. Asta-i bine. Până la urmă, Riley tot o să vină la mine. Cu tăticul după el. La ce oră se termină cina?

— După spusele ospătarului, e programată să se încheie la ora opt.

— OK, am repetat eu. Sunt sigur că tatăl şi fiul vor părăsi unitatea împreună. Vreau să te ții după ei din clipa în care ies pe poartă. Dar fără să-i stinghereşti. Poți face asta?

— Tu ai putea?

— Probabil.

— Atunci, ce te face să te îndoieşti de capacitățile mele?

— Scepticismul înnăscut, presupun. Dar, orice ar fi, ține urechile ciulite până la opt diseară şi foloseşte numărul ăsta de contact dacă ai nevoie de mine. Eu o să tot trec prin local toată ziua.

— Bine, a spus Munro. O să te văd mai târziu. Dar dacă tu o să mă vezi sau nu pe mine, asta e o cu totul altă chestiune.

Am încheiat convorbirea şi am rugat-o pe chelneriță să-mi preia apelurile, în caz că avea să mă mai sune cineva. I-am cerut să noteze numărul apelantului pe carnețelul ei de comenzi. Apoi am rămas să aştept. Informații, întâlniri față în față şi concluzii decisive. Am ieşit pe trotuarul străzii principale şi am lâncezit la soare. Vizavi, tipul de la magazinul cu cămăşi făcea acelaşi lucru. Luase o pauză şi ieşise la aer. La stânga mea, doi bătrâni stăteau pe o bancă în fața drogheriei. Patru mâini sprijinite în două bastoane, între două perechi de genunchi. În afară de noi patru, oraşul era pustiu. Nu tu zgomot, nu tu agitație, nu tu trafic.

Linişte deplină.

Până când şi-a făcut apariția echipa de răcani proşti de la Kelham.

Erau patru în total. Am bănuit că reprezentau propria versiune a unității pentru Biroul de Relații cu Senatul, pregătind terenul în acelaşi fel în care serviciile secrete pregătesc din vreme o vizită prezidențială. Au ieşit de pe aleea care trecea prin spatele băncii unde stăteau bătrânii. M-am gândit că tocmai le făcuseră o vizită fraților Bran- nan şi îi preveniseră în legătură cu ce avea să urmeze în seara aceea. Poate că făcuseră nişte aranjamente. Caz în care le uram multă baftă fraților Brannan. Mi-am închipuit că facturarea unui întreg birou senatorial trebuia să fie o experiență lungă şi chinuitoare.

Cei patru tipi erau toți ofițeri. Doi locotenenți, un căpitan şi un locotenent-colonel în fruntea plutonului. Avea vreo cincizeci de ani şi era gras. Era genul de ofițer care îndeplineşte sarcini uşoare şi arată ridicol în ținută de campanie. Ca un civil la un bal mascat. S-a oprit pe trotuar, cu mâinile în şolduri. S-a uitat de jur împrejur. M-a văzut. Şi eu eram în ținută de campanie. Păream să fiu unul de-al lor. I-a spus ceva peste umăr locotenentului din spatele său. Era prea departe ca să-i aud vocea, dar am citit pe buze. A zis: „Spune-i lu' ăla să-şi mişte fundul încoace repejor." Am bănuit că voia să ştie de ce nu eram în garnizoană, pregătindu-mă să mă dedic trup şi suflet cauzei nobile.

Vederea locotenentului nu era la fel de bună ca a mea. A parcurs aproape tot drumul adoptând un anumit limbaj al corpului, care s-a schimbat pe loc, când s-a apropiat îndeajuns încât să-mi vadă însemnele. S-a oprit la o distanță respectabilă, ca la un metru şi douăzeci de centimetri, m-a salutat şi a spus:

— Domnul colonel ar vrea să vă vorbească.

În mod normal, m-aş fi purtat frumos cu locotenentul. Eu însumi fusesem unul, nu cu foarte multă vreme în urmă. Dar atunci n-aveam chef de prostii. Aşa că am dat doar din cap şi am zis:

— OK, puştiule, spune-i să vină încoace.

— Domnule, cred că ar prefera să mergeți dumneavoastră la el.

— Nu dau o ceapă degerată pe preferințele lui.

Puştiul s-a albit la față, a clipit de două ori, a făcut stânga împrejur şi s-a întors. Probabil că tot drumul s-a gândit cum să traducă răspunsul meu în termeni acceptabili, pentru că n-a urmat o explozie instantanee. În schimb, colonelul a rămas nemişcat o clipă, apoi s-a pornit în direcția mea. S-a oprit la un metru distanță, iar eu l-am salutat

elegant, doar ca să-i menţin starea de confuzie.

Mi-a răspuns la salut şi m-a întrebat:

— Ne cunoaştem, domnule maior?

— Depinde de câte necazuri ai avut, domnule colonel. Ai fost vreodată arestat?

— Dumneata eşti celălalt poliţist militar. Omologul maiorului Munro.

— Sau el e omologul meu, am spus. Oricum, sunt sigur că îţi urăm amândoi o zi minunată.

— De ce eşti încă aici?

— De ce n-aş fi?

— Mi s-a spus că toate problemele au fost rezolvate.

— Problemele o să fie rezolvate când o să zic eu. Asta-i natura muncii de poliţist.

— Când ţi-ai primit ultimele ordine?

— Acum câteva zile. De la colonelul John James Frazer din cadrul Pentagonului, dacă nu mă înşel.

— E mort.

— Sunt sigur că succesorul lui va avea noi ordine pentru mine la momentul potrivit.

— Ar putea trece săptămâni până la instalarea unui succesor.

— Atunci, asta e, cred că sunt blocat aici.

Tăcere.

Apoi grasul a spus:

— Să te ţii departe de ochii lumii în seara asta. Ai înţeles? Senatorul nu trebuie să vadă nici o prezenţă din partea Diviziei de Investigaţii Criminale. Nu trebuie să existe elemente care să amintească de recentele suspiciuni. Nici unul. E clar?

— S-a notat rugămintea.

— E mai mult decât o rugăminte.

— Următorul lucru după o rugăminte e un ordin. Doar că tu nu eşti pe lanţul meu ierarhic.

Tipul şi-a pregătit o replică, dar, în cele din urmă, n-a mai spus nimic. S-a răsucit pe călcâie şi s-a întors, cu paşi nesiguri, la amicii săi. În acea clipă am auzit, foarte slab, prin uşă, telefonul sunând în restaurant şi am ajuns la el cu un pas înaintea chelneriţei.

78

Era Frances Neagley, de la biroul ei din Washington.

— Se pare că Bouton e un nume foarte rar.

— Stan Lowrey te-a învățat să spui asta?

— Nu, Stan vrea să ştie dacă e rudă cu Jim Bouton, jucătorul de baseball. Probabil că este, cel puțin de departe, dat fiind cât de rar e numele. Eu însă îmi bazez concluziile pe o oră de muncă serioasă, în urma căreia n-am dat de nici un fel de Bouton, cu atât mai puțin de vreo Alice Bouton. Acestea fiind spuse, în momentul de față nu pot merge mai departe de trei ani în trecutul infanteriei marine, aşa că aş rata-o oricum, iar dacă a fost trecută în rezervă cu notare negativă, probabil că n-a făcut rost de vreo slujbă sau de vreun venit care ar figura în prea multe locuri.

— Probabil că locuieşte într-un parc de rulote, am spus eu. Şi nu pe lângă Pendleton. Sudul Californiei e prea scump. Trebuie să se fi mutat.

— Am de dat un telefon la FBI. Şi altul unui amic din conducerea serviciului de personal al infanteriei marine, pentru istoricul poveştii. Iar Stan îl bate la cap pe prietenul lui bancher pentru informații civile. Deşi s-ar putea ca tipa să nici nu aibă cont bancar. Dacă locuieşte într-o rulotă. Dar, mă rog, voiam doar să îți dau de ştire că ne ocupăm de problemă, atâta tot. O să avem mai multe informații mai târziu.

— Cât de târziu?

— În seara asta, sper.

— Ar fi bine înainte de ora opt.

— O să fac tot ce pot.

Am închis telefonul şi m-am hotărât să rămân la restaurant, ca să iau prânzul.

Inevitabil, Deveraux şi-a făcut apariția în mai puțin de zece minute, în căutarea propriului prânz şi, poate, în căutarea mea. A intrat şi s-a oprit în fața ferestrei, în con- tre-jour. Părul îi strălucea ca o aură. Cămaşa îi era uşor transparentă. Îi vedeam curbura taliei. Sau i-o ghiceam, cel puțin. Pentru că eram obişnuit cu ea. Îi întrezăream şi contururile sânilor.

A remarcat că o priveam insistent şi s-a apropiat, iar eu i-am împins cu piciorul scaunul din fața mea. S-a aşezat, aducând cu ea lumina din spate. A zâmbit şi mi-a spus:

— Cum a fost dimineața asta pentru tine?

— Nu, cum a fost pentru tine? am replicat eu.

— Aglomerată, a răspuns ea.

— Faci progrese?

— Cu ce?

— Cu cele trei crime nerezolvate.

— Se pare că armata a rezolvat crimele alea, a spus ea. Şi o să fac bucuroasă ceva în privința lor de îndată ce armata îşi va împărtăşi informațiile.

Am tăcut.

— Ce? m-a întrebat ea.

— Nu pari foarte interesată să afli cine-i vinovatul, asta-i tot.

— Şi ce să fac?

— Armata zice că a fost un civil.

— Am priceput asta.

— Ştii cine a fost?

— Poftim?

— Ştii cine a fost?

— Mă întrebi sau afirmi?

— Spun doar că ştiu cum merg lucrurile astea. Sunt unii oameni pe care pur şi simplu nu-i poți aresta. Doamna Lindsay ar fi fost unul dintre ei, de exemplu. Să presupunem că ea ar fi luat-o pe arătură, şi-ar fi ieşit din minți şi s-ar fi apucat să împuşte pe careva. Nu ai fi arestat-o pentru asta.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că în orice oraş sunt oameni pe care şeriful nu i-ar aresta.

A tăcut multă vreme.

— Poate, a replicat ea. Bătrânul Clancy ar putea fi unul dintre ei. Dar el n-a tăiat gâtul nimănui. Şi aş aresta pe oricine altcineva.

— OK.

— Poate crezi că nu-mi fac bine meseria.

Am tăcut.

— Sau poate crezi că mi-am pierdut abilitățile pentru că aici nu se petrec infracțiuni.

— Ştiu că aici se petrec infracțiuni, am spus eu. Ştiu că întotdeauna s-au petrecut. Sunt sigur că tatăl tău a văzut crime pe care eu nici nu mi le pot imagina.

— Dar?

— Aici nu se fac anchete. Şi niciodată nu s-au făcut. Pun pariu că, în nouăzeci şi nouă la sută dintre cazuri, tatăl tău a ştiut exact cine ce a făcut, în cele mai mici detalii. Dacă a putut face ceva în privința asta, e cu totul altceva. Şi pun pariu că singurul caz dintr-o sută în care n-a ştiut cine-i vinovatul a rămas nerezolvat.

— Vrei să spui că sunt un anchetator prost?

— Vreau să spun că postul de şerif nu e unul de anchetator. Aici e nevoie de alte abilităţi. Tot felul de chestii care ţin de comunitate. Iar tu te pricepi la ele. Pentru restul ai un detectiv. Doar că acum el lipseşte.

— Mai ai şi alte probleme de discutat înainte să comandăm?

— Doar una, am spus.

— Care?

— Mai spune-mi încă o dată. N-ai avut niciodată o relaţie cu Reed Riley, nu-i aşa?

— Reacher, ce-i asta?

— E o întrebare.

— Nu, n-am avut niciodată o relaţie cu Reed Riley.

— Eşti sigură?

— Reacher, te rog!

— Eşti?

— Nici măcar nu ştiam că e aici. Ţi-am mai spus asta.

— OK, am replicat eu. Hai să comandăm.

Evident că era furioasă pe mine, dar era şi înfometată. Cu siguranţă, mai mult înfometată decât furioasă, pentru că a rămas la masă. Să se mute la altă masă n-ar fi fost de ajuns. Ar fi trebuit să părăsească restaurantul ca o furtună, într-un gest teatral, şi nu era pregătită să facă asta pe stomacul gol.

A comandat plăcintă cu pui, bineînţeles.

— E ceva ce nu-mi spui, mi-a zis, în cele din urmă.

— Crezi?

— Ştii cine e vinovatul.

Am tăcut.

— Ştii, nu-i aşa? Ştii cine e. Deci, tot discursul n-a fost pentru că eu nu ştiu cine e. A fost pentru că tu ştii.

Am tăcut.

— Cine e?

N-am răspuns.

— Vrei să-mi spui că e un om pe care nu l-aş aresta? Pe cine n-aş aresta? N-are sens. Adică, e limpede că pentru armată e o idee grozavă să arunce vina pe cineva despre care ştiu că nu va fi arestat niciodată. Am priceput asta. Dacă nu există nici o arestare, atunci nu pot exista nici o acuzaţie, nici un interogatoriu, nici un interviu, nici un proces şi nici un verdict. Aşadar, nici o dovadă. Deci, toată lumea poate trăi fericită până la adânci bătrâneţi. Dar de unde să ştie armata pe cine

n-aş aresta? Persoană care, apropo, nu există. Deci, toată chestia asta e aiurea.

— Nu ştiu cine e, am spus eu. Nu sunt sigur. Nu încă.

79

Ne-am terminat mâncarea fără să mai spunem mare lucru. Apoi am comandat plăcinte. Cu piersici, normal. Şi cafea.

— A trecut pe la tine echipa de relații publice de la Kelham?

A dat din cap că da.

— Chiar înainte să-mi iau pauza de prânz.

— Deci, ştii ce o să se întâmple în seara asta.

— La ora opt, a spus ea. Toată lumea să se comporte cât mai frumos.

— N-ai nici-o problemă cu asta?

— Ei ştiu regulile. Dacă se țin de ele, eu n-o să le fac probleme.

Atunci, a sunat telefonul. Deveraux s-a întors şi s-a uitat perplexă la el, de parcă nu-l mai auzise sunând vreodată. Ceea ce era foarte posibil.

— E pentru mine.

M-am ridicat de la masă şi am răspuns. Era Munro.

— Am detaliile privind transportul, dacă te interesează. Reed Riley nu mai are maşină, după cum ştii, aşa că va împrumuta un vehicul de comandament, simplu, de culoare măslinie. O să-l aibă pasager doar pe tatăl său. Celor de la parcul auto li s-a cerut să pregătească maşina pentru ora opt fix.

— Mersi, am zis. Bine de ştiut. Se estimează vreo oră de întoarcere?

— În seara asta se dă stingerea la unsprezece. Neoficial, vestea s-a răspândit din gură în gură, dar aşa o să se întâmple. Câteva beri e autentic. Prea multe e jenant. Asta-i ideea. Aşa că oamenii o să plece din oraş încă de la zece şi jumătate. Avionul senatorului e programat să decoleze la miezul nopții.

— Bine de ştiut, am repetat eu. Mersi. El a sosit?

— Acum douăzeci de minute, într-un Lear al armatei.

— A început deja tevatura?

— Prima mişcare o să fie peste vreo oră.

— Îmi aduci şi mie notițele tale din timpul interogatoriilor?

— De ce?

— Sunt câteva chestii pe care vreau să le verific. Ai putea să dai

o fugă până la restaurant de cum vezi că senatorul dă semne c-o să rămână locului zece minute?

Munro a fost de acord, aşa că am închis telefonul şi m-am întors la masă, tocmai când Deveraux se ridica să plece.

— Îmi pare rău, trebuie să mă întorc la muncă. Am multe de făcut. Am trei crime de rezolvat.

Apoi a trecut pe lângă mine îmbrâncindu-mă la o parte şi a ieşit pe uşă.

Aşteptare. Mi-am petrecut o parte din timp plim- bându-mă de colo până colo. M-am învârtit în jurul clădirii în care se afla biroul şerifului şi am păşit până în capătul terenului bătătorit din spatele străzii principale. Şinele din stânga mea erau tăcute. Magazinele şi barurile din dreapta erau toate deschise, dar nu aveau clienți. În fiecare local lucrau femei de serviciu, toate de culoare, toate având peste patruzeci de ani, toate aplecate deasupra mopurilor şi a găleților, toate supravegheate de patroni nerăbdători, care ştiau că un senator american avea să treacă prin zonă, poate chiar să intre. Brannan's avea parte de mai multă atenție decât toate. Se muta mobila, se umpleau frigiderele, se scotea gunoiul. Până şi geamurile erau spălate.

Vizavi de bar, casa de împrumuturi nu avea nici un client. Shawna Lindsay lucrase acolo şi fusese acum înlocuită de o altă tânără, mai puțin frumoasă, dar poate la fel de pricepută la cifre. Stătea pe un scaun înalt, după o tejghea, având în spate o siglă luminoasă a companiei Western Union. Aveam timp de pierdut, aşa că am intrat într-o doară. Femeia şi-a ridicat privirea când am deschis uşa, zâmbindu-mi de parcă s-ar fi bucurat să mă vadă. Poate că eram primul client din acea zi.

Am întrebat-o cum funcționează sistemul şi, după un mic schimb de replici, am priceput că îmi puteam suna banca şi puteam să cer să mi se trimită bani la oricare birou de acest gen din America. Aveam nevoie de o parolă pentru bancă şi de un act de identitate sau de aceeaşi parolă pentru birou. Nu uitați, asta se întâmpla în 1997. Lucrurile erau destul de degajate pe atunci. Ştiam că existau tot felul de bănci în jurul Pentagonului, pentru că treizeci de mii de oameni adunați la un loc reprezintă o piață mare de exploatat. Am decis ca data viitoare când voi ajunge la Washington să-mi mut contul la una dintre ele, să-i aflu numărul de telefon şi să-mi fac o parolă. Pentru orice eventualitate.

I-am mulțumit tinerei şi am plecat mai departe, spre următorul magazin de pe stradă, cel de arme. Am cumpărat muniție de rezervă

pentru Beretta, gloanțe de 9 milimetri într-o cutie cu douăzeci de bucăți şi un încărcător suplimentar, în care puteam băga cincisprezece dintre ele. Am verificat dacă se potrivea şi dacă funcționa. Majoritatea tipilor care nu-şi verifică noile echipamente sunt încă în viață, dar în nici un caz toți. Am înlocuit cartuşul pe care îl lăsasem în țeasta piticului, apoi mi-am vârât arma la loc într-un buzunar, iar noul încărcător şi cele patru gloanțe rămase, în celălalt.

Şi, cu asta, am terminat cumpărăturile. Nu aveam nevoie de un casetofon la mâna a doua şi nici de piese auto. Aşa că am cotit pe aleea lui Janice Chapman şi m-am întors la restaurant. Chelnerița m-a întâmpinat la uşă, spunându-mi că nu mă căutase nimeni la telefon. Am mai rămas acolo o secundă, ezitând, apoi am ridicat receptorul, am băgat o fisă şi am sunat la centrala Trezoreriei. Acelaşi număr pe care îl formasem de la vechiul telefon galben din bucătăria familiei Lindsay. Mi-a răspuns aceeaşi femeie. De vârstă mijlocie, cu o voce rafinată.

— Către cine vă pot direcționa?

— La biroul lui Joe Reacher, vă rog.

Au urmat aceleaşi foşnete, pocnete şi aceeaşi clipă de linişte. Apoi tânăra despre care eram sigur că purta o fustă de culoare deschisă şi un pulover alb a ridicat receptorul şi a spus:

— Biroul domnului Reacher.

— Domnul Reacher e acolo?

Mi-a recunoscut imediat vocea, poate pentru că era exact ca a lui Joe.

— Nu, îmi pare rău, nu s-a întors încă. E tot în Georgia. Cred. Sper, cel puțin.

— Pari îngrijorată, am zis eu.

— Sunt, puțin.

— Nu fi, am încurajat-o eu. Joe e băiat mare. Poate să se descurce cu orice s-ar ivi în Georgia. Cred că nici măcar nu e alergic la alune[1].

Apoi am închis, am mers până în fundul încăperii şi m-am aşezat la cea mai îndepărtată masă pentru două persoane. Am stat acolo, aşteptându-l pe Munro, măsurând timpul în minte.

Munro a apărut cam când a promis, la o oră după ultima noastră discuție telefonică, plus cinci minute pentru drum. A parcat maşina cu

[1] Aluzie la faptul că Georgia este lider în producția de alune și nuci Pecan (n.tr.)

care venise, una obişnuită, lângă bordură, a intrat şi m-a găsit, în spate de tot, în întuneric. Şi-a descheiat buzunarul de sus, de unde a scos carneţelul negru pe care îl văzusem mai înainte. L-a pus pe masă şi a zis:

— Păstrează-l. Nimeni altcineva n-o să-l vrea. Nu i s-a rezervat un loc permanent în Arhivele Naţionale.

Am încuviinţat din cap.

— Un colonel oarecare mi-a zis că nu trebuie să existe elemente care să amintească de recentele suspiciuni.

Munro a încuviinţat, la rândul lui.

— Tocmai am avut parte de acelaşi discurs. Apropo, tipul ăla e furios rău pe tine. L-ai jignit în vreun fel?

— Sper că da.

— O să-i scrie un raport lui Garber.

— Întotdeauna avem nevoie de hârtie igienică.

— Plus copii peste tot. O să devii celebru.

S-a uitat fix la mine pentru o secundă, poate cu regret, apoi s-a întors la maşina lui. Am deschis carneţelul negru şi am început să citesc.

80

Scrisul lui Munro era mărunt, îngrijit şi meticulos. Umplea aproape cincizeci dintre paginile înguste. Metoda lui era să înregistreze două sau trei convorbiri deodată, apoi să le rezume înainte de a trece la următoarele două sau trei. În felul ăsta, atât informaţiile brute, cât şi concluziile erau păstrate unele lângă altele, ultimele pentru uşurinţa verificărilor, primele pentru a le reconfirma pe ultimele. Un sistem circular, sigur, eficient şi conştiincios. Era un poliţist bun. Fotografia lui Reed Riley rămăsese în carneţel, prinsă bine între ultimele notiţe şi prima pagină albă. Mi-am dat seama că o folosise ca semn de carte.

Toate cele cincizeci de pagini erau concentrate asupra lui Janice May Chapman. Reieşise repede că ea şi Riley avuseseră o aventură. Nu că el ar fi spus ceva despre fată. Sau despre orice altceva. Îşi luase un avocat de la bun început şi îşi limitase răspunsurile la nume, rang şi matricolă. Nu era o mare problemă pentru un investigator de talia lui Munro. Maiorul stătuse de vorbă cu fiecare bărbat din Compania Bravo şi storsese informaţiile din punctele slabe şi din vorbele spuse într-o doară. Luase fragmente din menţiuni trecătoare şi le pusese la un loc, ţesându-le într-o poveste solidă, de încredere.

Oamenii lui Riley rostiseră despre el cuvinte pe care le mai

auzisem de multe ori până atunci. Era prea tânăr ca să fie o legendă, dovedise prea puține ca să devină o stea, dar avea un soi de charismă specifică celebrităților, în parte datorită tatălui său şi în parte datorită propriei lui personalități. Dar nu era îndrăgit. Conversațiile înregistrate erau loiale până la capăt, dar era o loialitate instituțională, nu personală, toată filtrată prin ura tradițională a oricărui soldat față de poliția militară.

Nimeni nu avea nimic rău, dar nici bun de spus despre tip. Citind printre rânduri ce se spusese şi ce nu, mi-am dat seama că Riley era dornic să impresioneze şi se dădea în spectacol, era nerăbdător, imprudent, nepăsător şi plin de sine. Asta nu conta prea mult într-un mediu liniştit cum era Kosovo, dar dacă ar fi fost cu o generație în urmă, în Vietnam, ar fi fost împuşcat în spate din greşeală sau ar fi murit în explozia unei grenade defecte. Asta era sigur. Oameni mai buni decât Riley avuseseră parte de soarta asta.

Era clar că, înaintea lui Chapman, avusese o relație cu Shawna Lindsay. Fuseseră văzuți împreună de multe ori. Iar înaintea lui Lindsay, ieşise în oraş cu Rosemary McClatchy. Şi cu ea fusese văzut de multe ori, în baruri, în restaurant, plimbându-se în Chevy-ul din ’57. Exista un foarte vag iz de testosteron în notițele lui Munro, pe măsură ce, unul după altul, tinerii chicoteau pe seama şmecherului care le lua la rând pe cele mai frumoase femei din oraş, pur şi simplu, țac, pac, mulțumesc doamnă.

Şi, conform Companiei Bravo, prestigioasa secvență începuse cu Elizabeth Deveraux. Era bine-cunoscută în unitate din pricina unei vizite de curtoazie pe care o făcuse la începutul misiunii. Pe vremea aceea, antrenamentele fuseseră intense şi nu se acordaseră permisii sau timp liber, dar şmecherul se strecurase afară în toiul nopții şi căpătase premiul cel mare. Acel triumf fusese dezvăluit într-o seară, în timpul primului tur făcut de Compania Bravo în Kosovo, la un pahar de vorbă în jurul focului. Din nou, aproape că puteam auzi vocile cu urechile mele, pline de încântare veselă pe seama faptului că restul Regimentului 75 credea că Deveraux e lesbiană şi pe seama felului în care băieții din Compania Bravo aflaseră în secret adevărul, datorită masculului lor alfa şi farmecelor lui irezistibile. Nu-l plăceau pe tip, dar îl admirau. Personalitate şi charismă. Şi hormoni, am bănuit eu.

Nu mai era nimic altceva interesant în carnețel. Mi-am petrecut o vreme uitându-mă din nou la poza lui Riley, apoi am băgat totul în buzunarul de la piept şi m-am pus iar pe aşteptat.

Restul după-amiezii a fost lung şi neproductiv. Orele au trecut,

nimeni n-a sunat, nimeni n-a venit, iar oraşul a rămas tăcut. La un moment dat, am auzit nişte focuri slabe de armă, dinspre est, şi am bănuit că tevatura de la Kelham mergea de minune. Din când în când mai beam câte o cană de cafea şi mai mâncam câte o felie de plăcintă, dar în cea mai mare parte a timpului am rămas într-o stare semivegetativă, cu ochii deschişi, dar pe jumătate adormit, respirând rar, economisind energie, ca şi cum aş fi hibernat. Localnicii veneau şi plecau, singuri sau câte doi, iar la ora şase, Jonathan şi Hunter Brannan au sosit pentru o cină timpurie, ca să se alimenteze înainte de începerea unei seri ocupate, ceea ce mi s-a părut o mişcare inteligentă din partea lor. Alţi doi sau trei pe care i-am luat drept proprietari de baruri au făcut acelaşi lucru, şi unele dintre cele pe care le-am luat drept femeile lor de serviciu s-au oprit pe acolo în drum spre casă. La ora şapte, peste strada principală s-a lăsat întunericul, iar la şapte şi jumătate bătrânul cuplu de la hotel şi-a făcut apariţia pentru a lua masa, ea cu cartea, el cu ziarul.

Un minut mai târziu a sunat Stan Lowrey, şi seara a început să-şi intre în drepturi.

81

Lowrey a început prin a-şi cere scuze pentru avertismentul extrem de întârziat, apoi mi-a spus că tocmai vorbise cu un prieten, poliţist militar la Fort Benning, în Georgia, locul în care îşi avea baza Regimentul al 75-lea de Rangeri Militari. Se pare că un locotenent-colonel din detaşamentul trimis la Kelham sunase acasă şi le spusese şefilor că în localitate se află încă doi maiori din Divizia de Investigaţii Criminale, unul chiar în unitate, iar altul în oraş, ultimul fiind o pacoste de zile mari. Şi pentru că şefii lui erau hotărâţi că senatorul Riley nu trebuie să aibă parte decât de distracţie, trimiseseră o echipă de supraveghere care să le închidă gura numiţilor maiori pe durata vizitei politicianului. Pentru orice eventualitate. Lowrey a spus că echipa plecase de la Benning într-un elicopter Blackhawk cu ceva timp în urmă şi, deci, putea foarte bine să fi ajuns deja la Kelham.

— Poliţişti militari? am întrebat eu. Ăştia nu s-ar pune cu mine.

— Nu poliţişti militari, a răspuns Stan. Rangeri obişnuiţi. Tipi cu adevărat duri.

— Câţi?

— Şase, a spus el. Bănuiesc că trei pentru tine şi trei pentru Munro.

— Ordinele exacte?

— Nu ştiu. De ce e nevoie ca să ți se închidă gura?

— De mai mult de trei soldați, am zis eu.

M-am uitat pe fereastră, am cercetat strada şi am văzut că nu mişca nimic. Nu tu vehicule, nu tu pietoni.

— Nu te îngrijora din pricina mea, Stan. Pentru Munro îmi fac probleme. Am nevoie de două perechi de mâini în seara asta. O să fie mai greu dacă el e blocat.

— Va fi, a spus Lowrey. Şi tu la fel, probabil. Umblă vorba că băieții ăştia nu glumesc.

— Vrei să-l suni tu din partea mea şi să-i dai acelaşi avertisment? l-am rugat eu. Dacă au ajuns deja la el, atunci, asta e.

I-am dictat numărul de la căminul pentru ofițeri şi am auzit scârțâitul unui creion în vreme ce amicul meu îl nota.

— Bancherul tău a găsit ceva despre Alice Bouton până acum?

— Negativ, a răspuns Lowrey. A fost ocupat toată ziua. Dar Neagley se ocupă în continuare de treaba asta.

— Sun-o şi spune-i să-şi scoată degetul din fund şi să-mi aducă nişte rezultate. Spune-i că, dacă o să fiu cumva ocupat cu soldățeii de jucărie când sună, atunci are permisiunea să-i lase un mesaj chelneriței.

— OK. Şi baftă, a zis el, apoi a închis.

Am ieşit pe trotuar şi am aruncat o privire de-a lungul străzii. Nu se întâmpla nimic. Am bănuit că rangerii aveau să mă caute mai întâi prin baruri. Probabil la Brannan's. Dacă plănuiam să fac tărăboi, acolo ar fi trebuit să mă aflu. Aşa că am cotit pe alee şi, rămânând la adăpostul umbrelor, am verificat peticul de pământ bătătorit.

Şi iată un Hummer parcat chiar acolo, mare, verde, care-ți sărea imediat în ochi. Am bănuit că planul era să mă târască de mâini şi de picioare până la el, să mă arunce în spate şi să mă ducă la Kelham, apoi să mă îndese în aceeaşi încăpere în care Munro fusese deja încuiat. Aveau de gând să aştepte plecarea senatorului la miezul nopții, pe urmă să ne elibereze, cerându-şi sincer scuze pentru neînțelegere.

Oricine are un plan până când primeşte un pumn în gură.

Am ocolit tiptil colțul clădirii şi m-am uitat pe fereastră. Totul strălucea de curățenie. Mesele şi scaunele erau aşezate cu grijă, în jurul unui punct central despre care am presupus că urma să fie ocupat de senator şi de fiul său. Acoliții urmau să stea prin preajmă şi exista suficient spațiu liber şi pentru cei cu mai puține relații. Jonathan şi Hunter Brannan se aflau în spatele barului, părând odihniți şi plini de energie după cina lor timpurie.

Trei tipi în uniforme de campanie stăteau de vorbă cu ei.

Erau rangeri, nici unul începător, şi fiecare dintre ei de o statură considerabilă. Unul era sergent, iar ceilalți doi păreau specialişti. Aveau hainele uzate, iar cizmele le erau curate, dar boțite. Fețele lor erau bronzate, ridate şi lipsite de expresie. Erau soldați profesionişti, pur şi simplu. Ceea ce e o expresie tâmpită, pentru că soldații profesionişti sunt tot felul de lucruri, nici unul dintre ele nefiind nici pur, nici simplu. Dar, în cele din urmă, nu conta exact ce erau cei doi, pentru că sergentul conducea. Şi niciodată nu întâlnisem vreun sergent care să nu fie perfect conştient că există optsprezece ranguri deasupra lui în ierarhie, mergând tocmai până sus, la comandantul suprem şi că toți câştigă mai mulți bani decât el, în schimbul faptului că iau decizii politice.

Cu alte cuvinte, orice ar fi făcut un sergent, existau optsprezece grupuri de oameni pregătiți, dornici şi nerăbdători să-l critice.

M-am retras uşor înapoi în umbră şi m-am întors la restaurant.

Mai erau acolo trei clienți: bătrânul cuplu de la Toussaint’s şi tipul în costum deschis la culoare, pe care îl mai văzusem o singură dată până atunci. Trei era o cifră bună, dar nu grozavă. Pe de altă parte, structura demografică era aproape perfectă. Oameni de afaceri locali, cetățeni serioşi, maturi, care se revoltă uşor. Şi cel puțin bătrânul cuplu sigur avea să rămână ore întregi, ceea ce era bine, pentru că, foarte posibil, urma să am nevoie de ore întregi, în funcție de progresul lui Neagley, sau de lipsa lui.

Am intrat şi m-am oprit lângă telefon, dar chelnerița a clătinat din cap, în semn că nu mă căutase nimeni. Am folosit cartea de telefon pentru a găsi numărul barului Brannan’s, apoi am băgat o monedă în fantă şi l-am format. A răspuns unul dintre cei doi frați şi i-am spus:

— Vreau să discut cu sergentul.

Am sesizat o clipă de surpriză şi de nesiguranță, apoi am auzit cum receptorul era aşezat pe tejghea, mişcare urmată de tot felul de sunete înăbuşite, pe măsură ce telefonul era trecut din mână în mână. La urmă, o voce a spus:

— Cine e la telefon?

— Tipul pe care îl căutați. Sunt la restaurant.

Nici un răspuns.

— Iar acum te gândeşti să acoperi receptorul cu palma ca să-l poți întreba pe barman unde e restaurantul, pentru ca mai apoi să-ți trimiți oamenii să verifice, în timp ce tu mă ții de vorbă la telefon. Dar o să te scutesc de efort. Restaurantul e la aproximativ optsprezece metri spre vest şi patruzeci şi cinci de metri spre nord față de locul în care vă

aflați. Trimite un tip pe aleea din stânga ta, iar pe celălalt în sens invers acelor de ceasornic, afară din parcare şi în jurul clădirii în care se află biroul şerifului. Tu, personal, poți intra pe uşa de la bucătărie, care ar trebui să fie destul de aproape de locul în care ți-ai parcat maşina. În felul ăsta, acoperiți toate direcțiile. Dar nu-ți face probleme. Nu plec nicăieri. O să vă aştept chiar aici. Mă găsiți la masa din spate.

Apoi am închis şi m-am dus la cea mai îndepărtată masă pentru patru persoane.

82

Sergentul a intrat primul. Cea mai scurtă distanță, cea mai mare investiție. A venit pe uşa de la bucătărie, încet şi precaut, lăsând-o să se trântească în urma lui. Eu m-am răsucit pe jumătate în scaun, ridicând mâna în semn de salut. Eram la vreo doi metri de el. Apoi unul dintre specialişti a intrat prin față. De pe alee, am presupus eu. A doua distanță, ca lungime. Un minut mai târziu a ajuns şi cel de-al treilea tip, gâfâind puțin. Cea mai lungă distanță, cea mai mare grabă.

Au rămas pe loc, umplând culoarul dintre mese, doi la dreapta mea şi unul la stânga.

— Stați jos, i-am invitat eu. Vă rog.

— Avem ordin să vă ducem la Kelham, a spus sergentul.

— Aşa ceva n-o să se întâmple, sergent.

Nici un răspuns.

Ceasul meu mental arăta ora opt fără un sfert.

— Uite care-i treaba, băieți. Să mă scoateți de aici împotriva voinței mele ar implica o agitație considerabilă. La o primă estimare, am strica cel puțin trei sau patru mese şi scaune. S-ar putea să ne şi rănim. Iar chelnerița va presupune că faceți parte din Compania Bravo. Pentru că nimeni altcineva de la Kelham nu e în permisie acum. Credeți-mă, urmăreşte lucrurile de genul ăsta pentru că veniturile ei depind de ele. Şi mai ştie că, în seara asta, comandantul companiei este aşteptat să sosească dintr-o clipă în alta la barul Brannan's. Aşa că i se va părea normal să meargă acolo ca să se plângă. Iar pentru a face asta, cu siguranță va trebui să întrerupă un moment de intimitate între tată şi fiu. Ceea ce ar reprezenta o mare ruşine pentru toți cei implicați, mai ales pentru voi.

Nici un răspuns.

— Stați jos, băieți, am repetat.

S-au aşezat. Dar nu unde aş fi vrut eu. Nu erau proşti. Asta e

problema cu o armată formată din voluntari. Exisă criterii de selecție. Eu mă aflam pe scaunul dinspre culoar, stând cu fața către ușă, la masa cu patru locuri. Dacă ei mi s-ar fi alăturat la aceeași masă, aș fi avut libertate de mișcare. Dar nu s-au așezat toți lângă mine. Sergentul a luat un loc în fața mea, iar specialiștii au mers de cealaltă parte a culoarului, fiecare de câte o parte a unei mese pentru doi. Și-au tras scaunele în afară, unul dintre ei fiind gata să intervină în caz că o rupeam la fugă spre ușă, iar celălalt, în caz că plecam în direcția opusă.

— Ar trebui să încercați plăcinta, am spus eu. E chiar bună.

— Nici o plăcintă, a zis sergentul.

— Ați face bine să comandați ceva. Sau chelnerița s-ar putea să vă dea afară pentru că ocupați mesele degeaba. Iar dacă refuzați să plecați, știe pe cine să sune.

Nici un răspuns.

— Și aici avem public. Chiar nu vă puteți permite să atrageți atenția.

Impas.

Opt fără zece.

Telefonul de lângă ușă rămânea tăcut.

Chelnerița a trecut pe la noi, iar sergentul a ridicat din umeri și a comandat trei plăcinte și trei cafele. Au mai intrat încă doi oameni, ambii civili, o tânără într-o rochie elegantă și un tânăr în jeanși și o haină sport. S-au așezat la o masă pentru două persoane, la trei mese distanță de cei doi specialiști și chiar vizavi de bătrânul cuplu de la hotel. Nu prea păreau genul de oameni care s-ar repezi să-și sune congresmanul din pricina unei mici tulburări a liniștii publice, dar, cu cât mai multe ființe vii în încăpere, cu atât mai bine.

— Nu ne deranjează să stăm aici toată noaptea, dacă de asta e nevoie, a spus sergentul.

— Bine de știut, am replicat. Eu o să rămân aici numai până când o să sune telefonul, apoi o să vă las.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să comunicați cu nimeni. Astea sunt ordinele mele.

N-am spus nimic.

— Și nici nu vă pot lăsa să plecați. Decât dacă sunteți de acord să mergem la Kelham.

— N-am mai avut discuția asta adineaori?

Nici un răspuns.

Telefonul nu suna.

Opt fără cinci.

La opt fix, tipul în costum deschis la culoare şi-a achitat nota şi a plecat, iar bătrâna de la hotel a mai întors o pagină din cartea ei. Nu s-a mai întâmplat nimic altceva. Telefonul a rămas tăcut. La opt şi cinci am început să aud zgomote afară, în spatele meu, sunet de maşini şi scârţâit de cauciucuri, apoi am simţit o schimbare în aerul nopţii, ca şi cum s-ar fi acumulat o presiune, ca şi cum Compania Bravo ar fi început să sosească în oraş, mai întâi câte unul-doi, pe urmă cu zecile. Am presupus că Reed Riley deschisese parada în maşina lui de împrumut, cu tăticul său pe scaunul din dreapta. Probabil că, în acele momente, bătrânul se aşezase în uşa barului Brannan's, întâmpinându-i pe oamenii fiului său, conducându-i înăuntru, rânjind ca un idiot.

Cei trei rangeri care mă încolţiseră îşi mâncaseră plăcintele pe rând. Erau destul de buni. În nici un caz nu erau cei mai slabi pe care îi întâlnisem. Chelneriţa le-a luat farfuriile. Părea să fi simţit ce se întâmpla. De fiecare dată când trecea pe lângă mine, îmi arunca priviri îngrijorate. Nu încăpea îndoială de partea cui era. Pe mine mă cunoştea, iar pe ei nu. Îi dădusem bacşiş de multe ori, iar ei nu, nici măcar o dată.

Zgomotul de afară continua să crească.

Telefonul nu suna.

Mi-am petrecut următoarele câteva minute gân- dindu-mă la Hummerul lor. Ştiam că, la fel ca oricare alt Hummer din lume, avea în el un uriaş motor diesel de la General Motors, ştiam că, la fel ca oricare alt Hummer din lume, avea o cutie de viteze automată în trei trepte şi mai ştiam că, la fel ca oricare alt Hummer din lume, cântărea aproape patru tone, putând atinge maximum o sută de kilometri pe oră. Nu era o viteză potrivită pentru curse, dar întrecea de cincisprezece ori mersul pe jos, iar ăsta era un lucru bun.

Am aşteptat.

Apoi, imediat după opt şi jumătate, au avut loc trei întâmplări. Prima a fost nefericită, a doua a fost fără precedent şi, drept consecinţă, a treia a fost ciudată.

Mai întâi, a plecat tânărul cuplu. Fata în rochie elegantă şi băiatul cu haină sport. El a lăsat banii pe masă, apoi s-au ridicat şi au părăsit localul ţinându-se de mână, îndeajuns de repede încât să lase impresia că următorul punct pe agenda lor nu era rugăciunea de seară.

Apoi a plecat bătrânul cuplu. Ea şi-a închis cartea, el şi-a împăturit ziarul, s-au ridicat şi au ieşit târşâindu-şi picioarele. Se întorceau la hotel, probabil. Mult mai devreme ca în oricare altă seară. Nu exista nici un motiv evident, poate cu excepţia unei bruşte bănuieli

lipsite de speranță că bătrânul Riley își va anula zborul și se va hotărî să rămână peste noapte în oraș.

În acel moment, chelnerița era în bucătărie, așa că în local rămăseseră doar patru oameni, unul dintre ei fiind eu, iar ceilalți trei fiind dădacele mele.

Sergentul a zâmbit și mi-a spus:

— Acum am rămas doar noi.

N-am răspuns.

— Fără public.

Din nou, nici un răspuns.

— Și nu cred că ospătărița e genul care să se plângă. N-aș zice. Știe că locul ăsta ar putea ajunge pe lista neagră la fel de ușor ca oricare altul. Pentru o lună. Sau două. Sau cât e nevoie ca ea să ajungă șomeră.

Se întinsese mult peste masă. Era mai aproape de mine ca înainte. Mă privea drept în ochi. Cei doi oameni ai lui stăteau ușor aplecați, cu fața spre culoarul de trecere, cu coatele pe genunchi, cu picioarele înfipte în podea, urmă- rindu-mă cu luare-aminte.

Atunci a avut loc cea de-a treia întâmplare.

A sunat telefonul.

83

Cei trei erau buni. Chiar foarte buni. Telefonul era un aparat vechi, aproape tradițional, cu un uriaș clopot metalic în interior, care a sunat o întreagă secundă leneșă, înainte să adauge o reverberație care a avut nevoie de încă o întreagă secundă leneșă pentru a dispărea, secvența urmând să se repete la nesfârșit, până când ori răspundea cineva, ori renunța apelantul. Un sunet liniștitor, vechi și atât de familiar. Dar, de data asta, înainte ca primul țârâit să ajungă la jumătate, toți trei rangerii s-au pus în mișcare. Tipul din stânga s-a ridicat instantaneu, pășind în spatele meu, punându-mi pe umeri mâinile lui mari, împingându-mă pe scaun, trăgându-mă spre spătar în poziție verticală, imobilizându-mă ineficient. Sergentul din fața mea s-a aplecat imediat, apucându-mi încheieturile, lipindu-le de tăblia mesei cu latul palmelor. Cel de-al treilea individ s-a ridicat de pe scaun, și-a încleștat pumnii și a blocat culoarul, gata să mă lovească oriunde ar fi apucat, în caz că urma să mă mișc.

O reprezentație de calitate.

N-am opus rezistență.

Am rămas pe loc.

Oricine are un plan, inclusiv eu.

Telefonul a continuat să sune.

Trei țârâituri mai târziu, chelnerița a ieşit din bucătărie. S-a oprit pentru o clipă, ne-a aruncat o privire, apoi şi-a făcut loc pe lângă rangerul de pe culoar şi s-a îndreptat către aparat. A ridicat receptorul, s-a uitat în direcția mea şi a început să vorbească, stând tot timpul cu ochii pe mine, de parcă ar fi descris cuiva situația în care mă aflam.

Lui Frances Neagley, am presupus eu.

Sau am sperat.

Fata a ascultat pentru câteva clipe, apoi şi-a proptit telefonul între ureche şi umăr, şi-a scos carnețelul de comenzi şi pixul. A început să scrie. Şi a tot scris. Practic, un întreg eseu. A trecut pe următoarea pagină. Tipul din spatele meu continua să mă împingă în scaun. Sergentul îmi strângea mai departe încheieturile. Cel de-al treilea se apropia. Ospătărița îşi mişca buzele, concentrându-se pe ortografierea cuvintelor necunoscute. Apoi s-a oprit din scris, a verificat ce avea, a înghițit în sec şi a clipit de două ori, ca şi cum următoarea parte a sarcinii ei avea să fie una dificilă.

A închis telefonul. A rupt paginile scrise şi le-a apucat între degete, de parcă ar fi fost fierbinți. A făcut un pas către noi. Tipul din spatele meu şi-a luat mâinile de pe umerii mei. Sergentul mi-a eliberat încheieturile. Cel de-al treilea soldat s-a aşezat la loc.

Chelnerița a parcurs culoarul, alăturându-se micului nostru grup, un al cincilea membru, apoi şi-a aşezat foile scrise una peste alta, a aruncat o privire spre tresele celor trei indivizi şi s-a concentrat asupra sergentului. Omul aflat la conducere.

— Am un mesaj în două părți pentru dumneavoastră, domnule.

Tipul i-a făcut un semn cu capul, iar ea a început să citească.

— În primul rând, oricine ați fi, ar trebui să-l eliberați imediat pe omul acesta, atât pentru binele dumneavoastră, cât şi pentru binele armatei, pentru că, în al doilea rând, oricine ați fi, oricare ar fi ordinele dumneavoastră şi orice părere ați avea, e probabil ca el să aibă dreptate, şi dumneavoastră să greşiți. Mesajul acesta vine din partea unui subofițer de rang egal, pe care nu-l interesează decât binele armatei şi al dumneavoastră.

Linişte.

— S-a notat, a spus sergentul.

Nimic altceva.

„Neagley”, mi-am zis eu. „Bună încercare.”

Apoi ospătărița s-a aplecat, a pus pe masă a doua foaie scrisă de

mână cu fața în jos, împingând-o spre mine repede şi uşor, în acelaşi fel în care strecurase milioane de note de plată până atunci. Eu am prins-o sub palma stângă şi mi-am ținut dreapta pregătită.

Nimeni nu s-a clintit.

Fata a rămas nemişcată timp de o secundă, apoi s-a întors în bucătărie.

Mi-am folosit buricul degetului mare de la mâna stângă, am rulat partea de sus a hârtiei, ca un jucător de poker, şi am citit primele două rânduri ale mesajului. Opt cuvinte. Primul era a o prepoziție latină. Tipic Neagley. „Per." în contextul ăsta însemnând: „Conform". Următoarele şapte cuvinte erau „Comandamentul Personalului Infanteriei Marine a Statelor Unite". Ceea ce însemna că, oricare ar fi fost informația conținută de restul notiței, aceasta era obținută la prima mână. Era de încredere. Era definitivă. Era aur curat.

Era destul de bună pentru mine.

Am lăsat capătul hârtiei să alunece pe masă. Am întins degetul mare, arătătorul şi mijlociul, le-am lipit şi am îndoit pagina, cu partea curată în sus, cu mesajul în interior. Am netezit îndoitura cu unghia şi mi-am îndesat foaia în buzunarul de la piept, în spatele carnețelului lăsat de Munro, sub matricola cu numele meu.

Nouă şi zece seara.

M-am uitat la sergent şi i-am spus:

— OK, ați câştigat. Hai să mergem la Kelham.

84

Am ieşit prin bucătărie, unul câte unul, şi am folosit uşa din spate a restaurantului, pentru că ăsta era drumul cel mai scurt până la Hummer. Sergentul mergea în frunte. Eu eram făcut sendviş între cei doi specialişti. Unul dintre ei îşi ținea palma pe spatele meu, împingându-mă, iar celălalt mă apucase de haină, trăgând. Aerul nopții era aspru, nici cald, nici rece. Peticul de pământ bătătorit era împânzit de maşini parcate. Aveam oameni la patruzeci şi cinci de metri în dreapta mea, toți bărbați, toți în uniforme, toți tăcuți şi ascultători, adunați într-un semicerc strâns, în jurul barului Brannan's, ca o aureolă în jurul capului unui sfânt sau ca o mulțime prea numeroasă care asistă la o luptă cu premii. Majoritatea aveau în mâini sticle de bere, probabil cumpărate din altă parte şi aduse în zona atracției principale. Am bănuit că senatorul adora să i se acorde atenție şi am bănuit că fiul lui se făcea că nu agreează acelaşi lucru.

Hummerul părea lat şi masiv între maşinile obişnuite. Ceea ce şi era. Parcat chiar lângă el, la o distanță respectabilă, se afla un sedan simplu, vopsit într-un verde tern. Maşina de împrumut a lui Reed Riley, m-am gândit eu, a doua în parcare şi aşezată chiar lângă vehiculul de teren de dragul imaginii de tip dur. Mişcare instinctivă pentru un politician.

Sergentul a încetinit puțin, iar noi, ceilalți, ne-am îngrămădit în spatele lui, apoi am pornit iar pe un nou vector, drept către Hummer, nu prea repede, nici prea încet. Nimeni nu ne băga în seamă. Eram doar patru siluete întunecate, iar toți ceilalți îşi îndreptaseră privirile în direcția opusă.

Maşina nu era încuiată. Sergentul a deschis uşa din stânga spate, iar specialiştii s-au înghesuit în spatele meu, nelăsându-mi altă opțiune decât să urc înăuntru. Interiorul mirosea a piele şi a sudoare. Sergentul a aşteptat până când oamenii lui s-au aşezat, unul dintre ei pe scaunul din dreapta, altul de cealaltă parte a cutiei de viteze, în spate, lângă mine, amândoi urmărindu-mă atenți, apoi s-a urcat şi el la volan, a apăsat butonul şi a pornit motorul. Acesta s-a învârtit în gol o secundă, cu bubuiturile puternice ale motorului diesel, apoi sergentul s-a aşezat comod pe scaun şi s-a pregătit să demareze. A aprins farurile. A băgat în viteză. A rulat înainte, drumul fiind denivelat, direcția nesigură, viteza mică. A luat-o spre nord, pe terenul viran, spre şoseaua ce ducea la Kelham, pe lângă rândurile de maşini parcate, pe lângă biroul şerifului. S-a uitat în oglindă din pură obişnuință, a aruncat o privire spre stânga şi s-a pregătit să întoarcă la dreapta, douăzeci şi şapte de metri mai în față.

— Pentru ce sunteți antrenați voi, băieți?

— Lansatoare portabile de rachete sol-aer.

— Nu sunteți polițişti?

— Nu.

— Mi-am dat seama, am zi eu. Nu m-ați perchiziționat. Ar fi trebuit s-o faceți.

Am scos cu mâna dreaptă pistolul Beretta. M-am întins şi l-am apucat de guler cu mâna stângă, îndeajuns de tare încât să-l sufoc. L-am împins în spate, lipindu-l de spătarul scaunului. I-am îndesat țeava armei în omoplatul drept, chiar deasupra subrațului. Maşinile Hummer au o structură destul de solidă, inclusiv cea a scaunelor. Îl țintuisem pe tip de un obiect imobil. Nu avea să plece nicăieri. Nici nu avea să respire, dacă nu-l lăsam eu.

— Hai să rămânem calmi şi să nu facem nici o mişcare.

S-au conformat, din cauza poziției armei mele. Dacă i-aş fi lipit-

o de ureche sau de gât, n-ar fi mers. Nu m-ar fi crezut niciodată în stare să-l împuşc mortal. Un soldat n-ar face asta altui soldat, indiferent cât de disperat se presupune că ar fi. Dar o rană care să nu fie fatală în carnea moale de deasupra omoplatului era plauzibilă. Şi îngrozitoare. I-ar fi încheiat definitiv cariera. Şi viața, aşa cum o ştia, nelăsându-i pe viitor nimic altceva decât o durere paralizantă, ajutorul de handicap şi ustensile casnice pentru stângaci.

I-am eliberat un centimetru din guler, dar era în continuare țintuit de spătarul scaunului.

— Virează la stânga, i-am spus eu.

El a virat la stânga, pe şoseaua est-vest.

— Mergi înainte.

A continuat să meargă, intrând în tunelul dintre copaci, departe de Kelham, către Memphis.

— Mai repede.

El a accelerat şi, curând, maşina de teren huruia şi se chinuia la aproape o sută de kilometri pe oră. Iar din acel moment am intrat pe tărâmul simplei aritmetici. Era ora nouă seara, şoseaua avea şaizeci de kilometri, iar şansele de a întâlni trafic pe ea erau destul de mici. Mi-am zis că o călătorie de o jumătate de oră şi cincizeci de kilometri avea să satisfacă nevoile tuturor.

— Mergi înainte, am spus.

Tipul a continuat să meargă.

Treizeci de minute mai târziu ne aflam într-un loc pustiu, la cincizeci de kilometri spre vest de Carter Crossing şi, poate, la vreo şaisprezece kilometri distanță de drumul lăturalnic ce ducea către Memphis.

— OK, e suficient de departe. Hai să ne oprim aici.

Continuam să-l trag de guler şi să-l împung cu pistolul, până când a ridicat piciorul de pe accelerație şi a tras pe dreapta. A tras frâna de mână, şi-a luat mâinile de pe volan şi a rămas pe loc de parcă ar fi ştiut ce avea să urmeze. Poate chiar ştia, sau poate că nu. Am întors capul, m-am uitat la individul de lângă mine şi i-am spus:

— Scoate-ți cizmele.

În acel moment, toți şi-au dat seama ce urma şi a existat o pauză, precum clocotul dinaintea unei revolte, dar am aşteptat până când tipul de lângă mine a ridicat din umeri, apoi s-a aplecat să-şi îndeplinească sarcina.

— Acum, şosetele.

Şi le-a scos din picioare, le-a făcut cocoloş şi le-a îndesat în cizme, aşa cum trebuie să facă un soldat bun.

— Acum, haina.

Şi-a scos haina.

— Acum, pantalonii.

A urmat o altă pauză lungă, dar individul şi-a săltat fundul de pe banchetă, trăgându-şi jos pantalonii. M-am uitat la cel care stătea pe locul din dreapta şoferului şi i-am spus:

— Aceleaşi lucruri sunt valabile şi pentru tine.

El a trecut imediat la treabă, apoi l-am pus să-l ajute pe sergent. Nu aveam de gând să-l las pe acesta să se aplece în faţă, departe de mine. Când au terminat, m-am întors din nou spre tipul de lângă mine şi i-am zis:

— Acum, coboară din maşină şi mergi înainte douăzeci de paşi.

— Ai face bine să speri că nu ne vom mai întâlni vreodată, Reacher, a spus sergentul.

— Ba, eu chiar sper să ne mai întâlnim, i-am răspuns. Pentru că, după un răgaz de gândire, sunt sigur că vei dori să-mi mulţumeşti că nu te-am rănit în nici un fel. Lucru pe care aş fi putut să-l fac, amatorule.

Nici o replică.

— Coboară din maşină, am repetat.

Un minut mai târziu, toţi trei stăteau pe drum, în lumina farurilor, desculţi, fără pantaloni, neavând pe ei decât tricourile şi boxerii. Erau la cincizeci de kilometri distanţă de locul în care şi-ar fi dorit să se afle, ceea ce însemna, în cele mai bune condiţii, o plimbare de şapte-opt ore, iar mersul în picioarele goale pe un drum de ţară nu e chiar o plăcere pentru nimeni. Şi chiar dacă, printr-un miracol, ar fi existat trafic prin zonă, nu aveau nici o şansă să facă autostopul. Absolut nici una. Nici un om întreg la minte n-ar opri în beznă ca să ia cu el trei bărbaţi în picioarele goale, care gesticulează disperaţi.

M-am aşezat pe scaunul şoferului, am dat cu spatele nouăzeci de metri, apoi am virat şi m-am întors pe drumul pe care veniserăm, însoţit doar de sunetul motorului şi de mirosul acru al cizmelor şi şosetelor. Ceasul meu mental arăta ora nouă şi treizeci şi cinci de minute şi mi-am zis că dacă încărcătura acum redusă a Hummerului avea să-i permită acestuia să atingă o sută de kilometri pe oră, puteam să revin în Carter Crossing la zece şi trei minute.

85

În cele din urmă, uriaşul motor diesel al celor de la GM m-a ajutat să bat suta şi să ajung cu două minute după zece, aşa că am oprit, am ascuns maşina între ultimii copaci şi am parcurs restul drumului pe jos. Un om se poate furişa mai uşor decât un vehicul militar de patru tone, iar siguranța e întotdeauna cea mai bună politică.

Dar nu aveam de cine să mă ascund. Strada principală era tăcută. Nu era nimic de văzut, cu excepţia luminii de la restaurant, a Buickului meu de împrumut şi a Caprice-ului lui Deveraux, parcat bară la bară, în fața acestuia. Am bănuit că şeriful era prin preajmă, dar nu îşi făcea prea multe griji. Prezența senatorului garanta o noapte deosebit de liniştită.

Am rămas pe şoseaua ce ducea către Kelham, evitând strada principală şi am făcut un ocol prin spatele ei, pe un traseu larg şi prudent. M-am ținut ascuns în spatele ultimului şir de maşini parcate şi am mers în paralel cu barul Brannan's. Mulțimea de la uşă era încă acolo. În jur se vedeau vreo cincizeci de persoane îngrămădite în acelaşi semicerc de mai înainte. Pe lângă ele se zărea o altă mulțime uriaşă în interiorul barului, unii stând în picioare, iar alții, am presupus eu, aşezați la mese, deşi pe aceştia din urmă nu-i vedeam propriu-zis. M-am apropiat, înghesuindu-mă printre maşini şi camionete parcate, vacarmul din fața mea devenind tot mai puternic cu fiecare pas. Dar nu cu mult. Zgomotul era mult mai slab, iar conversațiile mult mai politicoase şi mult mai reținute decât fuseseră în oricare altă noapte. Comportament exemplar.

Am traversat cărarea deschisă între primul rând de maşini şi cel de-al doilea, apoi am înaintat uşor printre un Cadillac vechi de douăzeci de ani şi un GMC Jimmy rablagit, când o voce joasă a spus chiar de lângă mine:

— Salut, Reacher.

M-am întors şi l-am văzut pe Munro aplecându-se de cealaltă parte a automobilului Chevrolet, ascuns la adăpostul umbrelor, aproape invizibil, relaxat, răbdător şi vigilent.

— Salut, Munro, am răspuns eu. Mă bucur să te văd. Deşi, trebuie să recunosc, nu mă aşteptam.

— Nici eu.

— Te-a sunat Stan Lowrey?

A dat din cap că da.

— Dar puțin prea târziu.

— Trei tipi?

A încuviințat din nou.

— De la 75, divizia de lansatoare.

— Unde sunt acum?

— Imobilizați cu firul de la telefon, legați la gură cu propriile tricouri, încuiați în camera mea.

— Bună treabă, am spus eu.

Ceea ce şi era. Unul la trei, fără avertisment, luat prin surprindere, şi iată ce rezultat satisfăcător. Eram impresionat. Pe Munro nu-l lua nimeni de fraier. Asta era clar.

— Tu cu cine te-ai ales?

— Cu o echipă de apărare sol-aer.

— Unde sunt acum?

— La jumătatea drumului către Memphis. Se întorc pe jos, desculți şi fără pantaloni.

A zâmbit, arătându-şi dinții albi în întuneric.

— Sper să nu fiu trimis vreodată la Benning, a comentat.

— Riley e în bar? l-am întrebat.

— A venit primul, cu tatăl lui. Au organizat o adevărată recepție. Nota de plată trebuie să fi ajuns la trei sute de dolari până acum.

— Stingerea mai e valabilă?

El a dat din cap că da.

— Dar o să se creeze aglomerație în ultima clipă. Ştii cum e. Atmosfera se dovedeşte a fi atât de plăcută încât nimeni nu-şi doreşte să plece primul.

— OK, am spus. Treaba ta e să te asiguri că Riley pleacă ultimul. Să fie în ultima maşină care iese de aici. Şi nu cu o secundă sau două întârziere față de celelalte. Cu cel puțin un minut. Fă tot ce e nevoie, bine? Mă bazez pe tine.

Cu oricine altcineva, m-aş fi apucat să schițez câteva căi alternative pentru atingerea obiectivului, ca nişte sugestii, orice, de la înțeparea unui cauciuc până la cererea unui autograf de la bătrân, dar începusem deja să-mi dau seama că Munro nu avea nevoie de ajutor. S-ar fi gândit la aceleaşi variante ca şi mine, poate chiar la câteva în plus.

— Am înțeles.

— Apoi, treaba ta e să stai cu ochii pe Elizabeth Deve- raux. Să fie tot timpul sub supravegherea ta. În restaurant sau oriunde altundeva. Din nou, faci orice e nevoie.

— Am înțeles, a repetat el. E la restaurant chiar în clipa asta.

— Ține-o acolo, am spus eu. N-o lăsa să iasă şi să patruleze în seara asta. Spune-i că, avându-l pe senator pe urmele lor, băieții or să se

poarte frumos.

— Ştie asta. Le-a dat liber ajutoarelor ei.

— Bine de ştiut, am zis eu. Baftă. Şi mersi.

M-am strecurat la loc printre Cadillac şi GMC Jimmy, am traversat cărarea liberă, mi-am croit drum prin ultimul şir de maşini şi am ieşit din parcare pe unde intrasem. Cinci minute mai târziu, mă aflam chiar lângă intersecţia cu linia de cale ferată, ascunsă printre copaci, pe marginea drumului care ducea către Kelham, aşteptând din nou.

Afirmaţia lui Munro privind atmosfera generală s-a dovedit a fi corectă. Nimeni nu a plecat înainte de zece şi jumătate din pricina ciudatei dinamici care îl înconjura pe senator. Mai văzusem lucruri asemănătoare. Eram destul de sigur că nimeni din Compania Bravo nu s-ar fi uşurat măcar pe spinarea tipului dacă l-ar fi văzut că ia foc, dar toată lumea părea fascinată de prezenţa lui străină şi, fără îndoială, tuturor le răsunau încă în urechi instrucţiunile primite de la comandantul unităţii. „Purtaţi-vă frumos cu VIP-ul.” „Daţi dovadă de respect.” Aşa că nimeni nu s-a smuls de acolo mai devreme. Nici unul nu voia să fie primul. Nici unul nu voia să iasă în evidenţă. Ora zece şi jumătate a venit şi a trecut fără nici o mişcare pe şosea. Absolut nici una.

La fel ca şi ora zece şi treizeci şi cinci de minute.

Apoi unsprezece fără douăzeci.

Apoi, la unsprezece fără un sfert, barajul s-a rupt şi au năvălit afară.

Am auzit un zgomot asemănător cu versiunea amortizată a unei divizii de tancuri pregătindu-se pentru tragere, am văzut gazele de eşapament şi farurile încrucişându-şi luminile în zare, pe măsură ce toţi se luptau să câştige un loc mai în faţă şi să iasă din parcare. Farurile pluteau spre mine într-un şir nesfârşit şi, treizeci de secunde mai târziu, prima maşină a hurducăit peste şine, apoi a accelerat mai departe. A fost urmată de numeroase altele, prea multe ca să le ţin socoteala, fiecare la doar câţiva metri de cea din faţă, ca nişte automobile de serie aflate în linie dreaptă pe o pistă de curse. Motoarele şuierau şi mugeau, anvelopele uzate treceau cu un zgomot surd peste calea ferată şi în jur se simţea izul dulceag şi pătrunzător al benzinei nearse. Am zărit vechiul Cadillac şi utilitara GMC pe lângă care mă strecurasem, am văzut automobile Chevy, Dodge, Ford, Plymouth, Jeep şi Chrysler, sedanuri, camionete, maşini 4x4, cupeuri şi vehicule cu două locuri. Veneau într-un şuvoi continuu, pasagerii întorcându-se acasă uşuraţi, exuberanţi, cu

datoria îndeplinită.

Zece minute mai târziu, puhoiul a început să se subțieze, pauzele dintre automobile să se lungească, iar în depărtare să se vadă ieşind ultimii întârziați. Celei din urmă coloane de maşini i-a luat un minut întreg să mă depăşească. Între ele nu se afla nici un vehicul de comandament de un verde tern. Coloana era încheiată de un vechi Pontiac sedan, zgâriat şi lăsat într-o rână. L-am urmărit apropiindu-se. „Imediat ce ne va depăşi, garantez că vom fi singuri pe lume”, îmi spusese Deveraux. Bătrâna maşină a traversat în tăcere şinele, pe cauciucuri moi, apoi a dispărut.

Am ieşit dintre copaci, m-am întors cu fața către răsărit şi am văzut stopurile mici şi roşii care se pierdeau în zare. Zgomotul s-a estompat în urma lor, iar gazele de eşapament s-au ridicat, risipindu-se. M-am întors în cealaltă direcție şi, la mare distanță, exact la timp, am observat o pereche de faruri aprinzându-se. Le-am zărit razele de lumină sărind şi legănându-se dintr-o parte în alta, de sus în jos, îndreptându-se către nord, ieşind din parcare, pe urmă virând către mine şi tresărind de alte două ori, în vreme ce roțile din spatele lor coborau de pe pământ şi urcau pe asfalt.

Ceasul meu mental arăta ora unsprezece şi un minut.

Am luat-o către vest, traversând din nou intersecția cu calea ferată, mergând nouă metri spre oraş, apoi m-am oprit, am păşit pe marginea drumului şi am ridicat mâna, cu palma întinsă în față, ca un polițist rutier.

86

Am intrat în bătaia farurilor de la aproximativ o sută de metri distanță. Simțeam lumina caldă pe față şi pe mână şi ştiam că Reed Riley mă putea vedea. L-am auzit ridicând piciorul de pe accelerație şi încetinind. Din pură obişnuință. Infanteriştii petrec multă vreme conducând, şi multe dintre călătoriile lor sunt permise, direcționate sau întrerupte de tipi în ținute de campanie, care le fac semn că pot trece, îndreptându-i la stânga ori la dreapta, sau oprindu-i temporar.

Am rămas pe loc, cu mâna încă ridicată, iar maşina cea verde s-a oprit, cu bara din față la nici un metru de genunchii mei. În acel moment, raza mea vizuală era mult deasupra farurilor, aşa că îi vedeam pe Riley şi pe tatăl său, stând unul lângă altul, în spatele geamului blindat. Nici unul nu părea surprins sau nerăbdător. Amândoi păreau dispuşi să piardă un minut sau două cu o chestie de rutină. Riley arăta

exact ca în poză şi semăna bine cu tatăl său, care era ceva mai slab, avea urechile şi nasul puțin mai mari, şi era mai ferchezuit şi mai prezentabil. Era îmbrăcat ca un ticălos, asemenea oricărui alt politician pe care îl văzusem vreodată. Purta o jachetă Eisenhower kaki, de pânză, peste o cămaşă formală, fără cravată. În piept avea înfiptă o decorație aparținând Senatului Statelor Unite, de parcă acea ramură sigură şi izolată a legislativului ar fi fost o unitate de luptă.

Am ocolit până la portiera lui Riley, iar el şi-a coborât geamul. Expresia i s-a schimbat pe loc când mi-a văzut tresele.

— Domnule?

N-am răspuns. Am mai făcut un pas, am deschis portiera şi m-am urcat pe locul din spatele lui. Am închis uşa după mine şi m-am târât pe mijlocul banchetei, iar ambii bărbați s-au întors ca să mă privească.

— Domnule? a repetat Riley.

— Ce se petrece aici? a întrebat tatăl său.

— Schimbare de plan, am spus eu.

În aer se simțea izul de bere al respirației lor, mirosul de fum şi de sudoare din hainele lor.

— Am un avion de prins, a spus senatorul.

— La miezul nopții, am replicat eu. Nimeni nu o să vă caute până atunci.

— Ce dracu' înseamnă asta? Tu ştii cine sunt eu?

— Da, am răspuns. Ştiu.

— Ce vrei?

— Supunere imediată, am zis.

Am scos pistolul Beretta pentru a doua oară în acea seară, rapid şi uşor, ca un magician. Acum aveam mâna goală şi, o clipă mai târziu, țineam în ea un oțel dur. Am tras piedica, un sunet slab, dar care a străpuns amenințător tăcerea ce se lăsase.

— Faci o mare greşeală, tinere, a intervenit senatorul. Din clipa asta, cariera ta militară s-a încheiat. Depinde numai de tine ca lucrurile să nu se înrăutățească.

— Taci din gură, am zis.

M-am aplecat în față şi cu o mână l-am înşfăcat de guler pe Reed Riley, aşa cum făcusem şi cu sergentul de la Benning. Dar, de data asta, am aşezat țeava armei în adâncitura de lângă urechea lui dreaptă. Carne moale, nici un os. Exact mărimea potrivită.

— Mergi înainte, am spus. Foarte încet. Virează la stânga în intersecție. Cu botul pe linia de cale ferată.

— Ce? a făcut Riley.

— M-ai auzit.

— Dar o să vină trenul.

— La miezul nopții, am zis eu. Acum, treci la treabă, soldat.

Era o sarcină dificilă. Instinctiv, voia să se aplece peste volan ca să vadă mai bine ce era în față. Dar nu l-am lăsat. Îl țineam lipit de spătarul scaunului. Dar chiar şi aşa, s-a descurcat. A rulat înainte, a tras tare de volan şi s-a cățărat în diagonală pe calea ferată. A aliniat maşina, simțind cum roata din dreapta-față loveşte şanțul şoselei. A avansat uşor, drept înainte, iar marginea asfaltului a alunecat de sub noi. Cauciucurile de pe partea dreaptă erau pe şină. Cele de pe partea stângă erau pe traverse. O treabă bună. Era la fel de priceput ca Deveraux.

— Ai mai făcut asta până acum.

Am continuat să rulăm, înaintând cu o viteză mai mică decât dacă am fi mers pe jos, partea dreaptă a maşinii alunecând uşor, cea stângă urcând şi coborând peste traverse, ca o barcă pe valuri. Am trecut pe lângă turnul de apă, am mai făcut încă nouă metri, apoi am spus:

— Stop!

— Aici?

— E un loc bun, am zis.

A frânat uşor şi maşina s-a oprit, chiar pe şine, rămânând înclinată. Continuam să-l țin de guler, cu arma nemişcată. Prin parbriz vedeam în față şinele ce duceau spre nord, pierzându-se undeva în zare, ca nişte pârâiaşe argintii în lumina lunii.

— Căpitane, cu mâna stângă deschide toate ferestrele.

— De ce?

— Pentru că puțiți deja, măi băieți. Şi o să fie tot mai rău, credeți-mă.

Riley a bâjbâit cu degetele şi a coborât mai întâi geamul în dreptul tatălui său, apoi pe cel de pe partea mea, iar la urmă, pe cel de vizavi de mine.

Vântul a purtat înăuntru aerul proaspăt al nopții.

— Domnule senator, apleacă-te şi stinge farurile.

I-a luat o clipă să găsească butonul, dar l-a nimerit.

— Acum opreşte motorul şi dă-mi cheia.

— Dar suntem pe calea ferată, a protestat senatorul.

— Sunt conştient de asta.

— Tu ştii cine sunt eu?

— M-ai mai întrebat o dată. Şi ți-am răspuns. Acum, fă ce ți se spune. Sau trebuie să contribui mai întâi la campania electorală? în cazul ăsta, te rog să consideri că am contribuit prin faptul că nu-l împuşc pe

fiul tău în genunchi.

Bătrânul a scos un icnet uşor din gât, genul de sunet pe care îl mai auzisem doar de câteva ori în toată viața mea, când glumele se dovedeau a nu fi chiar glume, când situațiile tensionate mergeau din rău în mai rău, când coşmarurile se transformau în realități. S-a aplecat într-o parte, a răsucit cheia în contact, a scos-o şi mi-a întins-o.

— Arunc-o pe bancheta din spate, am spus eu.

S-a conformat, iar obiectul a aterizat lângă mine, alunecând pe panta scaunului, formată prin înclinarea maşinii.

— Acum, puneți-vă amândoi mâinile pe cap.

Senatorul s-a mişcat primul, iar eu am tras pistolul, astfel încât fiul lui să-i poată urma exemplul. I-am eliberat gulerul, m-am lăsat pe spătarul banchetei şi am spus:

— Care e viteza la gura țevii unui Beretta M9?

— Habar n-am, a răspuns senatorul.

— Dar băiatul tău ar trebui să ştie. Am cheltuit o groază de timp şi de bani antrenându-l.

— Nu-mi amintesc, a zis Riley.

— Aproape trei sute nouăzeci de metri pe secundă, am spus eu. Iar coloanele voastre vertebrale sunt la vreo nouăzeci de centimetri de mine. Aşadar, cam la două miimi de secundă după ce oricare dintre voi mişcă un singur muşchi e ori mort, ori invalid. Ați priceput?

Nici o reacție.

— Am nevoie de un răspuns, am insistat eu.

— Am priceput, a spus Riley.

— Ce vrei? a întrebat senatorul.

— Confirmări, am zis eu. Vreau să fiu sigur că am lămurit chestia asta.

87

Am ridicat cheile maşinii şi le-am băgat în buzunar. Mi-am întins piciorul stâng, mi l-am proptit şi m-am aşezat confortabil pe bancheta înclinată.

— Căpitane, ți-ai mințit oamenii în legătură cu relația ta cu Deveraux, nu-i aşa?

Atunci tatăl lui Riley a intervenit ferm:

— Pe ce temei ai putea tu să ne interoghezi?

— Patruzeci şi nouă de minute, am zis eu. Apoi vine trenul.

— Eşti furios?

— Doar puțin morocănos, asta-i tot.

— Fiule, nu-i sufla un cuvânt omului ăstuia.

— Căpitane, răspunde-mi la întrebare.

— Da, am mințit în legătură cu Deveraux, a recunoscut Riley.

— De ce?

— Strategie de comandă, a spus el. Băieților le place să aibă un model.

— Domnule senator, de ce au fost mutate companiile Alfa şi Bravo de la Benning la Kelham?

Bătrânul a pufnit şi a oftat vreme de un minut, încercând să se autoconvingă să rămână ferm pe poziție, dar, în cele din urmă, a spus:

— Era convenabil din punct de vedere politic. Mississippi stă mereu cu mâna întinsă. Sau în buzunarul altcuiva.

— Nu din cauza lui Audrey Shaw? Nu pentru că te-ai gândit că băiatul tău merită un mic cadou în cinstea noii lui funcții de conducere?

— Asta-i ridicol.

— Dar s-a întâmplat.

— O pură coincidență.

— Prostii!

— Bine, a fost un beneficiu colateral. M-am gândit că ar fi distractiv. Dar nimic mai mult. Deciziile de o asemenea importanță nu se bazează pe trivialități.

— Căpitane, spune-mi despre Rosemary McClatchy.

— Am fost împreună, ne-am despărțit.

— Era gravidă?

— Dacă era, mie nu mi-a spus nimic.

— Voia să se mărite?

— Haideți, domnule maior, ştiți că oricare dintre ele s-ar căsători cu oricare dintre noi.

— Cum era ea?

— Nesigură, a spus el. Mă înnebunea.

— Cum te-ai simțit când a fost omorâtă?

— Rău, a zis el. A fost un lucru rău.

— Acum, vorbeşte-mi despre Shawna Lindsay.

În acel moment, senatorul s-a decis că înghițiseră destul rahaturi din partea mea. S-a răsucit să mă admonesteze, apoi şi-a amintit că nu trebuia să se mişte, aşa că a țâşnit înapoi, ca o iapă proastă şi bătrână care dă peste un gard electric. Şi-a proptit privirea în față, gâfâind. Fiul lui nu s-a clintit. Aşadar, înghițiseră unele rahaturi din partea mea. Mai ales partea cu diametrul de 9 milimetri. Ceva mai puțin decât un calibru

de 10 milimetri şi mult mai mult decât un calibru de 6 milimetri. Exact atâta rahat înghițiseră.

Bătrânul a mai tras o dată aer în piept.

Apoi a vorbit.

— Aveam impresia că problema asta a fost rezolvată. Cu fetele.

— Căpitane, povesteşte-mi despre femeile moarte din Kosovo.

Tatăl lui a intervenit din nou:

— Nu există nici o femeie moartă în Kosovo.

— Serios? Ce, alea trăiesc o veşnicie?

— Evident că nu trăiesc o veşnicie.

— Mor toate în somn?

— Erau femei kosovare şi s-a întâmplat în Kosovo. A fost o problemă pe plan local. La fel cum şi asta e o problemă pe plan local, chiar aici, chiar acum. Vinovatul a fost identificat în persoana unui localnic. Armata e în afara oricărei suspiciuni. De aceea am sărbătorit în seara asta. Ar fi trebuit să fii acolo. Succesul e un motiv de bucurie. Mi-aş dori ca mai mulți oameni să înțeleagă asta.

— Căpitane, câți ani ai?

— Douăzeci şi opt, a răspuns Riley.

— Domnule senator, cum te-ai simți dacă ar fi tot căpitan şi la treizeci şi trei de ani?

— Aş fi foarte nemulțumit.

— De ce?

— Ar reprezenta un eşec. Nimeni nu rămâne cinci ani la acelaşi rang. Decât dacă-i tâmpit.

— Asta a fost prima lor greşeală.

— Poftim?

— M-ai auzit.

— Cum adică? Ce vrei să spui?

— Ai un bunic?

— Am avut, demult.

— La fel şi eu. Era tataie al meu. Dar, desigur, era tataie şi pentru mulți alți copii. Eram vreo zece, cred. Patru familii separate. Mereu m-a surprins chestia asta, deşi ştiam.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru Biroul de Relații cu Senatul. Suntem noi, sunt şefii de la Washington şi eşti tu. Ca un bunic. Doar că tu eşti şi bunicul infanteriei marine. Iar ei îşi au propriul Biroul de Relații cu Senatul. Probabil mai bun decât al nostru. Aşa că le-ai cerut ajutorul. Dar ei au făcut câteva greşeli.

— Am citit raportul. Nu era nici o greşeală.

— Cinci ani la acelaşi nivel? Deveraux nu e genul de persoană care să îşi petreacă cinci ani în aceeaşi poziţie.

Cum ai spus şi tu, ar trebui să fie o tâmpită. Or, nu e cazul. Eu bănuiesc că, acum cinci ani, era subofiţer 3. Şi mai bănuiesc că, de atunci, a mai fost promovată de două ori. Dar băieţii tăi din infanteria marină s-au apucat să scrie „subofiţer 5” pe un dosar care ar fi trebuit să fie vechi de cinci ani. Ceea ce a fost o greşeală. Prea mare graba.

— Care grabă?

— Janice Chapman era albă. În sfârşit, nimeriseşi una de care oamenilor chiar avea să le pese. Mai avea şi legătură cu tine. Nu era timp de pierdut.

— Despre ce vorbeşti?

— A fost prea multă grabă în toată povestea asta. Aţi muncit ca nebunii şi ne-aţi şicanat în privinţa accesului ca să câştigaţi timp. Dar, în cele din urmă, aţi terminat duminică, imediat după prânz. Dosarul era gata. Vestea a sosit pe când elicopterul se afla în aer. Aşa că s-a întors acasă gol. Însă, după aceea, aţi mai aşteptat până marţi, înainte să faceţi publică informaţia. Aveam o explicaţie mai degrabă grandomană pentru treaba asta. Eu credeam că din cauza mea, pentru că eu am fost aici duminică, nu şi marţi. Dar nu era ăsta motivul. Aveaţi nevoie de încă două zile ca să-l faceţi să pară vechi. Ăsta era motivul. Trebuia să-l zgâriaţi şi să-l şifonaţi un pic.

— Vrei să spui că dosarul e un fals?

— Ştiu, eşti şocat. Poate că ştiai de nouă luni sau de şase luni sau poate doar de o săptămână, dar iată, acum o ştim cu toţii.

— Ce să ştim? a întrebat Reed Riley.

M-am întors către el. Privea drept în faţă, neclintit, dar ştia că îi vorbesc.

— Poate că Rosemary McClatchy era nesigură deoarece nu avea nimic altceva în afară de frumuseţea ei, aşa că a devenit geloasă şi poate de aici ţi-a venit ideea cu femeia răzbunătoare. Mai era şi gravidă. Tu bifaseşi deja şeriful din localitate, fiindcă aşa face un comandant ambiţios, deci ştiai despre casa goală. Şi fiindcă eşti un nenorocit bolnav la cap, ai dus-o acolo pe biata Rosemary McClatchy, gravidă, şi ai măcelărit-o.

Nici un răspuns.

— Şi ţi-a plăcut, am continuat eu.

Nici un răspuns.

— Aşa că ai comis-o din nou. Şi ai devenit mai priceput. N-

aveai de gând să mai abandonezi cadavrul în şanţul de lângă calea ferată. Erai pregătit pentru ceva mai multă aventură. Poate pentru ceva mai adecvat. Poate că şi Shawna Lindsay visa la o căsnicie, poate că îţi vorbise despre viaţa împreună într-o căsuţă, aşa că ai lăsat-o pe un şantier. Puteai conduce prin cartier după bunul plac. Intotdeauna o făcuseşi. Şmecherul, ieşit la vânătoare, în vechea lui maşină albastră. Făceai parte din peisaj.

— M-am despărţit de Shawna cu săptămâni înainte să moară. Cum îţi explici asta?

— Când le chemai înapoi, veneau într-un suflet, nu-i aşa?

Nici un răspuns.

— Iar pe Janice Chapman ai abandonat-o în spatele unui bar din acelaşi motiv. Era o petrecăreaţă. Poate că ţi-ai pregătit şi o mică provocare suplimentară pentru seara aia. A treia oară e cu noroc. Diversitatea e sarea şi piperul vieţii. Poate le-ai spus băieţilor că eşti la budă, te-ai strecurat afară şi ai făcut treaba în tot atâta timp cât ţi-ar fi luat să te uşurezi. Şase minute şi patruzeci de secunde, estimez eu. Ceea ce nu e plauzibil. Nu pentru Deveraux. Aici începe să scârţâie cealaltă teorie. Nu s-a gândit nimeni la constituţia ei? N-ar fi putut să urce o femeie adultă pe un suport pentru vânat. N-ar fi putut să care cadavrul până la maşină.

— Dosarul e autentic, a spus senatorul Riley.

— La început a fost cu picioarele pe pământ. Cineva s-a gândit la o povestioară bine ticluită. Femeia geloasă, braţul rupt. Cei patru sute de dolari lipsă. Toate se potriveau destul de bine. Concluziile urma să le tragă cititorul.

Pe urmă, cineva s-a speriat. N-a mai vrut subtilităţi. A vrut un far roşu, cât casa. Aşa că aţi rescris toată chestia ca să includeţi şi o maşină. Pe urmă, tu ai pus mâna pe telefon şi i-ai spus fiului tău să-şi aşeze propriul automobil pe linia de cale ferată.

— E o tâmpenie.

— Nu există nici un alt motiv pentru partea cu maşina. Nu ar avea nici un sens. Nu servea nici unui scop. În afara faptului că o incrimina pe Deveraux de cum deschideai dosarul.

— Dosarul e autentic.

— Au exagerat cu morţii. James Dyer, poate. Pe asta am putea s-o credem. Era un ofiţer în vârstă. Poate nu în cea mai bună stare de sănătate. Dar Paul Evers? Prea convenabil. De parcă v-ar fi fost teamă că oamenii s-ar apuca să pună întrebări. Morţii nu pot răspunde. Ceea ce ne aduce la Alice Bouton. O fi şi ea moartă? Sau e încă în viaţă? Dacă e

în viață, ce ne-ar spune dacă am întreba-o despre brațul ei rupt?

— Dosarul e complet autentic, Reacher.

— Ştii să citeşti, domnule senator? Atunci, ia citeşte-mi şi mie asta.

Am scos hârtia chelneriței din buzunar şi i-am aruncat-o în poală.

— Nu am voie să mă mişc, a zis el.

— Ai voie s-o iei.

A luat-o. Îi tremura în mână. S-a uitat pe o parte. S-a uitat pe cealaltă. A răsucit-o în poziția corectă. A tras adânc aer în piept.

— Tu ai citit-o? Ştii ce scrie? m-a întrebat.

— Nu, nu m-am uitat la ea. Nu-mi trebuie să ştiu. Orice ar fi, am destule să vă înfund.

El a ezitat.

— Dar nu te preface. O s-o citesc imediat după tine, doar ca să te verific.

A mai tras o dată aer în piept, apoi a început să citească cu glas tare:

— Per Comandamentului Personalului Infanteriei Marine a Statelor Unite.

S-a oprit.

— Trebuie să ştiu că asta nu e o informație secretizată.

— Contează?

— Nu eşti autorizat să primeşti informații secretizate. Nici fiul meu nu e.

— Nu e o informație secretizată, am zis eu. Citeşte mai departe.

— Per Comandamentului Personalului Infanteriei Marine a Statelor Unite, a repetat el, nu a existat nici un puşcaş marin pe nume Alice Bouton.

Am zâmbit.

— Au inventat-o. N-a existat. O muncă de mântuială. Mă face să mă întreb dacă nu cumva am greşit. Poate că ați renunțat la subtilitate în două etape diferite. Şi poate că maşina a fost prima. Poate că pe Alice Bouton ați introdus-o în ultima clipă. Fără să aveți suficient timp pentru a fura o identitate reală.

Bătrânul a ripostat:

— Armata trebuia protejată. Înțelege asta.

— Pierderea armatei e câştigul infanteriei marine. Iar tu eşti şi bunicul lor. Aşa că, din punct de vedere profesional, nu dădeai două parale. Pe fiul tău îl protejai.

— Ar fi putut să fie oricine din unitatea lui. Am fi făcut asta pentru absolut oricine.

— Rahat! am exclamat eu. Asta e o dovadă fantastică de corupție. Excepțională. Fără precedent. Aici e vorba de voi doi şi de nimeni altcineva.

Nici un răspuns.

— Apropo, eu sunt ăla care protejează armata, am zis.

Nu voiam să-i împuşc, evident. Nu că medicul legist ar mai fi avut mare lucru de examinat, dar un om precaut nu-şi asumă riscuri inutile. Aşa că am lăsat pistolul să cadă pe scaun, lângă mine, m-am aplecat cu mâna dreaptă desfăcută, mi-am lipit palma pe ceafa senatorului, am împins-o înainte şi l-am izbit de bord. Destul de tare. Brațul uman poate arunca o minge de baseball cu o viteză de o sută şaizeci de kilometri pe oră, aşa că se poate apropia de cincizeci de kilometri la oră cu un cap de om. Iar cei care se ocupă cu centurile de siguranță ne spun că un impact neprotejat la cincizeci de kilometri pe oră ne poate omorî. Nu că aş fi avut nevoie să-l ucid pe senator. Aveam nevoie doar să-l scot din joc pentru un minut şi jumătate.

Am întins mâna dreaptă şi l-am apucat pe Reed Riley de sub bărbie. Şi-a luat mânile de pe cap, apucându-mă de încheietură, iar eu le-am înlocuit cu palma mea stângă, deschisă, împingându-i cu putere creştetul capului. Impins, tras, sus, jos, stânga, dreapta, ca un şurub. Îi zdrobeam țeasta. Apoi mi-am strecurat brațul drept pe lângă bărbia lui, până când podul palmei mi s-a proptit acolo şi mi-am încleştat degetele peste gura lui. Avea pielea ca şmirghelul fin. Se bărbierise în zori, iar acum era aproape miezul nopții. Mi-am plasat mâna stângă deasupra sprâncenelor lui, până când podul palmei mi s-a lipit de inserția părului. Am întins degetele în jos şi i-am prins nasul între arătător şi degetul mare.

Restul a ținut de natura umană.

Credea că o să se sufoce. Intâi a încercat să mă muşte de palmă, dar n-a reuşit să deschidă gura. Îl țineam prea strâns. Muşchii maxilarului sunt puternici, dar numai când se închid. Deschiderea n-a fost niciodată o prioritate în timpul evoluției. L-am aşteptat să termine. S-a agățat de mâinile mele. L-am aşteptat să termine. Se zbătea pe scaun şi dădea din picioare. L-am aşteptat să termine. Şi-a arcuit spatele. L-am aşteptat să termine. A întins capul spre mine.

Atunci mi-am schimbat poziția, am răsucit cu putere şi i-am rupt gâtul.

Era o mişcare pe care o învățasem de la Leon Garber. Poate că

şi el o văzuse undeva. Poate că o folosise undeva. Era capabil de asta. Partea cu sufocarea îţi uşurează munca. Victimele ridică întotdeauna capul. Un soi de instinct greşit. Îşi pun singure gâtul pe tăietor. Garber zicea că metoda asta nu dă greş niciodată, iar mie mi se confirmase de fiecare dată.

Mi-a reuşit încă o dată, un minut mai târziu, cu senatorul. El era mai slăbit, dar avea faţa plină de sânge după impactul cu bordul maşinii, aşa că efortul depus a fost cam acelaşi.

88

Am coborât din maşină exact la unsprezece şi douăzeci şi opt. Trenul era la cincizeci şi unu de kilometri faţă de noi. Poate că tocmai se intersecta cu Route 78, la est de Tupelo. Mi-am închis portiera, dar am lăsat toate ferestrele deschise. Am aruncat cheia în poala lui Reed Riley. M-am întors cu spatele.

Şi am simţit o siluetă în stânga mea.

Apoi o alta, în dreapta.

Bune mişcări. Aveam Beretta şi l-aş fi putut nimeri pe unul sau pe altul, dar nu pe amândoi deodată. Prea multă mişcare în lateral între cele două focuri.

Am aşteptat.

Silueta din dreapta mea a vorbit.

— Reacher?

— Deveraux?

— Şi Munro, a completat silueta din stânga.

— Ce naiba căutaţi aici?

S-au apropiat de mine şi am încercat să-i alung de lângă maşină.

— De ce sunteţi aici?

— Chiar credeai că o să îl las să mă ţină în restaurant? a replicat Deveraux.

— Mi-aş fi dorit s-o fi făcut, am zis eu. Nu voiam să auziţi nimic din toate astea.

— L-ai obligat pe Riley să deschidă geamurile. Voiai să auzim.

— Nu, voiam aer curat. Nu ştiam că sunteţi acolo.

— De ce să nu fi auzit?

— N-am vrut să afli ce spuneau despre tine. Şi voiam ca Munro să se întoarcă în Germania cu conştiinţa curată.

— Conştiinţa mea e mereu curată, a intervenit maiorul.

— Dar e mai uşor să faci pe prostul când chiar nu ştii răspunsul.

— Niciodată n-am avut vreo problemă să fac pe prostul. Unii oameni cred că şi sunt.

— Mă bucur că am auzit ce spuneau despre mine, a zis şi Deveraux.

Unsprezece treizeci şi unu. Trenul era la patruzeci şi şase de kilometri sud de noi. Am plecat, păşind pe traverse, printre şine, lăsând în urmă vehiculul de comandament, cu pasageri cu tot. Am trecut pe lângă vechiul turn de apă şi am ajuns la intersecție. Am cotit spre est. Automobilul lui Deveraux era parcat la patruzeci de metri mai încolo, pe marginea şoselei. Munro n-a vrut să urce. A spus că merge pe jos până la Brannan's, unde îşi lăsase maşina de împrumut. A mai spus şi că trebuia să se întoarcă la Kelham cât mai repede posibil, să-şi rezolve problemele cu captivii din camera lui şi să doarmă, pentru că a doua zi avea să se trezească devreme. Ne-am strâns mâinile, destul de formal, i-am mulțumit sincer pentru ajutor, apoi el s-a îndepărtat şi, după zece paşi, a dispărut în beznă.

Deveraux m-a dus înapoi pe strada principală şi a parcat în fața hotelului. Ora unsprezece treizeci şi şase, seara. Trenul era la treizeci şi nouă de kilometri distanță.

— Eu mi-am eliberat camera.

— Eu o am încă pe a mea.

— Mai întâi, trebuie să dau un telefon.

Am folosit biroul din spatele recepției. Am lăsat o bancnotă de un dolar pe masă şi am format numărul lui Garber. Poate că încă îi era ascultat telefonul, sau poate că nu. Pentru mine, nu conta. Mi-a răspuns locotenentul. A zis că superiorul lui nu era la datorie. De fapt, mi-a zis că el era singura persoană la datorie. Schimbul de noapte. L-am întrebat dacă are la îndemână un creion şi o hârtie. A răspuns afirmativ pentru amândouă. I-am spus să se pregătească să scrie după dictare. I-am cerut să marcheze produsul finit ca urgent şi să-l lase pe biroul lui Garber, chiar la mijloc pentru a-i fi adus în atenție a doua zi, la prima oră.

— Gata? l-am întrebat.

A spus că da.

— O tragedie a avut loc ieri-seară în somnorosul Carter Crossing, Mississippi, când o maşină ce îl transporta pe senatorul american Carlton Riley a fost lovită de un tren. Maşina era condusă de fiul senatorului, căpitan în armata Statelor Unite, Reed Riley, a cărui bază, Fort Kelham, Mississippi, se afla în imediata apropiere. Senatorul Riley, din circumscripția Missouri, era preşedintele Comisiei pentru

Forțele Armate a Senatului, iar căpitanul Riley, descris de către armată ca o vedetă în ascensiune, se afla la conducerea unei unități de infanterie trimise în mod regulat în misiuni de mare importanță. Ambii bărbați au murit pe loc în accident. Şeriful comitatului Carter, Elizabeth Deveraux, a confirmat că şoferii din localitate încearcă deseori să întreacă trenul la intersecția cu şoseaua, pentru a evita o întârziere lungă şi incomodă. Se crede că, ieri-seară, căpitanul Riley, recent detaşat în zonă şi aventuros din fire, pur şi simplu şi-a calculat greşit apropierea de intersecție.

Am făcut o pauză.

— Am notat, a spus locotenentul, în urechea mea.

— Al doilea paragraf, am continuat eu. Senatorul şi fiul său se întorceau la baza Kelham după ce participaseră la festivitățile organizate de oraşul vecin în cinstea rezolvării cu succes de către şeriful Deveraux a unei anchete privind crimele din regiune. Seria de omucideri a durat nouă luni, iar printre cele cinci victime s-au aflat trei localnice în jur de douăzeci de ani, un adolescent din localitate şi un jurnalist din Oxford, Mississippi. Infractorul de sex masculin, responsabil pentru toate cele cinci decese, a fost descris ca fiind un membru al miliției şi un susținător al supremației albilor din statul Tennessee. El a fost împuşcat mortal cu câteva zile înainte, într-o zonă împădurită din apropierea bazei Kelham, de către poliția locală, în timp ce se opunea arestării.

— Am notat, a repetat locotenentul.

— Apucă-te să scrii la maşină, am spus eu şi am închis.

Ora unsprezece patruzeci şi doi. Trenul era la treizeci de kilometri distanță.

Camera şaptesprezece era o cameră la fel de simplă ca şi cea cu numărul douăzeci şi unu. Deveraux nu făcuse nici o tentativă s-o personalizeze. Avea două valize uzate, o uniformă de rezervă, ce atârna de galerie, şi o carte pe noptieră. Asta era tot.

Ne-am aşezat unul lângă altul pe pat, puțin tulburați, iar ea a zis:

— Ai făcut tot ce ai putut. S-a făcut dreptate pentru toți, iar armata n-o să aibă de suferit. Eşti un bun soldat.

— Sunt sigur că o să găsească ei ceva de care să se plângă, am replicat eu.

— Dar sunt dezamăgită de infanteria marină. N-ar fi trebuit să coopereze. M-au înjunghiat pe la spate.

— Nu chiar, am zis eu. S-au străduit. Au fost îngrozitor de presați. S-au prefăcut că intră în joc, dar au lăsat câteva mesaje subversive. Doi oameni morți şi unul inventat? Chestia aia cu gradul

tău? Greşelile astea trebuie să fi fost intenţionate. Au făcut în aşa fel încât dosarul să nu stea în picioare. Nu pentru multă vreme. La fel şi Garber. Te făcea cu ou şi cu oţet, dar, de fapt, interpreta un rol. Mima reacţia pe care se presupunea că ar fi trebuit să o aibă. Mă provoca să gândesc.

— Ai luat de bun dosarul ăla când l-ai văzut prima dată?

— Vrei un răspuns sincer?

— La asta mă aştept din partea ta.

— Nu l-am respins imediat. Mi-a luat câteva ore.

— Mult pentru tine.

— Foarte mult, am recunoscut.

— Mi-ai pus tot felul de întrebări ciudate.

— Ştiu, am zis. Îmi pare rău.

Tăcere.

Trenul era la douăzeci şi patru de kilometri distanţă.

— Să nu-ţi pară rău. Şi eu poate că aş fi făcut la fel.

A fost drăguţ din partea ei. S-a aplecat şi m-a sărutat. Eu m-am dus şi mi-am spălat mâinile de ultimele dâre din sângele lui Carlton Riley, apoi am făcut dragoste pentru a şasea oară şi a ieşit perfect. Camera a început să se cutremure exact la timp, paharul din baia ei a început să zornăie, uşile de sticlă să zăngănească, podeaua să se clatine, uşa camerei să scârţâie, pantofii noştri aruncaţi să sară şi să se mişte, iar patul ei să se zgâlţâie, să sară din loc şi să avanseze puţin câte puţin. Chiar la sfârşit am fost sigur că am auzit un sunet ca de talgere, risipindu-se scurt şi slab în depărtare, precum o explozie metalică, precum o transformare a moleculelor în atomi. Apoi marfarul de la miezul nopţii a dispărut în noapte.

După aceea, am făcut duş împreună, m-am îmbrăcat şi m-am pregătit să mă întorc acasă, pentru a înfrunta furtuna. Deveraux mi-a zâmbit încurajator, m-a rugat să trec oricând prin zonă, iar eu i-am răspuns tot cu un surâs curajos, zicând că voi mai veni. Am părăsit hotelul, m-am întors la restaurantul tăcut, am urcat în Buickul de împrumut şi am condus către est, pe lângă poarta impresionantă a unităţii Kelham, apoi mai departe, spre Alabama, pe urmă către nord, fără trafic în jur, parcurgând tot drumul pe timp de noapte, întorcându-mă la post înainte de ivirea zorilor.

M-am ascuns şi am dormit patru ore. Când m-am trezit, am aflat că textul dictat de mine în grabă echipei de noapte a lui Garber fusese adoptat de armată, aproape cuvânt cu cuvânt, ca fiind versiunea oficială

a evenimentelor. Peste tot se vorbea în şoaptă şi cu reverenţă.

Umblau zvonuri că lui Reed Riley i se va oferi o medalie post-mortem pentru merite deosebite în serviciu, astfel încât să-i fie recunoscută perioada petrecută într-o ţară străină neprecizată. Tatăl lui urma să aibă parte de o ceremonie funerară săptămâna următoare, într-o mare biserică din Washington, pentru a se recunoaşte cine, ce ştia.

Eu n-am primit nici medalie, nici ceremonie. Am primit o jumătate de oră cu Leon Garber. Mi-a spus de la bun început că veştile nu erau încurajatoare. Ofiţerul grăsan din echipa de relaţii publice de la Kelham stricase treaba. Telefonul dat de el la Benning se răspândise, mai ales în sus, într-un moment foarte prost şi fusese urmat de un raport scris, iar ca rezultat al amândurora, eu eram trecut pe lista concedierilor. Garber mi-a spus că, ţinând cont de circumstanţe, puteam fi scos de acolo într-o clipă. Nu încăpea îndoială. Puteam profita de pe urma tăcerii mele. El ar fi intermediat bucuros afacerea.

Apoi a tăcut.

— Ce e?

— Dar viaţa ta n-o să mai merite trăită. N-o să mai fii promovat niciodată. O să rămâi maior şi dacă o să ajungi la o sută de ani. O să fii trimis la vreun depozit din New Jersey. Poţi scăpa de pe lista concedierilor, dar n-o să scapi niciodată de pe lista neagră. Aşa funcţionează armata. Ştii asta.

— Dar am acoperit spatele armatei.

— Iar armata îşi va aminti asta de fiecare dată când te va vedea.

— Am o Inimă Purpurie şi o Stea de Argint.

— Dar ce ai mai făcut pentru mine în ultima vreme?

Funcţionarul lui Garber mi-a dat o foaie de hârtie în care era explicată procedura. O puteam face personal, la Pentagon, sau prin poştă. Aşa că m-am urcat la volan şi m-am dus la Washington. Oricum trebuia să-i înapoiez maşina lui Neagley. Am ajuns cu o jumătate de oră înaintea închiderii băncilor, am ales una la întâmplare şi mi-am transferat contul. Mi-au oferit un prăjitor de pâine sau un CD-player, la alegere. Nu l-am luat pe nici unul, dar le-am cerut numărul de telefon şi mi-am înregistrat o parolă.

Apoi am luat-o spre Pentagon. Am optat pentru intrarea principală, am ajuns la jumătatea drumului spre uşă, dar m-am oprit. Mulţimea continua să treacă pe lângă mine, nepăsătoare. Nu voiam să intru. Am împrumutat un pix de la un trecător nerăbdător, mi-am semnat formularul şi l-am lăsat în cutia poştală. Apoi am traversat cimitirul şi am ieşit pe poarta principală, apucând-o pe drumurile încâlcite.

Aveam treizeci şi şase de ani şi eram cetăţeanul unei ţări pe care abia dacă o văzusem. Existau locuri de vizitat şi lucruri de făcut. Oraşe şi sate. Munţi şi văi. Râuri. Muzee, muzică, moteluri, cluburi, restaurante, baruri şi autobuze. Câmpuri de luptă şi locuri natale, legende şi drumuri. Puteam găsi companie, dacă mi-o doream, şi solitudine, în caz contrar.

Am ales o şosea la întâmplare, am pus un picior pe bordură şi celălalt pe carosabil, apoi am ridicat degetul mare.
